

Dân Mảo

Contents

Dân Mảo	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	49
16. Chương 16	53
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	67
21. Chương 21	71
22. Chương 22	75
23. Chương 23	78
24. Chương 24	81
25. Chương 25	84
26. Chương 26	86
27. Chương 27	90
28. Chương 28	94
29. Chương 29	97
30. Chương 30	103
31. Chương 31	108
32. Chương 32	112
33. Chương 33	117
34. Chương 34	121
35. Chương 35	126
36. Chương 36	133
37. Chương 37	137
38. Chương 38	141
39. Chương 39	148
40. Chương 40	160
41. Chương 41	163

Dân Mảo

Giới thiệu

Tập truyện diễn biến song song với xuyên việt thú nhân chi thành Chuyện kể về bạch hổ và thỏ con Phúc hắc và thuần lư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-mao>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1:

Chuyện xảy ra ngoài ý muốn rất đột ngột cũng rất nhanh, nhanh đến mức Khải Văn chỉ kịp vô thức nhắm tịt hai mắt nghênh đón đau đớn sắp tới gần, nhưng ngoài dự liệu của Khải Văn chính là, không có cảm nhận được chút đau đớn nào, nhưng lại cảm thấy hình như có một luồng sức hút hút mình đi xuống.

Có lẽ cũng chỉ trong nháy mắt, nhanh đến nỗi không đợi Khải Văn mở mắt ra nhìn xem chuyện gì xảy ra, cậu đã cảm giác được mình ngã lên một vật thể ấm áp mềm mại — Mềm mại? Chẳng lẽ mình đè lên người phía trước? Trong đầu xuất hiện suy nghĩ này, Khải Văn vội mở mắt định nhìn xem tình huống của người dưới thân mình, xem có bị thương hay không, nhưng khi ánh mắt chạm đến vật thể đó thì ngáy ngẩn cả người — Xúc cảm ấm áp, những đường kẻ màu xám và màu trắng giao nhau còn có bộ lông phấp phồng theo hơi thở, Khải Văn cứng ngắc đưa mắt dọc theo từng tắc từng tắc trên bộ lông vật thể này nhìn lên trên, sau đó gặp phải đôi mắt màu xanh xám của động vật yên lặng đang dừng trước người mình.

“Bạch hổ?” Khải Văn sững sốt ba giây, sau khi thì thào nói ra từ này, cũng rất không ý chí, mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh...

.

Đoàn người hoảng loạn, đầy rẫy tiếng kêu nhức cả tai, tiếng kêu đau đớn, vết máu rơi vụn xung quanh, Khải Văn thấy nhân viên trạm xe lửa và nhân viên bảo vệ còn có vài người nâng cáng cứu thương đi ra, người bị thương nhẹ thì được sơ cứu ngay tại chỗ.

“Uy...” Đối mặt với nhân viên y tế đang khiêng người bệnh tới càng lúc càng gần mình, Khải Văn vô thức vươn tay muốn ngăn họ lại hỏi một chút xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng những bác sĩ này xem như không thấy Khải Văn, thẳng tắp đi xuyên qua người cậu vội vã chạy đến xe cấp cứu bên ngoài.

Bị kết quả này làm cho hoảng sợ, Khải Văn cúi đầu nhìn bàn tay gần như trong suốt của mình, vừa ngẩng đầu xoay người muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra thì thấy một con bạch hổ há cái mồm đỏ tươi như máu đỏ nhào tới gần mình...

“A!” Khải Văn kêu lên sợ hãi rồi ngồi bật dậy thở gấp, ánh mắt chạm đến bàn tay phát hiện không có gì khác với bình thường mới thở dài một hơi, vươn tay lau mồ hôi, “Là mơ —” Lời còn chưa dứt thì khựng lại, cảnh tượng xung quanh khiến Khải Văn lần thứ hai sững sốt — Hang động râm mát, ngoại trừ giường đá dưới thân Khải Văn thì không có bất luận vật dụng dư thừa nào, nga, còn có hành lý của Khải Văn được đặt ngay gần bên giường đá. Cảnh tượng nhìn như bình thường lại hợp lý như vậy tại trong mắt Khải Văn là chuyện cực kỳ không bình thường, đây là đâu? Vì sao mình lại ở đây? Không phải đang ở trạm xe lửa sao? Nếu hết cứu thì cũng có thể là ở bệnh viện mới đúng, vì sao lại xuất hiện ở nơi quái lạ này? Vấn đề nảy ra như một ảo thuật gia đang tung hứng trứng gà, mỗi lần lại thêm một cái, rất nhiều trứng gà được tung lên, nhưng mà lại không có đáp án.

Trong đầu kêu loạn, Khải Văn ngồi trên giường đá một lúc lâu rồi chợt nhớ tới điện thoại di động, nhưng tâm tình kích động bởi vì điện thoại mặc kệ đi tới chỗ nào cũng không có tín hiệu không thể nhận sóng, Khải Văn nhìn nhìn chiếc điện thoại lúc này như một cục sắt vụn mà nhúu mảy.

Cầm điện thoại di động đứng một hồi lâu, Khải Văn quyết định trước tiên rời khỏi cánh rừng không biết là ở vùng nào này rồi tính tiếp, mong là đi ra ngoài thì điện thoại có tín hiệu.

Khải Văn hạ quyết tâm một lần nữa đi vào bên trong động kéo hành lý của mình ra, sắc mặt không quá tốt mà đi ra ngoài, nhưng còn chưa kịp tới cửa hang, Khải Văn liền dừng bước, bởi vì con bạch hổ mà cậu cho là ảo giác đang uy phong lẫm lẫm đứng ngoài cửa hang nhìn mình.

Hồ, Khải Văn từng thấy, mặc kệ là loại bị nhốt trong ***g hay loại ngồi trong xe phòng hộ đặc biệt của du khách hay hổ ở vùng quê chạy nhảy cậu đều đã thấy, nhưng tiếp xúc gần gũi với con hổ không có cách ly lại to lớn đến khó lường như vậy, đây là lần đầu tiên, thấy con bạch hổ yên lặng nhìn mình, Khải Văn cảm thấy chân như muốn nhũn ra, mồ hôi lạnh trên người tuôn ra từng đợt.

Một người một hổ cứ bảo trì động tác giằng co một lúc lâu, cuối cùng con bạch hổ kia không chịu được, lắc lắc đuôi chậm rãi đi đến gần Khải Văn.

Hai chân Khải Văn dường như đóng đinh tại chỗ nhìn bạch hổ từng bước đến gần mình nhưng không cách nào nhúc nhích, mỗi lần bạch hổ tiến lên tìm Khải Văn lại đập nhanh hơn một chút, cho đến khi bạch hổ chỉ còn ba bước là đi đến trước mặt Khải Văn, cậu không tự chủ được mà mím chặt đôi môi nhắm chặt hai mắt lại, có lẽ mình sắp thành bàn cơm —— Đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng Khải Văn lúc này.

Khi đối mặt với tử vong, mỗi một giây đều như dài đằng đẵng, nhưng, đau đớn trong dự liệu của Khải Văn thủy chung không đến. Dần dần, Khải Văn thấy chết không sợ về mặt khẩn trương, dần dần Khải Văn không tự chủ mà đột ngột mở mắt, sau đó cậu thấy con bạch hổ kia an tĩnh ngồi xổm trước mặt mình, nhìn mình —— Đôi mắt của Khải Văn mở to, đây là đang làm gì?

Còn chưa chờ Khải Văn phản ứng tiếp, bạch hổ đứng lên không chút hoang mang dùng hàm răng mình cắn góc áo Khải Văn, một lần nữa túm cậu về chiếc giường bằng đá, sau đó dùng đầu nhẹ nhàng đẩy, Khải Văn ngã ngồi lên giường đá.

Khải Văn ngồi trên giường đá nhìn bạch hổ lại xoay người ngậm hành lý một lần nữa đem về bên chân mình, sau đó liếc mắt quét qua mình rồi thối lui hai bước, quỳ rạp trên mặt đất nhắm hai mắt lại.

Bị một loạt động tác của bạch hổ làm cho đại ra, hơn nửa ngày Khải Văn mới phục hồi tinh thần, trong đầu chỉ có một dấu chấm hỏi rất to —— Chuyện này là sao?

Năm phút trôi qua, mười lăm phút trôi qua, một tiếng trôi qua, chờ khi Khải Văn ngồi đến tê cả hai chân lưng nhức mỏi thì bạch hổ cũng không có ý định tỉnh lại.

Ọt ọt ọt —— Khải Văn cúi đầu nhìn thoáng qua cái bụng đang kháng nghị của mình, lúc này mới nhớ tới mình đã có một lúc lâu chưa ăn gì, liếc liếc mắt nhìn hành lý dưới chân, cuối cùng Khải Văn quyết định trước tiên cứ lấp đầy bụng trước đã.

Tay vừa chạm tới hành lý, Khải Văn liền phát hiện bạch hổ không biết từ bao giờ đã tỉnh lại, tựa vào chân trước của chính nó mà lười biếng nhìn mình, nghĩ có thể là bởi vì tiếng vang của cái bụng mình đánh thức nó, mặt Khải Văn hơi đỏ lên, suy nghĩ vừa xuất hiện đã bật ra thành tiếng, “Ta chỉ là tìm chút thức ăn, không làm gì cả.” Nói xong mặt càng đỏ, ngực trầm nghĩ, mình thực sự đói nên loạn trí rồi, tại sao lại mong một con hổ hiểu được lời mình nói.

Con hổ nhìn động tác tay của Khải Văn không phản ứng gì mà xoay đầu, một lần nữa nhắm mắt lại.

Phản ứng của bạch hổ khiến Khải Văn không hiểu sao lại thở dài một hơi, động tác nhanh hơn lấy thức ăn trong hành lý ra, lại lấy nước khoáng rồi gặm bánh mì.

Khải Văn vốn sức ăn không lớn đã nhanh chóng ăn no, đem bánh mì và nước khoáng còn thừa đặt sang một bên, Khải Văn sờ sờ bụng, không tự chủ mà ợ một cái, lần thứ hai dờn tầm mắt đến con bạch hổ đang ngủ gật nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy uy vũ, càng nghĩ càng cảm thấy con bạch hổ này rất thần kỳ.

Dựa theo lẽ thường mà nói, hổ thấy người thì phản ứng đầu tiên là cắn đứt cổ người, nhưng con bạch hổ này không có làm như vậy, còn muốn túm mình trở về trong hang, cũng không cắn mình, chỉ nhìn mình, lẽ nào đây là một con bạch hổ được nhân loại nuôi dưỡng?

Khải Văn bởi vì suy nghĩ này của mình mà hưng phấn, nếu như là được người nuôi dưỡng, như vậy tức là mình có thể liên hệ với bên ngoài, như vậy cũng tức là, mình sẽ được cứu, một lần nữa trở về nơi quen thuộc của mình.

Càng nghĩ càng hưng phấn, tâm tình của Khải Văn cũng trở nên tốt hơn, thậm chí khi bạch hổ đứng dậy tiến lên ngửi bánh mì nước khoáng cậu đặt ở một bên thì còn thô thần kinh mà lấy ra lap xưởng kẹp trong bánh mì đút cho bạch hổ ăn, nửa đoạn lap xưởng nho nhỏ đó đối với bạch hổ mà nói chỉ bất quá là miếng thịt vừa đủ để giết kẻ răng, có lẽ ngay cả hương vị cũng chưa nếm rõ đã trôi tọt vào trong bụng. Bạch hổ có chút bất mãn vươn móng vuốt sắc nhọn khảy khảy cái túi phía dưới, phát hiện không còn lap xưởng thì mới lắc lắc đuôi rồi lần nữa nằm sấp ở nơi mình nằm ngủ, neho hai mắt lại.

Khải Văn hằng hái bùm bùm đợi chủ nhân của bạch hổ tới, từ ban ngày đợi đến sắc trời tối đen cũng không đợi được bất luận kẻ nào đến, nhìn ngoài hang trở nên đen kịt một mảnh, Khải Văn tận lực quên đi phỏng đoán này trong lòng, không ngừng nói với bản thân, chắc là ngày mai, ngày mai chủ nhân của bạch hổ sẽ tới, nhất định là như vậy.

Càng không ngừng tự bơm thêm dũng khí cho mình, Khải Văn dưới sự làm bạn của bạch hổ ra chỗ cách ngoài hang không xa tìm cành cây trở về, dùng cái bật lửa mà mình mang đến châm lên tí lửa.

Lần đầu tiên đã ngoại qua đêm, Khải Văn nhìn đồng lửa bùng cháy trước mặt mình, dùng một cành cây thỉnh thoảng khảy củi lửa, quay đầu hỏi bạch hổ đang vì sưởi ấm mà có vẻ lười biếng, “Uy, chủ nhân của người ngày mai sẽ đến, phải không?” Đối với Khải Văn luôn thô thần kinh mà nói, một con hổ, không có ăn mình, đồng thời cùng mình chia sẻ bữa cơm trưa, như vậy ít ít nhiều nhiều đã có chút tình bạn, dù sao trong lòng Khải Văn đã cho rằng, con hổ này không có ác ý gì với mình.

Bạch hổ liếc liếc Khải Văn, cái mồm to há ra ngáp một cái, không lên tiếng.

“Ta nghĩ chủ nhân người ngày mai nhất định trở về.” Khải Văn cũng không trông cậy bạch hổ có thể mở miệng nói tiếng người, ôm hai chân nói thăm một câu, lại đem đường nhìn một lần nữa tập trung đến đồng lửa đang bập bùng.

.

Đêm dài trôi chậm, chán muốn chết, Khải Văn đeo tai nghe ngồi bên đồng lửa nghe nhạc, nghe nghe rồi ngả người lẩn trên mặt đất mà ngủ.

Bị tiếng động ngã trên mặt đất của Khải Văn đánh thức, bạch hổ liếc nhìn gương mặt ngủ điềm tĩnh của thiếu niên, đứng dậy không tiếng động mà đi tới bên cạnh thiếu niên, lần thứ hai nằm sấp xuống, nhắm hai mắt lại, trong nhất thời trong hang chỉ còn lại tiếng lép bép thỉnh thoảng phát ra của cành cây thiêu đốt, một người một hổ an tĩnh ngủ say.

.

Nửa đêm, đồng lửa vì cành cây cháy hết mà dần dần lụi tắt, đã không còn lửa sưởi ấm, khí lạnh dần dần kéo tới, trong lúc ngủ mơ Khải Văn không quá thoải mái mà nhíu nhíu người, dựa theo bản năng nhích sang nơi ấm áp, sau đó mới lần nữa giãn ra vùng quanh lông mày mà ngủ tiếp.

Mà bạch hổ vốn cách Khải Văn rất gần vì hành động ‘tự dâng mình’ của Khải Văn mà mở mắt, nghe Khải Văn ngáy nhỏ, ánh mắt nhìn về phía Khải Văn mang theo chút tìm tòi tra cứu.

.

Bởi vì tự nhiên có cái gối ôm hình con hổ mà Khải Văn ngủ say cho đến bình minh, tinh thần rất tốt đứng ngoài cửa động ưỡn thắt lưng.

“Woa nga, người đi săn thú hả?” Rướn thắt lưng tới phân nửa, Khải Văn liền thấy bạch hổ to lớn uy phong lẫm lẫm miệng ngậm một con mồi đi tới gần mình, cười đi đến ngoắc bạch hổ hỏi.

Bạch hổ đương nhiên không có khả năng trả lời vấn đề của Khải Văn, nó chỉ ngậm con mồi đi tới trước mặt Khải Văn, ném tới bên chân cậu, sau đó ngẩng đầu trầm mặc nhìn Khải Văn.

“Woa chắc, người lợi hại thật, không hổ là vua muôn thú a!” Khải Văn hăng hái bưng bưng lao đến bên con mồi bạch hổ bắt tới quan sát một vòng, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Bạch hổ đối với lời Khải Văn là mắt diếc tai ngơ, chỉ là lại đem con mồi tha đến gần Khải Văn thêm một chút, gầm nhẹ một tiếng.

“Đây là...” Bởi vì động tác của bạch hổ, Khải Văn có chút không thể tin nổi chỉ chỉ vào mình, “Cho ta hả?”

Bạch hổ lắc lắc đuôi, gầm gừ hai tiếng, coi như đang trả lời Khải Văn.

“Nga, được, ông lớn.” Khải Văn hài lòng cười, “Ta coi như là cho ta rồi, nhưng mà, trước khi chúng ta dùng bữa sáng có thể dẫn ta đi súc miệng một chút được không?” Nói xong Khải Văn còn làm động tác rửa mặt, Khải Văn không hiểu sao lại rất tự tin nghĩ bạch hổ hiểu lời mình nói.

Bạch hổ nhìn động tác của Khải Văn, không ngờ thực sự lại đứng lên cắn góc áo Khải Văn dẫn cậu đi đến một phương hướng.

.

Khoảng năm phút sau, Khải Văn thấy được một dòng suối nhỏ trong suốt xuất hiện trước mặt mình, điều này khiến Khải Văn vì lòng tin của mình mà vui vẻ không ngớt.

“Cám ơn nha, ông lớn!” Tâm tình càng thêm tốt, Khải Văn cười tủm tỉm quỳ trên mặt đất xoa xoa đầu bạch hổ, sau đó tiến lên ngồi xổm bên dòng suối bắt đầu rửa mặt.

Lúc này Khải Văn đang vội vàng làm vệ sinh cá nhân không phát hiện ánh mắt bạch hổ mang theo một tia bất mãn vươn móng vuốt liếm liếm rồi giơ móng chải chải nơi vừa bị cậu xoa trên đầu lúc này.

.

Rửa mặt xong một lần nữa quay về hang động, Khải Văn nhìn bạch hổ sạch sẽ lưu loát đem con mồi vừa bắt được chia làm mấy phần, đồng thời ném một cái chân sau cho Khải Văn.

Lần đầu tiên cùng một con hổ chia sẻ thức ăn, Khải Văn có thể là do trời sinh thần kinh thô, không hề có chút nào cảm thấy không đúng, hăng hái bưng bưng mang theo thức ăn không làm mà hưởng này đi tới bên dòng suối nhỏ rửa sạch, sau đó tìm vài cành cây bắt đầu nướng.

Luôn cho rằng công tác nướng lửa này giống như làm món BBQ đơn giản khi nấu cơm dã ngoại, Khải Văn sau khi bắt đầu nướng mới biết có bao nhiêu khác biệt, đợi khi chân con mồi được nướng chín thì mặt Khải Văn cũng không còn trắng nõn sạch sẽ như ban đầu nữa, hoàn toàn trở thành một con mèo hoa lớn.

Đối với chuyện này Khải Văn không thèm để ý mà hăng hái giơ cái chân con mồi vừa được nướng hỏi bạch hổ bên cạnh đang gặm xương phát ra tiếng rôm rốp, “Ông lớn, người muốn thử một ít không?”

Bạch hổ ngừng gặm xương nhìn thoáng qua cái chân sau được nướng đen thui như một cục than, lại nhìn Khải Văn trên mặt trắng đen xen kẽ, lắc lắc đuôi, tiếp tục cúi đầu gặm phần xương của nó.

Mồi mà bị làm lờ, Khải Văn nghĩ, vừa nãy đáng về bạch hổ liếc mắt nhìn mình hình như có mang theo một tia xem thường.

“Tốt thôi, tuy rằng hơi kém chất lượng một chút, nhưng ta nghĩ hương vị hẳn là không tệ.” Mồi mọc thắt bại, Khải Văn nhún nhún vai, vừa nói vừa cẩn thận xé phần cháy đen bên ngoài, sau đó biểu tình chờ mong cắn một miếng thịt nướng, ba giây sau, vẻ mặt Khải Văn rất là thất vọng, “Ngô, không có gia vị, mùi vị gì cũng không có, giống như ăn vụn gỗ.”

2. Chương 2

CHƯƠNG 2:

“Ông lớn, chủ nhân của người vì sao còn không xuất hiện hả?” Lại một buổi tối, Khải Văn tựa bên giường đá khảm đóng lửa, hỏi bạch hổ nằm sấp bên cạnh, nhưng bạch hổ như cũ híp mắt ngủ gà ngủ gật không có bất luận phản ứng nào.

Hai ngày ngán ngủi, Khải Văn đã quen với việc hỏi mà không được trả lời, như cũ tự hỏi tự nói, “Chủ nhân của người không xuất hiện ta sẽ không cách nào rời khỏi nơi này, không thể rời khỏi nơi này sẽ không thể về nhà nữa, mẹ ta chắc chắn gặp chết.” Nghĩ tới cảnh mẹ mình có thể sẽ gặp đến ngất xỉu, giọng nói của Khải Văn trầm xuống một chút, “Sớm biết vậy lẽ ra nên nghe lời mẹ ở nhà chờ bà làm việc xong sẽ cùng nhau đi nghỉ hè rồi...”

Cảm giác được Khải Văn buồn rầu, bạch hổ đưa cái đầu to của mình nhích gần tới bên Khải Văn, thấp giọng gừ gừ vài tiếng. Chạm tới cái đầu xù lông của bạch hổ, trên mặt Khải Văn hiện lên ý cười, vươn tay dọc theo bộ lông sờ lên đầu bạch hổ, tâm trạng tốt hơn một chút, bắt đầu ôm bạch hổ trò chuyện, “Ừ, ông lớn, người trông thần khí như vậy chắc ba mẹ cũng đặc biệt oai phong nhỉ? Mẹ ta cũng rất oai, bà giống như một siêu nhân, xử lý tất cả mọi chuyện rất hoàn mỹ, ta nghĩ bà là siêu cấp lợi hại. Nhưng khi còn bé ta đã nghĩ, nếu như mẹ ta không giỏi như vậy thì tốt rồi, nếu như bà giống như mẹ của Uyển Uyển sát vách nhà ta thì được rồi, như vậy ta có thể giống Uyển Uyển mỗi ngày đều có mẹ ở bên, mà không phải chỉ có thể ở cùng với bảo mẫu. Sau đó ta trưởng thành, biết mẹ khổ cực như vậy là vì để ta có một cuộc sống tốt, để ta không lo cơm áo, bởi vì ta không có một người cha có thể để mẹ của ta yên tâm ở nhà chơi với ta như ba Uyển Uyển, ba ta khi ta còn chưa ra đời đã lên thiên đường rồi, cho nên mẹ ta thực sự là một siêu nhân, bởi vì bà vừa làm mẹ vừa làm ba, trong lòng ta, mẹ chính là một đại anh hùng không gì làm không được. Tuy rằng mẹ bận nhiều việc, nhưng bà cũng sẽ gọi điện cho ta mỗi ngày, bây giờ ta đã mất tích lâu như vậy, mẹ chắc chắn gặp đến điên rồi. Ông lớn, người làm sao cho chủ nhân người mau xuất hiện có được không? Ta muốn về nhà, ta nhớ mẹ rồi, mẹ ta chỉ có ta, ta không thể để bà sốt ruột, cho nên người làm chủ nhân người mau xuất hiện dẫn ta rời khỏi nơi này được không...”

Nói nói, Khải Văn đem mặt vùi vào cái đầu lông xù của bạch hổ, mà bạch hổ cảm giác được đầu mình ấm muốn quay đầu kiểm tra, lại bị Khải Văn ôm chặt, “Đừng quay đầu, để ta ôm một lát, lập tức sẽ tốt.”

Cũng không biết là nghe hiểu ý của Khải Văn hay đơn giản chỉ là vì bị Khải Văn ôm mà không thể quay đầu, bạch hổ một lần nữa nằm sấp xuống chân trước của mình, để Khải Văn tự do ôm mình mà khóc.

Sáng sớm hôm sau, khi Khải Văn tỉnh lại đã không thấy hình bóng của bạch hổ, sờ sờ bên người còn mang theo chút hơi ấm, Khải Văn nghĩ bạch hổ có lẽ là đi săn thú.

Không định ngủ tiếp, Khải Văn đi tới bên dòng suối lần trước bạch hổ dẫn mình tới rửa mặt rồi lần nữa trở về hang động chờ bạch hổ đến — Khải Văn tính toán, nếu như hôm nay vị chủ nhân không biết có tồn tại hay không của bạch hổ còn chưa đến, mình có thể mang theo bạch hổ tìm lối ra khỏi khu rừng này? Bởi vì Khải Văn càng lúc càng xác định bạch hổ rất hiểu người, tình huống hiện nay đã như vậy, cậu nghĩ không nên buông tha cho bất kỳ cơ hội nào.

Khải Văn hạ quyết tâm rồi kiên trì chờ bạch hổ đến, nhưng ngoài dự liệu của Khải Văn chính là, tròn một ngày bạch hổ cũng không như mình tưởng mà ngậm con mồi xuất hiện trước cửa hang, kết quả như vậy khiến trong lòng Khải Văn có chút bất an.

Thừa dịp sắc trời chưa tối, Khải Văn nhanh chóng gom cành cây khô trở về hang, sau khi qua loa dùng thức ăn trong balo, Khải Văn mới chính thức ý thức được mình đang một mình ở nơi xa lạ trải qua một đêm dài.

Bởi vì không có bạch hổ, cho nên Khải Văn không dám ngủ say, ngủ rồi tỉnh tỉnh rồi ngủ cho tới khi trời sáng, bạch hổ vẫn không xuất hiện, chống đỡ thân thể mệt mỏi đi tới dòng suối rửa mặt dùng nước lạnh làm cho bản thân thanh tỉnh một chút, trong lòng Khải Văn có chút mất mát nghĩ, có lẽ, bạch hổ rời khỏi, không bao giờ gặp lại nữa, mà vị ‘chủ nhân’ kia bất quá chỉ là nhân vật mình tự tưởng tượng mà thôi.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên đường trở về hang, trong lòng Khải Văn vẫn ôm mong muốn được nhìn thấy bạch hổ, nhưng khiến cậu thất vọng chính là, ngoại trừ đồng lửa đã cháy suốt đêm qua và hành lý của mình, trong hang vẫn không có bóng dáng của bạch hổ.

Ngồi trên giường đá một hồi lâu, Khải Văn rốt cuộc quyết tâm phải rời khỏi nơi này tự mình tìm lối ra... cậu không biết bạch hổ có về hay không, nhưng cậu có thể xác định mình ở lý nơi này cũng không thể giải quyết vấn đề, cậu phải ra ngoài, phải về nhà, mẹ lúc này nhất định lòng như lửa đốt đang tìm mình, tất cả những điều này khiến Khải Văn quyết định phải thử.

Sắp xếp lại mọi thứ trong balo, thứ không cần thì vứt lại trong hang, chỉ mang theo một ít thức ăn và vật dụng cần thiết, Khải Văn đeo balo ra đi.

.

Từ nhỏ mẹ Khải Văn đã bảo hộ cậu rất tốt, có lẽ là vì độc thân, cho nên bà càng không muốn cho đứa con duy nhất của mình chịu khổ hay tủi thân.

Lớn như vậy mới lần đầu tiên đi một mình trong rừng, Khải Văn dựa vào TV hoặc sách mà biết được một số phương thức sinh tồn ít ỏi, cầm một cây mã tấu Thụy Sĩ vừa đi vừa khắc lên một gốc cây đánh dấu, Khải Văn dùng chính là phương pháp đơn sơ nhất — Trái đất hình tròn, chỉ cần dựa theo một phương hướng mà đi thì có thể tìm được cửa ra.

“Hô ——” Sau khi đi một đoạn, Khải Văn tựa vào một gốc cổ thụ mà nghỉ ngơi, lấy ra nước uống nhấp vài ngụm, nhìn mặt trời càng lúc càng cao, lại nhìn xung quanh ngoại trừ cây chính là cây, hùng tâm trắng chỉ ban đầu hình như tan mất một chút rồi.

Lúc này Khải Văn bắt đầu lo lắng một vấn đề rất thực tế, nếu trời tối còn chưa tìm được cửa ra, vậy buổi tối làm sao vượt qua? Khải Văn không tin khu rừng to như vậy lại không có một con dã thú, cậu càng có khuynh hướng nghĩ hai ngày kia bình an vượt qua là nhờ có bạch hổ bảo vệ, bây giờ không thấy bạch hổ, mình nên tự bảo vệ như thế nào đây? Quan trọng hơn là, thức ăn trong balo chỉ còn chống đỡ được tới ngày mai, sau đó sẽ ăn cái gì? Từ nhỏ đã được mẹ nâng trong lòng bàn tay, Khải Văn chân chính là mười ngón tay không dính nước mùa xuân, sống an nhàn sung sướng, hôm nay ở trong rừng núi, khiến Khải Văn không hề có trình độ sẵn bắt cực kỳ lo lắng...

Liệt kê ra hàng loạt vấn đề, trong lòng Khải Văn bắt đầu mơ hồ hối hận không chuẩn bị tốt mà đã tùy tiện xuất phát, nhưng có một điều khiến cho cậu bỏ đi suy nghĩ này, bây giờ lại không tìm ra điểm xuất phát rồi. Con bạch hổ kia không biết có lại xuất hiện hay không, mình ở chỗ kia một mình cũng là ăn không ngồi rồi.

Khải Văn sau khi nghỉ ngơi lại lần thứ hai đứng dậy muốn đi tới phía trước, nhưng vừa đứng lên Khải Văn đã nghe được tiếng sột soạt, quay đầu nhìn về sau lưng lại không có bất luận điều gì dị thường.

Khải Văn cho rằng mình quá mệt mỏi nên xuất hiện ảo giác, lắc đầu xoay người muốn tiếp tục đi tới phía trước, nhưng tiếng sột soạt kia lại vang lên.

Núi rừng vắng vẻ bỗng nhiên xuất hiện âm thanh vang như vậy khiến lòng Khải Văn tê dại, cậu xiết chặt cành cây khô mà mình đang dùng làm gậy, sau đó hít sâu một hơi, thành linh xoay người lại, nhưng vẫn không có gì.

Khải Văn bảo trì động tác kia hồi lâu, nhưng tiếng sột soạt vẫn không vang lên lần nữa, điều này khiến tâm trạng căng thẳng của Khải Văn buông lỏng hơn phân nửa, nuốt khan một chút Khải Văn không dám nán lại lâu, xoay người bước nhanh tới trước.

Lộ trình kế tiếp đối với Khải Văn mà nói là một loại dẫn dắt, bởi vì tiếng sột soạt kia một đường theo Khải Văn mà đi, mỗi lần quay đầu nhìn nơi tiếng động phát ra lại không có gì, điều này làm cho Khải Văn vạn phần khẳng định mình không có ảo giác bắt đầu phát cuồng.

Sột soạt, tiếng động càng vang, Khải Văn mạnh quay đầu lại, kết quả thấy một cái bóng trắng vằn đen hiện bên lùm cây, phát hiện này khiến Khải Văn không lý do mà thở dài một hơi, cậu cẩn thận đi tới lùm cây, vừa đi vừa hỏi, “Này, ông lớn, là người sao?”

Lùm cây khô phức yên lặng kia vẫn không có một chút động tĩnh, Khải Văn vốn là hơi chảy rờn rờn bây giờ trên mặt lại mang theo nụ cười, vươn gậy đẩy lùm cây cười nói, “Đừng né, ông lớn, ta thấy rồi ——” Nói đến phân nửa đã dừng lại, nụ cười cũng đọng lại trên mặt, Khải Văn thấy cảnh tượng sau lùm cây rồi thì máu toàn thân đều đông lạnh, trong đầu chỉ còn một câu nói —— Xong đời!

Phía sau lùm cây căn bản không phải bạch hổ cùng Khải Văn sớm chiều làm bạn hai ngày nay, mà là một con mãnh thú có bộ lông xám trắng đan xen, hình thể rất lớn, hình dạng dữ tợn, nhe răng nanh, bên mép còn chảy ra nước miếng thèm thuồng, đang dùng ánh mắt nhìn con mồi mà nhìn Khải Văn, Khải Văn cũng không biết động vật đáng sợ như ma quỷ này rốt cuộc là thứ gì.

Mãnh thú thấy Khải Văn đang đại ra, cúi đầu phà một hơi sau đó chậm rãi đi tới gần cậu.

Thấy con mãnh thú càng lúc càng gần mình, Khải Văn theo bản năng lui về sau, vô tức cầm cây mã tấu đã lấy ra từ lâu đặt trước ngực, mãnh thú nhìn động tác của Khải Văn, nhìn qua vũ khí trong tay cậu, Khải Văn nghĩ trong mắt nó hiện lên một tia khinh miệt, hiển nhiên không đem vật thể còn không to bằng bàn tay Khải Văn để vào mắt. Đối mặt với hoàn cảnh này, Khải Văn chỉ hận trong tay mình vì sao lại là cây mã tấu Thụy Sĩ bé tí mà không phải là Đồ Long đao, lại vô thức nhớ tới bạch hổ, nếu như nó ở đây thì tốt biết bao nhiêu.

Mà con mãnh thú kia mới mặc kệ Khải Văn suy nghĩ cái gì, nó coi như đang đùa với một thứ đồ chơi, Khải Văn lui về phía sau nó lại tiến lên phía trước, không nhanh không vội, tràn ngập suy nghĩ tự tin rằng con mồi sẽ không thể thoát khỏi bộ răng nhọn của mình.

Từng bước lui ra sau, từng bước tới gần, trò chơi làm cho người ta hít thở không thông kết thúc khi lưng Khải Văn đụng vào gốc cổ thụ cứng cáp.

Con mãnh thú thấy Khải Văn đã không thể rút lui được nữa, trong yết hầu phát ra tiếng khặc khặc, đột nhiên lao nhanh đến bên Khải Văn, Khải Văn không kịp phản ứng vô thức nhắm mắt nghênh tiếp tử vong đang tới gần.

Cho rằng mình sắp chết, Khải Văn lại nghe được một tiếng vật nặng rơi xuống đất sau một mùi tanh hôi bay theo gió, cuối cùng là tiếng mãnh thú gầm gừ đánh nhau.

Mang theo nghi vấn mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt khiến Khải Văn ngốc lảng tại chỗ —— Cùng con mãnh thú kia đánh nhau chính là bạch hổ mà Khải Văn vẫn tưởng đã đi mất.

Như bị đóng đinh tại chỗ, Khải Văn nhìn bạch hổ đánh với mãnh thú, không chút lưu tình mà cắn xé ẩu đả, toàn bộ khu rừng đều vang vọng tiếng rống gầm giận dữ của mãnh thú.

Cuối cùng, con mãnh thú đẩy mình thương tích kia tự cho là có cơ hội đánh tới bạch hổ, lại bị bạch hổ nghiêng người né tránh sau đó thoáng cái nó bị bạch hổ cắn cột sống đè trên mặt đất, không cho mãnh thú bất kỳ cơ hội nào để thở, bạch hổ không chút lưu tình cắn yết hầu mãnh thú, nhất thời trên mảnh đất nhỏ nhỏ tràn ngập mùi máu tươi.

Giải quyết xong mãnh thú, bạch hổ vươn đầu lưỡi liếm liếm mép, sau đó mới dời lực chú ý tới Khải Văn đã hóa đá gần đó.

Khải Văn nhìn bạch hổ sau khi giết chết mãnh thú lại giống như một vị vua chậm rãi tới gần mình, cho tới khi bạch hổ ngưng mắt nhìn mình, Khải Văn mới hít mạnh một hơi, sau đó không thể ức chế mà hai chân vô lực ngồi bịch dưới đất.

Chưa bao giờ trải qua chuyện hãi hùng như vậy, hoàn toàn ru rú trong nhà chưa bao giờ trải qua mưa to gió lớn, Khải Văn bỗng nhiên giống như một đứa trẻ nhìn thấy gia trưởng mà ôm đầu bạch hổ khóc lớn, “Ta vừa thiếu chút nữa bị ăn tươi người có biết không?”

3. Chương 3

CHƯƠNG 3:

“Hổ à, hôm nay đừng đi săn nữa, chúng ta đi bắt cá đi?” Sáng sớm, Khải Văn sau khi thức dậy thì đem phần còn lại của con mồi đã được dùng cành cây mài nhẵn đâm xuyên nướng lên, vừa nướng vừa kiên nghị với bạch hổ.

Bạch hổ đem trái cây được bao trong một mảnh lá cây khổng lồ đưa cho Khải Văn, hừ hừ hai tiếng biểu thị đồng ý.

“Vậy lát nữa ăn điểm tâm xong chúng ta sẽ đi bắt cá!” Khải Văn nhận trái cây, vừa tiện thể dùng dao này trái cây ra rồi rưới nước lên phần thịt đang nướng, nói.

Bạch hổ dùng đuôi quét vào Khải Văn biểu thị hiểu rõ, sau đó một mình đi tới một bên, ôm khúc xương dính thịt còn lại mà gặm.

Khải Văn nhìn bạch hổ ôm xương gặm răng rắc, cười cười, chờ thịt nướng trong tay mình chín rồi cũng vui vẻ ăn.

.

Ngày đó được bạch hổ cứu khỏi miệng quái vật, Khải Văn lại lần nữa theo bạch hổ đi tới hang động này, hoảng hốt chưa an, Khải Văn ôm cổ bạch hổ ngồi trên giường đá hồi lâu mới nhẹ nhõm một chút.

Bạch hổ không thể nói chuyện, Khải Văn cũng không có cách nào biết hai ngày qua rốt cuộc nó đã đi đâu, chờ Khải Văn cảm thấy thoải mái thả lỏng một chút, buông bạch hổ ra, bạch hổ lắc lắc lông mao nhảy xuống giường đá đi ra ngoài hang, chỉ trong chớp lát đã ngậm đến hai con mồi không biết bắt ở đâu đặt bên chân Khải Văn.

Khải Văn nhìn đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng của bạch hổ, lại nhìn thức ăn bên chân, bỗng nhiên cảm thấy mũi mình xót xót.

Thành thành thật thật nướng thịt, được bạch hổ theo đi tới dòng suối tắm rửa một phen, buổi tối lại không quá an ổn mà khẩn trương tựa bên cạnh bạch hổ ngủ một đêm, đối với Khải Văn mà nói, đi tới nơi kinh khủng này, lại trải qua một đêm hoang mang.

Chờ khi phục hồi tinh thần, Khải Văn cũng thử bảo bạch hổ đưa ra khỏi khu rừng này, nhưng đi hoài vẫn là lòng vòng một khu, hỏi bạch hổ thì nó cũng chỉ dùng cặp mắt màu lam pha xám nhìn Khải Văn, sau đó lại tự mình đi tới phía trước. Qua vài lần như vậy, Khải Văn dần dần có chút tuyệt vọng đối với chuyện có thể tìm được lối về nhà, bởi vì cậu nghĩ nơi này căn bản không giống diện tích của một rừng núi phổ thông nào, mà là mệnh mông bát ngát, rộng lớn không đo lường được.

Lần cuối cùng mò mẫm trong rừng rậm, Khải Văn kiệt sức dựa vào trên lưng bạch hổ tùy tiện để nó công mình về hang, trong lòng rất thất vọng, chắc là, mình phải ở trong khu rừng này ‘ẩn cư’ cả đời rồi, không cần ngày chủ nhật nghỉ ngơi đặc biệt như trước, nhưng may mà có bạch hổ ở cùng mình.

Bất đắc dĩ đã phải buông tha cho hy vọng này, Khải Văn bắt đầu cuộc sống nơi rừng cây của mình, có tay thợ săn tài giỏi là bạch hổ, Khải Văn coi như không cần lo ăn uống. Vẫn còn đang lo thịt nướng không muối khó nuốt, sau đó không biết bạch hổ đã đi tới chỗ nào tìm được rất nhiều trái cây, một người một hổ sau khi câu thông rất lâu, Khải Văn mới thử nghiệm đem nước trái cây rưới lên thịt nướng, nửa tin nửa ngờ nếm thử, nhưng hương vị cực ngon, từ nay về sau món thịt nướng này coi như có vị rồi.

Những loại nước trái cây khác nhau rưới lên thịt nướng thì mùi vị cũng khác nhau, Khải Văn thấy hứng thú mà tự do phối hợp để sáng tạo khẩu vị mới, bạch hổ cũng mặc kệ Khải Văn mượn thử nghiệm giải buồn, nói chung vẫn thường tìm vài loại trái cây khác nhau về cho cậu phát huy.

Có thể lúc ban đầu Khải Văn còn nghĩ cuộc sống tại chốn rừng cây này sẽ tịch mịch rỗng tuếch và buồn chán, nhưng sau đó ngoại trừ săn thú, đi ngủ, bạch hổ lại công cậu rong chơi thám hiểm trong mảnh rừng này, những thứ động thực vật lạ lẫm mới mẻ này khiến Khải Văn nhìn hoài không hết, cũng dần dần hòa tan nỗi buồn khi không thể về nhà và nỗi nhớ mẹ thân yêu.

Nhờ có bạch hổ, cho nên cuộc sống của Khải Văn mới không còn rơi vào nguy hiểm, mới có thể có đủ thức ăn và thu hoạch, điều này làm cho Khải Văn một thân một mình sống trong rừng rất yên ổn và thân cận với bạch hổ. Trong vô thức, Khải Văn đã đem sự tồn tại của bạch hổ làm một phần không thể thiếu trong cuộc sống của mình, cảm tình gần như người thân khiến Khải Văn nghĩ hẳn là nên đặt một cái tên cho người bạn sớm chiều ở bên mình, chống đầu suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cũng nghĩ ra, Khải Văn lấy một cái tên cực Trung Hoa —— Hồ Đầu.

Mặc kệ bạch hổ nghĩ như thế nào, Khải Văn rất thỏa mãn với cái tên này, vì để nó khắc sâu vào trí nhớ của bạch hổ, mỗi ngày khi nói chuyện với bạch hổ, Khải Văn đều thêm vào cái tên này trước câu, lâu dần, bạch hổ cũng biết Hồ Đầu này là gọi mình, tuy rằng không quá rõ nó có ý nghĩa gì, nhưng mỗi lần Khải Văn gọi thì nó đều đáp lại, hợp tác khá là tốt.

.

“Hồ Đầu, phải cố gắng lên a, ta nhờ cả vào người đó!” Ăn xong điểm tâm rồi nghỉ ngơi một chút, Khải Văn cùng bạch hổ đi tới bên dòng suối nhỏ mà mỗi ngày đều phải tới, nhìn đàn cá bơi lội trong suối, Khải Văn

cười tủm tỉm vỗ vỗ đầu bạch hổ, khuyến khích.

Bạch hổ đem đầu nghiêng lệch ra, tránh khỏi tay của Khải Văn, gầm nhẹ một tiếng coi như biểu đạt bất mãn.

“Này, sao ngươi cứ ngại ngại như thế a, người ta nói nam đầu nữ eo thì không được sờ, ngươi cũng không phải đàn ông, tại sao không cho ta sờ, ta thấy đám mèo mèo chó chó rất thích người khác sờ đầu mà.” Khải Văn rất không hài lòng với phản ứng của bạch hổ, lầm bầm, “Ngươi không phải chỉ có cái mõng mới không cho sờ thôi sao, tại sao đầu cũng không cho ta sờ?”

Bạch hổ không nhịn được Khải Văn cứ lải nhải, run run lắc lắc lông mao, liền đi đến dòng suối, Khải Văn nhìn động tác của bạch hổ, cũng ngậm mõm không nói nữa —— Bằng không không bắt được cá mà lại mất công tới chỗ này.

Khi đi sẵn, bạch hổ từ trước tới nay rất kiên trì, nó vẫn không nhúc nhích đứng trong nước, tập trung tinh thần nhìn nước suối chảy, sau đó khi Khải Văn còn chưa kịp phản ứng đã cúi đầu đập móng vuốt xuống, chỉ trong nháy mắt, một con cá đã bị bạch hổ hất lên bờ.

“Woa, Hổ Đầu, ngươi thật là lợi hại a!” Khải Văn vừa thấy bắt được cá, nhất thời hưng phấn lên, bước nhanh đến khom lưng bắt lấy con cá còn nằm trên cỏ giãy đành đạch, khích lệ bạch hổ còn trong nước.

Bạch hổ nhìn thoáng qua Khải Văn đang ôm cá cười ngây ngô, lại xoay người tiếp tục bắt cá, nhưng cái đuôi lắc lư tiết lộ tâm tình của nó đang rất tốt.

.

Nửa ngày trôi qua, bạch hổ đã chứng minh được ‘biệt tài nước cạn song toàn’ của mình, Khải Văn nhìn đồng cá nhỏ nó bắt được liên tục reo hò, bạch hổ lúc này mới dừng lại, không nhanh không chậm đi lên bờ, khi đi tới bên cạnh Khải Văn cũng không biết là vô ý hay cố ý, bỗng nhiên vẩy lông mao, làm cho Khải Văn ướt sũng cả người.

“Hổ Đầu ngươi xấu lắm!” Khải Văn bị bọt nước bắn lên liền nhíu mày mắng.

Nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Khải Văn, bạch hổ tâm tình tốt, gầm nhẹ hai tiếng.

Đợi khi Khải Văn phủi sạch nước mà bạch hổ vẩy lên người mình, bạch hổ đã bắt đầu mở cái miệng đỏ au như máu của nó ngáp dài.

“Hừ hổng, ta cảnh cáo ngươi, lần tới không được làm chuyện hừ hổng như vậy!” Khải Văn bây giờ đã không còn sợ cái miệng của bạch hổ, phụng phịu giơ tay ấn vào đầu bạch hổ cảnh cáo.

Sức mạnh của Khải Văn đối với bạch hổ mà nói hoàn toàn chỉ là phũ ruồi, nó giống như không hề nghe mà trực tiếp tiến lên ngậm đuôi một con cá còn sống tươi bắt đầu ăn.

Bị bạch hổ làm lơ, Khải Văn nhìn dáng vẻ thảnh thơi của nó cũng đành bó tay, chỉ có thể vừa hằm hừ dùng lá cây trên mặt đất đặt cá vào, vừa nói thầm, “Hổ Đầu hừ hổng, ngươi chờ, sẽ có lúc ta hành hạ ngươi ——” Bên kia còn chưa hung hăng nói xong, bên này mấy con cá trong tay Khải Văn đã bắt đầy giấy, một con cá không cam lòng bị biến thành thức ăn trên bàn thừa lúc Khải Văn vừa ôm nó vào trong tay chuẩn bị xiên thì ra sức nhảy bật lên, không ngờ nó may mắn nhảy được vào trong suối.

“Ai nha, cá chạy!” Khải Văn hầu như vô thức kêu lên một tiếng rồi chạy vào trong suối đuổi theo, đáng tiếc tốc độ của cậu lại kém hơn ‘con cá đào tẩu’ kia khi nó đã dùng ‘mã lực’ cực mạnh bơi trong nước, cuối cùng chỉ phải nhận kết quả là cả người ướt sũng.

“Này, Hổ Đầu, cá chạy rồi sao ngươi không đuổi theo a!” Khải Văn có chút phiền muộn nhìn về hướng con cá bơi đi một hồi lâu, bỗng nhiên nhớ tới bên phe mình còn có một cao thủ không ra tay, nhất thời không hài lòng, xoay người hô vọng lên bờ.

Bạch hổ nhìn Khải Văn ướt sũng đứng trong suối, hừ một tiếng, vân đạm phong khinh mà vươn móng vuốt chop lấy một con cá bên cạnh ăn tiếp.

Lần thứ hai bị làm lơ, Khải Văn nổi giận, cúi đầu nhìn thoáng qua suối nước dưới chân, trên mặt hiện lên một nụ cười xấu xa, khom lưng vốc một vốc nước hắt lên người bạch hổ, “Cho người dám thờ ơ, cho người thanh thoi ăn cá, người cũng tới tắm nước lạnh đi!”

Không hề có tâm lý chuẩn bị rồi bị hắt cả một thân nước lạnh, bạch hổ sững sờ một lúc, lập tức phản ứng lại, đứng lên run run lông mao hướng Khải Văn rống một tiếng.

Nhiều ngày ở cùng nhau, Khải Văn đã hiểu tính nết của bạch hổ từ lâu, Khải Văn nhướn mi nhìn bạch hổ, “Này, người còn nổi giận hả, vừa nãy là ai làm nước bắn lên người ta? Ta đây là trả lại cho người đó! Ai bảo người nhìn cá chạy cũng không tới giúp ta!”

Bạch hổ nhìn Khải Văn vẻ mặt đắc ý hồi lâu, rồi cũng không tiếp tục rống, có chút mất kiên nhẫn mà run lông mao, lắc lắc đuôi, ngậm xiên cá đã được Khải Văn xiên lại đi tới phía trước.

“Này, sao người lại đi, này, người chờ ta một chút a...” Không ngờ bạch hổ bỏ đi, Khải Văn sững sờ một chút, lập tức vội vã chạy lên bờ hô to đuổi theo.

.

Bởi vì năng lực bắt cá xuất sắc của bạch hổ, ngày hôm nay Khải Văn sung sướng ăn cá nướng, cuối cùng cũng giảm bớt sự phiền muộn khi mỗi ngày phải ăn thịt nướng.

Nước trái cây rưới lên thịt cá có một loại hương vị thanh ngọt, ngay cả bạch hổ không quá thích ăn thức ăn nấu chín cũng ăn vài con cá nướng.

Khải Văn vuốt cái bụng có vẻ hơi tròn của mình, lại ngửi ngửi quần áo ẩm ẩm trên người, gãi gãi cằm bạch hổ, “Hổ Đầu, lát nữa chúng ta đi tắm đi?”

Bạch hổ ăn no nên có chút buồn ngủ, híp mắt ngủ gật không thèm phản ứng Khải Văn.

Hỏi mà không được đáp lại, Khải Văn cảm thấy có chút mất hứng, nhưng cậu luôn yêu sạch sẽ nên sẽ không vì bạch hổ không thèm phản ứng mình mà bỏ đi ý định trong đầu, cậu nghỉ ngơi một chút rồi lại từ trong hành lý lấy ra quần áo để thay, một mình đi ra ngoài hang.

.

“A, thật là thoải mái...” Thông thả ngâm mình vào trong nước suối, Khải Văn nhin không được mà phát ra một tiếng cảm thán.

Suối nước nóng này cũng là bạch hổ dẫn Khải Văn tới, lúc đó khi Khải Văn thấy suối nước nóng này thì mừng như điên, bởi vì trước đây cậu còn đang rầu rĩ vì không muốn tắm ngay dòng suối mà mình súc miệng đánh răng kia, lúc này bạch hổ dẫn cậu tới nơi tốt như thế này, làm sao có thể không vui được.

Đối với hành ‘chia sẻ nơi tắm’ này của bạch hổ Khải Văn vô cùng thỏa mãn, sau khi ngâm mình trong nước nóng thì lại đặc biệt nhiệt tình mời bạch hổ ăn thịt nướng đáp tạ, nhưng bị bạch hổ cự tuyệt, Khải Văn chỉ phải chọn cách khác là giúp bạch hổ gãi cổ nửa tiếng đồng hồ, hành động đáp tạ này lại được bạch hổ vui vẻ đón nhận.

Cũng không biết suối nước nóng này có công hiệu gì, Khải Văn chỉ cảm thấy mỗi lần ngâm thì cả người ngay cả lỗ chân lông cũng nở ra để lọc hết chất bẩn trong cơ thể, đây là một loại cảm giác thoải mái khiến Khải Văn không thể miêu tả.

Nương theo hơi nước lượn lơ bên trên, Khải Văn dựa vào vách suối bắt đầu bị cảm giác buồn ngủ xâm chiếm, ban đầu Khải Văn còn cố gắng lấy tinh thần chuẩn bị ngâm xong sẽ trở về, nhưng cuối cùng vẫn không chống chọi được với cơn buồn ngủ, nhắm mắt lại ngủ.

Khải Văn trong lúc mơ ngủ gương mặt điềm tĩnh, khoe miệng hơi cong biểu thị lúc này cậu đang mơ đến chuyện gì đó rất vui, sau khi Khải Văn ngủ được một lúc, bạch hổ lại lặng yên không tiếng động mà đi đến hang núi có suối nước nóng này.

Từng bước một đi tới trước mặt Khải Văn, bạch hổ xuyên qua hơi nước dày đặc quan sát thiếu niên đang gối đầu lên cánh tay mang theo nụ cười thần nhiên đi vào giấc ngủ, da thịt lộ ra bên ngoài bởi vì nước và

hơi nóng trong suối mà hiện ra một tầng hồng nhạt mềm mại, mái tóc đen nhánh lông mi thật dài, cuối cùng ánh mắt của bạch hổ dừng lại trên đôi môi hồng phớt nước của thiếu niên.

Bởi vì tư thế ngủ không đúng, khi Khải Văn cảm giác được trên mặt có gì đó cọ ngứa ngứa thì mơ mơ màng màng mở mắt, có thể là do ngâm trong nước nóng quá lâu khiến đầu óc Khải Văn hơi choáng, cho nên đột nhiên thấy cái mặt hổ cực đại trước mắt cũng không khiến cậu giật mình, chỉ là lưỡi biếng gãi gãi cằm của bạch hổ, “Hổ Đầu, người đã đến rồi a...”

Ánh mắt của bạch hổ lần thứ hai đảo qua đôi môi mấp máy, sau đó vươn đầu tiến đến, nhẹ nhàng mà ngâm cổ tay Khải Văn muốn kéo cậu ra khỏi suối nước.

Cảm nhận được ý muốn của bạch hổ, Khải Văn vỗ vỗ đầu nó, cười nói, “Biết rồi, biết rồi, ta vốn định ngâm một tí rồi trở về, ai ngờ trong lúc không chú ý nên ngủ quên, bây giờ chúng ta trở về.”

Nhìn Khải Văn làm động tác khởi động thân, bạch hổ buông Khải Văn ra thối lui về phía sau, để Khải Văn tự mình bò ra khỏi suối nước nóng.

Lau lau chùi chùi rồi mặc quần áo vào, Khải Văn không chút nào để ý bạch hổ lúc này đang ở sau lưng mình, trầm mặc nhìn động tác của mình, ánh mắt thâm trầm.

Thay quần áo xong, Khải Văn lúc này mới cảm nhận được di chứng khi ngâm suối nước nóng quá lâu, cả người mềm nhũn một chút hơi sức cũng không có, nghĩ dù sao cũng không có người ngoài, liền giống như một đứa trẻ nằm trên lưng bạch hổ để nó cõng mình về.

Rừng rậm ban đêm lạnh như nước, Khải Văn vừa ôm cổ bạch hổ vừa ngáp ngáp dài, cậu được câu không nói liên miên, “Hổ Đầu, người xem, ánh trăng trên trời vừa to vừa tròn, giống như cái bánh... Ai, nói tới bánh, Hổ Đầu, người không thể biến ra cơm cháo mì cho ta, mỗi ngày ăn thịt thật là ngán, nếu như ta biến thành một gã siêu siêu béo, người sẽ không cõng ta nổi nữa —— nga.” Nói được phân nửa, giọng điệu của Khải Văn biến thành kinh ngạc, giơ tay sờ sờ mũi lại nhìn lên bầu trời, “Woa, tuyết rơi kìa...” Nói rồi vươn tay đón lấy hạt tuyết mịn từ trên bầu trời nhẹ rơi xuống.

Bạch hổ cũng ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời, vươn đầu lưỡi cuộn lấy hoa tuyết rơi trên mũi mình, tiến bước nhanh hơn.

Khải Văn nhìn hoa tuyết đang tan ra trong tay, giọng nói có chút xúc động, “Không ngờ tuyết lại rơi a...”

Khải Văn bị bạch hổ mang về hang đã sớm ngáp không ngừng, cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, đốt củi lửa cho bùng lên mạnh một chút rồi lại cuộn mình bên bụng của bạch hổ mà ngủ.

Bạch hổ nhìn thoáng qua Khải Văn nằm bên cạnh mình không hề phòng bị, lại nhìn thoáng qua hoa tuyết bay lả tả bên ngoài, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu, sau đó cúi đầu, kề sát Khải Văn tiến vào giấc mộng.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4:

“Hổ Đầu?” Rõ ràng còn đang trong mộng, Khải Văn bởi vì cảm thấy toàn thân mình càng lúc càng lạnh, vô thức vươn tay muốn kéo lại bạch hổ vốn đang ngủ bên mình, nhưng lại vỗ trúng khoảng không.

‘Chẳng lẽ đi sẵn rồi?’ Còn nhắm mắt không muốn tỉnh lại, Khải Văn thầm nghĩ, nhú mày lại, không có ‘lò sưởi hiệu bạch hổ’ bên cạnh, cho dù Khải Văn còn vô cùng buồn ngủ cũng không thể nào tiếp tục, bởi vì cảm giác lạnh như băng khiến cho cậu không thể nào thoải mái đi vào giấc ngủ.

Nằm thêm vài phút, Khải Văn mới ngáp dài, không tình nguyện dụi dụi mắt đứng dậy, nhưng vừa mở mắt ra, Khải Văn lại giật mình phát hiện, có một nam nhân đang ngồi ở bên cạnh nhìn mình, vô thức thốt lên hỏi, “Người là ai?”

“@# %&*...” Nam nhân hé miệng phát ra âm thanh trầm ảm nói gì đó.

“Người đang nói gì?” Khải Văn phát hiện cậu hoàn toàn không hiểu nam nhân này đang nói cái gì, ngôn ngữ của hắn không thuộc về bất kỳ loại ngôn ngữ nào mà cậu từng nghe, Khải Văn hỏi xong câu nói kia thì dừng lại, ánh mắt lưu lại tại đỉnh đầu của nam nhân.

Chú ý tới đường nhìn của Khải Văn, nam nhân nhíu mày, đi tới bên cạnh Khải Văn ngồi sát lại một chút, cử động nhỏ này của hắn khiến Khải Văn như cừu con sợ sốt co rụt lại phía sau, gắt gao dán lưng lên vách hang, lắp bắp nói, “Người, người, người đừng tới đây a!”

Động tác của Khải Văn khiến nam nhân dừng lại, vươn tay tay làm một động tác hàm ý sẽ không tiếp tục, lại thì thầm nói một đồng, nhưng Khải Văn vẫn vô cùng cảnh giác, lại hỗn loạn một chút lo sợ không yên.

Khải Văn nhìn nam nhân quần áo hoa lệ mang theo khí thế quý giá đẹp đẽ trước mắt đang liên tục nói những lời mà cậu không hiểu, nếu như không phải lực lượng hai bên đối lập quá xa, Khải Văn thực sự muốn cướp đường mà chạy, bởi vì... nam nhân này —— Trên! Đỉnh! Đầu! Hắn! Mọc! Một! Đôi! Tai! Lông! Nhưng! Lê nào đây là quay phim Tây du ký sao? Bị thị giác trùng kích, Khải Văn thật sự rất khó tiếp thu, bởi vì không thể chạy trốn, cho nên Khải Văn một lòng thầm mong bạch hổ mau chóng trở về đi, đem cái kẻ không biết là người hay là yêu quái không mời mà đến này đuổi đi —— Bởi vì Khải Văn không biết sở thích của vị này có phải là ăn thịt người hay không.

Nhưng khiến Khải Văn lo lắng chính là, qua hồi lâu, bạch hổ vẫn không xuất hiện, mà nam nhân vẫn duy trì kiên nhẫn, không hề có bất luận cử động nào làm tổn thương Khải Văn, chỉ là thỉnh thoảng nói vài câu Khải Văn nghe không hiểu, thời gian còn lại vẫn nhàn nhả thong dong mà nhìn cậu.

Cuối cùng, có lẽ là biểu tình không thay đổi từ đầu cho tới giờ của Khải Văn khiến cho nam nhân cảm thấy mệt mỏi, hắn cúi đầu suy nghĩ một chút, lại ngẩng đầu nhìn về phía Khải Văn đang duy trì cảnh giác cao độ như một con thỏ nhỏ, sau đó không nói một lời đi ra ngoài. Nhưng Khải Văn nhìn theo bóng lưng nam nhân rời đi, không hề thả lỏng mà còn tận lực kiềm nén không để chính mình kêu lên sợ hãi —— Kể này không chỉ trên đầu mọc lên đôi tai lông xù, mà phía sau còn có một cái đuôi a!

Bóng hình nam nhân rời khỏi cửa hang biến mất khoảng nửa phút, bạch hồ liền từ ngoài cửa hang đi đến, nhưng Khải Văn còn chưa kịp biểu hiện tâm tình kích động của mình thì đã khựng lại khi nhìn thấy thứ bạch hổ ngậm trong miệng, “Hổ Đầu, người...” Khải Văn chỉ chỉ thứ trong miệng bạch hổ, trong lòng bỗng nhiên mọc lên cảm giác quái dị.

Bạch hổ không vì Khải Văn chần chờ mà dừng bước, nó đem quần áo và trang sức mà nam nhân kia vốn nên mặc ngậm tới đặt lên giường đá, sau đó hướng Khải Văn gầm nhẹ hai tiếng, Khải Văn liền ngốc lăng như vậy nhìn bạch hổ đứng lên, sau đó thân hình dài ra, cuối cùng biến thành một nam nhân trần trụi tướng mạo anh tuấn xuất hiện trước mặt Khải Văn —— Hình dáng đó, giống hệt như nam nhân vừa rời khỏi.

Nhìn nam nhân nọ, Khải Văn giống như bị mắc chứng mất ngôn ngữ, không nói được gì.

Nam nhân nhìn Khải Văn đang rơi vào trạng thái đờ đẫn, thần thái cực kỳ tự nhiên mà khom lưng cầm lấy quần áo trên giường mặc từng cái vào trước mặt Khải Văn.

Đợi cho nam nhân mặc xong quần áo, Khải Văn mới tìm lại được giọng nói của mình, có chút nghẹn ngào mà nói, “Người... là Hổ Đầu?”

Nghe được hai chữ ‘Hổ Đầu’ quen thuộc, nam nhân gật đầu, tiến lên nắm tay Khải Văn, lúc này Khải Văn không có né tránh, bởi vì đã bị chuyện này làm cho khiếp sợ ngây người, mặc kệ nam nhân nắm tay mình dắt ra ngoài hang, giống như một đứa trẻ nghe lời, theo nam nhân đi băng qua rừng rậm, mãi cho đến khi trước mắt xuất hiện một thành thị phồn hoa.

“Đây là đâu?” Đã nhiều ngày mới nhìn thấy cảnh tượng phồn hoa này, cảm xúc dâng lên trong lòng Khải Văn không phải là mừng như điên, mà là kinh ngạc và nghi hoặc càng lớn, còn có cảm giác hư ảo cường liệt.

Nam nhân nhìn thoáng qua Khải Văn từ sau khi mình biến thân vẫn chìm trong trạng thái mơ hồ, cong khóe miệng cười cười, vỗ vỗ tay, một lát sau, một đội thị vệ lão luyện không biết từ nơi nào xông ra, mang theo một chiếc xe ngựa đi tới trước mặt nam nhân và Khải Văn.

Khải Văn nhìn đám thị vệ kia hành lễ với nam nhân, sau đó lại ngốc lăng mặc kệ nam nhân mang mình lên xe ngựa, cuối cùng xe đi đến một nơi mà Khải Văn không hề biết là đâu.

Ngồi trên xe ngựa, nam nhân biểu tình biếng nhác nhàn hạ, trên mặt mang theo một tia cười đánh giá Khải Văn đang từ trong xe nhìn ra ngoài không chớp mắt, trong mắt Khải Văn khó nén khiếp sợ và mơ hồ, không phải cậu không chú ý đến ánh mắt của nam nhân, nhưng lúc này cậu coi như không biết, bởi vì trong lòng Khải Văn đã sớm dậy sóng.

Một tòa thành thị phồn hoa, nhưng kiến trúc của nó là phong cách Châu Âu trung cổ, ở Trung Hoa có địa phương nào lại có một tòa ‘thành trong thành’ như Châu Âu với diện tích rộng lớn như thế này không? Với internet phổ biến như hiện nay, Khải Văn có thể xác định là không có. Nhưng khiến Khải Văn cực kỳ khiếp sợ chính là, người đi trên đường ngoại trừ những người có dáng vẻ bình thường ở ngoài, thì có rất nhiều nam nhân giống như Hồ Đầu có tai có đuôi đi qua đi lại, đây rốt cuộc là nơi nào?!

Bị mấy chuyện ngoài ý muốn liên tiếp khiến cho đầu óc choáng váng, Khải Văn vẫn duy trì dáng vẻ khiếp sợ bị nam nhân đưa đến một nơi giống như cung điện Âu Châu kiến trúc tráng lệ.

Khải Văn đi theo phía sau nam nhân, nhìn dọc theo đường đi không ngừng có người biểu tình kính nể hành lễ với nam nhân, mà nam nhân đối với tất cả như là đã tập thành thói quen, hần phất phất tay để những ‘người thường’ và ‘người không bình thường’ đi làm việc của họ.

Nam nhân đưa Khải Văn tới một căn phòng rộng, sau đó không nhanh không chậm nói với Khải Văn một tràng rồi xoay người rời đi, Khải Văn tuy nghe không hiểu ý nam nhân nói, nhưng nhìn dáng vẻ nam nhân khoa tay múa chân với mình cũng mang máng hiểu được, hần bảo Khải Văn ở chỗ này.

Nhìn nam nhân xoay người rời đi, từ lúc ban đầu, khi hỏi nam nhân có phải Hồ Đầu hay không thì cái miệng vẫn mím chặt của Khải Văn giờ lại mở ra nói một câu, “Người... đứng lại.”

Bởi vì Khải Văn lên tiếng, nam nhân dừng bước quay đầu, dùng ánh mắt nhìn về phía Khải Văn biểu tình lúc này không hề đẹp.

Đúng, Khải Văn từ nhỏ đã được mẹ bảo vệ tốt, hầu như chưa từng chịu bất kỳ cản trở nào, cũng chưa từng trải qua chuyện hiểm ác đáng sợ hay thay đổi, nhưng điều này không có nghĩa Khải Văn là một người ngu ngốc, không rành sự đời, như hiện tại mà nói, đầu óc đã suy nghĩ được, Khải Văn tức giận, vô cùng tức giận.

Cậu tiến tới một bước đi tới trước mặt nam nhân, nhìn thẳng vào cặp mắt lam xám của nam nhân, hít sâu một hơi, mở miệng nói, “Người, người đều là đùa với ta đúng không?”

Nam nhân nhướng mi, không biết Khải Văn đang nói gì với hần.

Nhưng lúc này, động tác này của nam nhân giống như một thùng dầu, hoàn toàn thổi bùng lên ngọn lửa của Khải Văn, “Ngay từ đầu, người là đùa giỡn ta phải không? Nhìn phản ứng của những người ở đây, người là chủ nhân bọn họ phải không? Người vẫn sống ở đây? Người khẳng định cũng có thể tự do biến hóa hình thái người và hổ? Thảo nào người lại thông minh như vậy, luôn hiểu được những gì ta nói, thì ra người không phải một con hổ, người là một người! Cho nên, thấy ta bị người dọa đến nỗi nhuễn cả chân người vui lắm phải không? Thấy ta như một kẻ ngu ngốc được người dẫn đi vòng vòng trong rừng tìm kiếm lối ra người thấy sung sướng đúng không? Ngay từ đầu, người có thể dẫn ta ra khỏi rừng, nhưng người không làm, vậy tại sao bây giờ người lại mang ta đi ra? Cầm thấy đùa giỡn ta trong rừng như một con khỉ đủ rồi? Muốn đổi một nơi nhìn ta tiếp tục xướng tuồng cho người xem? Người thực sự rất quá đáng!” Khải Văn nói xong câu nói cuối cùng, muốn vòng qua nam nhân rời đi.

Nhưng vừa đi ngang bờ vai nam nhân, cánh tay của Khải Văn đã bị hần kéo lại, hần cau mày, hiển nhiên không quá hiểu vì sao Khải Văn lại phản nộ như thế.

Mà lúc này, đã bị lửa giận đốt sạch lý trí, Khải Văn bạo phát hất tay nam nhân, quát, “Buông tay người ra, người là đồ lừa đảo! Lúc người rời đi hai ngày quay về đây hưởng thụ cảm y ngọc thực, vĩnh viễn không biết lúc đó trong hang núi ta lo lắng cho an nguy của người như thế nào, người vĩnh viễn không biết lúc nào ta cũng ôm mong muốn người có thể dẫn ta ra khỏi khu rừng đó, tất cả những thứ này trong mắt người bắt quả cũng chỉ là một hồi tiêu khiển buồn chán mà thôi, người khiến ta chán ghét!

Lần này nam nhân không ngăn Khải Văn lại, chỉ cau mày nhìn Khải Văn không quay đầu lại, nổi giận dùng đũa rời khỏi.

Cho đến khi hình bóng của Khải Văn biến mất trong đường nhìn của mình, nam nhân mới vẫy vẫy tay, chỉ chốc lát, một thị vệ vẻ mặt nghiêm túc đồng dạng có đuôi có tai xuất hiện trước mặt nam nhân, sau khi nam nhân thấp giọng phân phó vài câu, thị vệ đó gật đầu, hành lễ rồi rời đi.

Nam nhân một lần nữa trở về gian phòng vốn sắp xếp cho Khải Văn, thuộc hạ của hắn đã mang hành lý của Khải Văn từ trong rừng rậm trở về, nam nhân nhìn một hồi, rồi dùng tiếng Trung không thạo lắm bật ra hai chữ, “Khải Văn...”

5. Chương 5

CHƯƠNG 5:

Tốt, bây giờ rời khỏi rồi, vậy tiếp theo nên làm gì bây giờ? Từ trong phòng ở của tòa cung điện trắng lộng lẫy lao ra ngoài rồi mới tỉnh táo lại, Khải Văn đứng ngoài con phố người đến người đi tấp nập bắt đầu tự hỏi vấn đề này.

Quay về là không có khả năng, coi như là đối phương không ngại bị mắng mà còn tiếp nhận mình, Khải Văn cũng không có mặt mũi quay lại, nhưng nếu không quay lại thì bây giờ nên làm cái gì? Khi đó Khải Văn bởi vì quá mức khiếp sợ khi phát hiện bạch hổ là nam nhân trước mắt, cho nên lúc thần thờ ngơ ngếch bị đưa đến thành thị phồn hoa náo nhiệt này không có mang theo hành lý nha, bây giờ Khải Văn thực sự là kẻ khổ rách áo ôm hai bàn tay trắng rồi.

Mãi tự hỏi, Khải Văn vẫn nghĩ hắn là trước tiên nên đến khu rừng kia lấy lại hành lý rồi tính tiếp, bởi vì cậu nghĩ trên người mình phải mang theo vài thứ thuộc về mình thì bản thân mới có cảm giác an toàn.

Sau khi hạ quyết tâm, Khải Văn không tiếp tục suy nghĩ vẩn vơ nữa, mà dựa vào trí nhớ đi về hướng khu rừng kia.

Có thể là bởi vì... tòa thành này quá mức phồn hoa náo nhiệt, mọi người gặp nhiều biết rộng, dù để ý thấy trang phục của Khải Văn không giống như người ở đây thì cũng chỉ là nhìn một chút, cũng không có gì đặc biệt chú ý, Khải Văn cứ như vậy một thân một mình lang thang ngoài đường, muốn tìm đường đi về rừng rậm.

Nhưng ông trời không để người toại nguyện, đi cho tới lúc hai chân đau nhức, khát nước đói bụng, Khải Văn vẫn lòng vòng trong tòa thành này không tìm được lối ra.

Mệt mỏi vô cùng ngồi trên một gò đá ở một nơi không người nghỉ chân, Khải Văn nhíu mày chặt đến nỗi có thể kẹp chết một con ruồi ở giữa mi tâm, rõ ràng là đi theo lối này, tại sao lại không thể theo đường cũ mà ra ngoài? Khải Văn rất khẳng định mình đã đi qua những kiến trúc giống thế này khi ngồi trên xe ngựa, nhưng lạ thay, đi tới đâu cảnh sắc cũng không giống, và lại ngôn ngữ không thông chỉ có thể đi vòng vòng loang quanh như con ruồi bay loạn, không hề phát hiện phía sau mình không xa có hai thú nhân mặt không biểu tình luôn theo sát.

.

Trời dần tối, các cửa tiệm và nhà cửa xung quanh đều lập lòe ánh nến, Khải Văn đứng trong dòng người dần thưa thớt trên phố, lần đầu tiên sinh ra cảm giác bất lực và hoang mang. Nếu như, nếu như Hồ Đầu còn ở đây thì tốt rồi, trong đầu Khải Văn bỗng dưng toát ra suy nghĩ đó, nhưng lập tức lại dùng sức lắc đầu, coi như làm thế là có thể vẫy ra suy nghĩ đó khỏi não bộ.

Hồ Đầu đã không phải Hồ Đầu nữa, trong lòng Khải Văn tự nhắc nhở chính mình, đứng một hồi, Khải Văn một lần nữa uể oải nhắc đôi chân mỏi rã rời đi tới phía trước, tới một nơi không mục đích.

Trên đường, có nam nhân tốt bụng có thể là thấy đáng vẻ uể oải không thôi của Khải Văn có chút đáng thương, nhét hai trái cây vào tay cậu, lại dùng giọng điệu ôn nhu nói gì đó, Khải Văn nghe không hiểu câu nào, chỉ cúi đầu nhìn hai thứ trái cây tươi mọng toát ra mùi thơm ngào ngạt, cái mũi hơi xốt, nỗ lực cười cười với nam nhân kia, rất nghiêm túc nói một câu, “Cảm ơn.”

Nam nhân nghe câu nói với ngôn ngữ mà mình không hiểu đó, sững sốt một chút, cũng cười cười sau đó vươn tay vỗ vỗ lưng Khải Văn rồi rời đi.

Một mối đến thực sự đi không nổi nữa, Khải Văn ngồi xuống dưới mái hiên của một căn nhà, nhìn chăm chăm trái cây trên tay, hồi lâu mới cẩn thận cắn một ngụm, chậm rãi nuốt, hương vị ngọt ngào của trái cây tràn lan trong khoang miệng.

Cắn từng ngụm nhỏ, chậm rãi nhấm nuốt, Khải Văn nỗ lực dùng một lượng rất ít để an ủi dạ dày đã bắt đầu kháng nghị của mình, còn lại thì giữ lại phòng khi đói, dưới tình huống như vậy, ai biết bữa ăn tiếp theo ở nơi nào, Khải Văn sẽ không vọng tưởng mình là gặp người người thích gặp hoa hoa nở đến độ ai cũng tiếp tế thức ăn cho mình.

Sau khi ăn nửa quả, Khải Văn ngừng lại, cẩn thận nhét trái cây vào ngực, ôm hai chân nhìn bầu trời đêm với ngàn ánh sao tỏa sáng, rồi uể oải dần nhắm hai mắt lại, ngủ.

Nửa đêm Khải Văn bị lạnh mà tỉnh lại, sau khi mở mắt ra mới phát hiện bầu trời đêm không biết từ lúc nào nổi lên cơn mưa nhỏ, mặc dù đang ở dưới mái hiên nên không bị nước mưa xối trúng, nhưng gió lạnh từng cơn vẫn khiến Khải Văn quần áo mỏng manh lạnh run, chỉ có thể tận lực cuộn mình thành một đoàn chống đỡ từng cơn gió.

Bởi vì lạnh lẽo, cho nên không thể ngủ, Khải Văn chỉ có thể lui lại một góc nhìn nước mưa tuôn xuống mái hiên như một lớp rèm cửa, có thể trước đây Khải Văn nghĩ ngắm mưa là một chuyện rất lãng mạn, nhưng tại tình huống vừa lạnh vừa đói này, chỉ có thể khiến Khải Văn vô hạn suy sụp và bàng hoàng.

Tự dựa vào sức mình thì có lẽ không thể trở về được —— Lần đầu tiên Khải Văn nhìn thẳng vào sự thật bị chôn sâu trong lòng hòng quên đi này, Khải Văn phát hiện có điểm không đúng, rõ ràng đang là tháng sáu thời tiết nóng hầm hập vì sao lúc trước lại có tuyết rơi? Hơn nữa thực vật trong rừng cũng không phải cảnh tượng xanh um tươi tốt đặc trưng của mùa hè, mà đa phần là trạng thái khô héo đặc trưng của cuối thu đầu đông. Nếu chỉ có những thứ này, Khải Văn có thể giả khờ giả mù, nhưng khi bị nam nhân biến thành bạch hổ kia đưa tới tòa thành này, vì quá tức giận nên lang thang ngoài đường ngoài phố hai ngày trời Khải Văn mới chân chính hết hy vọng —— Đây không phải Trung Quốc, thậm chí Khải Văn cũng không thể xác định đến tận cùng nơi đây có phải địa cầu hay không nữa, con người ở quốc gia nào có thể biến thành hình thú? Quốc gia nào có một thành thị mà con người mọc đuôi sau lưng mọc tai trên đầu? Còn sống thần nhiên công khai như thế, cứ như đây là điều hiển nhiên.

Suy nghĩ một vòng, hai chữ ‘xuyên việt’ như một cây chối, không chút lưu tình ‘quét’ ra lý do nhắm nhí này trong óc Khải Văn, mãi cho đến sau đó, Khải Văn không còn lý do nào có thể nghĩ ra, đành cô đơn thừa nhận —— Đây chính là xuyên việt, chuyện nhắm nhí đến kinh hoàng trong những chuyện nhắm nhí.

Bởi vì xuyên việt đến thế giới kỳ lạ cổ quái này, cho nên khi đó mình ngã xuống trạm xe lửa mà không có chút thương tích nào, bởi vì xuyên việt, cho nên cho tới giờ điện thoại vẫn không có sóng, bởi vì xuyên việt, cho nên không thể hiểu nổi ngôn ngữ của mọi người ở đây thậm chí nói có ý nghĩa gì.

Giữa đêm mưa to như trút nước, có một thiếu niên không thuộc về thế giới này ngồi co ro dưới một mái hiên, bỗng rồi lại phát cáu mà mắng ra một câu thô tục, “Damn it!”

Khải Văn cho rằng không ai nghe, nhưng cũng không biết sau đó không lâu có một thú nhân vẫn luôn theo dõi cậu đã xoay người chạy về phía tòa kiến trúc mà ban đầu Khải Văn được đưa đến, trong một căn phòng tại tòa kiến trúc đó, nam nhân bị Khải Văn thóa mạ một trận kia sau khi nghe hồi báo, lại phát tay bảo hẩn rời khỏi.

Mưa to đến ướt cả đất trời mới từ từ dừng lại, Khải Văn bị dầm mưa cả đêm nhìn nhìn vầng thái dương sắp mọc mang theo đám mây ánh vàng ở xa xăm, chống thân thể với thất lực đau nhức vì ngồi chồm hổm cả đêm đứng lên.

Phải tìm một công việc để kiếm sống, tay chân run rẩy một hồi lâu, Khải Văn nghĩ rốt cuộc cũng không quá đau nhức, mặc kệ thế nào, mình vẫn có tay chân lành lặn trí lực bình thường, không nên chờ bị chết

đôi như thế.

Vốn còn ý chí chiến đấu sôi sục nghĩ mặc kệ tìm việc làm có bao nhiêu khó khăn cũng phải không ngừng kiên trì, nhưng chưa bao lâu Khải Văn đã phải ảo não một lần nữa — Đứng trước một cửa hàng mặt tiền trông giống như một nhà hàng, Khải Văn há há miệng muốn hỏi có cần phục vụ sinh hay không, nhưng khi nhìn đến gương mặt tươi cười như Phật Di Lặc kia, mới đột nhiên nhớ lại, mình không thể nói ngôn ngữ ở nơi này.

Phát hiện điểm này, Khải Văn nhất thời giống như một chiếc khí cầu bị thủng — Trút một hơi thở nhẹ, miễn cưỡng cười cười với ông chủ, Khải Văn cúi đầu rời khỏi nhà hàng đó, tìm một nơi vắng lặng lần nữa ngồi xuống.

Không thể nói chuyện, vậy làm sao câu thông? Khải Văn cười khổ một chút, quả nhiên, mọi chuyện luôn luôn không giản đơn thuận lợi như mình tưởng, có thể do ôm quá nhiều chuyện phiền lòng, lúc này Khải Văn cảm thấy đầu óc choáng váng như say xe, mà dạ dày sớm đã rỗng tuếch cũng bắt đầu biểu tình, cảm giác nóng rực theo cơn choáng váng kéo tới, Khải Văn liếm liếm đôi môi khô khốc giữa đầu tựa trên vách tường nhắm hai mắt lại, để mặc cho ánh nắng rơi thẳng vào mặt mình, Khải Văn cảm thấy bản thân cần lấy lại chút hơi sức.

Nhưng vừa nhắm mắt lại không bao lâu, Khải Văn liền cảm giác trên đầu mình hạ xuống một chiếc bóng, ánh nắng ấm áp cũng không còn, mở mắt muốn nhìn một chút chuyện gì xảy ra, Khải Văn lúc này mới phát hiện trước mắt mình không biết từ bao giờ xuất hiện bốn thú nhân cường tráng mang theo nụ cười sắc mùi lưu manh, đều có tai và đuôi.

Đối mặt với tình hình này, Khải Văn không tự chủ mà khẽ nhú mày, cúi đầu chống tay lên tảng đá bên cạnh đứng lên, không nói một lời muốn vòng qua bốn thú nhân đó mà đi.

Nhưng mọi chuyện luôn phát triển theo hướng rắc rối, Khải Văn không thể rời khỏi vòng tròn do bốn người đó vây xung quanh, thậm chí cánh tay còn bị một tên thú nhân có nụ cười hèn mọn trong số đó nắm lại, bô bô nói một lèo, thú nhân này vừa dứt lời, ba thú nhân khác liền cười ồ lên.

Càng lúc đầu óc càng choáng váng, Khải Văn giật tay ra muốn thoát khỏi sự kiềm chế của thú nhân, nhưng thất bại, cậu phản kháng khiến trong mắt bốn thú nhân đó mang theo hứng thú càng đậm, một thú nhân bên cạnh thậm chí còn cười vươn tay sờ soạng lên mặt Khải Văn, bị Khải Văn nghiêng đầu né tránh.

Khải Văn tránh né thú nhân nọ, tên đang nắm lấy Khải Văn cũng buông tay, mang theo nụ cười chế nhạo vỗ vỗ thú nhân bị tránh né kia, hai người khác cũng hỉ hả nói gì đó với nhau.

Thú nhân bị pha trò tất nhiên là không cam lòng, gã đẩy ba thú nhân kia ra, nổi giận dùng dùng xông đến chỗ Khải Văn, lúc này cậu đã mệt mỏi đến mức có thể ngã quỵ bất cứ khi nào.

“Chính là lúc này.” Trong lòng Khải Văn mặc niệm một câu, sau đó đập mạnh vào thú nhân đó một cước, đồng thời dùng hết toàn lực đẩy hất một cái, sau đó mặc kệ thú nhân nọ phát ra tiếng kêu thảm thiết liền xoay người chạy về hướng ngược lại.

“Không thể để bị bắt, nhất định không thể để bị bắt, nghìn vạn lần không thể để bị bắt.” Nghe được tiếng đuổi theo của những thú nhân kia, Khải Văn càng không ngừng nói với chính mình, nhưng lực bắt tòng tâm, bước chân dưới chân càng lúc càng nặng, trước mắt cũng dần dần biến thành màu đen.

Khi hai chân mềm nhũn ngã lăn trên đất, Khải Văn nghe được tiếng bước chân càng lúc càng gần, suy nghĩ duy nhất chính là — Lần này nhất định chết chắc rồi.

Mặc dù không tình nguyện để bị bốn tên khổng nạn đó bắt, mặc dù muốn đứng dậy tiếp tục chạy tới phía trước, Khải Văn chỉ có thể đối mặt với chuyện ý thức của cậu đã càng lúc càng mơ hồ, cảm nhận được cảm giác đau nhức như xương cốt bị nghiền nát, vô lực nằm trên mặt đất, Khải Văn chỉ có thể bị động chờ vận rủi đến.

Nhưng tiếng chạy đến đột nhiên ngừng lại, sau đó truyền tới tai Khải Văn là tiếng vật nặng bị rơi, muốn quay đầu nhìn nhưng phát hiện một đôi giày da xuất hiện trước mắt, ngẩng đầu, Khải Văn có chút kinh ngạc nhìn gương mặt mà cậu đã cho rằng sẽ không bao giờ được gặp lại.

Khải Văn há mồm muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng trước mắt tối sầm, ngất đi.

Nam nhân cúi đầu nhìn Khải Văn sắc mặt trắng bệch đôi môi khô nứt bề ngoài chặt vật nhấm chặt mắt nằm trên mặt đất, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, hấn khom thắt lưng ôm cậu vào lòng, ngẩng đầu nhìn về phía bốn thú nhân bị thị vệ mình bịt miệng mà đánh đến bầm dập mặt mũi kia, bỏ lại một câu nói rồi xoay người bỏ đi.

Mà bốn thú nhân nọ sau khi nghe nam nhân nói thì lộ vẻ sợ hãi, ô ô kêu lên muốn bỏ đến gần nam nhân, nhưng vẫn bị các thị vệ kia kéo lại, trong hẻm nhỏ khê vang lên tiếng đánh đập giằng co, sau đó mọi thứ lại quay về yên lặng, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6:

Tiếng đi tới đi lui, tiếng nói, cảm giác được sự ầm ập vây quanh, hương vị đắng chát, tất cả những điều này đối với Khải Văn đang hỗn loạn mà nói có vẻ như xa như gần, chân thật lại hư ảo.

Khải Văn không biết đã trải qua bao lâu, chỉ là lần thứ hai tỉnh lại, cậu đã phát hiện mình không phải đang ở trong hẻm nhỏ, dưới thân là lớp đệm mềm mại, đệm giường bằng da ầm ập dễ chịu, hơn nữa bài trí giống như đã từng nhìn thấy, không một thứ nào không nói cho Khải Văn, trước khi hôn mê nhìn thấy người kia không phải áo giáp của bản thân, mà là sự thật — Nam nhân kia đã đến hẻm nhỏ, cứu Khải Văn, đồng thời lần thứ hai mang cậu về đây.

Khải Văn ngồi dậy, phát hiện cơn đau nhức trên người đã giảm rất nhiều, cậu dựa vào đầu giường, tỉ mỉ quan sát gian phòng này một chút, bài trí trang hoàng vô cùng đơn giản, có điều tuy đơn giản, nhưng mỗi một vật đều làm cho người ta có cảm giác giá trị xa xỉ.

“Thân phận của Hồ Đầu quả nhiên không đơn giản...” Quan sát xong một vòng, Khải Văn thì thào tự nói.

Bên này Khải Văn đang suy đoán thân phận của bạch hổ, bên kia cửa phòng đã bị nhẹ nhàng đẩy ra, Khải Văn vô thức ngồi thẳng dậy nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy một nam nhân tướng mạo ôn nhu bụng một cái khay đi đến, thấy Khải Văn đã ngồi dậy thì sững sốt một chút, lập tức trên mặt nổi lên một nụ cười.

Thấy kẻ đến không phải người kia như dự đoán của mình, Khải Văn vô cớ thở dài một hơi, cũng cười cười lại với đối phương.

Nam nhân này đặt khay lên đầu ngăn tủ bên giường, sau đó bụng lên một cái chén chứa dịch thể đen đen trong khay lên đưa tới bên mép Khải Văn, ý bảo cậu mau uống.

Khải Văn nghi hoặc nhìn thoáng qua nam nhân với biểu tình kiên trì trước mắt, lại nhìn nhìn dịch thể đen đen trong chén, cúi đầu ngửi ngửi, một vị cay đặc biệt của thảo dược xộc vào mũi Khải Văn, khiến mặt cậu không tự chủ được mà nhăn lại thật chặt.

“Nhất định phải uống sao?” Từ nhỏ đã sợ uống thuốc Đông y, Khải Văn đã quên việc đối phương không thể hiểu cậu nói gì, đáng thương nhìn đối phương mà hỏi.

Nguyên bản bởi vì bị biểu tình của Khải Văn chọc cho vui vẻ, nam nhân nghe được Khải Văn mở miệng nói thì sững sốt một chút, không quá hiểu ý của Khải Văn là gì.

Khải Văn thấy thế thì chỉ chỉ chén thuốc, lại chỉ chỉ miệng mình, sau đó nhăn mặt quay sang nam nhân nọ liên tục xua tay, ý bảo mình không muốn uống thứ này.

Khải Văn sau một phen hoa tay múa chân cuối cùng cũng giúp đối phương hiểu được ý của cậu, nam nhân lắc đầu, đặt cái chén càng gần Khải Văn hơn.

Bên này né bên kia tiến tới, nụ cười trên mặt nam nhân không giảm nhưng thái độ vô cùng kiên quyết, thuốc này nhất định phải uống.

Khải Văn lẩn qua lẩn lại một phen, thấy cuối cùng vẫn tránh không khỏi, chỉ đành làm ra dáng vẻ của một anh hùng phải anh dũng hy sinh, cầm qua chén thuốc ngửa đầu ừng ực uống một hơi.

Không ngờ Khải Văn ngay từ đầu không ngừng tránh né nhưng lại đột nhiên cầm chén thuốc động tác dứt khoát uống một hơi cạn sạch, nam nhân ngẩn người, sau đó liền thấy Khải Văn nhũu mày trợn mắt nhe răng má mồm không ngừng hít thở.

Bên này Khải Văn bởi vì vị đắng và cay vượt quá mức tưởng tượng mà không ngừng trợn mắt nhe răng nuốt nước bọt, ngoài cửa lại truyền đến một tiếng cười khê.

Hai người trong phòng đồng thời nhìn ra ngoài cửa, sau một lát, một người cung kính hành lễ, một người ngồi trên giường cũng đã quên trong miệng mình tràn đầy vị thuốc vừa cay vừa đắng.

Người tới không ai khác, chính là chủ nhân của tòa kiến trúc này, bạch hổ.

Nam nhân đứng bên cạnh Khải Văn tiếp thu được động tác bảo mình rời khỏi, liền lên tiếng đáp ứng rồi thu dọn khay chén rời khỏi phòng của Khải Văn, đồng thời hiểu ý mà đóng cửa lại, sau đó trong phòng chỉ còn Khải Văn và bạch hổ.

Tiếng cửa đóng khiến Khải Văn lấy lại tinh thần, cậu nhìn thoáng qua bạch hổ khoe miệng mang nét cười đang chậm rãi đi tới gần mình, biểu tình có chút không được tự nhiên mà dời ánh mắt làm bộ quan sát hoa văn của cái ghế bên giường.

Chỉ chốc lát đường nhìn của Khải Văn đã bị màu áo trắng dùng kim tuyến thêu hoa văn che lại, sau đó khuôn mặt của bạch hổ xuất hiện trước mặt Khải Văn.

Không đợi Khải Văn dời đi đường nhìn lần nữa, bạch hổ trước hết vươn tay lau lau khoe miệng cho cậu, Khải Văn thấy đầu ngón tay dính thuốc của bạch hổ thì nhất thời đỏ mặt lên, vô thức vươn đầu lưỡi liếm liếm khoe miệng, nhất thời vị đắng kia lần thứ hai đi qua đầu lưỡi truyền tới đại não, mặt Khải Văn lần thứ hai nhũu lại.

Thấy Khải Văn như vậy, bạch hổ lại lần nữa cười ra tiếng, hất gơ tay dứt vào miệng Khải Văn một thứ, sau đó cười tủm tỉm nhìn Khải Văn, thấy Khải Văn đầu tiên là sững sốt, sau đó trên mặt hiện lên biểu tình kinh hãi, cuối cùng khi cậu nhìn đến mặt mình thì thu lại biểu tình, cúi đầu.

Bạch hổ ngồi một hồi, phát hiện Khải Văn vô luận như thế nào cũng không chịu ngẩng đầu nhìn mình, bèn lơ đãng cười cười, vươn tay sờ sờ đầu Khải Văn, đặt một bọc nhỏ lên ngăn tủ bên giường rồi xoay người rời đi.

Cho đến khi tiếng cửa đóng lần thứ hai truyền tới, Khải Văn mới ngẩng cái cổ đã hơi mỏi, quay đầu nhìn về phía bọc giấy nhỏ mà bạch hổ để lên đầu giường, mở ra nhìn một cái, phát hiện là một bọc mút hoa quả ướp mật, cầm lấy một viên bỏ vào miệng, lúc này Khải Văn mới phát hiện, thứ này có mùi vị giống như thứ bạch hổ vừa dứt vào miệng mình khi nãy.

Theo hương vị ngọt ngào tràn ra trong miệng, Khải Văn nhìn về phía cánh cửa đóng chặt, biểu tình rất là phức tạp, có thể không chỉ biểu tình phức tạp, tâm tình và biểu tình của Khải Văn đồng dạng đều phức tạp.

Đối với bạch hổ, Khải Văn hiện giờ không biết nên dùng tâm tình nào đối mặt hắn. Nếu nói là ghét hắn, nhưng hắn đã cùng mình vượt qua nhiều ngày trong rừng rậm, dẫn mình thám hiểm trong rừng, thậm chí mình muốn bắt cá hắn cũng làm theo không phản đối, quan trọng nhất là, hắn đã cứu mình hai lần, một lần là đối mặt với mãnh thú dữ tợn, còn có một lần chính là trong hẻm nhỏ, nếu như không nhờ hắn, có lẽ mình đã sớm không tồn tại ở nơi này. Nhưng nếu nói là biết ơn, trong lòng Khải Văn có chút không thoải mái, rõ ràng biết lối ra khỏi rừng, nhưng bạch hổ không nên kéo dài lâu như vậy mới dẫn mình đi ra, hắn không phải không biết mình muốn rời khỏi nơi đó đến cỡ nào, hắn cũng thấy mình lưu lại nước mắt vì bất an khi nhớ nhà, nhưng hắn lại để mình lại trong rừng lâu như vậy, điều này khiến Khải Văn cảm thấy hành vi đó giống như một loại xem kịch, hắn đang đùa với mình để tìm vui.

Một bên là ân cứu mạng, một bên là biết rõ nhưng lại để mình sống trong rừng một thời gian dài, một bên là mình đã thóa mạ đối phương, một bên là đối phương vẫn bất kể mọi hiểm nguy quan tâm mình đầy đủ, Khải Văn nghĩ, đây không phải một chuyện suy nghĩ chốc lát là có thể thông suốt.

Nhưng mặc kệ Khải Văn trong phòng vẫn vợ suy nghĩ điều gì, bên này bạch hổ vừa rời khỏi phòng đi tới hành lang đã bị người ngăn lại, bạch hổ thấy người tới thì sững sốt một chút, mở miệng hỏi, “Papa, daddy, có việc gì không?”

Trong đó một người giống như bạch hổ đỉnh đầu có đôi tai tròn màu xám, phía sau có cái đuôi trắng xám giao nhau, tướng mạo cùng bạch hổ có sáu bảy phần tương tự mở miệng nói trước, “Con trai, nghe nói người tìm được một vật nhỏ bên ngoài mang về?”

Bạch hổ nhú mào, hỏi ngược lại, “Có vấn đề gì không, papa?”

“Nga, con trai, đương nhiên không thành vấn đề.” Papa bạch hổ cười cười, “Chỉ có điều, ta là papa người, người lại tùy tiện tìm một giống cái ngoài đường trở về, ta cuối cùng vẫn muốn hỏi một chút thôi.” Nói rồi papa bạch hổ mang theo biểu tình lém lỉnh tiến đến, thần thần bí bí mà hỏi thăm, “Hắc, con à, lẽ nào đây là bạn lữ người nhìn trúng sao?”

“Hmm, papa...” Bạch hổ với biểu tình trước sau đều vân đạm phong khinh lúc này rất bất đắc dĩ.

“Được rồi, Laurence, ta nghĩ Arthur có thể xử lý tốt.” Nam nhân khác lúc này mới mở miệng cứu bạch hổ, kéo người gọi là Laurence với biểu tình không đành lòng kia qua, sau đó hỏi, “Đứa trẻ kia khỏe chưa?”

“Dạ, chỉ là hơi sốt cộng thêm không nghỉ ngơi ăn uống đầy đủ, tình huống vài ngày thì ổn rồi.” Bạch hổ Arthur đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Nam nhân gật đầu, căn dặn, “Người phải bảo người hảo hảo chăm sóc hân, đừng sơ suất.”

Arthur gật đầu, “Con biết, daddy.”

Bên này Laurence chọn đúng cơ hội sẵn tới, “Này, nhóc, đây là nguyên nhân người ở trong rừng lâu như vậy phải không?”

“Laurence!” Đối với động tác của Laurence, nam nhân không biết nên làm sao.

Arthur nhìn papa mình, lộ ra biểu tình bí hiểm, không nói lời nào mà chỉ vòng qua đối, phương thân nhiên bỏ đi.

Bị thằng con làm lơ ném sang một bên không để ý, Laurence sững sốt một chút, lập tức quay đầu nói với ái nhân của mình, “Heller thân ái, người nói thằng Arthur làm vậy là có ý gì?”

Heller tức giận trừng mắt liếc Laurence, “Người nghĩ có ý gì thì là có ý đó!” Nói xong cũng xoay người bỏ đi.

Thấy Heller cũng ném mình ở lại chỗ này, Laurence lăm bầm vài câu rồi cũng bước nhanh đuổi theo Heller rời khỏi.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7:

“Hô...” Chăm chú nhìn quyển sách với những dòng chữ xa lạ trên bàn hồi lâu, Khải Văn dụi dụi đôi mắt đã sắp cay xè, thở dài một hơi, hữu khí vô lực lật sách, nhin không được thấp giọng nói, “Vì sao ngôn ngữ này khó học như vậy a?”

Khải Văn đã tới thế giới này một tháng, mà học tập ngôn ngữ ở đây cũng đã hơn nửa tháng, vẫn tự tới nghĩa phát âm muốn lú lú khiến Khải Văn cảm thấy khổ cực không gì sánh được.

Xoa xoa hai má vì luyện phát âm mà có chút mỏi mỏi, Khải Văn từ trong túi móc ra một gói giấy sau đó từ bên trong lấy ra một viên mút hoa quả bỏ vào miệng, cảm giác chua chua ngọt ngọt nhất thời lan tràn toàn bộ khoang miệng, bởi vì mãi mê học tập mà tập trung cao độ, lúc này tinh thần cũng thả lỏng một chút.

Nhìn mút hoa quả trong gói, Khải Văn vô thức nhớ lại người kia — Arthur. Arthur, là từ đầu tiên mà Khải Văn học được, Khải Văn biết đây là tên của bạch hổ. Từ sau khi lành bệnh, Khải Văn đã bị Arthur giữ lại, không phải không nghĩ đến việc rời khỏi, nhưng tại thế giới lạ lẫm này, Khải Văn căn bản không có

nơi nào để đi, lo lắng tranh đấu mãi, Khải Văn vẫn lưu lại, đồng thời trong lòng thầm hạ quyết định chờ sau này khi có thể nói được ngôn ngữ ở đây phải đi tìm một công việc để làm, mẹ đã dạy không được ăn không ngồi không hưởng thụ những thứ không phải của mình.

Quyết định rồi Khải Văn liền an tâm hảo hảo dưỡng bệnh, sau đó Arthur cũng rất tri kỷ bảo người hầu lúc trước đã bưng thuốc tới cho Khải Văn dạy Khải Văn nói ngôn ngữ của thú nhân.

Ogden rất kiên trì giảng dạy, Khải Văn cũng học rất chuyên chú, nhưng thỉnh thoảng cũng khó miễn cảm thấy mệt mỏi, Arthur cũng không biết nghĩ như thế nào, hẳn cũng không thường xuất hiện trước mặt Khải Văn, nhưng cứ ba bốn ngày lại sai người mang mứt hoa quả đến cho Khải Văn.

Arthur không xuất hiện nhưng lại dùng hành vi khiến người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của mình, điều này khiến cảm giác của Khải Văn đối với hắn càng thêm phức tạp. Arthur là người đầu tiên tại thế giới này mà Khải Văn gặp phải, những ngày ở chung trong rừng khiến Khải Văn từ trong tiềm thức đối với hắn càng thêm thân cận, nhưng Khải Văn lại không cách nào nghĩ ra được lý do Arthur để mình lại trong rừng lâu như vậy, suy nghĩ mãi cũng không ra, nguyên nhân đó khiến Khải Văn vừa cảm thấy Arthur gần gũi nhưng đồng thời cũng giận hắn vô cùng, khi học tập ngôn ngữ mới vô cùng mệt mỏi vất vả, Khải Văn lại nhớ đến Arthur, sau đó nghĩ tới những ngày sinh hoạt trong rừng như con dã nhân thì lại nghiêm mặt đuổi đi nỗi nhớ không lối này.

Arthur có vài lần đứng ở góc khuất nhìn Khải Văn một mình ngồi trong phòng lúc thì vui vẻ lúc thì mất hứng, một hồi cười khê một hồi phồng má, cười thầm tới đau cả bụng.

Sau khi phòng mang trộn mứt, Khải Văn nghỉ ngơi một lúc sau đó lại lần nữa tập trung vào việc học, lần này vẫn kiên trì học cho tới khi kết thúc bài học ngày hôm nay.

Lần thứ hai khép sách lại, Khải Văn xoay trái xoay phải cái cổ đang bị tê cứng của mình, thấy còn chưa tới giờ ăn, cuối cùng quyết định ra hoa viên dạo chơi.

.

Hoa viên nhà Arthur rất đẹp, mang theo phong cách của cung đình châu Âu, Khải Văn đã từng thầm nghĩ trong lòng rằng, nhìn người ở đây cung kính với Arthur như vậy, không lẽ hắn là vương tử ở thế giới này sao, sau đó, khi nhìn thấy Arthur, lại nói thầm trong lòng rằng, rất là có khí chất của vương tử nha, nhưng thường ngày chỉ mặc quần áo trắng tinh thì quá “đỏm dáng” rồi, coi như là vương tử thì cũng là một vương tử “đỏm dáng”.

Bây giờ đang là mùa đông lạnh lẽo, trong hoa viên chỉ có một loại hoa nhỏ màu lam nhạt đang nở rộ, đóa hoa tuy nhỏ, nhưng nở trải đầy mặt đất giống như sao trên trời, làm cho cảnh đông vốn muôn hoa úa tàn cỏ cây héo rũ lại tăng thêm vài phần sinh cơ.

Khải Văn rất thích loại hoa này, không chỉ là vì nó trông rất dễ thương, mà còn vì mùi hương thoang thoang mà nó phát ra, làm cho người ta cảm thấy rất vui vẻ thoải mái.

Lần này Khải Văn cũng như thường lệ, đi vòng qua những khóm hoa nhỏ bước đến thạch đình ngồi xuống, ngắm hoa thưởng hương, Khải Văn nghĩ đây là cách thả lỏng tốt nhất.

Khải Văn vừa ngồi vào đình, thì thấy có ba người hầu bưng khay không biết từ nơi nào đã đi tới đây, bước chân bình ổn mặt mang nụ cười đi tới bên cạnh Khải Văn, châm trà dâng bánh ngọt và đưa cho cậu một lò than nhỏ, ngữ điệu ôn nhu nói vài câu rồi lại khom lưng xoay người rời đi.

Một loạt động tác mây trôi nước chảy lưu loát sinh động không gì sánh được, nhanh tới nỗi câu cảm ơn của Khải Văn còn chưa nói xong đã không thấy tăm hơi.

Nhấp một ngụm trà nóng, ăn một khối bánh ngọt ngào, ngọn lửa trong lò than âm ỉ cháy, cảm thụ được ấm áp đang xua tan lạnh lẽo, Khải Văn hí hóp mắt nhỏ giọng thì thào, “Đúng là hưởng thụ a...”

Ai ngờ, Khải Văn vừa dứt lời thì đã nghe thấy trong bụi hoa truyền đến tiếng soạt soạt, ba giây sau, có một tiểu thị cầu lông xù vào một cái từ trong bụi hoa lăn lông lốc đi ra.

Khải Văn nhìn vật nhỏ nọ, hai mắt sáng rực lên, “Gấu trúc?!”

Vật nhỏ ôm đầu lần hai vòng rồi ngừng lại, sau khi thả lỏng người ra thì ngã một cái choáng váng, sững sốt một hồi mới chuyển đường nhìn đến hướng Khải Văn.

Bên này Khải Văn đã kích động đến không nói nên được lời nào, đây là gấu trúc bảo bảo hàng thật giá thật a, lúc này nó đang trốn to đôi mắt, dáng vẻ giống như một viên thịt ừ ngồi bên kia nhìn mình!

Khải Văn còn do dự có nên tiến lên bế tiểu bảo bảo này một cái hay không, thì tiểu thịt cầu bên kia đã chậm rãi lắc lắc thân thể nhỏ bé chạy tới gần Khải Văn, “pặp” một cái ôm lấy chân Khải Văn cọ cọ mãi không chịu buông.

Từ trước tới nay, sức chống cự của Khải Văn đối với những vật nhỏ lông xù như thế này là bằng không, thấy dáng vẻ siêu “manh” của gấu trúc bảo bảo thì xương cốt đều tê, thật cẩn thận ôm lấy sợ làm đau tiểu thịt cầu nọ, nhìn vào đôi mắt tròn xoe long lanh của nó, nhỏ giọng hỏi, “Người là gấu trúc hả? Sao người lại tới đây? Chẳng lẽ người cũng cũng xuyên việt?”

Bé con quan sát Khải Văn một lát, sau đó cái mông vểnh sang một bên duỗi hai móng vuốt nhỏ bé phì phì đặt lên bàn, thì ra là nghe mùi bánh ngọt mà chạy tới.

Bé con chân ngắn tay ngắn, làm thế nào cũng không với tới bánh ngọt trên bàn, gấp đến độ ô ô kêu to, lại quay đầu dùng sức dụi đầu vào lòng Khải Văn.

“Ai, được rồi được rồi được rồi, ta lấy bánh ngọt cho người.” Nhìn tiểu thịt cầu này thì trong lòng lại mềm nhũn, Khải Văn vội vã ôm chặt lấy vật nhỏ, vươn tay lấy một khối bánh ngọt đặt trước mặt nó, “Chà, thích như thế sao? Ăn đi.”

Vật nhỏ vừa thấy bánh ngọt mà mình thèm đã đưa tới trước mặt, sung sướng vô cùng, tay chân lỏng lẻo ôm khối bánh dút vào trong miệng, tuyệt không để ý mẫu bánh vụn rơi đầy bụng mình.

Khải Văn nhìn thế nào cũng thấy vật nhỏ quá dễ thương, ở bên cạnh giúp nó phui mẫu bánh vụn trên bụng đi rồi lại lấy thêm một cái, “Đừng vội đừng vội, còn nữa mà, thiếu thì ta lấy nữa cho.”

Vật nhỏ cũng không hiểu Khải Văn đang nói gì, dù sao thì nó biết mình vừa ăn xong một khối thì người dễ nhìn này sẽ đưa thêm khối khác, điều này làm cho vật nhỏ rất hài lòng về Khải Văn, cực kỳ thỏa mãn.

Cứ như thế, một vật ăn một người dưng, một đĩa bánh nhỏ không bao lâu đã vơi đi, cuối cùng chỉ còn lại hai tách trà, vật nhỏ lúc này mới thích ý tựa trên người Khải Văn thoải mái mở rộng tứ chi, không muốn động đậy.

Vật nhỏ ăn một trận đã đời, nhưng Khải Văn nhìn cái bụng tròn vo như dưa hấu của nó lại hơi lo lắng, cậu vươn tay nhẹ nhàng xoa vòng trên cái bụng tròn của nó, “Ai, thoáng cái đã ăn nhiều như vậy, bụng có khó chịu không a? Cũng là ta sai, chỉ lo nhìn người ăn vui vẻ, không chịu để ý một chút.”

Vật nhỏ mặc kệ Khải Văn đang nói gì, nó chỉ cảm thấy động tác xoa bụng không nặng không nhẹ của Khải Văn làm cho nó vô cùng thư thái, râm rì vươn hai chân trước ngẩn ngẩn dẩy thịt ôm lấy tay Khải Văn không buông, ý bảo Khải Văn tiếp tục.

Khải Văn bị vẻ mặt hưởng thụ của vật nhỏ chọc cười, “Uy, bé con, người có tên không?”

Vật nhỏ yếu ớt dựa lên tay Khải Văn, miễn cưỡng mở đôi mắt đang sắp khép lại liếc nhìn cậu, râm rì hai tiếng rồi ngủ, không hề phản ứng Khải Văn.

“Xem ra, người không có tên a.” Khải Văn tự hỏi tự đáp, “Nếu không ta đặt cho người một cái, ừm, ở nơi ở cũ của ta, đều gọi những vật béo ú như người là Tròn Vo, nhưng ta nghĩ Viên Viên thì dễ nghe hơn một tí, vậy gọi người là Viên Viên, được không?” Vui vẻ đặt quyết định, Khải Văn vô cùng dân chủ mà xoa tai vật nhỏ, đánh thức nó, hỏi.

Vật nhỏ ăn no lại có người xoa bóp đang thoải mái chìm vào mộng đẹp, lại bị Khải Văn quấy rầy véo tai không tha, bất mãn lắm bầm kéo tay Khải Văn xuống, chăm chú ôm lấy, thuận tiện ngậm một ngón tay vào trong miệng, sau đó nhắm chặt mắt, làm thế nào cũng không chịu tỉnh.

“Nga, được, ta coi như đã được người đồng ý rồi đó, sau này gọi người là Viên Viên.” Khải Văn tự động hiểu hành động của vật nhỏ là đồng ý, vì vậy liền cho ra kết luận.

Viên Viên nằm trong vòng tay Khải Văn ngủ say sưa, nhưng Khải Văn bởi vì được ôm một gấu trúc bảo bảo mà kích động không thôi, lại phải cẩn thận để ý tiểu ma đoàn sợ quấy rầy giấc ngủ của nó, đến cuối cùng vẫn duy trì động tác ôm Viên Viên cười ngây ngô.

Nhưng Khải Văn cũng không cảm thấy ôm nó có gì mệt mỏi, cũng không cảm thấy ngồi yên chỗ này có gì nhàm chán, cả đầu óc của Khải Văn lúc này đều tràn đầy suy nghĩ, lát nữa mang Viên Viên về làm một cái tổ cho nó, lát nữa nên cho nó ăn cái gì nha. Trước đây tại TV, nhìn thấy đàn gấu trúc, Khải Văn thấy thức ăn chủ yếu của đám gấu tròn vo này đều là bánh nướng đặc chế, thời gian còn lại chỉ thấy chúng nó ôm cành trúc lá trúc mà gặm, Khải Văn có chút lo lắng, không biết nơi này có cây trúc không a, hay là có bánh nướng đặc chế không a, nếu không thì nên làm sao bây giờ đây?

Bên này Khải Văn còn chưa có ưu sầu xong, một bóng râm lớn đã phủ lên người cậu, ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện có một thị vệ cao to đứng trước mặt mình.

Khải Văn phát hiện đường nhìn của thị vệ này vẫn dừng lại ở Viên Viên đang ngủ trong lòng mình, cậu cho rằng thị vệ này đang bất mãn vì sao trong hoa viên lại xuất hiện một động vật xa lạ, cho nên vội ngọng nghịu nhẹ giọng giải thích, “Nó... là ta... vừa mới phát hiện.” Nói rồi Khải Văn chỉ chỉ bụi hoa, sau đó lại nói, “Nó, ách, rất an toàn, nga, không, là rất vô hại, sẽ không đả thương người, làm ơn, đừng đuổi nó...”

Thị vệ kia thần sắc cổ quái nhìn Khải Văn lắp bắp nói tốt cho vật nhỏ trong lòng, đợi khi Khải Văn lao lực biểu đạt xong ý mình, thị vệ kia cười cười, “Đương nhiên, Khải Văn tiên sinh, ta biết nó rất vô hại, bởi vì nó là con của ta.”

“Hả?” Nghe câu trả lời như thế, Khải Văn ngây ngẩn cả người, nửa ngày mới chỉ chỉ Viên Viên lại chỉ chỉ thị vệ nọ, “Viên Viên nó, là con, của người?”

“Viên Viên?” Thị vệ cũng sửng sốt một chút, nhưng vẫn gật đầu, “Đúng vậy, Nath là con của ta.”

“Nath?” Khải Văn nhìn biểu tình hàm hậu của thị vệ, còn có cái tai tròn lông xù màu đen, không hiểu sao lại tin tám chín phần, “Đó là tên của Viên Viên sao?”

“Đúng vậy.” Thị vệ gật đầu, “Ta là Abu, rất vinh hạnh gặp ngài, Khải Văn tiên sinh.”

“Ách, ta cũng rất vinh hạnh gặp ngài, Abu tiên sinh.” Khải Văn suy nghĩ một chút lại thêm một câu, “Viên, nga, không, Nath nó rất khả ái.”

Nghe Khải Văn nói vậy, nụ cười trên mặt Abu càng tươi rói, “Cảm tạ ngài khách lễ, mong rằng nó không gây nhiều phiền phức cho ngài.” Gia trưởng trên thế giới đều là một dạng, nghe người khác khen con mình thì đều vui vẻ.

“Không, không có.” Khải Văn liên tục xua tay, “Là Nath nó, theo ta, một lúc.”

Hiểu được Khải Văn nói chính là Nath cùng cậu làm bạn để giết thời gian, Abu cười cười, khom lưng muốn từ trong lòng Khải Văn tiếp nhận Nath đang say ngủ, ai ngờ ngón tay còn chưa đụng tới Nath, Nath đã chun chun mũi, dùng hai bàn tay phì phì dụi dụi mắt, Nath thấy papa mình đang đứng trước mặt, nhất thời rầm rì kêu to một tiếng, bổ nhào lên.

“Này, bé con, vừa nãy ở đây không quấy rầy Khải Văn tiên sinh chứ?” Abu hớn hở hung hăng hôn Nath hai cái, sau đó hỏi.

Nath chỉ chỉ kêu hai tiếng, sau đó tay chân cùng giơ lên, bò lên cổ Abu, mà Abu cũng tiện tay đỡ cái mông tròn vo của Nath, để nó thuận lợi leo lên cổ mình.

Sau khi để Nath ngồi xong, Abu cười nói với Khải Văn đứng bên cạnh, “Khải Văn tiên sinh, ta phải dẫn Nath về rồi, cảm tạ ngài đã chiều cố nó cả buổi chiều hôm nay, Nath nó rất thích ngài.”

“Ta cũng rất thích Nath.” Mặc dù không muốn để vật nhỏ rời đi, nhưng nhìn dáng vẻ Viên Viên cười trên cổ papa mình loay hoay, cũng liền cười cùng Abu tạm biệt, “Đi đường cẩn thận, sau này có cơ hội mong rằng còn thể cùng chơi đùa với Nath.”

“Đương nhiên, đây là vinh hạnh của chúng ta.” Abu sảng khoái đáp ứng, mà Nath đang ôm đầu papa mình cũng vung bàn tay phì phì hô lên vài tiếng chào Khải Văn.

“Hẹn gặp lại, bé con.” Khải Văn tiến lên nhón chân nhéo nhéo móng vuốt nhỏ của Nath, vừa cười vừa nói.

“Chi chi.” Nath dùng cái mũi ướt át huých mu bàn tay Khải Văn vài cái, rồi cuộc nói lời từ biệt.

Nhìn Abu cười ha hả công Nath ngồi trên vai mình đi xa, Khải Văn có chút thất lạc thở dài một hơi, xoay người chuẩn bị trở về phòng — Nguyên bản còn tưởng rằng sẽ có một người làm bạn với mình.

Nhưng tâm tình phiền muộn ấy cũng không duy trì được bao lâu, Khải Văn vừa xoay người thì đã thấy Arthur đang mang theo nụ cười nhẹ trên mặt dựa vào cây cột cách đình không xa nhìn mình, cũng không biết là đã tới từ lúc nào.

Tuy nói đã ở đây hơn một tháng, nhưng số lần Khải Văn gặp Arthur thì có thể đếm trên đầu ngón tay, Khải Văn biết Arthur bận rộn, hơn nữa chính cậu cũng không quá muốn gặp Arthur, nguyên nhân thì Khải Văn cũng chẳng rõ, chỉ là cảm thấy khi gặp thì không quá tự nhiên.

Nhưng tình huống hôm nay là không thể tránh, Khải Văn thu dọn mọi thứ rồi cuối cùng cũng kiên trì đi tới trước mặt Arthur, “Chào, Arthur tiên sinh.”

“Ngô, học ngôn ngữ của chúng ta không tồi.” Nghe Khải Văn vấn an, Arthur cười tủm tỉm nói, “Xem ra mấy ngày nay người rất chăm chỉ a.”

“Không, là, Ogden tiên sinh, dạy dỗ, tốt.” Khải Văn vừa nghe giọng của Arthur đã khấn trương, nói năng bắt đầu lộn xộn, vừa nói xong thì mặt Khải Văn hơi đỏ lên, đôi mắt không tự nhiên mà nhìn nơi khác, chỉ là không dám nhìn Arthur trước mắt.

Arthur bị hình dạng của Khải Văn chọc cười, trong giọng nói cũng mang theo ý cười, “Ogden tiên sinh mà nghe được sẽ rất vui đó. Vậy, gần đây có khỏe không? Có chỗ nào bất tiện không?”

“Không không không.” Nghe Arthur nói vậy Khải Văn vội đáp, “Mọi người chăm sóc ta rất tốt, tốt đến không còn chỗ nào tốt hơn nữa.”

Arthur lúc này xì cười ra tiếng, “Xem ra rất nhiều người nghe người nói đều sẽ thật vui đó.”

“Ha hả, phải.” Khải Văn không rõ mình đã nói gì khiến Arthur hài lòng như thế, có gì buồn cười à? Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng Khải Văn vẫn gượng cười.

Từ biểu tình của Khải Văn có thể nhìn ra suy nghĩ của cậu, Arthur cười càng chói mắt, trước đây Arthur từng thấy Khải Văn nói chuyện với người khác vài lần, chỉ bất quá Khải Văn không biết mà thôi, cộng với lần này, Arthur cuối cùng đã nhận ra một thói quen nhỏ của Khải Văn, bình thường nói chuyện bởi vì không thuần thục mà tốc độ nói rất chậm, một khi khấn trương thì sẽ lắp lộn xộn, nếu như quá gấp thì sẽ phát huy vượt xa người bình thường, lưu loát không gì sánh được. Đồng thời, cho tới bây giờ đều không học được cách giấu đi suy nghĩ thật của bản thân, trong lòng nghĩ sao thì trên mặt biểu hiện thế ấy, điều này làm cho Arthur vô cùng thích nhìn Khải Văn nói.

Đang lúc Khải Văn bởi vì nụ cười của hắn mà không được tự nhiên, vành tai đã bắt đầu đỏ lên, Arthur rốt cuộc cũng hơi nghiêm mặt nói, “Người tới đây lâu như vậy, cũng không ra ngoài hảo hảo dạo chơi, vừa lúc ta vừa làm việc xong, ngày mai ta dẫn người ra ngoài một chút có được không? Lộ Đan thành vào mùa đông rất náo nhiệt!”

“Hả?” Nghe Arthur đề nghị như thế, Khải Văn sửng sốt một chút, ánh mắt lập tức sáng lên, vẻ không tự nhiên vừa nãy cũng bị quét sạch, “Thật sao?”

“Đương nhiên.” Thấy cặp mắt sáng sửa long lanh của Khải Văn, Arthur nhin không được vươn tay vuốt nhẹ lên mũi cậu một chút, cười đáp.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8:

Thành Lộ Đan vào mùa đông quả nhiên vô cùng náo nhiệt như Arthur đã nói, người trên đường tấp nập, tiếng la hét chào hàng, biểu diễn ảo thuật, tạp kỹ, quan sát dọc đường, Khải Văn nghĩ mình chỉ có hai con mắt hình như không đủ để dùng nữa rồi.

Đúng, Khải Văn là một thanh niên của thế kỷ hai mươi mốt, sinh hoạt tại thời đại thông tin xuyên lục địa, đâu còn gì mà chưa được thấy, nhưng tới nơi này thì tất cả không còn như thế nữa, Khải Văn một chút cũng không xấu hổ vì biểu hiện giống như con đê nhũi cái gì cũng chưa từng thấy của mình.

Dùng tay không đập nát chồng gạch đặt trên ngực thì người đã từng thấy, nhưng dùng đuôi đập nát một tảng đá lớn – tảng đá mà nếu dùng tay không phải đập cả hơn chục lần thì người đã từng thấy chưa? Dù sao thì Khải Văn cũng chưa từng thấy, chỉ thấy thú nhân nọ vung đuôi một cái, nửa giây sau tảng đá khổng lồ đó giống như một tảng đậu hủ non gọn gàng vỡ thành hai nửa, sau khi thành công thú nhân đó lại vung một tay chém xuống một chồng gạch mà mặt không hề nhăn lấy một cái, chồng gạch dưới tay thú nhân rớt một cái nát vụn. Sau khi xong xuôi, thú nhân lại lắc lắc đuôi, vẩy vẩy bụi trên tay, giống như vừa làm một chuyện không đáng gì, mắt Khải Văn đã muốn lọt khỏi tròng rồi.

Arthur thấy Khải Văn trợn mắt há mồm như vậy thì nhin không được mà bật cười ra tiếng, “Trước đây chưa từng thấy sao?”

Khải Văn thấy thú nhân nọ không có ý tiếp tục biểu diễn mới quay đầu lại thành thật gật đầu, “Trước đây từng thấy, nhưng chưa thấy ai dùng đuôi để đập.” Nói rồi lại thật hiếu kỳ mà hỏi thăm, “Tảng đá lớn như vậy hẳn dùng đuôi đánh không đau sao? Bàn tay lại trực tiếp chém vào chồng gạch thực sự không thành vấn đề sao?”

“Chỉ là một ít ngón bíp mà thôi, lực cũng không đủ mạnh, nói chung đây chỉ là chút tài mọn.” Arthur thấy trong mắt Khải Văn không nén nổi kinh thán, thản nhiên đáp.

“Nga...” Khải Văn nghe Arthur trả lời thì gật đầu, suy tư quan sát Arthur vài lần, sau đó hỏi, “Vậy người cũng có thể dùng đuôi đập nát tảng đá lớn như vậy sao?”

“Đương...” Chữ nhiên còn chưa ra khỏi miệng, Arthur đã phản ứng kịp, liếc Khải Văn một cái, “Ta sẽ không làm những chuyện nhàm chán này!” Nói rồi dẫn Khải Văn ra khỏi đoàn người đang vây xem, “Ra ngoài cũng đã lâu rồi, chúng ta ăn chút gì đi.”

Không có được câu trả lời, Khải Văn thành thành thật thật theo sát Arthur rời khỏi đoàn người, nhưng vẫn nhin không được mà nói thăm, “Cái này có gì mà nhàm chán chứ, đập vỡ tảng đá lớn như vậy oai biết chừng nào, nếu ta mà làm vậy khẳng định sẽ khóc vật vãi!”

Thính lực của Arthur rất tốt, nghe rõ mồn một câu lẩm bẩm của Khải Văn, vùng giữa đôi mày của hắn vô thức nhíu lại một cái, thân là tộc trưởng của chủng tộc có quyền thế nhất chủ thành, vì sao hắn lại phải đi đập đá để làm mất mặt quý tộc chứ? Lễ nào lực lượng của hắn là vì cần để đi diễn tạp kỹ sao?! Arthur nhin xuống, vẫn không thoát lời này ra miệng, hắn nghĩ, cái nhìn của bản thân đối lập với tên nhóc đi ở đẳng sau tại vài phương diện.

.

Arthur dẫn Khải Văn dạo tới một quán cơm thoát nhìn có vẻ khá sang trọng, hai thú nhân đứng ngoài cửa đón khách vừa thấy Arthur xuất hiện, mắt sáng lên, trên mặt lập tức tràn đầy ý cười, đồng loạt tiến lên ân cần thăm hỏi, “Arthur đại nhân, ngài đã lâu không tới nơi này rồi.”

“Gần đây khá bận rộn.” Arthur gật đầu đáp lại một câu, sau đó quen thuộc trực tiếp dẫn theo Khải Văn đi vào trong.

“Đại nhân vật như ngài đây đương nhiên là bận nhiều sự vụ.” Một người trong đó cúi đầu khom lưng theo sát phía sau Arthur mà nịnh nọt, “Chúng ta thực sự là nhờ có đại nhân như ngài ngày đêm mất ăn mất ngủ xử lý chính vụ mới có thể hạnh phúc yên vui được như vậy!”

Người kia cũng không cam yếu thế mà nói, “Đúng vậy, nhưng ngài cũng phải chú ý thân thể mới được, mệt mỏi rồi như vậy sẽ làm những dân chúng như chúng ta đau lòng lắm a...”

Hai tên người hầu kẻ xứng người họa theo sau Arthur và Khải Văn đến một gian sương phòng phía trước, Arthur dừng bước từ trong túi tiền móc ra hai kim tệ cho mỗi người một cái, “Được rồi, dâng thức ăn lên như thường ngày, những lúc khác đừng quấy rầy!”

Hai người vội vã nhận kim tệ lóng lánh, con mắt còn sáng hơn khi nãy, “Ngài đối với những bình dân hèn mọn như chúng ta luôn rộng rãi phóng khoáng như vậy, đây đúng là làm cho người ta thụ sủng nhược kinh a!” “Đúng vậy, thực sự là quá cảm tạ ngài, thỉnh ngài chờ, thức ăn lập tức sẽ dâng lên.”

Hai người vừa nói vừa cúi người lui ra.

Arthur thấy hai người đi khỏi mới quay đầu nhìn về Khải Văn, nhưng động tác của Khải Văn lúc này khiến Arthur nhướng mi, “Người đây là có ý gì?”

“Lạnh, tê...” Khải Văn lần nữa chà chà cánh tay, đô đô miệng nói, “Tuy không nghe hiểu được toàn bộ, nhưng những lời nịnh nọt mà bọn hần nói thực sự làm ta buồn nôn quá.”

Arthur thấy động tác của Khải Văn thì cười cười, “Khách nhân nghe được vui vẻ, bọn họ cũng có thể nhận được phần thưởng, sao lại không làm chứ?”

“Thì ra người thích nhất là được vuốt mông ngựa.” Khải Văn nghe xong nhỏ giọng nói một câu.

Lần thứ hai nghe được Khải Văn lầm bầm, Arthur có chút dở khóc dở cười, “Ta nghĩ, nếu như người muốn nói xấu một người nào đó, không nên để người ta nghe được thì tốt hơn.”

“Đây là nói xấu à?” Thời gian trôi qua khá dài, Khải Văn đối mặt với Arthur cũng không còn mất tự nhiên như xưa, Khải Văn mang theo chút tính tình của trẻ con luôn luôn vô thức mà nói vài câu đâm chọc Arthur, giống như làm vậy thì có thể làm cho những ghen ghét của mình đối với Arthur tiêu tan một tí, lần này cũng vậy, “Ta nghĩ người nghe được cũng rất đắc ý.”

Arthur đã sớm nhận ra điểm này cho nên cũng có chút bất đắc dĩ đối với hành vi ấu trĩ này của Khải Văn, nhưng lại vô thức mà dung túng, “Nga, tốt thôi, ta quả thật rất thích nghe nịnh nọt, cho nên lần sau người cũng có thể nói vài câu cho ta nghe, để ta cao hứng một chút.”

“Mắc gì chứ?!” Quả nhiên, nghe Arthur nói thế, đôi mắt Khải Văn lại sáng lên, “Ta mới không phải loại tiểu nhân đi a dua vỗ mông ngựa nịnh nọt!”

Nhìn dáng vẻ trềnh mắt hất hàm của Khải Văn, ý cười trên mặt Arthur càng đậm, vừa định nói gì đó thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ, thì ra thức ăn đã được dâng lên.

Như vừa nãy, hai người hầu vội vã mang thức ăn đặt lên bàn vừa khen lấy khen để thao thao không dứt, Arthur len lén đánh giá vẻ mặt tận lực nhẫn nại của Khải Văn, trong lòng không ngừng cười thầm, cho đến khi biểu tình của Khải Văn dường như đã nhẫn nại đến cực hạn mới phất tay bảo hai người hầu lui xuống, giả vờ không có chuyện gì gấp cho Khải Văn hai viên thịt vào bát, “Thịt viên kỷ oa ở đây rất ngon, người nếm thử.”

Một câu nói, đã dẫn lực chú ý của Khải Văn sang hướng khác, Khải Văn cúi đầu nhìn hai viên thịt tròn tròn trắng trắng, khó hiểu ngẩng đầu hỏi, “Tên này nghe lạ thật, vì sao lại gọi là thịt viên kỷ oa?”

Arthur cũng gấp một viên vào bát mình, cười nói với Khải Văn, “Người ăn thử chẳng phải sẽ biết sao.”

Khải Văn nghe Arthur nói vậy, nửa tin nửa ngờ gấp một viên lên thổi thổi rồi cẩn thận bỏ vào miệng, ngậm một hồi, không hề có phản ứng gì, rồi lại cắn một cái, sau đó Khải Văn liền kinh ngạc nghe trong miệng mình truyền đến tiếng “kỷ oa”, sau đó nước dùng đậm đà tràn lan đầy trong miệng.

(“kỷ oa”: tiếng nước tràn ra trong thịt == không biết nên dùng ngôn ngữ gì để thay thế, món gì nghe lạ quá...)

Khải Văn vẫn duy trì biểu tình kinh ngạc ăn hết viên thịt nọ rồi lại khẩn cấp hỏi Arthur đang tủm tỉm cười nhìn mình ăn, “Woa, thì ra là sẽ phát ra tiếng “kỷ oa” à, thực sự rất thần kỳ, người biết vì sao nó lại phát ra tiếng này không?”

Arthur dùng động tác vắn nhả ăn một viên, bởi vì cần nhẹ cho nên tiếng động không vang như lúc Khải Văn ăn, chậm rãi ăn xong rồi mới lắc đầu, “Ta cũng không biết, đây là công thức bí truyền của ông chủ nơi này, sao lại có thể nói cho ta biết chứ.”

“Cũng phải...” Vẫn cho rằng sẽ nhận được đáp án, Khải Văn hơi thất vọng mà gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua thức ăn bày đầy bàn, khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, chỉ gấp một viên thịt mà ăn.

“Chuyện gì vậy, có gì không thích ăn sao?” Biểu tình của Khải Văn không tránh khỏi cặp mắt của Arthur, hần mở miệng hỏi.

“Không có, rất ngon.” Khải Văn lắc đầu, thấy trên mặt Arthur in hai chữ không tin thì lại thêm một câu, “Chỉ có hai chúng ta ăn, gọi nhiều như vậy ta thấy quá lãng phí.”

Arthur tuy rằng nghĩ nguyên nhân thật sự không phải điều này, nhưng vẫn không tiếp tục truy vấn, chỉ đáp lời có lệ, “Không sao, nếu ăn không hết ta sẽ gọi người đem cho những kẻ lưu lạc ngoài đường ăn.”

“Ừm, vậy cũng tốt.” Khải Văn suy nghĩ một chút, gật đầu.

Bởi vì có câu nói kia của Arthur, khi tiếp tục ăn, Khải Văn gấp ra một lượng thức ăn mà mình thích, còn lại thì vẫn để nguyên chỗ cũ, Arthur hỏi, Khải Văn chỉ nói để người khác ăn mà lại dính nước bọt thì không tốt, đáp án này khiến cho ánh mắt Arthur nhìn Khải Văn lại mang theo chút khác lạ.

.

Sau khi ăn no, Arthur dẫn Khải Văn tiếp tục đi dạo, dù sao cũng là trưởng thành ở chủ thành từ nhỏ, có Arthur dẫn đường, Khải Văn dạo rất tận hứng và hài lòng.

“Thích thì mua hai cái.” Arthur thấy Khải Văn ngắm nghía những hòn đá nhỏ rực rỡ sắc màu dùng làm trang trí, yêu thích không buông tay, mở miệng nói.

“Ừm, không được.” Khải Văn nghe Arthur nói vậy thì cười lắc đầu, “Nhìn là đủ rồi.”

Arthur thấy Khải Văn lưu luyến như vậy bỗng nhiên nhớ tới gì đó, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ, nhưng không hề nói gì, theo Khải Văn tiếp tục dạo, chỉ bất quá trước khi rời đi thì đưa tay ra sau lưng làm vài động tác ra hiệu.

Dọc theo đường đi Khải Văn chỉ nhìn chứ không mua gì, tuy rằng khi quay về trên tay vẫn trống không, nhưng Khải Văn vẫn rất hăng hái, khi vào phòng ngủ thì xoay người nói với Arthur đã đi chơi với mình một ngày, “Hôm nay thực sự rất vui, cảm ơn người đã theo ta cả ngày.”

“Không sao, người vui vẻ là tốt rồi.” Arthur nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Khải Văn, trong lòng khẽ động, vươn tay quẹt đi mồ hôi đọng trên chóp mũi cậu, “Cũng cảm ơn người đã theo ta cả ngày, ta cũng đã rất lâu không được thả lỏng như vậy.”

Động tác vô cùng thân thiết của Arthur khiến Khải Văn sững sốt một chút, cậu vô thức nhớ lại tình hình lần trước Arthur đã néo mũi mình, sau đó mặt càng đỏ hơn, lắp bắp nói, “Vậy, vậy, chúc, ngủ ngon.”

Nghe Khải Văn lắp bắp, khóe miệng Arthur lại cong lên, vươn tay kéo lại cánh tay của Khải Văn vừa xoay người định đi, cũng không biết từ nơi nào biến ra một gói gì đó đưa cho cậu, “Tặng.”

“Đây là cái gì?” Khải Văn thấy Arthur như làm ảo thuật lấy ra thứ này, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

“Quà năm mới.” Arthur cười cười, “Bắt đầu từ ngày mai sẽ bận rộn nhiều việc, sợ rằng không có thời gian gặp người, cho nên tặng sớm cho người.”

“Hả?” Khải Văn ngẩn người, nhìn nhìn món quà trong tay, cuối cùng biểu tình hơi cứng ngắc nhìn về phía Arthur, “Nhưng mà, ta lại không có chuẩn bị quà cho người a.”

Arthur thấy trong ánh mắt tinh thuần của Khải Văn lộ ra vẻ băn khoăn, nụ cười nơi khóe miệng lại càng mở rộng, vươn tay nắm lấy đầu vai Khải Văn, cúi người thơm nhẹ vào gò má cậu, nhỏ nhẹ thì thầm vào tai cậu, “Không sao, ta đã có được quà năm mới ta thích nhất rồi.” Nói xong đứng thẳng thân người nhìn Khải Văn lúc bấy giờ mặt đã đỏ như tía, lại thêm một câu, “Đây là động tác chúc phúc của chúng ta nơi này, đừng hiểu lầm.”

Bị Arthur làm cho thần thờ, Khải Văn ngơ ngác nhìn nụ cười trên mặt Arthur, đột nhiên nhón chân cũng nhẹ nhàng huých vào gò má Arthur, giọng nói nhỏ như muỗi nói một câu, “Chúc mừng năm mới” rồi cũng không quay đầu lại, đóng cửa trở về phòng.

Arthur đứng trước cửa vươn tay sờ nhẹ vào gò má nơi Khải Văn vừa chạm, nhớ lại nhiệt độ trên gương mặt nóng rực của đối phương, khẽ cười ra tiếng.

Khải Văn mặt đỏ như quả cà chua ngồi trên ghế hơn nửa ngày mới xua tan được nhiệt độ, quay đầu liếc nhìn cánh cửa, lại cúi đầu nhìn thoáng qua cái túi kia, có chút không tự nhiên lắm, “Cũng không phải chưa từng cùng người khác chạm vào mặt chào hỏi, sao lần này cảm giác lại kỳ lạ như vậy a?”

Khải Văn mang đầy bụng nghi vấn suy nghĩ cả nửa ngày cũng không nghĩ ra đáp án, đơn giản không suy nghĩ nữa, hăng hái mở món quà Arthur tặng mình, sau khi mở ra, Khải Văn nhìn món quà trong gói, ngây người — Bên trong chính là thứ Khải Văn nhìn trúng trên đường nhưng lại không mua ban nãy.

Kỳ thực không phải không muốn mua, chỉ là trên người Khải Văn không có một đồng nào, mỗi ngày ăn không uống không của Arthur đã rất ngại rồi, sao lại có thể mở miệng bảo Arthur mua cho mình cái gì nữa. Nhưng Khải Văn thật không ngờ Arthur lại dụng tâm mua thứ mà mình vô cùng thích, vuốt ve mãi chẳng muốn buông tay này, còn tặng cho mình, điều này khiến cho Khải Văn trong lòng vừa kinh ngạc vừa cảm động — Chưa từng có người lưu tâm đến mình như vậy.

Khải Văn biết mẹ cũng rất thương mình, rất quan tâm mình, nhưng vì để mình có cuộc sống tốt và bình an mà đem đại đa số thời gian và tâm trí đặt trên công việc, không có cách nào bồi dưỡng tình thương nên mẹ chỉ có thể bồi thường cho mình bằng vật chất, mặc dù thế, nhưng vẫn khó tránh khỏi thiếu sót.

Nhưng bây giờ bỗng nhiên có một người, thầm lặng quan tâm từng cử động nhỏ của mình, chú ý từng việc nhỏ vụn vặt của mình, cuối cùng còn dành cho mình một niềm vui như vậy, nỗi niềm dịu dàng kín đáo này khiến Khải Văn cảm thấy trong lòng ấm áp vô vàn, cảm giác thỏa mãn và vui sướng này không thể dùng ngôn từ để hình dung.

Lấy ra những vật nhỏ đó – những hòn đá tròn tròn bày đầy ra bàn, sờ từng viên từng viên, Khải Văn gác cằm lên mu bàn tay đang đặt trên bàn, trên mặt mang theo ý cười nhẹ giọng nói, “Năm mới vui vẻ nha!”

9. Chương 9

CHƯƠNG 9:

“Woa woah, hôm nay mọi người có vẻ rất bận rộn, ngoại trừ người và ta, người nói đúng không, Viên Viên?” Khải Văn thấy mọi người xung quanh gần như chân không chạm đất mà đi, lại nhìn nhìn Nath lông xù bụng nằm trong lòng mình đang tự ngậm lấy ngón tay búp măng của nó, thấp giọng hỏi.

“Chi chi —” Nghe Khải Văn nói, Nath ngẩng đầu lên liếc nhìn cậu, sau đó lại tiếp tục say sưa mút ngón tay.

“Này, người chính là tên nhóc mà Arthur mang về phải không?” Đột nhiên phía sau Khải Văn vang lên một giọng nói, điều này khiến cho Khải Văn giật cả mình, xoay người nhìn lại mới phát hiện đó là một thú nhân trung niên mặc quần áo hoa lệ đang cười tủm tỉm nhìn mình.

“Ách, đúng vậy.” Khải Văn chú ý thấy tai và đuôi của thú nhân này có hoa văn giống như của Arthur, thành thành thật thật gật nhẹ đầu rồi hơi ngập ngừng hỏi thăm, “Ngài là...”

“Nga, đúng rồi, quên tự giới thiệu.” Thú nhân cười vươn tay nói, “Chào, nhóc, ta là papa của Arthur, Laurence.”

“Chào ngài, Laurence tiên sinh.” Suy đoán nhận được chứng thực, Khải Văn nhanh nhẹn bắt tay với Laurence, “Ta ở nhờ tại nhà của ngài lâu như vậy nhưng lại không đến thăm hỏi, thật xấu hổ.”

“Không sao.” Laurence phẩy phẩy tay, “Nghe nói người vẫn luôn học ngôn ngữ ở nơi này với Ogden, xem ra người đã tiến bộ nhiều rồi.”

“Không phải, là Ogden tiên sinh dạy giỏi thôi, ít nhiều cũng nhờ hần kiên trì và tỉ mỉ.” Khải Văn biểu tình khiêm tốn mà nói.

“Ưu điểm lớn nhất của Ogden chính là kiên nhẫn.” Laurence hào sảng cười, “Hần quả thật là một người thầy tốt.”

“Đúng vậy.” Khải Văn phụ họa theo Laurence.

“Người sống ở nơi này đã quen chưa?” Laurence hỏi tiếp, “Nếu có cần gì thì có thể nói với người hầu nga, đừng ngại.”

“Nga, đương nhiên, ta sống tốt lắm.” Khải Văn gật đầu, biểu tình rất cảm kích, “Tất cả mọi người đều chăm sóc ta rất cẩn thận, ta thật sự không biết nên cảm ơn mọi người thế nào mới tốt.”

Laurence có thể cảm giác được vẻ mặt cảm kích của Khải Văn không phải là giả vờ, khẽ gật đầu, lại dùng tư cách là một vị gia trưởng mà vỗ vỗ vai Khải Văn, “Không cần nói cảm ơn gì cả, người tới nơi này thì chính là khách của chúng ta, chúng ta đương nhiên hảo hảo chiêu đãi người.”

“Cảm ơn ngài.” Nghe Laurence nói vậy, Khải Văn càng xấu hổ.

“Ha hã, thực sự là một bé con dễ thương.” Thấy gương mặt hơi phỉếm hồng của Khải Văn, Laurence bật cười, hần từ trong tay Khải Văn tiếp nhận nhóc Nath đang dùng cặp mắt đen tròn lúng liếng quan sát mình, đổi chủ đề đối thoại, “Nhóc, bây giờ không vểnh cái mông phá phách ngoài hoa viên như thường ngày nữa sao?”

“Chí chí.” Nath nhìn Laurence đang cười mỉm chi, vô thức rụt rụt cái cổ nguyên bản đã ngấn tới nổi nhìn không thấy, xoay người đòi Khải Văn bế.

“Nhìn tiểu bại hoại này này, phá loạn cả hoa viên nhà ta bây giờ còn muốn chạy, phải không a?” Laurence phát tác thú vui xấu xa, không cho Nath rời khỏi, ấn cái bụng nhỏ của nó mà xoa xoa, khiến cho Nath vừa thoải mái vừa thống khổ, chỉ có thể chống vó nằm trên đùi Laurence lăn lộn giống như hòn đá đang bị mài.

Khải Văn nhìn dáng vẻ thân bất do kỷ của Nath mà trong lòng không đành, nhưng lại không thể từ tay Laurence đoạt lại Nath, chỉ đành mang bộ mặt đau lòng nhìn Nath, nhỏ giọng nói tốt cho tiểu quỷ thích gây sự này, “Viên Viên... Ách, không, Nath thật ra cũng ngoan lắm.”

“Viên Viên?” Nghe từ này Laurence nhướng mi một cái, biểu tình có chút mờ mịt.

“Ách ——” Khải Văn nghẹn lời một chút, hơi xấu hổ giải thích, “Ta thấy Nath tròn vo, nơi cũ của ta gọi trẻ con giống như Nath là Tròn Vo hoặc là Viên Viên, vừa nhìn thấy Nath ta cũng vô thức dựa theo cách gọi của nơi cũ mà gọi nó.”

“Ừm, kỳ thực Tròn Vo cũng rất chuẩn xác, Viên Viên cũng không sai.” Laurence thấu hiểu gật đầu, xách sau cổ của Nath, đứng lên lắc lắc, “Nhìn dáng vẻ béo ú ngốc nghếch này, ta nghĩ gọi là Tròn Vo hoặc Viên Viên rất hay!”

Nath thỉnh linh bị xách lên, vô thức quơ quào tay chân, giống như một quả cầu lông xù lắc lư giữa không trung, vô vàn đáng thương nhìn Khải Văn mà râm rì kêu cứu.

Khải Văn từ lúc Laurence xách Nath lên đã vô thức định vươn tay đón lấy, nhưng giờ tới phân nửa lại cảm thấy không đúng, liền cứng ngắc rụt tay về, nhưng trong mắt càng tràn ra vẻ không nỡ.

“Được rồi, nhìn người đau lòng chưa kìa.” Laurence chọc Nath rồi cũng chọc được Khải Văn rồi, rút cuộc cũng từ bỏ thả Nath về lại lòng Khải Văn, “Tiểu thịt cầu này không yếu đuối như người tưởng đâu, da dày thịt béo lắm té ngã cũng không hề gì.”

Lần nữa trở lại trong lòng Khải Văn, Nath như được đại xá, xoay người đưa cái mông về hướng Laurence, vùi mặt vào lòng Khải Văn không thêm quay đầu lại.

Khải Văn thấy dáng vẻ bất cần của Nath cũng chỉ có thể xấu hổ cười cười, nhưng Laurence lại nổi lên hứng thú với lời Khải Văn vừa nói, “Người nói nơi cũ của người có rất nhiều tộc nhân giống Nath sao?” (ý hỏi có nhiều con gấu trúc không ấy mà)

“Ách, đúng.” Đột nhiên nghe Laurence hỏi như vậy, Khải Văn vô thức đáp, “Nhưng thật ra cũng không phải quá nhiều, chỉ có một hai nghìn con.”

“Cư nhiên có nhiều như vậy?” Laurence kinh ngạc, “Lẽ nào chủ đạo ở nơi cũ của người là tộc gấu trúc sao?”

“Không phải...” Không ngờ vấn đề lại chuyển sang phương diện này, Khải Văn cảm thấy hơi khó nói, đáp thì không ổn, không đáp cũng không ổn, “Gấu trúc ở nơi cũ của ta số lượng rất ít, hơn nữa, chúng nó không thể biến thành hình người.”

“Không thể biến thành hình người?!” Laurence càng kinh ngạc, “Vậy chúng nó vẫn bảo trì hình thú mà sống sao?”

“Đúng.” Khải Văn gật đầu.

“Trời ạ, chuyện này cũng quá huyền diệu rồi.” Ánh mắt nhìn Khải Văn của Laurence có chút biến hóa, hứng thú càng đậm, “Quê hương của người, thực sự là một địa phương thần kỳ.”

“Ta nghe nói, quê hương của người còn có, ách, đúng, giống gì gọi là ‘phụ nữ’ phải không?” Laurence lại hưng phấn hỏi thăm.

“Dạ.” Khải Văn bắt đầu đau đầu nói chuyện phiếm với Laurence, việc này đều là khi học ngôn ngữ với Ogden nhất thời không chú ý kể ra, sau đó nghĩ lại thì lại thấy tâm cảnh giác của mình quá kém, cho nên sau đó Khải Văn dần dần ít mở miệng mà chăm chú nghe giảng, không ngờ lần này lại bị Laurence hỏi.

“‘Phụ nữ’ này cùng với giống cái của chúng ta có gì đặc biệt không?” Laurence vẻ mặt ham học hỏi.

“Chính là... ách...” Bị hỏi đến vấn đề giáo dục sức khỏe trong chương trình học, Khải Văn cũng có chút lúng túng, suy nghĩ một chút liền tiện tay cầm một cành cây qua loa vẽ ra một đường viền của phụ nữ trên mặt đất, sau đó giản đơn nói, “‘Phụ nữ’ chính là thế này, chỉ là bề ngoài không giống chúng ta mà thôi.”

“Ác...” Laurence nhìn chăm chăm đường viền mà Khải Văn vẽ hồi lâu, sau đó giơ tay chỉ vào một địa phương, “Hai nơi nhô ra của bọn họ là gì?”

Oanh! Mặt Khải Văn bởi vì vấn đề của Laurence mà đỏ như quả gấc, lắp ba lắp bắp ứ á ngượng ngập giải thích một hồi lâu, sau đó Laurence mới mang vẻ mặt ta đã hiểu mà gật đầu nói, “Quê hương của người thật sự rất thần kỳ a, phụ nữ chỗ các người còn có thể tùy thân mang theo hai nhũ quả trước ngực nữa, như vậy nếu cử động sẽ không mệt chứ...”

Khải Văn nghe Laurence thăm thì nói, ngượng tới nỗi hận không thể vùi đầu vào trước ngực không bao giờ ngẩng lên nữa.

“Papa, sao người còn ở đây?” Lúc này, một giọng nói vang lên cứu vớt Khải Văn từ trong cảnh dầu sôi lửa bỏng.

“Hả, bạn nhỏ tới nhà làm khách, người không giới thiệu cho ta thì ta tự mình đi gặp chứ sao.” Laurence nhìn Arthur trang phục long trọng đứng cách mình không xa đang bắt đắc dĩ nhìn mình, mặt không đổi sắc đứng lên nói.

“Ngài, chào ngài, Arthur tiên sinh.” Khải Văn nghĩ thường ngày Arthur đã ăn mặc rất xa hoa rồi, không ngờ hôm nay lại mặc một bộ quần áo đính đầy châu báu làm cho hai mắt cậu như muốn nổ đom đóm, được trang phục đẹp để tôn vinh, ánh mắt Khải Văn nhìn Arthur mang theo chút mộng lung mờ ảo, sững sờ một chút mới mở miệng chào hỏi.

Arthur nhìn thoáng qua người cha mang vẻ mặt bất cần đời của mình, lại nhìn thoáng qua Khải Văn ôm Nath vẻ mặt hồn nhiên, sau đó mở miệng nói, “Papa, daddy đang tìm ngài, đừng quên, ngày hôm nay là ngày cúng tế của tộc chúng ta.”

“Nga, trời ạ, sao ta lại quên mất!” Laurence cho rằng Arthur lại định nói mình làm việc không tập trung, không ngờ lại tung ra một tràng như thế, nhất thời vẻ mặt ảo não đứng dậy rời khỏi, đi được nửa đường còn không quên chào tạm biệt Khải Văn, “Này, bé con, có thời gian thì phải tới tìm ta và Heller chơi a.”

“Ách...” Khải Văn nghẹn một chút, biểu tình miễn cưỡng cười cười, “Dạ, Laurence tiên sinh.”

Cho đến khi Laurence đi khuất dạng, Arthur mới bắt đầu đi lắc đầu, xoay người nhìn về phía Khải Văn, “Sao lại ôm Nath đứng ở đây một mình?”

“Tất cả mọi người bận rộn, ta lại không biết làm gì, không muốn ở trong làm phiền mọi người, cho nên quyết định ôm Viên Viên tới nơi này ngồi một chút.” Khải Văn ngại ngùng cười cười đáp, sau đó lại nhìn nhìn trang phục của Arthur lần nữa, do dự một chút vẫn mở miệng hỏi thăm, “Ngài ăn mặc long trọng như thế, là muốn ra ngoài sao?”

“Ừ, đêm nay thành chủ cử hành tiệc hàng năm, tộc trưởng các tộc đều phải tham gia.” Nói rồi lại nhìn trời một chút, sau đó căn dặn Khải Văn, “Người ngồi ngoài hoa viên một lát phải lập tức trở về, bên ngoài gió lớn, buổi tối muốn ăn gì thì nói với Ogden, ta phải đi rồi.”

“Hm, ngài đừng lo cho ta, Arthur tiên sinh.” Khải Văn thấu hiểu mà gật đầu.

Arthur thấy dáng vẻ nhu thuận của Khải Văn, cười vỗ vỗ vai cậu, sau đó lướt qua cậu đi đến cổng.

Đi được nửa đường, Arthur lại bị Khải Văn gọi giật lại, “Xin chờ một chút, Arthur tiên sinh.”

Arthur dừng bước xoay người, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Khải Văn.

Khải Văn lúc này hơi đỏ mặt lên, do dự một chút mới đi tới trước mặt Arthur, từ trong túi tiền lấy ra một thứ đưa đến trước mặt Arthur, “Tặng.”

10. Chương 10

CHƯƠNG 10:

“Đây là...?” Mặc dù vật trong tay Khải Văn rất bình thường, nhưng đột nhiên đưa đến trước mặt khiến Arthur không khỏi sững sốt trong giây lát.

“Đây là.” Khải Văn cảm thấy hơi ngượng ngùng, giọng nói nhỏ như muỗi mà thì thầm, “Đây là, quà năm mới, ngài đã tặng cho ta rất nhiều, ta nghĩ cũng phải tặng gì đó cho ngài, nhưng mà bây giờ... Ách, thật bất đắc dĩ, cho nên tặng một tượng đất cho ngài, là ta tự tay nặn.”

“Người tự tay nặn?” Nghe Khải Văn nói như vậy, Arthur nổi lên hứng thú, vươn tay cầm lấy tượng đất kia, tỉ mỉ quan sát một hồi rồi cười cười hỏi, “Là dựa theo hình dạng của ta mà nặn sao?”

Khải Văn liếc liếc nhìn tượng chú bạch hổ khả ái kia, lại đảo mắt sang nơi khác, nhỏ giọng nói, “Ừm, nặn không được đẹp lắm, ngài đừng để ý.”

“A, không đâu.” Nụ cười trên mặt Arthur càng thêm tươi sáng, “Trông nó còn khả ái hơn cả ta nữa mà, ta rất thích món quà này, cảm ơn người.”

“Hi, không cần cảm ơn không cần cảm ơn.” Nghe Arthur nói thích món quà của mình, ánh mắt Khải Văn sáng rực lên, cười lên rạng rỡ, “Ngài thích là tốt rồi... Ta sẽ không quấy rầy ngài nữa, ngài mau chóng đi dự tiệc đi.”

“Ừ.” Vẫn còn định nói chuyện với Khải Văn thêm một lúc, nhưng nhìn thời gian quả thật đã không còn sớm, Arthur cũng chỉ đành gật đầu, lại vỗ vỗ vai Khải Văn, “Vậy ta đi trước, có cần gì thì hãy nói với Ogden, nhé?”

“Biết rồi.” Khải Văn sáng khoái gật đầu, sau đó khom lưng ôm lấy Nath đang bám dính chân mình, tạm biệt Arthur, “Vậy ta đi vào trước, chúc ngài thuận buồm xuôi gió, Arthur tiên sinh.”

“Cảm ơn.” Arthur nhìn theo cho tới khi Khải Văn bế Nath vào đến phòng mới xoay người đi đến chủ điện.

Yến hội mỗi năm tổ chức một lần vẫn vừa náo nhiệt vừa buồn chán như thường, các quý tộc lớn tuổi bùng một cốc rượu tiểu lý tàng đao đàm tiếu dò hỏi đối thủ mình, lại lôi kéo những hậu bối trẻ tuổi của mình đến để dò hỏi mai mối, những quý tộc trẻ tuổi còn chưa được chủ quản sự nghiệp sẽ tụ tập với nhau bàn luận về những trò đùa bậy bạ, từ những nụ cười không đứng đắn trên mặt bọn họ, tám phần mười là đang nói về chuyện tình ái hoặc khoe khoang.

Hàng năm vẫn đều như thế, loại yến hội này khiến cho Arthur luôn mang gương mặt điềm tĩnh đến lạnh lùng như đeo mặt nạ cũng phải cảm thấy mệt mỏi và buồn chán.

Qua loa đuổi đi ba giống cái nham hiểm muốn nâng cao địa vị đi, Arthur bưng một cốc rượu ngồi tại một góc khuất, nhắm nháp thưởng thức rượu ngon nhìn đám quý tộc đang giao tiếp ở giữa đại sảnh.

Vừa được yên tĩnh, trong đầu Arthur lại vô thức nghĩ tới cảnh lúc chiều mình khi hắn nói chuyện với Khải Văn, từ trong tay áo lấy ra tượng đất hình bạch hổ, khoe miệng lại vô thức cong lên, tính ra, đây là món quà rẻ tiền nhất mà mình nhận được, không có vàng bạc hay châu báu khảm nạm, màu trắng và đen phối hợp thực sự rất bình thường, nếu vô thức nhét vào một nơi nào đó sẽ không thể tìm lại được.

Nhưng Arthur lại nghĩ, đúng như lời mà lúc chiều Khải Văn đã nói, đây là món quà mừng năm mới mà mình thỏa mãn nhất, không liên quan gì đến giá trị, chỉ có thật lòng.

Một lần nữa tỉ mỉ quan sát chú hổ đất nhỏ, Arthur nhìn thế nào cũng thấy chú hổ này và hình thù của mình thật ra cũng không giống mấy, “Ta trông khả ái thế này sao?” Sau đó lại nghĩ nghĩ rồi lại lẩm bầm, “Lẽ nào hình tượng của ta trong lòng Khải Văn là như vậy?”

Bên này Arthur đang chìm đắm xuất thần trong thế giới riêng, bên kia lại có một giọng nói cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn, “Arthur tướng quân, sao ngài lại ngồi ở đây uống rượu một mình? Ta thấy vẻ mặt ngài vui sướng như vậy, là gặp phải chuyện tốt nào sao?”

Arthur lấy lại tinh thần, khôi phục lại biểu tình lãnh đạm, quay đầu nhìn sang nơi giọng nói phát ra, thì ra là một đám ăn chơi trác táng ngay từ đầu tiệc đã tụ tập khoe khoang chuyện phong lưu, Arthur cười cười giơ lên chén rượu nói với đám người kia, “Có thể thưởng thức rượu ngon không phải là một chuyện vui sướng hay sao?”

Động tác của Arthur khiến cho ánh mắt của đám thú nhân trẻ tuổi kia sáng lên, bọn quý tộc trẻ này ở nhà mỗi ngày chỉ biết ăn chơi phóng túng luôn khó tránh khỏi việc bị các vị gia trưởng nhà mình dạy dỗ, còn ‘tắm gương sáng’ luôn được nêu ra để răn dạy họ không ai khác chính là quý ngài Arthur vĩ đại vừa trẻ vừa tài vừa tuấn này đây, thế nhưng mấy lão quý tộc này cũng hiểu rõ con mình đến tột cùng sẽ trở nên như thế nào, cho nên đều yêu cầu con mình phải thân cận với Arthur, không cần học được bảy tám phần tinh túy của Arthur, chỉ cần thiết lập được quan hệ tốt đẹp với hắn.

Đối với yêu cầu của trưởng bối, những thú nhân trẻ tuổi bỗng bật cười không lo chính sự, nhưng vẫn hiểu được lợi hại trong đó, tuy vậy, dù Arthur luôn mang trên mặt một nụ cười khả ái dễ thân cận, chỉ có những kẻ tiếp cận mới hiểu hắn khó gần tới cỡ nào. Tiệc năm mới ngày hôm nay mọi người tự nhiên cũng chú ý tới nhân vật ‘chạm tay là bỏng’ trong chủ thành này, nhưng không ai dám tùy tiện mở lời, chỉ có đám ăn chơi trác táng này vẫn luôn chú ý đến Arthur một mình ngồi ở góc khuất nhưng thoát nhìn tâm tình rất tốt, cho nên bọn họ mới liều thử vận khí, đi tới mở lời nói chuyện với Arthur, không ngờ ngày hôm nay Arthur lại dễ gần như vậy, nhất thời tinh thần rung lên, đây đó trao đổi ánh mắt kinh hỉ, đều đi tới cùng Arthur chạm cốc nịnh nọt, “A, đương nhiên, nghe nói đây là loại rượu ngon đã cất giữ hơn năm mươi năm.” “Đúng vậy, chỉ mỗi hương vị thuần hậu này đủ để nhân tâm sung sướng rồi.” Xem ra Arthur tướng quân nghiên cứu về rượu rất kỹ a.”

Arthur nhìn đám quý tộc trẻ không chút nào che giấu mục đích của mình, khó có được một khoảnh khắc dễ tính, cùng bọn họ bàn ra bàn vào nói chuyện phiếm, điều này làm cho đám thú nhân này càng thêm hưng phấn.

Một người thì mỗi ngày tiếp xúc với sự vụ trong thành và trong tộc, một đám thì mỗi ngày ngoại trừ vui chơi giải trí chỉ biết phong lưu khoái hoạt, hai bên hoàn toàn không có tiếng nói chung vốn sau khi hàn huyên vài câu sẽ đối mặt với cảnh im lặng tẻ ngắt, nhưng hôm nay tâm tình Arthur rất tốt, thỉnh thoảng nói vài câu liên tiếp không khí lên cao không gì sánh được, một đám quần áo lụa là đến giờ đã hạn không thể xưng huynh gọi đệ với Arthur.

Có thể do bầu không khí quá náo nhiệt, có thể do tác dụng của rượu bắt đầu phát tác, hoặc có thể do có vài người suy nghĩ quá giản đơn, một thú nhân eo gấu lưng hổ tiến đến trước mặt Arthur cười nói, “Nghe nói vài ngày trước Arthur tướng quân tìm được một vật nhỏ thú vị trở về?”

“Nga, chuyện này người nghe từ đâu?” Nghe được vấn đề này, Arthur biểu tình bất biến, mang theo cười hỏi.

“Chuyện này còn cần gì nghe nói sao, chuyện ngài dẫn theo một vật nhỏ trở về đã truyền khắp giới quý tộc rồi.” Thú nhân kia thấy biểu tình của Arthur không hề tỏ ra khó chịu, lá gan cũng nở lớn hơn nữa, ha hả vừa cười vừa nói, “Ngài không phải còn vì vật nhỏ đó mà giải quyết lũ thú nhân hạ đẳng đuôi mù kia sao.” Nói đến đây, biểu tình lại mang theo chút bất quá, “Vật nhỏ có thể khiến Arthur tướng quân động tâm, có vẻ không đơn giản nga.”

Arthur cười cười không nói gì, thú nhân nọ thấy Arthur chỉ im lặng cười liền cho rằng hắn đang cam chịu, tiến thêm một bước hỏi, “Nếu như sau này có cơ hội, Arthur tướng quân có thể mang vật nhỏ đó ra cho chúng ta thấy mặt không, thứ khác chúng ta không thành thạo, chứ về phương diện này thì...” Nói rồi hắn lộ ra biểu tình hèn mọn, “Mấy người chúng ta là chuyên gia.”

Arthur cũng vẫn cười không nói, hành vi không mở miệng phản bác mà chỉ cười mỉm này khiến cho đầu óc đám người kia hoàn toàn nóng lên, cho rằng Arthur cũng là người trong nghề, bắt đầu xôn xao mà trần thuật hiển kế, mỗi câu mỗi chữ đều bắt đầu khó nghe.

Nói đến khi cao hứng, có một thú nhân trong số đó nhe răng cười nói với Arthur, “Có thể khiến Arthur tướng quân coi trọng nhất định không phải mặt hàng bình thường, chờ Arthur tướng quân chơi đùa chán rồi, anh em chúng ta cũng phải ném thử mới được!”

Lời này vừa ra, trên mặt Arthur tuy vẫn là nụ cười bất biến, nhưng ánh mắt mang đầy sương lạnh, đám quý tộc còn khá sáng suốt ở xung quanh thấy thế bắt đầu im lặng, một người trong đó gơ tay kéo thú nhân vừa nói kia, ý bảo hắn im miệng.

Nhưng kẻ một khi đã bị cơn lòng cho mụ mị thì hoàn toàn không chú ý tới bầu không khí đã thay đổi, còn có chút bất mãn hất tay đồng bạn đang kéo áo mình, cau mày lầm bầm, “Người kéo ta làm gì?”

Thú nhân đang nhắc nhở thấy ánh mắt của Arthur dời đến mình, nhất thời trong lòng kêu khổ một trận, nhếch miệng xả ra một nụ cười định nói gì đó thì Arthur đã xoay người, đặt cốc rượu sang một bên, nụ cười không tắt nói, “Thời gian đã khuya, các người cũng đừng mãi đứng đây với ta, trong niên yến các quý tộc khó có thời gian tụ cùng một chỗ, nên liên lạc nhiều người tăng cảm tình thì tốt hơn.” Nói xong ánh mắt dừng lại ngay mặt thú nhân đã say mềm kia, sau khi sâu xa nhìn hắn một lát thì xoay người rời đi.

Mà thú nhân uống say kia sau khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Arthur cũng bị giật mình một cái, tỉnh táo không ít, chờ khi phản ứng được thì đã không còn thấy bóng dáng Arthur đâu nữa, chỉ còn đám đồng bạn oán hận liếc nhìn hắn.

.

Rời khỏi đám quý tộc trẻ kia, Arthur đi tới hoa viên vắng vẻ hít thở không khí trong lành, nghĩ lại trò hề của bọn người bất tài ban nãy, có hậu đại như vậy, bao nhiêu kẻ dám đối đầu với bộ tộc bạch hổ?

Đứng một hồi, rượu trong cốc cũng chỉ còn một ngụm, Arthur quyết định rời khỏi bữa tiệc sớm hơn, ở lại nơi này cũng chẳng có gì thú vị, bất quá chỉ là nhìn đám người kia làm trò hề trong yến hội mà thôi.

“Arthur tướng quân.” Còn chưa đi được hai bước, một giống cái trẻ trung đã từ chỗ rẽ xuất hiện trước mặt Arthur.

“Chào, Gris tiên sinh.” Arthur thấy có người đến liền bày ra biểu tình hoàn mỹ bắt chuyện.

“Arthur tướng quân muốn rời khỏi sao?” Gris nhìn Arthur đang mang nụ cười công thức hóa trên môi liền mở miệng hỏi.

“Xin hỏi Gris tiên sinh có chuyện gì không?” Arthur không trả lời vấn đề của Gris mà hỏi sang chuyện khác.

“Nếu như ngài không vội rời đi, không bằng chúng ta tản bộ ở hậu hoa viên đi, ta nghĩ Arthur tướng quân cũng là vì bên trong quá ngột ngạt cho nên mới đi ra thay đổi không khí.” Gris không vì thái độ lãnh đạm của Arthur mà rút lui, mỉm cười mời hỏi.

“Ách.” Arthur nhú mày, tỏ vẻ tiếc nuối nói rằng, “Ta rất tiếc, có lẽ phải khiến ngài thất vọng rồi, ta đã đứng ngoài này khá lâu, có lẽ do vừa uống rượu lại đứng trong gió lạnh, hiện tại có chút đau đầu, cho nên ta muốn trở về sớm.”

“Thật không?” Arthur từ chối khiến Gris khựng lại một chút, sau đó trên mặt lại lần nữa mang theo tươi cười, “Vâng được, mong ngài chú ý thân thể.”

“Cảm ơn, ngài cũng vậy.” Arthur lộ ra một nụ cười, trả lời, “Bây giờ khí trời rất lạnh, Gris tiên sinh cũng không nên đứng ngoài hoa viên quá lâu.”

“Cảm ơn ngài đã quan tâm.” Vì lời nói của Arthur, trong mắt Gris mang theo một tia sáng mong manh, nụ cười trên mặt rốt cuộc cũng không còn miễn cưỡng.

Arthur cười cười xoay người chuẩn bị rời khỏi, nhưng Gris dường như vừa mới nhớ tới gì đó lại lên tiếng, “Nghe nói ngài cứu về một giống cái trên đường.”

“Gris tiên sinh có vấn đề gì với chuyện này sao?” Arthur dừng bước, quay đầu về mặt thản nhiên nhìn Gris.

“Nga, không, ta không có vấn đề gì, lòng tốt của ngài luôn khiến mọi người ngưỡng mộ.” Gris biểu tình rất thành khẩn, “Ý của ta là, nếu như vị kia đồng ý, ngài có thể mời hắn đến tán chuyện giải sầu với ta, nếu như ngài bận rộn, ta có thể hướng dẫn cho hắn, một giống cái luôn rúc trong phòng không tốt cho thân thể.”

Nghe Gris giải thích, Arthur thản nhiên cười, “Rất biết ơn lòng tốt của ngài, nếu có thời gian ta sẽ dẫn hắn ra ngoài dạo chơi một chút.” Đang khi nói chọt thì vệ hổ nanh kiếm Clare chạy đến bên cạnh Arthur, “Chủ nhân, xe ngựa đã chuẩn bị xong.”

“Hm, tốt.” Arthur gật đầu, nói với Gris, “Ta phải đi nói một tiếng với thành chủ, ngài cứ tự nhiên.”

“Vâng, ngài đi đường cẩn thận.” Trên mặt Gris cũng là một nụ cười vô cùng hoàn mỹ, sau đó gật đầu nhìn Arthur rời đi.

Sau khi báo một tiếng với thành chủ Aubrey, Arthur vào xe ngựa, nhớ lại ban nãy tay cầm rượu của Gris hình như hơi xiết chặt, cười lắc đầu.

.

Về đến nhà, Arthur cố ý đi vòng qua phòng của Khải Văn, thấy đèn trong phòng đã tắt liền hỏi Ogden đêm nay Khải Văn dùng cơm nhiều hay ít rồi mới xoay người về phòng mình, trước khi đi tắm hắn cẩn thận lấy chú hổ đất mà Khải Văn tặng mình đặt trên ngăn tủ đầu giường.

.

Một nơi khác, vì bận rộn cả ngày cho việc cúng tế trong tộc, Heller tắm rửa xong xuôi chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, hắn vừa vào phòng ngủ một lúc thì Laurence cũng đi đến.

Heller khom lưng nâng tách trà lên nhấp một ngụm, nhưng vừa xoay người thấy Laurence thì bất ngờ không nhận được mà phun ra một miệng nước, “Trời ạ, Laurence người làm gì vậy?”

Laurence bị phản ứng của Heller làm cho hoảng sợ bèn trừng to mắt nhìn về phía Heller, “Thân ái à, ta có làm gì đâu?”

“Người, người, người.” Heller giơ tay chỉ vào Laurence, ngay cả nói cũng lắp bắp, “Trước ngực người, bị gì vậy?”

“Ngực ta?” Laurence cúi đầu nhìn thoáng qua bộ ngực căng căng của mình, lúc này mới phản ứng được, ha ha bật cười đáp, “Hôm nay ta nghe bé con kia nói nơi ở trước kia của nó có một loài gọi là phụ nữ, trước ngực có hai khối thịt, ta định thể nghiệm một chút cảm giác này, cho nên nhét hai quả quýt vào thử.” Nói rồi hắn còn dùng hai tay đẩy đẩy hai quả quýt kia lên, nghiêng đầu nhăn mặt nói, “Nhưng mà, ta cảm thấy trước ngực có hai khối này thật đúng là bất tiện quá đi a.”

(tại sao hồi trước đọc bộ này không chú ý đoạn này hử trời, bị không thể nào chịu nổi == chẳng cha kia, người là công mà, muốn làm thụ lắm à?)

“Phốc, được rồi, Laurence, đừng có làm chuyện kỳ quái nữa, mau lên giường nghỉ ngơi.” Thấy Laurence hưng phấn chơi đùa với hai quả quýt trong ngực, Heller lại thấy đau đầu.

“Ừ ừ, được.” Laurence chơi một hồi cảm thấy không thú vị, liền lấy quả quýt ra, ngoan ngoãn leo lên giường với Heller.

Một lát sau, trên giường truyền đến tiếng kéo kẹt mờ ám.

“Laurence, ta mệt lắm rồi, cho ta ngủ đi mà.”

“Hắc, thân ái, là người bảo ta mau lên giường với người mà.”

“Hmm... Laurence đừng chạm vào đó.”

“Bảo bối, vậy chạm vào đây được chứ?”

“A... Laurence, người nhẹ một chút.” (khinh = nhẹ hoặc trẻ)

“Ta lại không có già, làm sao trẻ hơn được nữa?”

Trong phòng sau khi phát ra những tiếng rên rỉ khả nghi lại lần nữa khôi phục sự yên lặng.

Lại một lát sau, trong phòng vang lên tiếng nói của Laurence, “Thân ái à.”

“Hmm?” Heller sau khi bị Laurence ‘hành hạ’ đã không còn sức để mở mắt ra nữa.

“Thật ra, nếu như ngực người cũng to như quả quýt, ta nghĩ xúc cảm sẽ rất tốt.”

“... Cút!”

11. Chương 11

CHƯƠNG 11:

“Khải Văn làm việc ở tầng thư thất thế nào?” Sau khi xử lý xong chính sự, Arthur hỏi Clare đang đứng bên cạnh.

“Khải Văn tiên sinh công tác rất chăm chỉ.” Clare đáp lời đầu ra đấy, “Trông Khải Văn tiên sinh có vẻ rất thích công tác này.”

“Thật không, vậy là tốt rồi.” Nghe đáp án này, Arthur rất thỏa mãn.

.

Một buổi tối của nhiều ngày trước, sau khi Arthur về đến nhà thì Ogden lại báo cáo những chuyện trong nhà như thường lệ, báo cáo xong Ogden cũng không lập tức rời khỏi mà lại đứng sau lưng Arthur ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì?” Arthur lên tiếng hỏi.

Ogden do dự một chút, cuối cùng cũng mở miệng nói, “Là chuyện về Khải Văn tiên sinh.”

“Khải Văn?” Arthur sững sốt một chút, tiếp tục hỏi, “Khải Văn thế nào?”

“Ngày hôm nay Khải Văn tiên sinh hỏi thăm ta có công tác nào mà ngài ấy có thể làm không.” Ogden đáp.

“Công tác?” Chân mày Arthur cau lại.

“Đúng vậy.” Ogden gật đầu, “Khải Văn tiên sinh muốn tìm một phần công tác, theo ta quan sát, ngay từ đầu, Khải Văn tiên sinh đã tỏ ra khá bất an khi ở nơi này.”

“Thật không?” Arthur suy nghĩ một chút lại hỏi, “Hiện tại Khải Văn đã ngủ chưa?”

“Còn chưa.” Ogden nhìn thoáng qua đồng hồ cát, đáp, “Khải Văn tiên sinh luôn không nghỉ ngơi sớm như vậy.”

Nghe được đáp án Arthur gật đầu, vung tay, “Ta đã biết, người lui xuống đi.”

“Dạ, chủ nhân.” Ogden cúi người lui xuống.

Arthur ngồi trong thư phòng trầm ngâm một hồi, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

>, Khải Văn đang trải giường thì nghe ngoài cửa có tiếng gõ, điều này khiến cho cậu khựng lại vài giây rồi có chút nghi hoặc mà hỏi thăm, “Ai?”

Nghe tiếng Khải Văn, tiếng gõ ngoài cửa ngừng lại, ngay sau đó là giọng nói của Arthur, “Là ta, Arthur.”

Biết được người đến là Arthur, vẻ nghi ngờ trên mặt Khải Văn càng đậm, cậu không biết tại sao đã tối thế này Arthur lại đến tìm mình, nhưng vẫn đi mở cửa, “Chào, Arthur tiên sinh.”

“Chào, Khải Văn.” Nhìn thấy gương mặt mang theo thắc mắc của Khải Văn, Arthur cười cười, “Người đã nghỉ ngơi rồi sao?”

“Nga, không, còn chưa.” Khải Văn lắc đầu, “Arthur tiên sinh tìm ta có việc gì không?”

“Hmm, cũng không có gì, chỉ bất quá thấy thời gian còn chưa quá khuya, cho nên muốn tìm người tâm sự một chút.” Arthur nói rồi hất hất cằm hướng vào phòng, “Không mời ta vào ngồi sao?”

“Nga, đương nhiên, mời vào.” Nghe Arthur nói vậy, Khải Văn vội nghiêng người mời.

Arthur vào phòng còn chưa ngồi nóng ghế, người theo hầu đã bắt đầu dâng trà bánh lên.

Arthur nâng tách trà lên nhấp một ngụm rồi cười cười nói với Khải Văn, “Dạo gần đây cảm thấy buồn chán sao?”

“Hả?” Khải Văn nâng tách trà vừa định uống nhưng lại nghe Arthur hỏi mà ngừng động tác, mờ mịt nhìn hắn.

“Ta nghe Ogden nói, người muốn tìm một phần công tác.” Arthur tiếp tục giải thích, “Ta nghĩ có phải người cảm thấy mỗi ngày ở nơi này thật buồn chán, nếu như vậy, vài ngày nữa khi ta rảnh rỗi, ta có thể mang người ra ngoài đi dạo phố...”

“Không phải.” Arthur còn chưa nói xong đã bị Khải Văn cắt lời, “Không phải thế, Arthur tiên sinh.”

“Hừm?” Thấy vẻ mặt Khải Văn trở nên nghiêm túc, Arthur nhướng nhướng mi.

“Ta không phải bởi vì quá buồn chán nên mới tìm công tác.” Khải Văn thả lại tách trà lên bàn, nhìn thẳng vào Arthur nói, “Ta muốn tìm công tác không phải vì buồn chán, mà là bởi vì ta ăn không ngồi rồi ở nơi này quá lâu.”

“Ta cũng không có để ý chuyện người ở lâu hay không.” Arthur tưởng Khải Văn đã nghe được tin đồn nào đó bèn thử dò hỏi, “Là có ai đó nói gì sao?”

“Đương nhiên không phải.” Khải Văn lập tức phủ nhận, nói ra suy nghĩ của mình thật rõ ràng, “Ta biết ngài tốt với ta, ta cũng cảm kích ngài đã cứu ta đồng thời cho ta một nơi cư trú tốt thế này, ta không cần phải dầm mưa dãi nắng hứng chịu gió táp mưa sa, mọi người ở đây cũng rất quan tâm ta. Nhưng ngài xem, ta còn trẻ, tay chân kiện toàn, lẽ nào cả đời cứ hết ăn lại nằm như vậy? Từ nhỏ mẹ ta đã dạy, sống phải tự lập, không được xem sự giúp đỡ của người khác là đương nhiên...”

Khải Văn rất chăm chú rất chân thành nói ra suy nghĩ của mình, cuối cùng lại nhắc tới ý định tìm công tác, “Cho nên, ta muốn tìm một việc làm, muốn tự nuôi mình.”

Nhìn Khải Văn chậm rãi nói chuyện, Arthur nghĩ hắn chưa từng gặp ai có loại thần thái này, tràn ngập sức sống, mang đầy tự tin và hoài bão tương lai như vậy, Arthur phát hiện, còn hơn những giống cái yếu đuối kia, Khải Văn tuy rằng bề ngoài thoát trông cũng dễ bị tổn thương, nhưng tính cách cứng cỏi độc lập khiến hắn càng thêm muốn thân cận.

Đợi khi Khải Văn nói xong, Arthur hỏi, “Người muốn tìm công tác sau đó dời ra ngoài?”

“Đúng vậy.” Khải Văn gật đầu, mặc dù trong lòng có chút lưu luyến, nhưng vẫn kiên định nói, “Ngài và ta không thân cũng chẳng quen, chịu thu lưu ta đã là rất tốt, ta không...”

Khải Văn còn chưa nói xong, Arthur lại cắt lời, “Người ở nơi này không quen không biết, làm sao tìm công tác?”

“Chuyện này...” Khải Văn nghẹn lời.

“Ta sẽ bảo Ogden tìm cho người.” Arthur lại nói tiếp, “Về chuyện dời ra ngoài, tạm thời hãy quên đi, người cho là giống cái độc thân sống bên ngoài rất an toàn sao?” Thấy Khải Văn há mồm muốn nói gì đó, Arthur vung tay ngăn lại, “Đừng vì sự tự tôn vô vị mà cứng đầu như thế, ta cho tới giờ vẫn không để ý chuyện này, nếu như người thấy bần khoản, có thể chờ có công tác rồi dùng tiền công trả một ít cho Ogden, xem như trả tiền nhà là được rồi.”

Khải Văn nghe Arthur nói xong, cân nhắc một chút, vẫn nghĩ mình đã làm phiền Arthur nhiều lắm, xấu hổ gật đầu, “Vây phiền ngài quá.”

Arthur cười cười xoa đầu Khải Văn.

.

Sau khi có lệnh của Arthur, Ogden đương nhiên dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết thỏa đáng chuyện này, không quá hai ngày đã tìm được một phần công tác cho Khải Văn — Làm người sắp xếp sao chép sách tại tầng thư thất. Công việc này thanh nhàn không áp lực, còn có thể giết thời gian, Arthur rất thỏa mãn với cách này của Ogden.

Khải Văn sau khi nghe tin cũng vui vẻ không thôi, đợi khi Ogden tìm đến nói muốn dẫn cậu đến nơi công tác thì lập tức gật đầu đồng ý.

Gọi là tầng thư thất nhưng Khải Văn lại nghĩ nên gọi là tầng thư quán thì chuẩn xác hơn một tí, kiến trúc dựa theo phong cách Châu Âu, bên trong trần đầy giá sách xếp đầy văn chương sách vở, Khải Văn vừa đẩy cửa vào đã thích nơi này rồi, giá sách đen lacy chắc chắn, những bộ sách óng vàng và những tấm da dê, ánh mặt trời xuyên qua song cửa thủy tinh khúc xạ ánh sáng chói lóa, toàn bộ gian phòng tràn ngập bầu không khí trầm tĩnh cổ kính.

“Trông người có vẻ rất thích nơi này.” Ogden nhìn Khải Văn đang ‘sáng mắt’ quan sát nơi này, cười hỏi.

“Đúng vậy.” Nhìn gương mặt tươi cười của Ogden, đôi mắt của Khải Văn cũng loay loay, “Tôi thích sách.”

“Xem ra lần này ta đã tìm được một công tác rất thích hợp cho người.” Khải Văn nói chuyện rất chân thành, Ogden cũng vui vẻ vì biết mình đã tìm được một việc làm lý tưởng cho cậu.

“Cảm ơn ngài, Ogden tiên sinh.” Khải Văn thành khẩn nói cảm ơn.

“Không cần khách sáo.” Ogden vừa nói vừa dẫn Khải Văn đi vào bên trong, giới thiệu cho cậu những chuyện sắp làm. Khải Văn nghe rất tập trung, thỉnh thoảng nghe được điều khá phức tạp còn có thể lấy ra cuốn sổ nhỏ ghi lại, thái độ của cậu khiến Ogden rất thỏa mãn, âm thầm tán thưởng.

Công tác của Khải Văn chính là sắp xếp lại những bộ sách, sau đó sao lại những bộ sách đã bị tổn hại quá nhiều, cuối cùng dùng chất lỏng đặc chế từ thực vật bôi lên giấy rồi đóng thành sách, rồi phân loại và sắp lên giá sách. Những việc này không có kỳ hạn, tất cả đều do tự bản thân cậu lên lịch, mỗi ngày muốn làm nhiều hay ít cũng không ai đến giám sát hay hối thúc.

Sau khi giới thiệu xong Ogden lại căn dặn vài câu rồi rời đi, để lại một mình Khải Văn ở lại nơi này thử làm quen với công việc.

Khải Văn xoay người nhìn sách chất đống trên mặt đất, tràn trề hưng phấn nhặt lên từng quyển, “Nhất định phải làm một nhân viên quản lý thư viện đạt tiêu chuẩn!”

.

Ngày hôm sau, Khải Văn chính thức làm việc, từ ban đầu còn hơi lả lẫm sau đó trở nên thành thạo cũng không mất bao nhiêu thời gian, Khải Văn cũng càng ngày càng thích công việc yên lặng nhưng không khô khan này, càng khiến Khải Văn vui vẻ chính là công việc này không chỉ có thể giúp cậu kiếm tiền tự nuôi sống mình mà còn giúp cậu có được kiến thức để hiểu được thế giới xa lạ này, Khải Văn thích đọc sách, cũng càng thích hiểu thế giới quanh mình.

Mỗi ngày Khải Văn thích nhất là sau khi chép xong những bộ sách bị tổn hại thì ôm một quyển sách ngồi ở một nơi sáng sửa lẳng lặng xem, cho đến khi hết giờ làm việc.

Hôm nay khi Arthur đến xem Khải Văn thì thấy cậu còn chưa hoàn thành việc sao chép, Arthur đứng cách đó không xa nhìn Khải Văn tập trung cúi đầu nắn nót viết sách, thỉnh thoảng gặp phải những nơi trúc trắc khó hiểu còn vô thức mà cắn môi, ánh mặt trời của ngày đầu xuân ánh vào gương mặt cậu cứ như viền thêm một tầng vàng nhạt nhu hòa, an lành lại dịu dàng.

Lúc này, Arthur cảm thấy hình như tim mình đập loạn vài nhịp.

Đứng ở nơi đó nhìn Khải Văn một hồi, Arthur vừa định tiến lên gọi Khải Văn thì lực chú ý của cậu đã bị vị khách ngoài ý muốn hấp dẫn đi.

“Nath?” Vốn đang im lặng sao chép chợt Khải Văn cảm thấy hình như có vật gì đang ôm chân mình, giật mình cúi đầu nhìn mới phát hiện, thì ra là bé Nath vài ngày không gặp, không biết từ nơi nào đã chui ra ôm chân mình làm nũng.

“Thu thu...” Nath học được từ mới, nhưng tử thân trong giọng nói ngay cả Khải Văn nghe không hiểu cũng có thể cảm giác được.

Khải Văn buông bút ôm Nath vào lòng, gãi gãi hai cái tai nhỏ của nó, “Sao vậy hả? Ai chọc người?”

“Thu thu thu thu thu thu...” Nath ủ ủ đầu vào trong lòng Khải Văn.

“Ây ây ây.” Khải Văn bị Nath chọc cho cười không ngừng, “Sao người giống như cái mũi khoan thế hả? Rốt cuộc bị sao vậy, hả?”

“Thu thu...” Nath vẫn rầm rì, nó biết Khải Văn không thể nghe hiểu nó nói gì, chỉ đành dùng hành động để biểu đạt sự uất ức của mình —— Vốn mỗi ngày Khải Văn đều chơi đùa cùng với nó, nhưng đột nhiên mấy ngày trước Khải Văn lại không xuất hiện, đi sớm về trễ, khiến Nath chờ đến mí mắt nặng trĩu, rốt cuộc ngày hôm nay Nath chờ không nổi nữa, dựa vào cái mũi cực thính của mình mà tìm đến nơi này.

Khải Văn không biết Nath buồn là vì mình, thấy trên người Nath dính cỏ thì nghĩ là khi nó đang chơi đùa thì bị ngã đau, cho nên lấy một khối bánh ngọt trên bàn đưa đến bên mép nó, “Được rồi, đừng buồn nữa, ăn bánh này, người một mình chạy đến đây papa người có biết không a?”

“Thu thu...” Nath thấy có đồ ăn ngon, nhất thời ném cái thứ gọi là oán niệm sang một xó, vươn hai bàn tay đầy thịt cầm bánh ngọt ăn.

Cách Nath ăn luôn khiến người khác nhìn vào liền thèm, Khải Văn cười dứt từng khối bánh ngọt cho nó, thỉnh thoảng còn không quên dứt vài ngụm nước, hoặc phỉ vụn bánh rơi trên bụng nó xuống.

Arthur thấy một người một gấu trúc vui vẻ thuận hòa, cười cười xoay người rời khỏi.

“Thu thu?” Nath đang ăn đến sung sướng bỗng nhiên phát hiện Khải Văn không tiếp tục dứt bánh cho mình, ngẩng đầu nhìn thì phát hiện cậu không biết đang nhìn gì ngoài cửa sổ, Nath bị coi nhẹ thì không vui, rướn cái cổ ngắn ngủn của mình dùng mũi đỉnh đỉnh cằm của Khải Văn, rầm rì hai tiếng.

“A, sao vậy?” Khải Văn lấy lại tinh thần cúi đầu hỏi nó.

“Thu thu...” Nath giơ hai móng vuốt chỉ khay bánh ngọt.

“Còn muốn sao? Không thể ăn nhiều bánh ngọt như vậy a.” Khải Văn tuy miệng nói thế, nhưng động tác trên tay thì không hề ngừng.

Thấy Nath lại tiếp tục im lặng ăn bánh, ánh mắt Khải Văn lại không tự chủ mà nhìn ra ngoài cửa, vừa này là ảo giác sao? Vì sao lại cảm thấy có một cái đuôi trắng đen xen kẽ xuất hiện?

Nhìn một hồi vẫn không thấy gì, Khải Văn một lần nữa đặt lực chú ý tới Nath, Nath sau khi ăn đến nổi cái bụng tròn vo như dưa hấu thì bắt đầu dựa vào người Khải Văn mà ngủ gà ngủ gật.

Khải Văn nhìn quả cầu lông cuộn người tròn vo trong lòng mình, lắc đầu cười, “Ăn ăn ngủ ngủ, giống như con heo con.”

12. Chương 12

CHƯƠNG 12:

“Khải Văn, đây là tiền công tháng này của ngươi.” Ogden đặt vào tay Khải Văn một túi tiền, cười tủm tỉm nói.

“Thật sự rất cảm ơn ngài, Ogden tiên sinh.” Khải Văn lần đầu tiên được nhận tiền lương, kích động đến nói không ra lời.

“Úc, Khải Văn tiên sinh, chuyện này không liên quan tới ta, toàn bộ đều là do ngươi lao động mà đạt được.” Ogden bị dáng vẻ kích động của Khải Văn chọc cười, trêu ghẹo hai câu mới rời đi.

Đợi sau khi Ogden rời khỏi, Khải Văn ngồi trước bàn mở túi tiền kia ra, bên trong có năm mai kim tệ và hơn mười một ngân tệ, Khải Văn không có khái niệm gì đối với giá cả trong chủ thành nên cực kỳ thỏa mãn với số thù lao này, đây chính là số tiền lương đầu tiên của cậu a.

Sung sướng chơi đùa với mớ tiền một hồi, Khải Văn lúc này mới chợt nhớ tới chuyện gì đó, bèn rút giấy ra hí hoáy viết.

Ngày hôm nay Khải Văn trở lại nhà của Arthur trẻ hơn bình thường một chút, vừa vào cửa đã đụng phải Abu.

“Xin chào, ngài về nhà sao?” Khải Văn ôm bao lớn bao nhỏ cười hỏi Abu.

“Chào, Khải Văn tiên sinh.” Abu thấy Khải Văn vất vả liền tiến lên giúp cậu ôm lấy vài thứ, “Hôm nay ngài đi mua sắm sao? Mua nhiều thứ như vậy, ta giúp ngài mang vào.”

Khải Văn đã lâu không bưng bê vật nặng nên tay đã tê rần, lúc này trọng lượng trên tay giảm bớt một nửa, nhất thời cảm thấy nhẹ nhàng hẳn ra, nghe được đề nghị của Abu liền vui vẻ, vừa rồi còn lo lắng nhà của Arthur thật sự quá lớn, khi nãy vào cửa lẽ ra không nên từ chối đề nghị giúp đỡ của các thị vệ kia để bây giờ mệt tới đứng không nổi, mà đề nghị này của Abu đối với Khải Văn mà nói như được đại xá, cười đến càng thêm chói mắt, “Vậy thật sự rất cảm ơn ngài.”

“Đừng khách sáo.” Abu cười hàm hậu, cùng Khải Văn đi đến phòng nghỉ của cậu, “Nói đến cũng là ta nên cảm ơn ngài mới phải, ta bề bộn nhiều việc, không thể lúc nào cũng ở cạnh Nath, ít nhiều nhờ ngài không chê nó nghịch ngợm còn mang theo nó chơi đùa.”

“Không có a.” Khải Văn lắc đầu, “Nath rất dễ thương, ta thích nó còn không kịp, sao lại ngại phiền, không nên nói ai giúp ai, ta nghĩ hẳn là Nath đã giúp ta rất nhiều.”

Thấy ánh mắt nghi ngờ của Abu nhìn tới, Khải Văn cười cười tiếp tục nói, “Lúc đó ta mới đến, không quen cuộc sống nơi này, thành thật mà nói khi đó cảm thấy rất cô đơn, nhờ có Nath giúp ta vượt qua những ngày này, tuy rằng ta không hiểu Nath nói gì, nhưng ta thật sự cảm thấy nó là một bảo bảo vô cùng tri kỷ, đôi khi ta nhớ đến thân nhân không muốn trò chuyện, Nath cũng không phá phách, chỉ là lẳng lặng cùng ta ngồi một chỗ. Có lẽ ngài không thể hiểu, nhưng ta nghĩ, khi cô đơn lại có tri kỷ ngồi bên cạnh thật sự cảm thấy rất tốt, cho nên, Nath đã cho ta rất nhiều.”

“Ngài nói như vậy, Nath nó có thể vui như điên.” Abu xấu hổ gãi gãi đầu, cười nói, “Kỳ thật khi ngài thấy cô đơn thì nó ở với ngài, khi nó cô đơn ngài cũng ở với nó. Nath thật sự rất thích Khải Văn tiên sinh, trước khi ngài tới đây nó cũng không thân cận với ai, ta đôi khi vội vàng hoàn thành nhiệm vụ mà chủ nhân giao cho lại không có thời gian lo cho nó, cũng từng nhờ người khác giúp chăm sóc, nhưng Nath cũng không thích người khác tới gần nó, thừa lúc người ta không chú ý thì chạy mất, một thân một mình lủi thủi trong hoa viên chơi cả ngày, lúc sau ta đi tìm muốn điên lên, sau đó lại tìm được nó chơi đùa một hồi đang khò khò ngủ say trong hoa viên. Bây giờ có ngài ở đây, cho nên Nath cũng không chạy loạn khắp nơi nữa, chỉ thích theo sau ngài, ta hiện tại tìm không thấy nó thì chỉ cần tìm ngài là có thể gặp, đỡ mệt hơn trước đây rất nhiều.”

Nghe những lời này của Abu, Khải Văn cười tít cả mắt, thấy Khải Văn cười, Abu cũng nhe răng cười theo.

Hai người nói nói cười cười đi tới trước cửa phòng của Khải Văn, Abu giúp Khải Văn sắp xếp đồ vật rồi chuẩn bị tạm biệt, Khải Văn nhìn bóng lưng vững chãi như hòn núi nhỏ của Abu, bỗng nhiên nhớ tới gì đó, gọi hắn lại, “Xin chờ một chút.”

Abu dừng lại, “Khải Văn tiên sinh, ngài còn có chuyện gì sao?”

“Hm, ngài chờ một chút.” Khải Văn đáp, từ trong đám vật phẩm vừa mới mua hôm nay tìm kiếm một lúc, sau đó đưa một chiếc túi đến trước mặt Abu, “Đây là ta tặng cho Viên, a, không, là Nath.”

Abu cũng không nhận cái túi từ tay Khải Văn, chỉ liên tục xua tay, “Sao lại có thể nhận của ngài, không nên không nên, ngài thu lại đi.”

“Cầm đi.” Khải Văn không cho Abu từ chối, nhét cái túi vào trong tay hắn, “Hôm nay là ngày ta lãnh tiền công, ta đã hứa khi có tiền sẽ mua quà cho nó, ta đã ngoéo tay với nó, ngài lẽ nào muốn ta thất hứa sao?”

“Cái này...” Abu thấy Khải Văn kiên trì như vậy, suy nghĩ một chút rồi vẫn nhận lấy, “Vậy thật sự làm phiền ngài rồi, ngài mai ta sẽ bảo Nath tới cảm ơn ngài.”

“Thôi, không cần.” Khải Văn cười tủm tỉm vẫy vẫy tay, “Nếu như Nath thích món quà này ta sẽ rất vui, bây giờ sắc trời đã tối, ngài cũng nên về sớm một chút.”

“Ừm.” Abu có chút áy náy cầm chiếc túi, hơi xấu hổ nói, “Cảm ơn ngài, vậy ta đi trước, ngài cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Biết rồi.” Khải Văn gật đầu, “Đi đường cẩn thận.”

.

Chờ Abu đi khỏi Khải Văn liền xoay người về phòng, lấy ra từng món đồ vừa mới mua phân chia từng nhóm, Khải Văn suy nghĩ một lúc, liền cầm một món trong đó đi ra ngoài, vừa mở rộng cửa đã thấy có một người đứng ngay đó, còn duy trì tư thế định gõ cửa, “Arthur tiên sinh?”

Không ngờ Khải Văn lại lần nữa mở cửa, Arthur khựng lại nhìn Khải Văn đang nghi hoặc xem mình, cái tai vô thức run run hai cái, có chút xấu hổ lên tiếng nói, “Chào.”

“Chào, Arthur tiên sinh.” Không biết vì sao Arthur lại ở nơi này, Khải Văn hơi chần chờ rồi cũng cúi người chào hỏi, sau đó mới nhẹ giọng hỏi, “Ngài có việc sao, Arthur tiên sinh?”

“Ách...” Lần đầu bị mất tự nhiên, Arthur nhìn trái nhìn phải rồi nói, “Không có việc gì, thấy người vừa mới về, cho nên muốn hỏi thử người làm việc tại tầng thư các có gặp chuyện gì phiền phức hay không.”

“A, không có không có.” Khải Văn vui vẻ lại xấu hổ cười cười, “Ngày hôm nay ta được nhận tiền công, cho nên ra phố mua vài thứ, đúng rồi.” Khải Văn đưa chiếc túi đang ôm trong lòng cho Arthur, “Đây là tặng cho ngài.”

“Tặng cho ta?” Arthur nhướng mi, nhìn thoáng qua vật phẩm bên trong túi, “Sao lại tự dưng nghĩ đến việc tặng đồ cho ta vậy?” Nói thì nói vậy, nhưng lúc này khóe miệng Arthur không tự chủ được mà cong lên.

“Hm, bởi vì ngày hôm nay có tiền lương a, hẳn là nên mua vài thứ cảm ơn mọi người mấy ngày nay đã giúp đỡ ta.” Khải Văn không chút hoang mang mà giải thích.

“Người thực sự quá khách sáo.” Nghe Khải Văn trả lời, nụ cười trên mặt Arthur biến mất, không biết vì sao trong lòng hắn có chút khó chịu.

“Không có không có.” Khải Văn liên tục xua tay, “Không phải, thật sự rất biết ơn, nhưng lại không biết nên làm gì mới tốt nên ta mới nghĩ nên mua quà cho mọi người, đặc biệt là ngài, Arthur tiên sinh, ngay từ đầu đến giờ ngài đều chiếu cố ta...” Nói nói vánh tai Khải Văn lại đỏ lên, giọng nói cũng càng lúc càng nhỏ, “Chuyện đó, mỗi ngày đều đưa cơm trưa đến cho ta... Thật sự rất cảm ơn ngài.”

“Cơm trưa?” Arthur đầu tiên là cau mày, sau đó hiểu ra, chút khó chịu trong lòng vì vành tai phốt đỏ của Khải Văn mà tiêu tan, cười khẽ hỏi, “Cơm trưa có ngon không?”

“Đương nhiên.” Khải Văn ngẩng đầu dùng sức gật gật, trong mắt tràn đầy cảm động, “Cảm ơn ngài đã tỉ mỉ quan tâm đến thói quen dùng cơm của ta như vậy.”

Khải Văn cảm động là do có nguyên nhân, từ lúc đầu cho tới giờ cậu đến dị thể đã một khoảng thời gian, từ khi đó, Khải Văn cơ bản chỉ dựa vào thịt và thỉnh thoảng là hoa quả để sống, đối với Khải Văn từ nhỏ đã quen ăn cơm ăn mì mà nói, những ngày ở nơi này về lâu dài sẽ là một loại dần vật. Nhưng Khải Văn không phải là một kẻ không biết lễ phép, nếu đã ở nhờ nhà người ta, vậy không được kén chọn kiêng ăn, mỗi ngày đành phải ăn nhiều hoa quả một chút, ăn ít thịt lại một chút, cân đối một chút.

Những ngày như thế chậm chậm trôi qua, cho tới sau khi Khải Văn đến tầng thư các công tác, Ogden cũng mỗi ngày gọi người mang cơm trưa tới, Khải Văn mở giỏ ra mới phát hiện, bên trong không chỉ có thịt và hoa quả, mà còn có cơm tẻ và rau dưa, điều này thật sự khiến Khải Văn kinh ngạc cực kỳ, cậu vẫn nghĩ dị thể không có lúa gạo, về phần rau dưa thì càng chưa thấy qua.

Mỗi ngày đưa cơm trưa tới là một tiểu người hầu hoạt bát tên là Hawes, hình thù của hắn là một con gấu mèo, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Khải Văn thì tưởng là không hài lòng với thực đơn hôm nay, có chút lo lắng mà hỏi thăm, “Khải Văn tiên sinh, ngài không thích ăn những thứ này sao? Để ta đi thay món khác.”

“Nga, không, ta rất thích.” Khải Văn phục hồi tinh thần đặt nắp giỏ sang một bên, cười cười nói, “Sao hôm nay lại có... rau dưa và cơm tẻ này?”

“Là chủ nhân phân phó nha.” Hawes thản nhiên đáp.

“Chủ nhân? Ogden tiên sinh sao?” Khải Văn hỏi.

“Đương nhiên không phải.” Hawes biểu tình ngốc ngốc phủ nhận, “Là Arthur chủ nhân a.”

“Arthur tiên sinh?” Khải Văn giật mình.

“Đúng vậy.” Hawes đối với Arthur cho tới bây giờ ngoại trừ sùng bái chính là sùng bái, phe phẩy cái đuôi lông xù vui vẻ nói, “Chủ nhân nói thứ ngài thích ăn có lẽ không giống chúng ta, cho nên bảo ta mỗi ngày đều đưa đến nhiều món khác nhau cho ngài nếm thử, ngài không chú ý sao?”

“Ách... Không có.” Bởi vì không yêu cầu gì về thức ăn nên Khải Văn thường ngày vừa đọc sách vừa ăn, hoàn toàn không để ý món đưa tới là gì, để đỡ phải muốn ăn cái này thêm ăn cái nọ mà lại không được ăn.

“Ai nha, ăn uống là một chuyện hạnh phúc, sao người lại qua loa như thế?” Thấy biểu tình chột dạ của Khải Văn, Hawes cảm thấy khó tin, nhưng khi tầm mắt chạm đến cơm trưa của Khải Văn, biểu tình lại biến thành nghi hoặc, “Nhưng, sao người lại ăn những thứ rau dưa khó ăn này? Cơm cũng khó ăn lắm nha, ta nghĩ vẫn là hoa quả và thịt thì ăn ngon hơn.”

“Rau dưa rất khó ăn sao?” Khải Văn nếm thử hương vị một miếng dưa, có chút khó hiểu, “Ăn ngon mà, lẽ nào ngày hôm qua người cũng đưa tới sao?”

“Đúng vậy, ngày hôm qua người cũng như vậy, ô một ngụm ăn tươi toàn bộ.” Hawes làm động tác ăn một ngụm, biểu tình hoàn toàn khiếp sợ, “Sao người lại thích ăn rau dưa thế a, người thật sự rất kỳ quái.”

“Ha hã, vậy sao?” Khải Văn cười gượng hai tiếng, lại dẫn vấn đề trở lại lúc khởi đầu, “Cho nên thức ăn hôm nay là người quan sát vài ngày mới định ra?”

“Ừm.” Hawes gật đầu, “Ta còn cố ý đi báo cho chủ nhân, chủ nhân nói sau này cứ đưa cơm trưa như vậy là tốt rồi, mỗi dạng đều phối hợp một chút, để người đỡ phải mỗi ngày chỉ chịu ăn một chút, ai, chủ nhân thật sự quá tử tế.”

“Như vậy a...” Ánh mắt Khải Văn lại lần nữa tập trung vào giỏ cơm, trong lòng cảm thấy ảm áp.

.

“Người đang suy nghĩ cái gì mà xuất thần thế?” Một giọng nói khiến Khải Văn lấy lại tinh thần, ngược mắt nhìn lại thì đối diện với ánh mắt có chút bất mãn của Arthur, “Nghĩ chuyện vui gì sao, mặt đỏ cả lên.”

“Ách, không nghĩ gì cả.” Khải Văn có chút hoảng loạn né tránh ánh mắt Arthur, lắc đầu nói.

“Thật không?” Arthur cũng không tiếp tục truy vấn, lắc lắc chiếc túi trong tay, “Món quà của người ta sẽ nhận, cảm ơn.”

“Không, hẳn là ta cảm ơn ngài mới đúng.” Khải Văn rất nghiêm túc nói.

“A...” Vì những lời này của Khải Văn, nụ cười trên mặt Arthur lại nhạt bớt một chút, “Thời gian không còn sớm, thu dọn một chút rồi đi ăn cơm chiều, ta còn có việc, đi trước.”

“Hm...” Cảm giác được Arthur có chút không vui, Khải Văn gật đầu, nhìn bóng lưng Arthur muốn nói lại thôi, bởi vì cậu không biết vì sao Arthur lại đột nhiên mất hứng như vậy.

“Chuyện đó...” Vừa định xoay người đóng cửa, Khải Văn lại bị giọng nói của Arthur gọi lại.

“Chuyện gì?” Khải Văn mau chóng xoay người hai mắt sáng sáng nhìn Arthur.

“Chuyện đó...” Nhìn vào đôi mắt trong veo của Khải Văn, Arthur cười cười, “Ngày kia người được nghỉ, có thời gian chúng ta cùng đi đạp thanh.”

Nhận lời mời của Arthur, Khải Văn chỉ sững sốt một chút rồi lập tức xán lạn cười rộ lên, “Được!”

13. Chương 13

CHƯƠNG 13:

“A, Arthur tiên sinh, ngài đợi lâu chưa?” Khải Văn xách theo bao lớn bao nhỏ thấy Arthur đứng ở cửa thì vội vàng vàng chạy chậm đến trước mặt Arthur, thở hì hục giải thích, “Chuẩn bị vài thứ, cho nên trễ một chút, thật xin lỗi.”

Arthur nhìn thứ Khải Văn mang theo, sắc mặt có chút cổ quái, “Người... muốn đi xa sao?”

“Hả?” Arthur nhất thời không hiểu được Arthur nói lời này là có ý gì, cho đến khi tầm nhìn của Arthur nhìn chằm chằm vào đồng hồ vật trong tay mình, lúc này mới hiểu ra, “Không phải nói sẽ đi đạp thanh sao? Trong rừng cũng không có gì ăn, cho nên ta chuẩn bị một chút.”

“Một chút?” Biểu tình của Arthur càng kỳ quái.

“Ách...” Khải Văn nghĩ cách miêu tả của mình có vấn đề, nhìn Arthur lấp bắp giải thích, “Ta nghĩ... chắc là sức ăn của người khá lớn...”

Mặc dù thanh âm nhỏ đến nỗi nghe không rõ, nhưng Arthur vẫn không để sót một chữ, vùng quanh lông mày không chế không được giật giật hai cái, Arthur thản nhiên lên tiếng, “Muốn ăn cái gì thì trực tiếp sẵn trong rừng cũng được, không cần phiền phức như thế.”

“A, như vậy...” Nghe Arthur nói, Khải Văn sững sốt một chút, sau đó rất nhanh hiểu được vì sao khi mình chuẩn bị mấy thứ này thì Ogden lại có biểu tình dở khóc dở cười như vậy, mặc dù Ogden rất hàm súc nhắc nhở Khải Văn không nên mang theo nhiều như thế, nhưng Khải Văn đã lâu không dạo chơi ngoài ngoài thành hoàn toàn không nghe rõ. Vì vậy, hiện giờ mới nhớ ra.

Khải Văn tâm tình hạ một hồi rồi cũng cười cười nói, “Ta đem đi cất.” Nói xong xách theo bao lớn bao nhỏ chạy về.

Arthur nhìn bóng lưng buồn buồn của Khải Văn, nghĩ nếu như hắn cũng có một đôi tai như mình hẳn là sẽ rũ xuống dễ thương vô cùng, thở dài một hơi gọi lại Khải Văn đang đi phía trước, “Chờ đã.”

“Còn có chuyện gì sao, Arthur tiên sinh?” Khải Văn dừng bước quay đầu lại hỏi.

“Cái đó...” Arthur rất nhanh liếc qua những thứ trong tay Khải Văn, lên tiếng, “Cất các loại thịt lại là được, hoa quả rau dưa gì gì đó vẫn cứ mang theo đi, bây giờ trong rừng không có nhiều trái cây, cũng không ngọt, còn thịt thì vẫn có thể săn bắt.”

“Ừm, tốt.” Bởi vì những lời này, Khải Văn lại cao hứng, xách theo mấy cái bao chạy đi.

“Woa, không giống như lúc Đông về nha.” Khải Văn cùng Arthur đi tới cửa rừng, nhìn rừng rậm đã đổi mới về ngoài mà cảm thán, so với nét xơ xác tiêu điều của mùa Đông, bây giờ cây cối xanh tươi càng khiến người ta cảm thấy sinh cơ vô hạn.

“Hmm.” Arthur cũng không có nhiều cảm giác đối với việc này, nhẹ giọng nói với Khải Văn, “Người ở đây chờ ta một chút.”

“Được.” Khải Văn đang mải mê quan sát diện mạo mới của rừng rậm không hỏi nhiều mà gật đầu.

Arthur lập tức biến mất trong rừng cây, sau đó đợi khi Khải Văn đem lực chú ý tới đó thì liền thấy một con bạch hổ uy phong lẫm liệt lắc đuôi từ trong rừng đi ra.

“Hổ Đầu!” Bỗng nhiên thấy bóng dáng quen thuộc, trên mặt Khải Văn hiện lên một nụ cười thật tươi, đặt đồ vật lên mặt đất, cậu chạy đến ôm đầu bạch hổ xoa xoa, “Woa, lâu lắm rồi không gặp người a...”

Arthur bị Khải Văn ôm chầm còn xoa xoa dụi dụi râm rì một trận rồi nhin không được lên tiếng nói, “Chúng ta vừa nãy còn cùng một chỗ.”

“Ách...” Bởi vì bạch hổ đột nhiên mở miệng, bàn tay đang xoa đầu nó khựng lại giữa không trung, hơn nữa ngày mới xấu hổ mà cười cười nói, “Đã lâu không thấy người trong hình thái này, bỗng nhiên nhớ lại những ngày sinh hoạt trong rừng lúc mới đầu.”

Thấy dáng vẻ có chút hoài niệm của Khải Văn, Arthur rũ mắt xuống một chút, sau đó dùng đuôi quét Khải Văn, “Leo lên, ta mang người đi dạo.”

“Hả? Leo lên?” Khải Văn nhất thời không hiểu ý Arthur.

“Leo lên lưng ta, người cũng không phải lần đầu ngồi.” Arthur khụy xuống nói.

“Không, không tốt...” Khải Văn chần chờ, hưng phấn ban đầu qua đi, lần thứ hai nhớ đến Hổ Đầu là Arthur mà Arthur cũng là Hổ Đầu, Khải Văn nghĩ mình rất khó dùng thái độ ban đầu đối xử với Hổ Đầu dùng cho Arthur.

“Người ghét ta?” Arthur không nhin được dùng đuôi quật vào mặt đất.

“Không, không phải.” Thấy Arthur hơi mất hứng, Khải Văn vội vã xách đồ vật lên nhích lại gần, “Chỉ là đã lâu không ngồi lên người người, bỗng nhiên có chút không quen.”

“Ngồi hồi lâu không phải cũng sẽ quen sao.” Ngữ khí và biểu tình của Arthur có chút cổ quái.

“Nga.” Nhưng Khải Văn lại không phát giác có gì không ổn, nghe theo lời Arthur leo lên ngồi.

Arthur công Khải Văn đầu tiên là một đường chạy chậm, sau đó tốc độ nhanh dần lên, cây cối hai bên rút lui rất nhanh, chim chóc trên cây cối hót thành điệu nhạc, không khí trong lành tràn đầy ***g ngược khiến Khải Văn cảm thấy cả người đều trở nên thanh thản. Từ câu thúc lúc ban đầu cho đến hưng phấn lúc sau, Khải Văn vốn đang trong tuổi yêu tuổi sống hết mình ôm cổ Arthur vừa cười vừa la to, phảng phất bị tâm tình của Khải Văn truyền lại, trong đôi mắt màu lam xám của Arthur cũng mang theo ý cười, theo tiếng kêu “Hổ Đầu nhanh nữa lên” của Khải Văn mà càng phóng như điên.

Cũng không biết chạy bao lâu, Khải Văn cảm thấy tiếng nói của mình cũng khàn khàn, cuối cùng Arthur công Khải Văn đi đến một bãi cỏ rộng, có hoa tươi đủ màu sắc tô điểm cho nó, mà bên cạnh là một dòng sông phản chiếu ánh nắng lấp lánh đang ào ào chảy.

Không còn hơi để nói Khải Văn thở phì phì từ trên lưng Arthur bò xuống nằm vật ra cỏ, híp mắt cảm thụ ánh mặt trời và gió mát khẽ vuốt ve, nụ cười bên mép vẫn chưa tiêu tan.

Arthur thở ra một hơi cúi đầu nhìn thiếu niên nằm trong cây cỏ và hoa tươi, ánh đảo nhanh qua đôi hàng mi khẽ run run, chiếc mũi kiêu kiêu, cuối cùng dừng lại trên đôi môi phỉm ra một chút thủy quang.

Vừa cúi đầu, bởi vì cảm thụ được bóng râm phủ lên mình, Khải Văn mở mắt, nhìn thấy Arthur đang cúi đầu, khoe miệng Khải Văn lại cong lên một chút, vươn ngón tay thon dài vỗ vỗ cảm Arthur, Khải Văn thì thảo nói, “Woa, Hổ Đầu, người thật là quá tuyệt vời.”

Nhìn cặp mắt sáng như sao đó, Arthur đem một phần rung động vừa chớm nở trong lòng ản giấu đi, không dấu vết vươn lưỡi khẽ liếm ngón tay hơi lạnh của Khải Văn, “Hổ Đầu là gì?” Hiếm khi Arthur nói được từ tiếng Trung này rõ ràng như vậy.

Bởi vì đầu ngón tay bị liếm nẩy ra cảm giác ngứa, Khải Văn cười khanh khách nhìn về phía Arthur ham học hỏi, cười tùm tùm nói, “Hổ Đầu, Hổ Đầu không phải là người sao.”

Cảm giác được vừa tiến vào rừng thì Khải Văn đã hoàn toàn thả lỏng, Arthur đối với lời nói trêu chọc như thế này cũng không tức giận, vẫn tiếp tục hỏi, “Nhưng nó có nghĩa là gì, ví dụ như nói ta rất dũng mãnh chẳng hạn.”

“Hi hi.” Khải Văn nghe được Arthur tự giải thích thì càng hăng hái, “Sao người tự kỷ như vậy, Hổ Đầu Hổ Đầu, nghĩa là đầu của con hổ, người xem đầu người lớn như vậy, gọi Hổ Đầu thân thiết biết bao nhiêu.”

“...” Cuối cùng nhận được đáp án khiến cho người ta hắc tuyến đó, Arthur cũng chỉ có thể trầm mặc.

“Ha ha.” Khải Văn nhìn ra Arthur đang , cười gãi gãi cầm Arthur, an ủi, “Nơi ở cũ của ta, Hổ Đầu là một cách nói vô cùng thân thiết, là biểu thị rất thân cận với người.”

Không biết là động tác gãi cầm của Khải Văn khiến cho thư thái hay là do câu nói đó, biểu tình của Arthur quả thật tốt hơn rất nhiều, chứng cứ là — Arthur luôn cao cao tại thượng bề ngễ thiên hạ lúc này nheo mắt lại vươn cái cổ tới.

“Miumiumiu...” Dáng vẻ ngoan ngoãn của Arthur khiến Khải Văn nổi lên tâm tư muốn trêu chọc, cười xấu xa từ trong túi lấy ra một trái cây, đi tới phía trước ném đi, “Arthur, bắt lại.”

Tiếng của Khải Văn vừa dứt, Arthur đã theo phản xạ phóng đi, đến khi cần trái cây quay trở lại Arthur mới phản ứng được, nhìn lại Khải Văn đang cười lăn ra đất, sắc mặt tối sầm, gầm nhẹ một tiếng.

Nhìn thấy Arthur thật sự mất hứng, Khải Văn lúc này mới chịu từ trên mặt đất đứng lên, cười tùm tùm đi đến xoa xoa cái cổ Arthur, “Nè, thả lỏng một chút thả lỏng một chút, chỉ là một trò chơi nhỏ thôi mà a.”

Arthur liếc nhìn Khải Văn, đem trái cây trong miệng ném lên mặt đất, không nói một câu đi vòng qua người Khải Văn.

Thấy tình hình như vậy, Khải Văn nghĩ có lẽ mình làm hơi quá, vừa xoay người vừa nói, “Ôi chao, đừng nhỏ mọn như vậy —” Nhưng chữ a còn chưa nói ra miệng, mắt cá chân Khải Văn đã bị thứ nào đó kéo lấy mà ngã lăn ra cỏ.

Ngã đau cả mông, Khải Văn xoay người muốn đứng dậy, nhưng ánh mắt đụng phải cặp mắt mang đầy ý cười và cái đuôi đang không ngừng lắc của Arthur, nhất thời phản ứng được, “Người cư nhiên chơi xấu!”

Arthur tâm tình tốt phe phẩy đuôi đi lên phía trước cúi đầu nhìn mặt Khải Văn, “Người một lần ta một lần mới công bằng.”

“Ta chỉ đùa với người một chút, nhưng việc người làm là làm tổn thương thân thể của ta, trình độ không giống.” Khải Văn cãi lại.

“Bị thương ở đâu, cho ta xem đi.” Arthur tỏ ra vô tình mà nói, đôi mắt còn không ngừng mà nhìn nhìn cái nơi nào đó phía sau Khải Văn.

“Người, người.” Hoàn toàn bị Arthur áp chế, Khải Văn tức giận, cuối cùng dùng tiếng Trung rống lên một câu, “Người đùa giỡn lưu manh!”

“Hm? Nghĩa là gì?” Vốn còn đang một bộ làm chủ tình hình, Arthur vì nghe không hiểu loại ngôn ngữ này mà lắc đuôi hỏi.

“Không nói cho người.” Khải Văn phát hiện biện pháp hay đối phó với Arthur, vui vẻ, vừa xoa xoa cái nơi nào đó phía sau vừa dùng tiếng Trung đâm chọc, “Nga, Arthur là một tên đại ngốc, Arthur là đại ngốc, đuôi Arthur vừa nhỏ lại vừa ngắn, đầu Arthur thì to ơ là to, tứ chi của Arthur vừa thô lại vừa ngắn, Arthur là một đại ngốc...”

Nếu lúc này có một người địa cầu hiểu tiếng Trung đứng ở nơi này thấy tất cả, hẳn sẽ vì hành vi ấu trĩ của Khải Văn mà cảm thấy mất mặt, nhưng mà sự thật là không có, Arthur chỉ có thể nghe Khải Văn thì thầm nói thứ ngôn ngữ mà mình không hiểu, nghe bên trong một lần lại một lần xuất hiện tên mình, dùng cái đầu thông minh thống lãnh cả chủ thành của hắn suy nghĩ một chút thì liền biết tiểu tử Khải Văn kia đang nói xấu mình, chỉ có điều nghe không hiểu mà thôi, cho nên Arthur lần thứ hai phiền muộn, biểu hiện

của hắn lúc này là, cái đuôi cố gắng tỏ ra thật thông thả mà lắc lắc, thường thường còn hừ hừ mấy cái, mà Khải Văn vẫn luôn dùng khóe mắt quan sát Arthur thì nội tâm lại rất cao hứng, giống như được uống một ly nước đá mát lạnh — Lạnh tới tận tim, sướng khoái cực kỳ!

Từ khi vào rừng rậm, hai người thi nhau tỏ ra ấu trĩ không gì sánh được, sau khi đấu khí một hồi Arthur mang theo Khải Văn tiếp tục đi, dẫn hắn tới những thắng cảnh ẩn chứa vô số trân bảo trong rừng rậm.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14:

“Tuy rằng khu rừng này đã thay mùa không còn như khi ta vừa mới đến, nhưng nơi đây vẫn không thay đổi.” Khải Văn cảm thán nhìn hang động lúc trước mình từng sống.

Arthur lắc lắc đuôi, không nói chuyện.

“Sạch sẽ như thế, chẳng lẽ còn có người khác cũng sinh hoạt ở nơi này?” Khải Văn phát hiện bên trong sạch sẽ gọn gàng, không khỏi lên tiếng hỏi.

“Không, chỉ có ta.” Arthur nói, “Ta bảo người hầu định kỳ tới nơi này quét tước một lần.”

“Nga, ra thế.” Khải Văn tỏ ra thấu hiểu mà gật đầu, vào trong hang sờ đông sờ tây một hồi rồi mới quay đầu lại nói với Arthur đang buồn chán lắc đuôi, “Ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không?”

“Hỏi.” Arthur quay đầu nhìn Khải Văn đáp.

“Khi đó...” Khải Văn do dự một chút, sau đó rốt cuộc cũng hỏi ra nghi vấn mà mình đã chôn giấu trong lòng từ lâu, “Khi đó, vì sao không trước tiên biến thành hình thái thú nhân dẫn ta rời khỏi? Vì sao lại muốn cùng ta ở nơi này sinh hoạt lâu như vậy?”

Nương theo vấn đề này, hồi ức lúc trước sinh hoạt tại nơi này lại một lần nữa nảy lên trong lòng Khải Văn, mắt không tự chủ mà toát ra một chút ủy khuất và oán giận, mà hết thấy những điều này, đều rơi vào trong mắt Arthur bên cạnh.

Arthur trầm mặc một hồi rồi mới trầm giọng lên tiếng, “Bởi vì, khi đó ta không thể xác định thân phận của ngươi.”

Thấy Khải Văn ngẩn người ra, Arthur tiếp tục nói, “Khi đó ngươi đột nhiên từ trên trời rơi xuống, ta không biết lai lịch của ngươi, không biết ngươi mang theo mục đích gì để tiếp cận ta, rốt cuộc là do những tên quý tộc lòng dạ âm hiểm muốn dùng phương pháp này để đưa ngươi đến bên ta hay có ý gì khác, ta cũng không biết.”

“Ta ——” Khải Văn há mồm muốn giải thích, nhưng Arthur ra hiệu bảo để hắn nói hết.

“Ngôn ngữ mà ngươi dùng ta nghe không hiểu, hoài nghi trong lòng ta càng sâu, cho nên ta muốn quan sát, ta cần phán đoán, ta tò mò kết quả chân thật sau chuyện này. Ta muốn xem ngươi rốt cuộc nguy trang ra hình dạng như vậy là vì để khiến ta có hứng thú hay là ngươi vốn như thế, cho nên ta mới quyết định đối đãi như vậy.” Arthur nhìn thoáng qua Khải Văn đang lảng lạng tự hỏi, tiếp tục nói, “Mỗi ngày trôi qua, ta càng lúc càng khẳng định ngươi không liên quan đến những kẻ có âm mưu quỷ kế kia, cho nên ta bắt đầu dự định mang ngươi về thành Lộ Đan, chỉ là không biết nên nói thế nào. Mãi cho đến ngày trời hạ bão tuyết đó, thân thể ngươi quá yếu đuối, căn bản không thể sinh tồn trong rừng rậm trời đông giá rét, cho nên ngày hôm đó ta quyết định mang ngươi đi.”

Arthur nói xong lại nhìn Khải Văn, mà Khải Văn chỉ là rũ mắt không nói gì.

“Ngươi mắt húng?” Giữa Arthur hắn và Khải Văn xuất hiện bầu không khí an tĩnh khiến người ta cảm thấy không khỏe, hắn có chút nôn nóng lắc đuôi lên tiếng đánh vỡ trầm mặc.

“Không có.” Khải Văn ngẩng đầu nhìn Arthur cười cười lắc đầu phủ nhận, chỉ là nụ cười có chút miễn cưỡng.

Thấy biểu tình không tin tưởng của Arthur, Khải Văn lại giải thích, “Ngươi làm vậy là đúng, không nên có lòng hại người, phải luôn có tâm phòng người, ta có thể hiểu.”

“Ta không muốn lừa người, cho nên mới nói sự thật cho người.” Arthur không tiếp lời Khải Văn, chỉ nhìn thẳng vào mắt cậu mà nói.

Nhìn vào cặp mắt lam xám thâm thúy kia, tim Khải Văn đột nhiên đập loạn một chút, cậu ngoảnh mặt đi tránh khỏi đường nhìn của Arthur, vừa đi ra ngoài vừa nói, “Ta biết rồi, chúng ta đi thôi, đừng đứng mãi ở đây.”

Một người một hổ cứ như vậy một đường không nói gì mà đi tới thăm cỏ lúc đầu Arthur công Khải Văn tới, Arthur nhìn thoáng qua Khải Văn đang thấp thỏm, lên tiếng nói một câu, “Ta đi săn thú” rồi không đợi Khải Văn nói gì đã phóng đi.

Khải Văn nhìn Arthur chậm rãi đi vào trong rừng, cuối cùng bóng lưng hoàn toàn biến mất, lúc này mới quay đầu lại, ngồi trên cỏ thở dài.

Tại sao mình lại giận lấy Arthur? Bản thân Khải Văn cũng không biết. Khải Văn chỉ biết là, mặc kệ nói thế nào, mình cũng không có lập trường để chỉ trích Arthur, bởi vì hắn đã cung cấp cho mình thức ăn mà hắn bắt được, hắn bảo vệ mình được an toàn, thậm chí cùng mình gần kề sưởi ấm mỗi đêm trường, tất cả những điều đó, phản ứng mà Khải Văn nên dành cho hắn lẽ ra là cảm kích chứ không phải là oán giận.

Nhưng, Khải Văn vừa nghĩ tới khi đó, con bạch hổ oai phong mà mình nghĩ là bạn bè thân thiết, toàn tâm toàn ý tín nhiệm nó, nhiều ít cũng nhờ mỗi ngày ôm nó tỏ thể những điều mình cô đơn và bất lực, nhưng khi đó, nó lại dùng cặp mắt đánh giá và soi mói mà quan sát mỗi cử động nhỏ của mình, nghe mỗi câu mỗi chữ của mình, vừa nghĩ như vậy, ***g ngực Khải Văn có một cảm giác khó chịu không nói nên lời.

“Không không không, Khải Văn, ngừng thứ suy nghĩ oán giận nặng nề vô đạo lý này đi, hắn cứu người, người nên cảm kích hắn, đúng, người nên cảm kích hắn...” Một mình miên man suy nghĩ một hồi, Khải Văn dùng sức lắc đầu, vươn hai tay vỗ vỗ mặt lấm bầm.

Khải Văn một mình ngồi trên cỏ tự khuyên bảo bản thân, không hề chú ý có một quả cầu lông xù đang chạy như bay tới gần, cho đến khi quả cầu nọ nhào tới trên người Khải Văn đẩy cậu ngã lăn ra mặt đất, Khải Văn lúc này mới khẽ giật mình mà nhìn quả cầu lông nhỏ bé không biết từ nơi nào xuất hiện kia, “Nath?”

“Thu thu...” Thấy Khải Văn đã nhận ra mình, Nath cực kỳ vui vẻ, rầm rì rồi chui vào lòng Khải Văn.

“Hi, bé con, sao người lại ở đây?” Khải Văn ôm Nath mà kinh ngạc cực kỳ, cũng không kịp quản những phiền muộn vừa rồi, đứng lên nhìn quanh, sau đó thấy được một ‘phiên bản thành niên của Viên Viên’ đang từ tốn đi tới bên này, giọng nói của Khải Văn có chút không dám xác định, “Abu?”

Con gấu trúc thành niên đó đi tới bên cạnh Khải Văn, há miệng một cái, “Chào, Khải Văn tiên sinh.”

Đột nhiên thấy được một con gấu trúc lớn như vậy xuất hiện trước mặt, Khải Văn khó nén kinh ngạc trong lòng, hồi lâu mới phản ứng được, “A, chào, Abu tiên sinh.” Nói rồi chỉ vào Nath trong lòng mình, “Hôm nay ngài dẫn Viên Viên, nga, không, là Nath ra ngoài du ngoạn sao?”

Abu theo thường lệ cười cười, chỉ bắt quá nụ cười hàm hậu mọi ngày hôm nay vì mang hình thái gấu trúc mà trông như đang nhe răng trợn mắt, nhưng thanh âm vẫn chân thành như cũ, “Đúng vậy, hôm nay ta được nghỉ, thấy thời tiết rất đẹp nên dẫn Nath ra ngoài dạo, không ngờ lại gặp ngài ở đây, ngài tới đây một mình sao?”

“Nga, đương nhiên không phải.” Khải Văn lắc đầu, “Ta cùng đi với Arthur tiên sinh, hắn đi săn rồi, ta ở đây chờ hắn.”

“Chủ nhân cũng tới?” Abu nghe xong thì liếc mắt nhìn quanh, sau đó mới thu hồi ánh mắt, “Không bằng ta cũng cùng đi săn với chủ nhân.”

“Thôi không cần.” Khải Văn thấy Abu chuẩn bị rời đi bèn gọi lại, “Arthur tiên sinh đã đi khá lâu, có thể sẽ trở về lập tức, lúc này đi người có thể sẽ gặp hắn ở giữa đường cũng nên, nếu người không ngại, không bằng tâm sự với ta một lúc.”

Nghe đề nghị Khải Văn đưa ra, Abu suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý, mặc dù bãi cỏ nơi này không có gì nguy hiểm, nhưng có một giống đực ở bên thì vẫn an toàn hơn một chút.

Abu ngồi ở vị trí cách Khải Văn một cánh tay, nhìn Khải Văn bận rộn lấy những thứ mình mang theo ra đút cho Nath ăn.

Nath ở trong thành quá lâu thật vất vả mới có thể vào rừng giải sầu, hưng phấn như điên, cũng không bám dính lấy Khải Văn, ngậm trái cây mà Khải Văn đút cho rồi lắc lắc cái hông phì phì chạy ra giữa bãi cỏ mà lộn nhào.

Khải Văn nhìn một hồi, xác định nó sẽ không chạy xa mới thu lại đường nhìn, đưa trái cây trong túi tới trước mặt Abu, “Ném thử vài loại quả này xem?”

Abu há mồm chọn ra một quả, sau đó đút vào miệng mình, lặn tròn một cái đã nuốt chửng vào bụng, Abu khi ăn thì hơi bị hào phóng quá mức, cho nên lúc nhìn thấy ánh mắt ngỡ ngàng của Khải Văn thì mới xấu hổ, dùng bàn tay to của mình sờ sờ gáy, ồm ồm nói, “Ta, ta biến thành hình thú thì quen ăn như vậy đó, có phải làm ngài sợ không?”

“Ách.” Quả thật là bị dọa một chút, Khải Văn phục hồi tinh thần liên tục xua tay, “Không không không, không có, ta chỉ sợ ngài bị ghen.”

“Hắc hắc, không sao, hợm ta thô lắm.” Abu cộc lốc đáp lại một câu.

Chính hắn cũng chẳng nghĩ gì, nhưng lại khiến Khải Văn cười khúc khích, Abu thấy Khải Văn cười thì cũng cười theo, hai người cứ như vậy người một câu ta một câu mà trò chuyện.

Abu hàm hậu thì hàm hậu, nhưng khi nói chuyện với Khải Văn vẫn tinh tế phát hiện giữa cậu với chủ nhân mình có gì đó không thoải mái.

Mãi do dự, cuối cùng Abu vẫn lên tiếng, “Khải Văn tiên sinh, ngài cãi nhau với chủ nhân sao?”

“Cãi nhau? Không có.” Khải Văn vô thức phủ nhận.

Thấy biểu tình trên mặt Khải Văn hoàn toàn tương phản với lời nói, Abu cúi đầu suy nghĩ một chút, bèn lên tiếng tiếp tục nói, “Có thể là vì địa vị của chủ nhân quá cao, cho nên trong mắt người khác chủ nhân là một người khó gần và khó nói chuyện, nhưng chủ nhân thật ra là một người rất tốt rất lương thiện. Tựa như ta và Nath, nếu như không phải nhờ có chủ nhân, đại khái chúng ta đã không còn trên đời này rồi.”

“Là Arthur tiên sinh cứu các người khi các người gặp nguy hiểm sao?” Lực chú ý của Khải Văn bị lời của Abu hấp dẫn, hỏi theo.

“Phải.” Abu gật đầu, chìm đắm trong hồi ức, “Đó là một ngày bão tuyết giăng kín lối, ta mang theo Nath lang thang trong rừng, không mục đích, không biết điểm dừng ở nơi nào, cũng không biết mình muốn đi đâu. Khi đó ta vô cùng đói, Nath cũng đói tới mức khóc gào, nhưng rừng rậm vào mùa đông, không có bất luận thứ gì thích hợp cho Nath ăn, cũng không có gì để ta ăn. Gió to mang theo hoa tuyết gào thét đập vào cơ thể ta, ta chưa từng cảm thấy lạnh lẽo như vậy, nghe tiếng kêu càng lúc càng suy yếu của Nath, cảm thụ được bước chân càng lúc càng nặng của mình, ta thậm chí còn nghĩ, có lẽ phải nằm chết trên lớp tuyết trắng tinh ngân của rừng rậm rồi. Nhưng sau đó, Arthur chủ nhân xuất hiện, hắn cứu ta, cho ta thức ăn, cũng cho Nath thức ăn, chúng ta đều được tiếp tục sống sót, cảm ơn thiên thần đã cho chủ nhân xuất hiện trước mặt chúng ta khi đó, cảm ơn chủ nhân đã dành cho ta hy vọng sinh tồn...” Nhớ tới cảnh khi tỉnh lại trông thấy Arthur, lúc đó Abu đã nghĩ Arthur chính là thiên thần của mình.

Nghe Abu miêu tả, Khải Văn nhìn Nath đang hưng phấn chơi đùa cách đó không xa, ánh mắt càng nhiều thêm vài phần yêu thương.

Quay đầu lại, Khải Văn hỏi, “Cho nên, người vẫn luôn ở bên Arthur tiên sinh tới bây giờ?”

“Phải.” Abu gật đầu, “Bộ tộc gấu trúc của chúng ta vốn bởi vì thói quen xoi mói trong ăn uống mà vô cùng thừa thớt, tuy có thể ăn thịt và rau quả, nhưng chỉ có cây trúc mới là thức ăn chủ yếu duy trì sinh mệnh của chúng ta. Khi đó chủ nhân cứu ta và Nath về, chờ ta khỏe rồi chủ nhân đã giữ ta lại, ta đã suy nghĩ, cũng không nơi nào để đi, hơn nữa chủ nhân cũng đã cứu mạng ta và Nath, lưu lại giúp việc cho chủ nhân cũng là chuyện phải làm, cho nên ta lưu lại.” Nói rồi Abu có chút xấu hổ dùng bàn tay mang đệm thịt dày của mình gãi gãi cái đầu xù lông, cười nói, “Sau đó chủ nhân nói, cây trúc bảo đảm đủ ăn, ta lại càng cao hứng.”

Mặc dù khuôn mặt cười này của Abu trông có vẻ như đang nhe răng trợn mắt, nhưng Khải Văn vẫn nghĩ Abu luôn hàm hậu như thường, cũng theo hấn mà nở nụ cười.

Cười một hồi, Khải Văn hỏi, “Mụ mụ của Nath, nga, không, daddy nó không ở cùng với người sao?” Nói xong mới nghĩ vấn đề này thật đường đột, Khải Văn áy náy khoát khoát tay, “Nếu như không muốn nói thì không cần trả lời, ta không có ý xúc phạm người.”

“Không không.” Abu lắc đầu, xoay đầu nhìn sang hướng Nath đang chơi đùa, “Không phải, Nath không phải con của ta.”

“Không phải con người?” Khải Văn kinh ngạc.

“Ừm.” Abu thu lại nụ cười, “Nath là ta nhặt, là trong một khu rừng tuyết trắng phủ kín khắp nơi, khi đó mắt của Nath còn chưa mở được, chỉ có thể cuộn mình nép vào giữa papa và daddy của nó, khi ta đi ngang qua mới phát hiện papa và daddy nó đã ngừng thở rất lâu rồi, ta không thể trở mắt nhìn Nath cứ thế mà chết đi, cho nên bèn mang theo nó lên đường.” Nói nói, biểu tình của Abu trở nên có chút buồn ngủi, “Thật ra lúc đó hoàn toàn là do xung động, sau đó mới nghĩ đến kỳ thật ta cũng không cách nào nuôi sống nó, tộc gấu trúc chúng ta không giống những thú nhân khác – hình thái lúc sinh ra là người, năm năm đầu tiên khi chúng ta được sinh ra thì vẫn mang hình thú không thể biến thân. Nhóm gấu trúc nhỏ xíu kia cực kỳ yếu đuối, phải hảo hảo chăm sóc che chở, chỉ cần sai lầm một tắc là có thể kết thúc mạng nhỏ của chúng nó. Bất quá, may mắn được gặp chủ nhân, thoáng cái đã hơn một năm rồi, ta sống sót, Nath cũng sống sót.”

Không ngờ quá khứ của Abu và Nath có một cố sự gặp ghềnh như vậy, Khải Văn thật lâu cũng không nói được gì.

Abu thấy Khải Văn trầm mặc, cũng không nói gì, chỉ quay đầu nhìn Nath ở cách đó không xa đang chơi đùa âm ỉ.

Một lát sau, bầu không khí bị một tiếng hô tràn ngập cảnh giác của Abu cắt đứt, Khải Văn theo đường nhìn của Abu nhìn sang, lúc này mới phát hiện Arthur đang ngậm một con mồi không biết từ lúc nào đã trở về bãi cỏ này.

Mà Abu với vẻ mặt cảnh giác sau khi thấy chủ nhân thì thả lỏng thân thể căng thẳng, chạy chậm tới bên Arthur làm ra động tác thần phục, “Chủ nhân.”

Từ lúc Abu quay đầu nhìn sang, Arthur đã thu lại thần tình phức tạp trong mắt mình, lúc này hấn vút con mồi ngậm trong miệng lên mặt đất, biểu tình lãnh đạm liếc nhìn Abu và Khải Văn đang ôm Nath, “Sao người lại tới đây?”

“Abu tiên sinh nói hôm nay được nghỉ cho nên dẫn Nath vào rừng giải sầu.” Vừa nói Khải Văn vừa chạy tới bên Arthur và Abu, cười cười giải thích.

“Đúng vậy, chủ nhân.” Abu cũng gật đầu.

“Nếu đã tới thì cùng ăn đi.” Arthur nhìn Khải Văn ôm Nath đang đứng bên Abu, không hiểu sao lại cảm thấy có chút cáu kỉnh, lắc lắc đuôi bỏ lại hai câu rồi dẫn đầu đi đến phía trước.

Khải Văn và Abu đều cảm nhận được Arthur không vui, Khải Văn cho rằng Arthur còn khó chịu vì chuyện ban nãy, cho nên biểu tình có chút buồn bã, mà Abu cho rằng Arthur bất mãn vì mình tới mà không đi hiệp trợ hấn săn thú, trong lòng nổi lên cảm giác thất trách, chỉ có Nath cái gì cũng không biết mà gơ tay chỉ vào con mồi trên mặt đất kêu lên liên tục.

Thời gian dùng cơm tiếp theo, bầu không khí cũng không chuyển biến tốt hơn, ngoại trừ Nath với vẻ mặt cười ngây ngô nhảy đông nhảy tây thường thường lôi kéo Khải Văn nhìn thứ mới mẻ mà mình phát hiện, thì ba vị người lớn mỗi người ôm một nỗi sầu kia đều không có gì để nói.

Sau khi kết thúc bữa cơm trưa ăn mà không biết hương vị này, đoàn người lên đường trở về.

Chờ khi đi tới chủ thành, Nath đã sớm mệt mỏi dựa vào vai Abu ngáy khò khò, sau khi Abu tạm biệt Arthur và Khải Văn tại một ngã rẽ rồi bế Nath đi, Khải Văn cứ trầm mặc như vậy, cùng Arthur đi về nhà.

“Arthur tiên sinh.” Sau khi nói lời từ biệt đơn giản với đối phương, Khải Văn nhìn bóng lưng chuẩn bị đi khỏi của Arthur, cuối cùng vẫn gọi hần lại.

“Chuyện gì?” Arthur dừng bước xoay người nhìn Khải Văn vẫn đứng tại chỗ.

Khải Văn thấy Arthur không có biểu tình gì, trong lòng cảm thấy khó thở, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười, “Buổi dạo chơi ngày hôm nay rất vui, cảm ơn ngài.”

Arthur không nói gì, chỉ im lặng nhìn Khải Văn đang mang dáng vẻ muốn nói lại thôi, cuối cùng há mồm nói một câu giản đơn, “Ta cũng thật vui, nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Nói xong liền xoay người đi xa.

Nhìn Arthur lần thứ hai xoay người rời khỏi, nụ cười trên mặt Khải Văn dần dần tan biến, cúi đầu mấp máy môi rồi xoay người trở về phòng.

Arthur đứng ở ngã rẽ nhìn Khải Văn, đợi khi cậu đã đi rồi, Arthur mới chính thức trở về phòng.

Vốn hần muốn hỏi Khải Văn có phải rất thích Abu và Nath hay không, nhưng cuối cùng Arthur cũng không hỏi ra lời, hần nghĩ hần sẽ không thích đáp án đó.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15:

“Khải Văn tiên sinh, ngày kia trong thành sẽ cử hành một buổi cúng tế long trọng, ngài có muốn đến xem không?” Hôm nay Khải Văn vừa từ tàng thư thất trở về đã bị Ogden gọi lại.

“Cúng tế?” Khải Văn không quá hiểu mà nhìn về phía Ogden – người luôn mang vẻ mặt mỉm cười.

“Đúng vậy, mỗi năm vào mùa xuân chúng ta đều phải cử hành một lần cúng tế, cầu khẩn thiên thần phù hộ cho các con dân của ngài có thể mưa thuận gió hòa mọi chuyện như ý trong năm mới, chủ nhân gần đây cũng vì chuyện này mà bận bịu liên tục. Hoạt động cúng tế rất long trọng, ngài có muốn đến xem không?”

“Không, không được, ta không quá...” Khải Văn suy nghĩ một hồi, vừa lên tiếng chuẩn bị cự tuyệt, Ogden lại nói tiếp, “Ngày đó các cư dân thành Lộ Đan sẽ không làm việc để tham gia cúng tế, sau khi hoàn tất cúng tế thì tiếp đó là hoạt động chúc mừng, vô cùng náo nhiệt, ngày đó tàng thư thất cũng không mở cửa, so với việc một mình ở trong phòng thì không bằng đi xem đi, một năm một lần rất hiếm thấy, nếu không thì đợi hôm đó ta đến tìm ngài, chúng ta cùng đi tham gia.”

Ogden thường ngày nói chuyện rất thông dong nhưng lúc này lại ra rả như bắn súng mà nói ra một tràng, cũng không đợi Khải Văn gật đầu hay lắc đầu đã định ra hành trình ngày kia cho Khải Văn, sau đó xoay người đi, Khải Văn muốn kéo lại cũng không kịp.

Thấy Ogden đến và đi như một cơn gió, Khải Văn thở dài một hơi, “Sao lại vội vội vàng vàng như thế a...” Một mình đứng chỗ này, ít lâu sau Khải Văn cũng xoay người về phòng, không hề phát hiện, tại ngã rẽ, Ogden và thị vệ đội trưởng mặt than Clare đang đứng ở một nơi bí mật gần đó nhìn cậu.

“Người nói, Khải Văn tiên sinh có tham gia buổi cúng tế này không?” Nhìn bóng lưng chậm rãi đi xa của Khải Văn, thanh âm Clare không hề lên xuống mà hỏi thăm.

“Có thể, Khải Văn tiên sinh luôn dễ khuyên.” Biểu tình của Ogden rất là bất mãn, “Ta chưa từng miễn cưỡng người khác đi làm chuyện gì, nhưng hôm nay lại vì chủ nhân mà làm vậy, đây thực sự là quá hy sinh rồi!”

“Mệnh lệnh của chủ nhân nhất định phải chấp hành, Ogden.” Thanh âm của Clare vẫn như trước không hề có một tia tình cảm.

“Ta đương nhiên biết đây là mệnh lệnh của chủ nhân.” Thấy Khải Văn đã trở lại phòng, Ogden cũng không tiếp tục ép thấp giọng nói của mình, xoay người tức giận trừng Clare, “Nếu như không phải vì là mệnh lệnh của chủ nhân, ta sẽ không đi làm loại chuyện trái với lương tâm này đâu!” Nói xong liếc xéo Clare một cái rồi đi khỏi.

Clare không hề có chút phản ứng nào với hành vi phát tiết bất mãn của Ogden, lần thứ hai nhìn thoáng về phía phòng nghỉ của Khải Văn rồi cũng đi.

Mà Khải Văn vừa quay về phòng đang đặt thư tịch mang về từ tầng thư thất lên bàn, thuận thế ngồi xuống bên bàn, nhìn cảnh xuân tươi đẹp ngoài cửa sổ, thì thảo nói gì đó rồi ngẩn người ra.

Thành thật mà nói, nếu lúc nãy Ogden hỏi ý của Khải Văn, Khải Văn nhất định sẽ không tham gia cúng tế, cậu tình nguyện lãng phí một ngày ở tầng thư thất cũng không muốn đặt mình trong bầu không khí náo nhiệt đó, không phải vì ghét ồn ào, chỉ là vì ở nơi đó, Arthur khẳng định là tiêu điểm trong mắt vạn chúng, Khải Văn hiện tại, không quá muốn gặp hắn.

Sau ngày đi đập thanh trở về, hai người qua loa nói chuyện một hồi rồi tách ra, ngày hôm sau hai bên lại lâm vào một bầu không khí tương đối kỳ quái, đây đó không nói lời nào, thỉnh thoảng chạm mặt cũng chỉ khách sáo vài câu rồi đường ai nấy đi. Thời gian trôi qua càng lâu, Khải Văn cũng không thể thường xuyên trông thấy hình bóng Arthur trong trang viên xa hoa rộng lớn này nữa, giống như hắn cố ý tránh mặt cậu.

Tình huống biến thành như vậy, Khải Văn không phải chưa từng nghĩ đến, nghĩ tới nghĩ lui Khải Văn cũng chỉ có thể quy kết nguyên nhân là vì buổi trò chuyện không vui tại rừng rậm lần trước, hai bên đều có lý do của mình, mà phản ứng của mình sau khi nghe được giải thích của Arthur đã khiến Arthur cảm thấy không thoải mái. Khải Văn không ngừng suy nghĩ, có thể, hiện tại trong mắt Arthur, mình chính là một kẻ tri ân bất đồ báo. Cũng không chỉ một lần Khải Văn muốn đánh vỡ bầu không khí xấu hổ mà giải thích cho Arthur, nhưng khi nhìn vào cặp mắt lam xám không cảm tình của hắn, Khải Văn lại cảm thấy không thể nói nên lời, vì vậy ngày ngày dần trôi qua, mãi cho đến bây giờ.

Nghĩ nghĩ, Khải Văn lại nhịn không được mà thở dài một hơi, trong lòng cũng có vài dự định, sau khi quyết tâm mới đứng dậy đến nhà ăn dùng cơm.

.

Một ngày luôn trôi qua rất nhanh, ngủ một giấc rồi lại bận rộn một ngày ở tầng thư thất, sau đó lại một ngày bình thản trôi qua, sau bình minh sắp tới chính là hoạt động cúng tế long trọng của thành Lộ Đan.

Khải Văn bị Ogden gọi dậy từ rất sớm, đồng thời thay một bộ đồ mới dưới sự trợ giúp của người hầu trong trang viên.

“Ogden tiên sinh, cái này... hình như hơi...” Khải Văn nhìn áo khoác hoa lệ thêu chỉ vàng chỉ bạc đính đá quý rực rỡ làm cho chói mắt, có chút khó xử mà hỏi thăm.

“Bởi vì hôm nay là cúng tế a, cho nên phải ăn mặc long trọng một chút.” Ogden thân nhiên giải thích, “Đây là biểu thị sự tôn trọng đối với thiên thần.”

“Nga...” Căn cứ nguyên tắc tôn trọng phong tục của dân tộc khác, Khải Văn đem ý muốn thay một bộ đồ khác đơn giản hơn nuốt vào trong bụng, thành thành thật thật mà giang hai tay để những người hầu giúp mình mặc vào.

Đợi khi đã mặc xong, Khải Văn cảm thấy ngay cả bước đi cũng mệt mỏi, Ogden lúc này mới thỏa mãn mà vỗ vỗ tay bảo người hầu lui xuống.

“Woa nga, thật sự là, Khải Văn tiên sinh, ngày hôm nay ngài rất sáng chói a!” Ogden cực kỳ thỏa mãn.

Khải Văn nỗ lực đứng thẳng lưng, biểu tình vì diệu mà cười cười, không nói gì, thế nhưng trong lòng oán thầm không ngớt, từ trên xuống dưới đều là đá quý lấp lánh, không chói mới là lạ đó!

May mà Khải Văn ‘chói sáng’ không cần tự mình đi đến nơi cúng tế, Ogden ra lệnh một tiếng, một đoàn xe ngựa được trang hoàng đẹp đẽ đã đi đến nơi cần đến.

Thời gian này luôn là lúc thể hiện đặc quyền mà quý tộc thế giới này được hưởng, ví dụ như cho dù người trên đường chen lấn mà đi, nhưng trên con đường chuyên dụng cho xe ngựa quý tộc vẫn không ai dám chen vào, ví dụ như mọi người đều chen chúc trong sân rộng chỉ có thể thấy mấy cái đầu loi loi, các quý tộc lại có thể từ tốn mà đi tới nơi sân có phạm vi nhìn rất tuyệt để chờ thành chủ đến.

Bất quá lúc này Khải Văn đã không rảnh chú ý việc này, bộ quần áo nặng nề này đã giành lấy toàn bộ lực chú ý của cậu, cậu lại lần nữa nghĩ tham gia buổi cúng tế này không phải là quyết định sáng suốt, nhưng đến lúc này đã không thể rời đi nữa, chỉ đành không ngừng cầu khẩn buổi cúng tế mau mau bắt đầu, sau đó mình sẽ về nhà thay một bộ quần áo nhẹ nhàng khác.

Ở nơi này, Khải Văn đang thầm cảm ơn Ogden, bởi vì hắn ước lượng thời gian vô cùng chuẩn, khi bọn họ vừa đến không bao lâu, cúng tế đã bắt đầu.

Tiếng âm ĩ huyền ảo bởi vì nhân vật chính đã đến mà trở nên an tĩnh, vô số ánh mắt nhìn thành chủ ăn mặc long trọng dẫn đầu các thuộc hạ của mình từng bước một đi về phía đàn cúng tế, sau đó xoay người đối mặt với đại chúng, vươn hai tay, nhất thời khắp nơi an tĩnh đến nỗi có thể nghe được âm thanh của một cây kim rơi xuống đất.

Thành chủ đảo mắt nhìn các thần dân của mình, sau đó bắt đầu cất tiếng, dâng những lời thành kính lên cho thiên thần, nói lên mong ước trong tương lai...

Tất cả những điều này, Khải Văn không thể nào chú ý nghe, bởi vì từ khi Arthur theo sau thành chủ xuất hiện, đường nhìn của Khải Văn sẽ không thuộc về sự khống chế của mình mà tập trung lên người hắn.

Trang phục cao quý tinh tế, dáng người mạnh mẽ kiên cường, đôi mắt sắc sảo thâm thúy, chiếc mũi cao thẳng và đôi môi khẽ nhếch, ngũ quan hoàn mỹ tìm không được bất kỳ khuyết điểm gì phối hợp cùng một chỗ, lại thêm mái tóc vàng dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt, Khải Văn cảm thấy hình bóng mà mình đã vô cùng quen thuộc tại trường hợp long trọng này đang phát ra ánh sáng rực rỡ hấp dẫn ánh nhìn của mọi người, thậm chí, dù Arthur đứng cùng một chỗ với vị thành chủ cao cao tại thượng kia thì thứ ánh sáng độc thuộc về hắn cũng không hề giảm đi một chút nào.

Hắn thật sự mà một vị vua bề ngoài thiên hạ —— Khải Văn nhìn Arthur mặt không biểu tình đứng sau thành chủ, trong lòng đột nhiên toát ra suy nghĩ này.

Còn không chờ cậu tiếp tục đi sâu vào suy nghĩ của mình, Arthur phảng phất như đã phát giác mà khẽ nghiêng đầu chuyển ánh mắt về phía Khải Văn đang đứng, khi vừa nhìn vào cặp mắt kia, Khải Văn theo phản xạ mà nhìn sang nơi khác, tim đập như trống, cũng chính lúc hai mắt chạm nhau xẹt lửa đó, Khải Văn bỗng nhiên hiểu ra một điều, mà sự giác ngộ mơ hồ đó khiến hai gò má cậu vô thức ửng đỏ lên.

Quá trình cúng tế rất trang trọng, ngay cả Khải Văn cũng bị bầu không khí thành kính của những người bên cạnh nhiễm lấy, cùng mọi người quỳ xuống mặt đất hứa hẹn những nguyện vọng tốt đẹp.

Mà sau khi cúng tế long trọng qua đi, chính là lúc chúc mừng, Khải Văn định nói với Ogden rằng mình muốn về sớm, nhưng Laurence và Heller bên kia lại phái người gọi Ogden đến, Khải Văn cũng chỉ có thể đứng chờ.

Quần áo và phục sức nặng nề trên người khiến Khải Văn không có tâm tình đi lại, đành phải nhắc chân tìm một nơi có ít người chờ Ogden trở về.

“Ngài là Khải Văn tiên sinh sao?” Khải Văn vừa ngồi xuống còn chưa kịp thở ra, thì trước mắt đã xuất hiện một đôi giày vàng hoa lệ, đỉnh đầu còn vang lên giọng nói.

Khải Văn mang theo nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía người đến, phát hiện là một thanh niên tuấn mỹ, đồng thời Khải Văn có thể khẳng định là mình không nhận ra hắn.

“Đúng vậy, ngài là ai?” Xuất phát từ lễ phép, Khải Văn gật đầu thừa nhận.

“Xin chào, lần đầu gặp mặt, ta là Gris, thật vui khi được gặp mặt.” Gris cười cười vươn một tay nói với Khải Văn.

“Xin chào, thật vui khi được biết ngài.” Khải Văn thấy thế cũng đành đứng lên bắt tay Gris.

“Không ngại khi ta ngồi bên cạnh người chứ?” Gris bắt chuyện xong thì chỉ chỉ vị trí trống không bên cạnh Khải Văn.

“Nga, đương nhiên, mời ngồi.” Khải Văn theo động tác của Gris nhìn sang, nhanh chóng gạt đầu ý bảo đối phương tùy ý.

“Cảm ơn.” Gris ngồi xuống, sau đó lần nữa cười cười với Khải Văn.

Khải Văn cũng lễ phép cười lại, sau đó biểu tình thành khẩn mà nghi hoặc, “Chúng ta, trước đây từng gặp nhau sao?”

“Nga, không, chưa từng gặp.” Gris trả lời rất thoải mái.

“Hả? Chưa từng gặp.” Trong mắt Khải Văn lại lần nữa tràn ngập nghi hoặc, “Chưa gặp thì làm sao ngài biết tên ta?”

“Đó là đương nhiên, trong thành có rất nhiều người biết tên ngài a.” Gris đáp.

“A? Rất nhiều người biết tên ta?” Khải Văn hoàn toàn kinh ngạc, “Vì sao a?”

“Bởi vì ngài là khách nhân Arthur mang về a.” Gris đáp rất đương nhiên, “Nên biết, Arthur cũng không thường mang giống cái về nhà.”

“Thật không?” Khải Văn lên tiếng.

“Phải a.” Gris nghiêng mặt, nhìn về phía đài cúng tế, trên mặt mang theo ý cười, “Thật ra ta đã sớm trông thấy ngài, nhưng không tìm được cơ hội đến gần. Ta nghĩ ngài một mình có thể sẽ cảm thấy buồn chán vô nghĩa, có bạn bè để trò chuyện thì sẽ vui hơn, cho nên lần trước ta cũng đã nói với Arthur bảo hắn dẫn ngài đến cho ta gặp mặt, nhưng vì quá bận rộn nên cũng không thể làm được, bất quá cũng may, hôm nay rốt cuộc cũng gặp được, thật đúng là một chuyện khiến ngài ta vui vẻ.” Nói rồi Gris quay đầu lại nhìn Khải Văn, “À, ngài sống ở nhà Arthur có thoải mái không?”

“Hmm, đương nhiên, Arthur tiên sinh rất quan tâm ta.” Khải Văn gạt đầu, lễ phép nói tạ ơn với Gris, “Cũng cảm ơn ngài đã quan tâm ta.”

“Không sao a, bằng hữu của Arthur cũng là bằng hữu của ta mà.” Gris tỏ ra rất vui vẻ yên tâm mà gạt đầu, “Nếu có chuyện gì cần giúp đỡ mà lại không gặp Arthur thì có thể tới tìm ta nga.”

“Hm...” Khải Văn không đáp ứng cũng không cự tuyệt, chỉ là thờ ơ mà hm một cái.

“Nghìn vạn lần không nên nghĩ xấu hổ mà không tới tìm ta a.” Gris với thái độ cực kỳ thân thiết huých vai Khải Văn một cái, nhỏ giọng nói, “Arthur mặc bộ này đặc biệt dễ nhìn phải không? Ta thích hắn mặc bộ này nhất...” Nói đến câu sau, ngọt ngào trong giọng nói của Gris không thể nào che giấu được.

“Đúng vậy, dễ nhìn...” Theo ánh mắt của Gris, Khải Văn lần thứ hai tập trung tới trên người Arthur, như trước vẫn là khí tràng cường đại, chỉ là lúc này Khải Văn cảm thấy ánh sáng phản chiếu từ đá quý đính trên người Arthur khiến cậu hơi chói mắt.

Hoạt động chúc mừng còn đang tiếp tục, Gris trò chuyện với Khải Văn một hồi rồi bị người hầu trong nhà gọi đi, mà Khải Văn một mình đợi hồi lâu cũng không thấy Ogden trở về bên mượn có một mối mà xin về nhà trước.

.

Cúng tế và lễ chúc mừng đều cử hành rất thành công, cư dân thành Lộ Đan sau khi trải qua một ngày náo nhiệt thì mang theo hy vọng đối với ngày mai tốt đẹp mà trở về với cuộc sống thường ngày, nhưng tương phản chính là, trong trang viên của Arthur, bầu không khí càng lúc càng thêm không xong.

Khải Văn từ ngày đó lại trở về với công tác của mình, bắt đầu đi sớm về trễ, mỗi ngày sau khi trở về ăn xong cơm tối sẽ quay lại phòng mình không hề ra khỏi cửa, Arthur thì ngược lại, sau khi cúng tế xong thì vô cùng an nhàn, nhưng lại không thấy hắn thả lỏng bao nhiêu, thường xuyên phát ra khí áp thấp, ngoại trừ Abu thần kinh thô và Clare mặt than thì hầu như không có ai dám qua lại trước mặt hắn.

Trạng huống này từ mùa xuân duy trì liên tục cho đến mùa hè, thời gian trôi qua cũng chẳng chuyển biến tốt đẹp hơn được chút nào, rất nhiều người đều nghĩ, mùa hè trong trang viên năm nay, trong đáy lòng so với năm ngoái thì “mất mẻ” hơn rất nhiều.

Người hầu và thị vệ đều nơm nớp lo sợ như bước trên tầng băng mỏng, rất sợ đụng phải chủ nhân tâm tình đang khó chịu.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16:

“Xin hỏi Khải Văn tiên sinh có đây không?” Ngày hôm nay, Khải Văn theo thường lệ đến tầng thư thất làm việc, đang tìm tư liệu thì nghe ngoài cửa truyền đến tiếng hỏi.

“Có có, xin hỏi có chuyện gì?” Vì đang ở phía sau giá sách, thanh âm khiến Khải Văn quen thuộc lại có chút không xác định, cho nên cậu vội vã tìm sách xong thì chạy ra ngoài cửa trước.

Nhưng Khải Văn còn chưa kịp nhìn xem người đến là ai, một tiểu viên cầu trắng đen đã vèo một cái nhào vào ôm đùi cậu, “Thu thu!”

“Viên Viên?” Khải Văn nhìn quả cầu lông đang ôm chân mình làm nũng mà cực kỳ kinh ngạc, ngẩng đầu thì nhìn thấy thú nhân cường tráng như hòn núi nhỏ gần đó, “Abu tiên sinh?”

“Chào, Khải Văn tiên sinh.” Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Khải Văn, Abu nhếch miệng cười, “Không quá nhiều ngài chứ?”

“Không có.” Khải Văn lắc đầu, khom lưng bế Nath vào lòng, có chút kỳ quái mà hỏi Abu, “Sao hôm nay lại dẫn Nath tới đây?”

Abu giơ cái túi nhỏ trong tay mình lên, “Ngài gần đây đi sớm về muộn, Nath nhiều ngày không gặp được, rất nhớ ngài, cho nên hôm nay ta thừa dịp rảnh rỗi lại dẫn nó tới đây, đây là món ăn vặt nó mua cho ngài.”

“Woa, Viên Viên tặng đồ ăn cho ta a.” Nghe Abu nói vậy, Khải Văn bật cười, dùng mũi đỉnh đỉnh cái mũi ướt ướt của Nath, chọc nó.

“Thu thu...” Nath đối với việc đã quá lâu Khải Văn không tới gặp mình mà tỏ ra vô cùng không hài lòng, vươn hai cánh tay nhỏ xíu ngăn ngăn cổ sức ôm cổ Khải Văn liên tục kêu thu thu thu tỏ ý khiển trách.

“Nga, được được, là ta sai, ta lâu rồi không chơi với người, xin lỗi nha.” Khải Văn cùng Nath ở chung lâu ngày ít nhiều gì cũng có thể hiểu được ý nó, cười tủm tỉm, “Tha thứ cho ta đi, Viên Viên tiên sinh khá ái thông minh anh tuần lại đẹp trai.”

“Thu...” Hiểu lời Khải Văn nói Viên Viên cũng ngừng một chút, sau đó cứ nhiên lại xấu hổ mà vui mặt vào hõm vai Khải Văn cọ hai cái.

“Hi, người cái thằng nhóc, còn biết nghe khen kìa!” Cử động của Nath khiến Khải Văn triệt để bị chọc cười, khiến cậu cười thật lâu mới ngừng lại được.

“Xem ta kìa, quên mất mời ngài vào.” Đợi khi ánh mắt chạm đến Abu đang đứng ngoài cửa cười khúc khích, Khải Văn lúc này mới phản ứng được mình còn chưa mời Abu vào, áy náy nói, vội vàng châm trà bưng nước cho hắn.

“Không không, không cần đâu.” Abu ngăn Khải Văn lại, liên tục xua tay nói, “Đừng rườm rà như thế, ta là cố ý chờ ngài sắp kết thúc công việc mới đến, chuẩn bị dẫn Nath đến thăm ngài tiện thể xin phép đưa ngài về trang viên.”

Dưới sự kiên trì của Abu, Khải Văn lúc này mới chịu châm trà cho đối phương, nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa mà gật đầu, “Hm, ta lập tức xong ngay, không bằng người và Nath ngồi một lúc, ta chỉnh lý vài thứ là có thể đi.”

“A, được.” Abu hàm hậu gật đầu, từ tay Khải Văn tiếp nhận Nath.

“Chuyện này, Khải Văn tiên sinh, gần đây việc trong tầng thư thất nhiều lắm sao?” Abu mang theo thức ăn vặt Nath cố ý mua cho Khải Văn vừa đi vừa hỏi Khải Văn đang ôm Nath.

“Bình thường a, cũng không có gì khác so với trước đây.” Đang mãi cùng Nath thì thầm, nghe được vấn đề của Abu Khải Văn thuận miệng đáp.

“Nga...” Abu gật đầu, sau đó cẩn thận tiếp tục hỏi, “Vậy sao gần đây ngài lại về muộn thế a.” Vừa nói xong, Abu chú ý đến sắc mặt Khải Văn lại bổ sung thêm một câu, “Ta là nghĩ sắc trời quá tối, ngài một mình ở bên ngoài không an toàn.”

“Thành Lộ Đan tốt xấu gì cũng là chủ thành, có gì không an toàn chứ.” Khải Văn thần thờ đáp.

“Chính là vì chủ thành nên mới không an toàn đó, đủ hạng người loại gì cũng có.” Abu thấy Khải Văn không thêm đề ý an toàn thì có chút bất mãn lắm bắm một câu.

Nghe được Abu oán giận, Khải Văn cười cười, chuyển tay kia ôm Nath hỏi Abu, “Vừa lúc, ta cũng có vài chuyện muốn hỏi ngài.”

“Ngài hỏi đi, chỉ cần ta biết thì nhất định sẽ nói.” Abu lập tức gật đầu đáp.

“Ngài biết ở đâu cho thuê nhà không?” Khải Văn thấy Abu gật đầu liền lên tiếng hỏi, “Ta tìm hồi lâu cũng không tìm được.”

“Cho thuê? Ngài muốn thuê nhà sao? Không phải ngài ở chỗ của chủ nhân sao...” Abu sững sốt một chút, hần không ngờ Khải Văn lại hỏi vấn đề này, buột miệng thốt lên, nhưng trong nháy mắt thì phản ứng được, “Ngài muốn dọn ra trang viên sao? Vì sao?”

“Ta đã ở nơi đó quá lâu, hần là nên dọn đi.” Khải Văn nhẹ giọng giải thích, trong mắt lại mang theo một tia mất mát mà Abu không hiểu.

“Nhưng chủ nhân cũng không có nói gì a.” Abu cảm thấy mờ mịt.

“Ta và Arthur tiên sinh không thân cũng chẳng quen, hần đã cứu ta lại tìm việc cho ta, điều này đã khiến ta vô cùng cảm kích rồi, ta nghĩ không nên tiếp tục ở lại đó, dù sao hiện tại ta đã có thể tự nuôi mình, sao còn có thể tìm thêm phiền phức cho Arthur tiên sinh.” Khải Văn kiên trì giải thích.

Abu thấy Khải Văn rõ ràng đã ưu tư tới mức không gì sánh được, không nói gì, mặc dù lý do này rất hoàn mỹ, nhưng Abu theo bản năng lại nghĩ đó không phải lý do thật sự, về phần lý do thật sự là gì, Abu không biết.

Khải Văn thấy Abu không nói gì, cũng không tiếp tục nữa, chỉ là ôm Nath trầm mặc đi về phía trước.

Chờ khi sắp đến trang viên của Arthur, Abu rốt cuộc ngừng bước lên tiếng, “Ta không biết ngài rốt cuộc vì sao lại muốn dọn đi, bất quá đây là quyết định của ngài, ta cũng chỉ trì ngài, ta sẽ giúp hỏi thăm chuyện này. Nhưng ta vẫn kiên nghị, đợi qua một thời gian nữa hãy dọn đi.” Thấy Khải Văn há mồm muốn nói gì, Abu khoát khoát tay ý bảo Khải Văn nghe mình nói đã, “Ta thấy được ngài và chủ nhân có mâu thuẫn, ngài không vui, chủ nhân gần đây cũng không vui. Nhưng ta cũng biết, chủ nhân thật sự rất quan tâm ngài, qua một thời gian nữa là sinh nhật chủ nhân, đừng khiến hần càng thêm không vui, tốt xấu cũng chờ qua sinh nhật hần rồi lại đi.”

“Sinh nhật?” Khải Văn ngây ngẩn cả người.

“Đúng vậy.” Abu gật đầu, biểu tình có chút nghiêm túc, “Mười ngày nữa, dựa theo lệ cũ trang viên sẽ cử hành tiệc sinh nhật, chờ khi nào qua ngày đó thì hãy tính tiếp chuyện dọn ra, có thể, ta nghĩ, ngài có thể cùng chủ nhân bình tĩnh nói chuyện.”

Khải Văn suy nghĩ hồi lâu, gật đầu, giao Nath đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật cho Abu, “Ta đã biết, chuyện thuê nhà phiền ngài giúp ta lưu ý hỏi thăm một chút.” Nói rồi ra hiệu mình đã tới gần cửa trang viên, “Ta đi trước, cảm ơn ngài ngày hôm nay đã dẫn Nath tới tìm ta.”

“Đừng khách sáo.” Abu lại khôi phục hình dạng hàm hậu, “Mong rằng ngày hôm nay Nath không làm ảnh hưởng đến công việc của ngài, ngài cũng mệt mỏi cả ngày rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Khải Văn gật đầu, tiếp nhận thức ăn vặt Abu đưa cho, cười chào hần rồi đi về trang viên.

Abu nhìn theo cho đến khi Khải Văn tới gần cửa trang viên mới ôm Nath rời khỏi.

Mà Arthur đứng trong trang viên thấy Khải Văn và Abu tạm biệt nhau thì biểu tình vừa phức tạp vừa khó hiểu.

.

Mặc dù trước đó đã được báo cho biết ngày sinh nhật của Arthur, Khải Văn cũng không có phản ứng gì đặc biệt, như trước tiếp tục cuộc sống đi sớm về trễ, mãi cho đến một ngày trước sinh nhật Arthur.

Không thờ ơ như Khải Văn, mọi người trong trang viên đã bắt đầu bận rộn chuẩn bị, cố gắng đạt tới mục tiêu tổ chức một tiệc sinh nhật hoàn mỹ, nhất là ngay khi ngày sinh nhật đã tới, thần kinh của mọi người đã đạt tới mức khẩn trương tới đỉnh điểm.

Đại khái khoảng chín mươi giờ sáng, những khách nhân được mời đến dự tiệc bắt đầu lục tục đến trang viên, điều này làm cho trang viên vốn an tĩnh trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Mà Khải Văn dưới yêu cầu của Ogden sau khi bị bắt sửa soạn một phen thì lại bị kéo đến phòng khách.

Ngày hôm nay Arthur là nhân vật trung tâm, Khải Văn đi vào phòng khách thì thấy được Arthur đang bị đám quý tộc vây quanh như chúng tinh phủng nguyệt, nhìn dáng vẻ nói nói cười cười thành thạo của hắn, nhìn không được mà cảm thán, khác biệt giữa người với người quả thật là quá lớn, nếu như mình bị cả đám đông vây quanh như vậy, đầu khẳng định muốn nổ tung.

Khi đi ngang qua, ánh mắt của Khải Văn đột nhiên đối diện với ánh mắt bắn tới của Arthur, Khải Văn khách khí cười cười rồi bình tĩnh đi lấy một chén rượu, trốn tới một góc nhỏ vắng người chậm rãi uống.

Ánh mắt của Arthur cũng chỉ đảo qua Khải Văn rồi lập tức đem tinh lực thả lại trên đám khách mời đang vây quanh mình, tiếp tục chuyện trò vui vẻ.

Arthur đứng ở nơi đó, nụ cười vẫn duy trì hoàn mỹ, mà khách mời vây quanh hắn thì thay đổi từng đám người, cũng không thấy hắn có chút mất kiên nhẫn nào.

Làm bằng sắt thép, trong lòng Khải Văn đột nhiên toát ra một câu như thế, sau đó lại cảm thấy buồn cười vì suy nghĩ của mình, vội gắp chén rượu lên bên mép che đi biểu tình quái dị của mình.

Phảng phất đem những người xung quanh Arthur cho rằng thức ăn nhắm rượu, Khải Văn đã vô thức uống rất nhiều rượu, sau đó, Khải Văn nghĩ những thú nhân mang chiếc đuôi dài kia đã biến thành động vật cả rồi, sư tử con báo con hổ hồ ly đầy cả phòng, Khải Văn nhìn thấy mà đầu óc quay mòng mòng. Trạng huống này khiến Khải Văn nhận ra mình đã hơi say, dùng chút thanh tỉnh còn sót lại không nhiều, Khải Văn kết luận mình không nên ở lại chỗ này, vì vậy cậu loạng choạng đứng lên đi đến hoa viên, quyết định đi thông gió tỉnh rượu.

Cậu không phát hiện, tất cả cử động của mình đều rơi vào trong mắt Arthur, cũng đương nhiên không phát hiện khi Arthur thấy bước đi không vững của cậu thì hai hàng lông mày nhăn chặt.

.

Khí trời tháng bảy nóng bức không gì sánh được, Khải Văn ngồi giữa đình nghỉ mát cảm thụ được từng trận hơi nóng đang ủa lại, tiếng ồn ào khiến cậu cảm thấy mình muốn hôn mê, ngoại trừ mặt trời treo lơ lửng trên cao, làm gì có ngọn gió nào để tỉnh rượu?

Xóa đi mồ hôi đang chảy trên trán, Khải Văn quyết định về phòng ngủ một giấc, dù sao hôm nay cũng không ai rảnh để chú ý mình có ở đây hay không.

Nhưng ông trời luôn thích làm khó con người, đi nửa đường Khải Văn lại đụng phải một người mà mình tuyệt đối không muốn gặp.

“Khải Văn tiên sinh?” Nghe giọng nói đó, Khải Văn nhú mày, lại ngẩng đầu, quả nhiên chính là Gris lần trước đã gặp phải, mà phía sau hắn còn theo vài giống cái.

“Chào, Gris tiên sinh.” Khải Văn hít sâu một hơi, lấy tinh thần nói.

“Chào, Khải Văn tiên sinh.” Gris cười cười dẫn đầu mọi người đi đến gần Khải Văn, “Sao ngươi lại tới đây, hại ta tìm ngươi khắp nơi.”

“Ngài tìm ta có chuyện gì không?” Khải Văn lễ phép hỏi thăm.

“Sau lần gặp mặt trước ta vẫn muốn tìm cơ hội để gặp người, nhưng vẫn không có cơ hội, cho nên mới thừa dịp sinh nhật Arthur tiên sinh hôm nay để tìm người đó.” Gris vẫn thân thiết như trước.

“Ách, như vậy...” Có thể do còn tác dụng, Khải Văn cảm thấy đầu óc mình lúc này trở nên choáng váng, chỉ là sau khi lên tiếng rồi thì không biết nên nói gì nữa.

Mà Gris thấy trạng thái của Khải Văn không quá ổn thì hơi sửng sốt, sau đó nhìn thoáng qua gương mặt hơi ửng đỏ của cậu, có chút giật mình mà hỏi thăm, “Người uống say sao?”

“Ừm...” Khải Văn cất lực bảo trì thanh tỉnh, ngữ khí thông thả nói, “Ta có lẽ không giỏi uống rượu, một chén đã cảm thấy choáng váng đầu rồi...”

“Vậy ngài không sao chứ? Có cần ta gọi người hầu đến dẫn ngài đi nghỉ ngơi một chút không?” Biểu tình của Gris rất thân thiết.

“Không cần.” Khải Văn lắc đầu hai cái, sau đó hé miệng cười khoát khoát tay, “Ta khỏe, ta có thể tự tìm được nơi nghỉ ngơi của mình.”

Có lẽ thấy thái độ của Khải Văn quá kiên quyết, Gris cũng không kiên trì tìm người tiễn cậu, chỉ liên tục xác định Khải Văn có thể đi được mới để cậu rời khỏi một mình.

Mặc dù chỉ nói chuyện với Gris vài câu, Khải Văn lại cảm thấy tinh lực của mình tiêu hao quá nhiều, đầu càng choáng hơn, cả người đều cảm thấy đất trời đảo lộn.

Cố gắng duy trì đi đến một ngõ quẹo khuất khỏi đường nhìn của Gris, Khải Văn dựa vào sự quen thuộc của mình đối với hoa viên này cấp tốc tìm một nơi râm mát thông khí, ngồi xuống bắt đầu hồi sức.

Bởi vì không đi quá xa, cho nên tiếng nói của những giống cái kia ào ạt không dứt, như bị gió thổi liên tục đưa vào tai Khải Văn.

“Đó chính là giống cái mà Arthur tướng quân mang về sao?”

“Chính là hần, nghe nói gọi là Khải Văn gì đó.”

“Trông cũng không tệ lắm, nhưng giữa trưa mà uống rượu say khướt thì đúng là không có giáo dưỡng mà?”

“Nghe nói là Arthur tướng quân từ trong rừng mang về, cũng không biết nhà cửa ở đâu.” Chủ của thanh âm này nói tới đây thì dừng một chút, tiếp đó giọng nói mang theo chút ngữ khí quái dị, “Có thể đây là thủ đoạn mới của vài quý tộc nóng lòng muốn lấy lòng Arthur tướng quân đó!”

“Nói vậy, không giáo dưỡng cũng là có thể lý giải.” Lại có một thanh âm tiếp lời.

“Đồ chơi chung quy là đồ chơi a, lẽ nào đám quý tộc ngu xuẩn, nghèo nàn kia nghĩ một giống cái không giáo dưỡng không tư sắc như vậy có thể trói chặt trái tim của Arthur tướng quân?”

“Nói đúng a, hiện tại hành động của đám quý tộc nghèo túng kia thật đúng là ngày càng chứng tỏ bọn chúng không có đẳng cấp.”

“Không đẳng cấp chỉ có thể đưa ra một giống cái không đẳng cấp lại hạ lưu hư hỏng, người này có khi còn nghĩ mình rất giỏi nữa đó!”

“Hay, nhìn dáng vẻ của hần chắc chắn là đã bị Arthur tướng quân mê diên mê đảo rồi, hử, ta muốn xem ngày hần bị vứt bỏ sẽ như thế nào.”

...

Thảo luận còn đang tiếp tục, chỉ bất quá bởi vì đám người kia di chuyển mà thanh âm trở nên ngày càng xa, Khải Văn nhắm mắt lại gánh chịu sự xoi mói của đám giống cái bà tám nọ, xuy cười một tiếng, lầm bầm nói, “Các người mới hạ lưu hư hỏng, cả nhà các người đều hạ lưu hư hỏng! Ta thích hần hay không liên quan gì các người! Ta thích thì thế nào, các người có thể bóp chết ta sao, cho các người tức chết!”

“Cho nên, người thích ta đúng không?” Đột nhiên đỉnh đầu truyền đến một thanh âm.

Mà chờ khi cậu mở hai mắt nhìn về phía người nói, Khải Văn cảm thấy mình đã tỉnh rượu hơn phân nửa, mà tim thì cũng trong nháy mắt ngừng đập.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17:

“Người thích ta, đúng không?” Một câu nói đơn giản như vậy, nhưng lúc này không khác gì tiếng sấm nổ vang bên tai Khải Văn.

Hầu như là phản xạ có điều kiện, Khải Văn hoắc mắt một cái đứng lên muốn vòng qua người kia mà chạy, nhưng không có gì bất ngờ mà bị đối phương vươn tay chặn lại, hai bên đứng gần hơn một chút, Khải Văn tỉnh tường nghe được bên tai lần thứ hai vang lên câu hỏi kia, “Là thích phải không?”

Gần như ngay sát bên tai, kể cả hơi thở nóng rực, còn nóng hơn cả nắng hè chói chang, Khải Văn cảm thấy vành tai mình đỏ như muốn tích máu, vừa nãy vì bị kinh hách mà thanh tỉnh một chút, nhưng lúc này hầu như lại trở nên mơ hồ, hoảng loạn một chút.

“Vì sao không trả lời ta?” Vấn đề còn đang tiếp tục, Khải Văn cảm thấy thanh âm nọ như có ma lực, khiến men say không ngừng lên men, Khải Văn hí mắt nhìn chủ nhân của trang viên lẽ ra giờ phút này đang ở trong phòng khách được chúng tinh phủng nguyệt kia, không chút khách khí mà ợ ra một hơi rượu hổi ngược lại, “Đúng thì sao?”

Thật không ngờ vấn đề của mình được trả lời một cách thẳng thắn thành khẩn lại mang theo chút khiêu khích như vậy, Arthur nhìn Khải Văn hai má đỏ bừng, môi phồng thủy quang, đôi mắt trừng ướt đầm nhất thời sững sốt.

Nhưng Khải Văn cũng không dự định đợi Arthur trả lời, chỉ cau mày vươn ngón tay không ngừng chọt chọt trước ngực Arthur, vừa chọt vừa lầm bầm, “Thích người thì sao a? Có liên quan gì tới người hã? Ta thích ai là quyền của ta, tại sao phải cho người biết? Người như người có gì tốt chứ? Vừa cợt nhả vừa vui buồn khó lường, lòng dạ còn hẹp hòi...” Khải Văn đổ lên đầu Arthur một đồng khuyết điểm, đồng thời càng nói càng dửng dưng, không hề chú ý thần sắc đã có chút co quắp của đối phương, “Lẽ nào ta tức giận không có lý do sao? Người biết ta bỗng nhiên rơi xuống một nơi xa lạ có bao nhiêu đáng sợ không? Ta xem người như người bạn thân nhất a, nhưng còn người? Người gạt ta, nhét ta ở trong rừng lâu như vậy, bởi vì người hoài nghi ta, người muốn kiểm tra ta. Đúng! Người có lòng phòng bị đương nhiên không sai, ta thông cảm người, nhưng người không cần nhắc tâm tình của ta một chút nào sao? Ta không có tư cách làm khó người một lúc sao? Người thực sự là quá – độc – tài!” Rống xong câu cuối, thần sắc nguyên bản hùng hổ của Khải Văn trở nên mơ hồ, “Nhưng mà, ta thích người, cái này có gì cấm được chứ? Ta cũng không thể khống chế lòng mình a...”

Arthur cúi đầu nhìn Khải Văn vừa chọt chọt mình vừa ngả người, đầu cách ngực mình càng lúc càng gần nhưng lại không ngừng quở trách, biểu tình quả thật rực rỡ muốn màu, hít sâu một hơi, Arthur vừa lên tiếng chuẩn bị nói gì đó, thì lại thấy đầu Khải Văn cụng vào ngực mình, lập tức nghe được tiếng hít thở đều đều của cậu, cau mày cúi đầu nhìn, quả nhiên, Khải Văn tiên sinh vừa phát biểu hùng hồn giờ đã tiến vào mộng đẹp rồi.

Thấy Khải Văn hoàn toàn ngủ say, Arthur bắt đắc dĩ mà lắc đầu, không suy nghĩ gì chỉ bế Khải Văn trở về phòng ngủ.

“Người thích ta đúng không?” Trong mắt đối phương tuy rằng mang theo ý cười, nhưng Khải Văn vẫn không cảm thấy mình có thể hiểu được nụ cười đó.

“Ừ...” Mặc kệ có nỗ lực như thế nào, trong miệng vẫn phải thừa nhận bí mật ảm sâu nhất trong lòng mình.

“Nhưng ta không thích người, ta đã có người mình yêu thương rồi.” Thanh âm nói ra câu này không hề phập phồng khiến cho Khải Văn vừa thổ lộ đứng bất động tại chỗ, giống như vừa bị một chậu nước lạnh dội thẳng xuống.

“Không thích...” Khải Văn nhìn người kia vẫn cười như trước, không biết nên phản ứng thế nào.

“Đúng vậy, ta không thích người, ta thích người khác rồi.” Arthur nói rồi kéo ra Gris chẳng biết từ bao giờ đã đứng sau lưng hắn, giới thiệu cho Khải Văn, “Ta nghĩ người cũng biết hắn, đây là Gris, người ta thích...”

Khải Văn không biết cuộc nói chuyện này kết thúc từ bao giờ, cũng không biết thân ảnh tay nắm tay của hai người bọn họ khuất khỏi tầm mắt mình từ bao giờ, chỉ biết là Nath đang ôm một đoạn gì đó giống như cái đuôi của Arthur quơ qua quơ lại trước mặt mình, “Khải Văn tiên sinh, vì sao người khóc thương tâm như vậy?”

“Ta không có...” Chữ khóc còn chưa nói ra miệng, Khải Văn lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào mình đã chảy nước mắt giàn giụa, nhìn lòng bàn tay ướt sũng của mình, Khải Văn thậm đậm cười, “Quá khó thở cho nên mới khóc nha.”

“Thật không?” Nath nghiêng đầu nhìn Khải Văn, “Vì sao ngài lại khóc? Là Arthur tiên sinh làm ngài đau lòng sao?”

“Có thể...” Khải Văn cảm thấy uể oải, đơn giản ngồi lên cột đá trên mặt đất.

“Bằng không dùng nó để xả hết giận đi a!” Nath không chút nghĩ ngợi mà đem thứ trong tay mình đưa cho cậu.

“Đây là cái gì?” Khải Văn nhìn thứ dị thường quen mắt này lên tiếng hỏi.

“Cỏ nhung a.” Nath thản nhiên đáp, “Ta vừa nhặt được, cắn một cái thì toàn bộ ưu phiền đều tiêu tan!”

Khải Văn tiếp nhận thứ cỏ nhung nọ, trong đầu không ngừng hiện lên gương mặt đáng ghét của ai đó, tim nhói lên, há mồm cắn phập một cái.

“Tê ——” Đúng lúc này, Khải Văn nghe được một tiếng hút không khí đặc biệt rõ ràng vang lên bên tai, chép chép miệng, phát hiện trong miệng gai gai nhám nhám, giật bắn mà “phi phi” hai cái, định phun ra gai nhung của nhánh cỏ kia, nhưng vừa phun ra đã tỉnh lại —— Thì ra là một giấc mộng, Khải Văn mở mắt ra thì thấy trần nhà quen thuộc, rốt cuộc cho ra một kết luận như thế.

“Xem ra, người có oán hận rất sâu đối với ta a.” Trong phòng đột nhiên vang lên giọng nói dọa cho Khải Văn run lên, quay đầu nhìn thì phát hiện Arthur chẳng biết từ bao giờ đã biểu hiện ra vẻ mặt nhe răng trợn mắt hút không khí, không hề cố kỵ mà phá hủy hình tượng.

“Arthur tiên sinh!” Khải Văn kinh hô.

“Đúng, là ta.” Qua một hồi lâu Arthur mới điều chỉnh biểu tình, hắn chậm rãi đi tới bên giường Khải Văn, từ trên cao nhìn xuống Khải Văn vẻ mặt đang kinh ngạc, “Có thể mời Khải Văn tiên sinh nói cho ta biết ngài vừa mơ thấy cái gì không? Cho nên ngài mới tràn đầy cừu hận mà cắn đuôi ta.”

“Ách...” Khải Văn thật sự nghẹn lời, hơn nửa ngày mới mới khiếp sợ mà nhìn chằm chằm cái đuôi đang được an ủi của Arthur, nhỏ giọng hỏi thăm, “Không sao chứ? Có cần bôi thuốc không?”

Cho tới bây giờ, nhìn gương mặt mang biểu tình vô tội của Khải Văn, Arthur mới hiểu rõ, thì ra khi đối mặt với người mình thích, người vĩnh viễn không cách nào thật sự giận hắn được, cũng giống như khi bị Khải Văn nằm mơ thỉnh linh giật cái đuôi của mình mà cắn một cái, cho dù đau đến nỗi muốn giết người, nhưng không hề muốn nói một lời nặng nề nào với cậu.

“Thôi.” Arthur có chút nhụt chí mà khoát tay, ngồi xuống bên cạnh Khải Văn, “Người bây giờ cảm thấy như thế nào, đầu còn đau không?”

“Không đau nữa...” Khải Văn thành thành thật thật mà lắc đầu, nhớ tới tình cảnh trước khi ngủ say, biểu tình lại trở nên đặc sắc hơn, mạnh mẽ đầu nhìn về phía Arthur đang ngắm mình, Khải Văn lấp bắp hỏi thăm, “Ngài, sao ngài lại ở trong phòng ta, ngài không phải đang làm tiệc sinh nhật sao?”

“Mặc kệ, ta nghĩ ta đã biết đáp án của người.” Arthur dùng ngón chân cũng biết Khải Văn đã nhớ lại chuyện gì, nhướng nhướng mi tự tiểu phi tiểu nói, “Thứ nhất, tửu lượng của người cực kỳ tệ, cho nên mới có mấy chén đã say bất tỉnh nhân sự, mà ta, chính là ta đem người về phòng. Thứ hai, bởi vì tửu lượng của người

tệ quá, cho nên, hiện tại đã là đêm khuya, tiệc đã sớm tàn, mà ta lúc này là đến xem người có bất luận điều gì không khỏe hay không.”

Nghe Arthur nói như vậy, Khải Văn mới hậu tri hậu giác phát hiện trong phòng mình đã thấp đèn, đồng thời xung quanh đã khôi phục sự yên lặng như thường ngày, không có tiếng động nào nhiệt ồn ào.

“Cảm ơn ngài...” Trong lòng có tâm sự, Khải Văn thanh thanh giọng nói cảm ơn, cuối cùng do dự mãi mới lấp bắp lên tiếng hỏi, “Xin hỏi, ta uống say rồi sau đó có làm chuyện gì thất lễ mạo phạm ngài không?”

“Không có.” Arthur đáp rất lưu loát, thế nhưng Khải Văn còn chưa kịp thở ra, nửa câu nói sau của Arthur khiến gương mặt cậu lại khôi phục trạng thái khi say rượu, “Trong sinh nhật của mình có thể nghe được người tỏ tình với ta, thật cao hứng.”

Để ta đi chết đi —— Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Khải Văn lúc này.

“Đó, đó là ta uống say nói bậy đó.” Khải Văn lấp bắp phủ nhận.

“Thật không, nhưng tục ngữ nói rượu hậu thổ chân ngôn (sau khi say rượu thì chỉ nói thật), ta nghĩ người nói chính là sự thật.” Arthur từ tốn nói, sau đó khi Khải Văn lần nữa mở miệng định giải thích thì dựa sát vào người cậu, nhìn thẳng vào mắt cậu, “Thật sự không thích ta sao?”

Động tác của Arthur quá nhanh, nhanh đến nỗi Khải Văn không kịp phản ứng, chỉ có thể kinh ngạc nhìn đôi con ngươi lam xám đang phản chiếu hình bóng của mình.

“Không thích sao?” Arthur lần thứ hai lên tiếng hỏi.

“Không phải...” Phảng phất như bị đầu độc, Khải Văn nhìn chằm chằm cặp mắt của Arthur chậm rãi lắc đầu phủ nhận.

Nghe câu trả lời như thế, khóe miệng Arthur cong lên, trong mắt cũng toát ra thần tình thỏa mãn, hần lần nữa nhích sát vào Khải Văn, mà Khải Văn cũng như ma xui quỷ khiến mà nhắm hai mắt lại.

Ọc ọc... Một âm thanh phá phong cảnh vang lên đánh vỡ bầu không khí ngọt ngào, Arthur sửng sốt, mà Khải Văn cũng phục hồi tinh thần lại.

Ba giây sau, thanh âm nọ lại vang lên, phản ứng được vừa nãy mình đã nói gì, Khải Văn đột nhiên ôm bụng lăn ra giường, dùng chân mông cuộn mình thật kín —— Để ta đi chết thêm lần nữa đi!

Mà ngoài tấm chăn, là tiếng cười to không ngừng được của Arthur.

“Đây là quà sinh nhật của người sao?” Arthur ngồi ở nhà bếp, nhìn hai đĩa thức ăn đặt trên bàn, nhướng mi hỏi Khải Văn đang có chút bứt rứt bất an đứng trước mặt mình.

“Ách... Đúng vậy.” Khải Văn có chút khấn trương kéo kéo tay áo, “Ở chỗ chúng ta khi tới sinh nhật phải ăn mì trường thọ, món thịt hầm dưa này là sở trường của ta, người nếm thử, đều là ta tự tay làm, rất có thành ý.”

Xấu hổ qua đi Arthur kéo Khải Văn từ trong chăn mông ra, đồng thời đòi quà sinh nhật, đợi khi Khải Văn lấy ra những thứ mà Arthur từng thấy cậu mua ở cửa hàng thì tỏ ra không hài lòng, nghĩ đây là Khải Văn tặng cho có lệ, mà Khải Văn nội tâm cảm thấy hổ thẹn suy nghĩ nửa ngày mới rốt cuộc quyết định tự tay nấu một món ăn, quà sinh nhật rất có thành ý —— Một món chính một món rau.

“Hảo.” Arthur nhìn Khải Văn hồi lâu, phảng phất phán đoán Khải Văn nói thật hay xạo, cuối cùng cũng gật đầu, cầm đĩa ăn.

“Hương vị thế nào?” Khải Văn ngồi đối diện Arthur mắt không chớp nhìn phản ứng của hắn, khấn trương mà hỏi thăm.

“Ngô, rất ngon.” Arthur nuốt thức ăn trong miệng xuống rồi gật đầu khen.

“Ha ha, thật không, vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi.” Được khen ngợi Khải Văn rốt cuộc cũng thở ra nhẹ nhõm.

“Xem ra tay nghề nấu ăn của người rất không tệ a, sau này ta có lộc ăn rồi.” Arthur cười nói.

“Ha ha...” Lần này, Khải Văn chỉ cười gượng hai tiếng không đáp lời.

Lúc này tất cả ái muội hay xấu hổ ban nãy trong nháy mắt đều coi như không hề tồn tại, hai người vừa ăn vừa trò chuyện, một bữa ăn chủ và khách đều vui vẻ.

Sau khi ăn xong, hai người chậm rãi trở về phòng, Arthur đưa Khải Văn đến cửa phòng ngủ, “Thành thật mà nói, ngày hôm nay ta chưa ăn gì, cho nên cảm ơn quà sinh nhật của ngươi, ta rất thích.” Nói đến đây, Arthur dừng một chút, lại nói thêm một câu, “Nhưng mà, ta càng thích ngươi tặng cho ta một món quà khác cơ, cũng may, điều này giúp ta phát hiện không phải chỉ có mình ta đơn phương.”

Cho rằng chuyện này sẽ cứ thế mà trôi qua, Khải Văn không ngờ lúc này lại nghe hắn nói vậy, nhất thời ngốc lảng chôn chân tại chỗ, chỉ ngẩng đầu ngậy ngốc nhìn Arthur.

Thấy dáng vẻ khờ khạo của Khải Văn, Arthur bật cười, “Ngươi thâm tình nhìn ta như vậy, là đang cầu ta hôn ngươi sao?”

“Cái, cái gì a?” Khải Văn có chút hoảng loạn mà cúi đầu, “Không biết ngươi đang nói cái gì, quá muộn rồi, ta muốn nghỉ ngơi, tạm biệt.” Nói xong Khải Văn liền xoay người đi mở cửa.

“Hảo.” Arthur hiểu phải một vừa hai phải, trấn an vỗ vỗ vai Khải Văn, “Quả thật là quá muộn rồi, ngủ ngon.”

“Cái kia, Arthur tiên sinh...” Arthur còn chưa đi được hai bước đã bị Khải Văn gọi lại.

“Cái...” Chữ gì còn chưa ra khỏi miệng, trên môi Arthur đã truyền đến xúc cảm mềm mại, sau đó là một câu nói nhỏ xíu gần như nghe không rõ, “Ngủ ngon, còn nữa, sinh nhật vui sướng!”

Đợi khi Arthur phục hồi tinh thần, cánh cửa kia đã đóng lại từ lâu.

Vươn tay chạm nhẹ vào môi mình, Arthur yên lặng nở nụ cười, quả nhiên giống như mùa đông năm ngoái a.

Cảm ơn, món quà quý giá nhất của ta.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18:

“Hô... Mùa hè tại sao còn chưa tới.” Khải Văn có chút mất kiên nhẫn mà kéo kéo cổ áo, tuy rằng mặt trời chiều đã ngã về Tây, nhưng làn hơi nóng vẫn cuộn cuộn bao phủ lấy Khải Văn, khiến cậu cảm thấy nóng không chịu nổi.

“Khải Văn tiên sinh, ngài đã trở về.” Khải Văn nóng đến mồ hôi đầy đầu vừa đi vào cửa trang viên đã gặp phải Ogden trước mặt.

“Vâng.” Khải Văn dừng lại động tác lau mồ hôi cười gật đầu, “Ngài muốn đi ra ngoài sao?”

“Ừ, phải ra ngoài làm một chuyện.” Ogden đáp, “Đúng rồi, bữa cơm đã chuẩn bị xong, mời ngài nhanh chóng đi dùng.”

“Ách, vâng.” Nghe Ogden nói như vậy Khải Văn sửng sốt một chút, lập tức dùng biểu tình kỳ quái mà gật đầu rồi chào tạm biệt Ogden, “Vậy không quấy rầy ngài nữa, ta đi vào trước.”

Ogden một lòng lo đi công chuyện cũng không chú ý tới vẻ mặt Khải Văn thay đổi, chỉ là gật đầu rồi nhằm về phương hướng tương phản với hướng Khải Văn đi đến.

.

“Ta biết ngay là cái này mà...” Khải Văn từng bước đi đến nhà ăn, thấy thịt quay đầy dầu mỡ thì không muốn ăn rồi, nhưng lại ngại vì sự nhiệt tình và chân thành của người hầu bên cạnh, Khải Văn vẫn phải qua loa uống vài ngụm canh ăn vài miếng thịt rồi mượn cớ đã ăn ở tầng thư thất, vội chạy về phòng đi tắm.

.

“Ngày hôm nay Khải Văn vẫn không ăn gì sao?” Khi Khải Văn vội vàng đi tắm, người hầu với biểu tình ân cần kia đã tới thư phòng Arthur báo công tác.

“Đúng vậy chủ nhân, Khải Văn hiện tại chỉ uống vài ngụm canh ăn vài miếng thịt, còn có một ít trái cây đã thối không dùng cơm.” Người hầu nọ cung kính đáp.

Nghe được người hầu nọ đáp lời, đôi mày Arthur cau lại, “Thân thể hẳn khó chịu chỗ nào sao?”

“Không có.” Người hầu khom lưng đáp, “Khải Văn tiên sinh nói là khi ở tầng thư thất đã ăn rồi nên không thấy đói, thế nhưng thị vệ thủ ở tầng thư thất báo cáo Khải Văn tiên sinh ngoại trừ uống nước cũng không ăn gì cả.”

Buổi nói chuyện này khiến đôi mày Arthur cau lại càng chặt, hẳn trầm ngâm một hồi rồi phát phát tay, “Ta đã biết, người lui xuống đi.”

Người hầu vừa khom lưng định rời đi, nhưng đi tới phân nửa lại bị Arthur gọi lại, “Đi chuẩn bị một ít hoa quả, nhiều loại một chút, cắt thành khối nhỏ mang đến.”

“Dạ, chủ nhân.” Người hầu hành lễ rồi đi.

.

Đốc đốc đốc! Khải Văn vừa tắm xong đi ra liền nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng gõ.

“Vị nào?” Khải Văn vừa xoa tóc vừa đi đến cửa.

“Là ta, Arthur.” Ngoài cửa vang lên tiếng Arthur.

“Tới ngay.” Nghe được là Arthur, Khải Văn cũng không giật mình, mau chóng đi mở cửa, “Sao người lại tới đây?”

“Rảnh rồi cho nên đến thăm người.” Arthur nhìn Khải Văn vừa mở cửa mà sưng sốt một chút, sau đó biểu tình như thường đáp.

“Nga, mời vào.” Từ khi đâm thủng tầng cửa sổ giấy, thái độ của Khải Văn đối với Arthur đã tùy ý hơn rất nhiều.

Arthur không lên tiếng theo Khải Văn vào cửa, mà đợi khi Arthur tiến vào Khải Văn lúc này mới phát hiện trên tay Arthur bưng một khay hoa quả.

“Hoa quả ở đâu tới mà nhiều vậy a?” Khải Văn thuận lợi tiếp nhận khay nhỏ trong tay Arthur đặt lên bàn.

“Hm, là thế này...” Arthur cấp tốc thu lại ánh mắt đang đắm đắm nhìn Khải Văn của mình, giải thích, “Nghe nói tối hôm nay người không ăn gì, cho nên mang chút hoa quả đến cho người, đói bụng thì rất khó chịu.”

“Ách...” Không ngờ nhất cử nhất động của mình lại truyền vào tai Arthur nhanh như vậy, Khải Văn có chút xấu hổ mà gãi gãi đầu, giải thích, “Cũng không phải không đói, nhưng trời nóng quá nên không muốn ăn gì cả.”

“Không ăn cái gì làm sao chịu nổi, người vốn là tới mùa hè lại không ăn sao? Như vậy thân thể làm sao chịu nổi? Ta xem người mấy ngày nay đã gầy hơn nhiều lắm.” Arthur thông thả vừa đặt câu hỏi vừa dùng nĩa xiên một khối hoa quả đưa đến miệng Khải Văn, Arthur cũng không khoa trương, mấy ngày nay Khải Văn vì không chịu ăn cho nên gầy một vòng, Arthur rất thẳng thắn thừa nhận khi thấy đối phương dùng tốc độ ánh sáng mà gầy xuống, trong lòng mình có chút đau đầu.

“Ấm a, ấm ưng ít a. (Ăn a, ăn nhưng ít a).” Một khối hoa quả bị đưa đến trước mặt, Khải Văn vô thức há mồm tiếp nhận, vừa nhai vừa lóng ngóng nói.

“Là không thích ăn những món đó sao? Có gì đặc biệt muốn ăn không, có thể nói để bọn họ đi nấu, nhưng không ăn cái gì thì không được.” Arthur không ngừng xiên hoa quả dứt tới, nhưng lần này Khải Văn đã phản ứng được nên ngăn lại, mặt cậu hơi đỏ tiếp nhận chiếc nĩa trong tay Arthur, tự đưa vào miệng mình, ăn xong rồi mới nói, “Không có gì đặc biệt muốn ăn, chỉ là nóng quá, cho nên không muốn ăn gì cả.” Nói rồi nhìn về phía Arthur mà thỉnh cầu, “Cho nên ngày mai đừng bảo bọn họ làm nhiều món như vậy nữa, lãng phí lắm, chuẩn bị chút hoa quả là được rồi.”

“Rất sợ nóng sao?” Arthur nhìn Khải Văn lúc này lại bắt đầu toát ra một lớp mồ hôi mỏng, hỏi.

“Ừ...” Khải Văn có chút ngại ngùng cười cười, “Ta từ nhỏ đã sợ nóng, có phải người nghĩ ta đặc biệt yếu ớt a?”

“Không có.” Arthur nhìn vào cặp mắt tinh thuần của Khải Văn lắc đầu, vươn tay lau đi mồ hôi trên trán Khải Văn, “Ta cũng sợ nóng.”

“Vậy sao người còn mặc nhiều như vậy...” Khải Văn quan sát một thân bạch y mà cậu thấy là diêm dúa trên người Arthur, bĩu môi nói thầm.

“Vẫn phải chú ý vấn đề hình tượng.” Chú ý tới trong mắt Khải Văn rõ ràng không tán thành, Arthur có chút đỏ khốc đỏ cười, chỉ vào trang phục của Khải Văn nói, “Vậy y phục lộ ra nửa đoạn cánh tay nửa đoạn chân của người là loại trang phục gì?”

“Ta?” Khải Văn đứng lên xoay một vòng, rất vô tư giải thích, “Chỗ chúng ta mùa hè đều mặc như vậy, đâu có giống người hè nắng chang chang còn trường y trường bào không bị cảm nắng mới là lạ.” Nói rồi Khải Văn lại nhũu mày, “Hơn nữa ta thấy giống cái trong thành cũng có người mặc hở ra mà, người ta đâu có lo lắng gì về hình tượng.”

“Đó là bình dân, mà ta là quý tộc.” Arthur kiên trì giải thích.

“Nga, tốt.” Khải Văn nhún nhún vai, lại ăn một khối hoa quả, “Quý tộc đáng thương.”

“Lúc người nói xấu người ta có thể đừng quang minh chính đại như vậy được không?” Arthur hôm nay đã bị thái độ không hề kính nể của Khải Văn đối với mình khiến cho buồn cười, thậm chí, Arthur thích thái độ hoạt bát của mà thả lỏng của tên nhóc kia với mình.

“Không không không, ta không phải đang nói xấu gì người.” Khải Văn rất nghiêm túc mà lắc đầu, “Ta chỉ là tỏ rõ thái độ của ta, ta nghĩ vì cái thứ hình tượng hư vô mà khiến thân thể phải gánh chịu đau khổ là một chuyện được một mất mười.”

“Quả nhiên thời gian ở tầng thư thất quá dài, lời nói ra luôn có đạo lý lớn lao.” Arthur vô cùng thân thiết mà nhéo nhéo cái mũi Khải Văn, “Vậy đi, ngày mai cùng ta vào rừng đi dạo được không?”

“Thật sao?” Vừa nghe được đề nghị này, Khải Văn ngay cả hoa quả cũng không ăn nữa, bắt chập động tác vô cùng thân mật của Arthur, con mắt sáng lên hỏi thăm, “Ngày mai thật sự vào rừng sao?”

Khải Văn hưng phấn không phải không có lý do, thành Lộ Đan là chủ thành, như vậy cho nên nhân khẩu đặc biệt nhiều, người xưa nói nói đông người thì chỉ cần hơi thở hay đánh rắm cũng sản sinh nhiệt lượng, giữa khí trời nóng bức thế này, thành Lộ Đan càng nóng ác, điều này đối với Khải Văn sợ nóng mà nói không dễ chịu chút nào. Mà Arthur đưa ra đề nghị vào rừng chơi, trong mắt Khải Văn xem ra, màu xanh cây cỏ mát lạnh đối lập với cái nóng nơi này, chỉ vừa nghĩ tới thôi là cả người đã cảm thấy mát rượi.

“Đương nhiên, ta lừa người làm gì.” Nhìn thấy đáng vẻ hưng phấn của Khải Văn, Arthur tâm tình tốt.

“Ngày mai khi nào chúng ta đi?” Khải Văn quỳnh lên kéo kéo tay Arthur hỏi.

“Sáng sớm mai.” Arthur liếc nhìn bàn tay bị Khải Văn lôi kéo, khoe miệng hơi cong lên, “Hôm nay, lúc này, ‘khí trời đúng là nóng tới không thể nào tưởng tượng nổi’”

“Woa nga, điều này thật sự tốt quá!” Khải Văn tâm tính trẻ con, nghe Arthur nói thể trực tiếp nhảy cẫng lên hoan hô.

Bởi vì ngày mai được đi du lịch mà tâm tình Khải Văn hưng phấn, chuyện trò với Arthur hồi lâu cho đến khi Khải Văn ăn xong hoa quả Arthur mới đứng dậy tạm biệt.

“Ngày mai bắt đầu chuẩn bị nhiều hoa quả một chút cho Khải Văn ăn.” Từ trong phòng Khải Văn đi ra Arthur đưa chiếc khay trống không cho người hầu đang chờ bên cạnh, dặn dò một lúc, thấy người hầu gật đầu xác nhận, Arthur suy nghĩ rồi lại nói thêm một câu, “Trên thị trường cũng phải rưới lên một ít nước hoa quả, khiến cho ngon miệng hơn, không nên đầy mỡ như vậy.”

“Dạ, chủ nhân.” Người hầu đáp.

Arthur lại sai làm thêm một vài món tương đối dễ làm mà lại dễ ăn, cho đến khi người hầu ghi nhớ tất cả mới thỏa mãn gặt đầu trở về thư phòng.

Mà trong thư phòng, Ogden ra ngoài làm việc đã trở về chờ ở nơi đó.

“Mọi chuyện làm được thế nào rồi?” Arthur tâm tình tốt ngồi lên ghế hỏi.

“Tất cả thuận lợi thưa chủ nhân.” Ogden hành lễ đáp, “Mặc dù có chút mờ ám, nhưng đại thể đều luôn giữ bình tĩnh.”

“Ừm, vậy thì tốt rồi, nhưng không được thả lỏng cảnh giác, phải tiếp tục theo dõi.” Arthur gặt đầu, căn dặn, “Bọn họ luôn luôn không muốn yên ổn bình đạm.”

“Dạ, chủ nhân.” Ogden đáp.

Lại hỏi vài câu rồi Arthur chuyển chủ đề lên Khải Văn, “Ngày mai ta muốn dẫn Khải Văn vào rừng chơi, người chuẩn bị một chút.”

“Được.”

“Nga đúng rồi.” Arthur nghĩ nghĩ rồi lại dặn dò, “Dùng tiêu sa may cho Khải Văn hai bộ quần áo, hần không chịu được nóng, đừng để hăm ra bệnh.” Nhớ tới cánh tay và cẳng chân trắng nõn nuột nà lộ ra bên ngoài của Khải Văn, vừa nghĩ đến cậu có thể mặc như vậy qua lại trong trang viên, Arthur nghĩ, hần phải chuẩn bị về vấn đề hình tượng cho Khải Văn.

“Dạ.” Nghe được Arthur căn dặn, Ogden sửng sốt một chút, vẫn cúi đầu đáp.

Căn dặn xong tất cả mọi chuyện, Ogden cũng xoay người rời đi, Arthur ngồi một hồi rồi cũng quay trở về phòng ngủ.

Đêm tối, Khải Văn bởi vì ngày mai được vào rừng chơi mà hưng phấn không ngủ được, Arthur thì bởi vì xúc cảm trắng nõn trơn mịn về ai đó trong mộng mà ngủ cũng không yên.

19. Chương 19

CHƯƠNG 19:

“A... Thật sự không muốn đi về a.” Lộ ra cẳng chân ngâm vào trong dòng nước suối lạnh buốt, Khải Văn phát ra tiếng cảm thán thoải mái.

“Thật sự thoải mái như vậy sao?” Arthur nằm sấp một bên vẫy đuôi cười hỏi.

“Đương nhiên.” Khải Văn dùng sức gặt đầu, ngưỡng mặt ra sau nằm lên thảm cỏ ngắm nhìn bầu trời quang đãng, “Cảm giác giống như uống một ly Sprite thêm thật nhiều đá lạnh a!”

“Sprite? Đó là cái gì?” Arthur vô cùng khiêm tốn hỏi.

“Sprite, Sprite chính là ——” Khải Văn quay đầu nhìn mặt Arthur, cười hắc hắc, “Không nói cho người, có nói người cũng không biết.” Nói rồi vô thức đá đá hai cái trong nước.

“Nhóc con...” Arthur bắt đắc dĩ lắc đầu, cực nhanh dùng đầu lưỡi liếm liếm vành tai Khải Văn.

“Ta mới không nhỏ, ta đã mười chín rồi!” Đầu lưỡi Arthur xẹt qua khiến Khải Văn như bị điện giật mà run lên một cái, gương mặt ửng đỏ quơ quơ nắm tay cát cao giọng phản bác để che giấu sự ngượng ngùng của mình.

“Ngô... Mười chín đúng là không còn nhỏ nữa.” Arthur ra vẻ tán thành mà gặt đầu.

“Vốn định cùng mẹ ăn mừng sinh nhật mười chín tuổi.” Khải Văn lại nhỏ giọng nói một câu, nhắc tới lời này cậu không thể tránh được mà nhớ lại cuộc điện thoại cuối cùng kia, nếu như thật sự nghe mẹ nói, mình

khẳng định sẽ không ở tại nơi này, không biết mẹ ra sao rồi, mình đã mất tích lâu như vậy, không biết sống chết thế nào, khẳng định mẹ gấp muốn điên rồi.

Nghĩ tới đây, tâm trạng Khải Văn lại hạ xuống, cậu khởi động thân thể rồi một lần nữa ngồi dậy, cúi đầu trầm mặc nhìn đàn cá nhỏ đang bơi trong suối, thỉnh thoảng còn bơi đến rìa nhẹ chân mình, chỉ chốc lát sau, vài giọt nước đã rơi vào trong nước.

“Làm sao vậy?” Phát giác tâm trạng của Khải Văn không ổn, Arthur cũng đứng lên đi tới bên cậu cúi đầu hỏi.

“Ta muốn về nhà.” Giọng nói nghẹn ngào mang theo tiếng khóc vang lên, Arthur nhìn thấy viên mắt đỏ hoe của Khải Văn, “Ta nhớ mẹ, bà ấy chỉ có mình ta, ta mất tích lâu như vậy bà khẳng định không chịu nổi, ta thật sự rất muốn về nhà...” Từ nhỏ được mẹ ôm trong vòng tay yêu thương, người mẹ chưa từng để con mình chịu một chút tủi thân nào, vì con mình che mưa chắn gió, dành cho con toàn bộ tình yêu, càng nghĩ Khải Văn càng khó chịu, nước mắt cũng càng rơi càng nhiều, cuối cùng Khải Văn ôm đầu Arthur khóc nức lên.

Đối với Khải Văn tâm tình đang tốt bỗng nhiên bạo phát, Arthur cũng không nói gì, chỉ là lặng lẽ để mặc cho Khải Văn ôm mình khóc.

Qua hồi lâu, tâm trạng của Khải Văn mới dần dần bình tĩnh trở lại, tựa hồ ý thức được mình vừa thất thố, Khải Văn đỏ mặt xoay người sang nơi khác lau nước mắt.

“Đừng tránh né ta.” Arthur đi vòng qua cậu một lần nữa đối mặt với Khải Văn, nhìn thẳng vào cặp mắt đỏ bừng của cậu, thấp giọng nói, “Hạnh phúc cũng tốt, bi thương cũng tốt, tức giận cũng tốt, đừng giấu ta, ta muốn cùng người chia sẻ tất cả, người còn có ta, từ giờ trở đi ta luôn bên cạnh người.” Nói rồi Arthur vươn đầu lưỡi cuốn đi giọt nước mắt đọng trên hàng mi cậu.

Khải Văn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Arthur, một lát mới lại ôm cổ Arthur, nhỏ giọng nói, “Cảm ơn người.” Cảm thụ được nơi cổ mình ẩm ướt, Arthur chỉ lắc lắc đuôi khê cọ Khải Văn hai cái, cũng không lên tiếng.

Một người một hổ cứ ôm như vậy hồi lâu, đợi khi Khải Văn chân chính bình tĩnh trở lại, Arthur mới hỏi, “Muốn ăn cá nướng không?”

“Hả?” Khải Văn chưa kịp phản ứng, Arthur đột nhiên không đầu không đuôi đưa ra vấn đề này, Khải Văn mũi hồng hồng mắt hồng hồng không hiểu gì mà nhìn hẩn.

Nhìn vào ánh mắt vừa trong sáng vừa mang theo chút mơ hồ của Khải Văn, Arthur vô thức dùng mũi mình cọ cọ mũi cậu, lên tiếng hỏi, “Ta nói, người muốn ăn cá nướng không?”

“Cá nướng?” Khải Văn vẫn cứ ngốc lăng ra đó, “Bây giờ hả?”

“Đúng.” Arthur vẫy vẫy đuôi đáp, “Bây giờ là thời điểm cá ngon nhất, thịt chúng nó vừa chắc vừa tươi, ăn sống hay nướng lên đều ngon hiếm thấy.”

“Nhưng ở đây không có cá lớn a.” Khải Văn liếc nhìn dòng suối nhỏ chỉ có cá nhỏ bơi qua bơi lại, quay đầu hỏi Arthur.

“Không phải ở đây.” Arthur nhếch miệng, “Trong hồ nước bên cạnh bãi cỏ lần trước ta dẫn người tới có một loài cá đỏ, đó là nơi duy nhất có cá lớn lui tới.” Arthur nói rồi dựng người thành tư thế ngồi, vươn một chiếc móng vuốt nghiêm trang hỏi thăm, “Cho nên, ta có vinh hạnh mời Khải Văn tiên sinh cùng ta đi bắt cá không?”

Biết Arthur đây là chọc cho mình vui, Khải Văn khanh khách cười rộ lên, vươn tay nắm lấy móng vuốt có đệm thịt mềm mại của Arthur, “Nga, đương nhiên, đây là vinh hạnh của ta, tướng quân đại nhân của ta.”

Arthur nhìn nụ cười xán lạn của Khải Văn, cậu nói ‘Tướng quân đại nhân của ta’ thành công lấy lòng hẩn, hẩn gầm nhẹ một tiếng bảo Khải Văn ngồi lên lưng mình, phóng nhanh tới hồ nước.

“Woa nga, nơi này thật đẹp.” Khải Văn từ trên lưng Arthur bò xuống, nhìn bãi cỏ xanh biếc và hồ nước trong veo, nhin không được phát ra tiếng cảm thán, “Trông như tranh vẽ a.”

“Thích nơi này sao?” Arthur đi tới bên cạnh Khải Văn hỏi.

“Đương nhiên.” Khải Văn cười cúi đầu nhìn về phía Arthur, “Mỹ lệ cực kỳ.”

“Ta đi bắt cá cho người ăn?” Arthur dùng đuôi quét quét bắp chân Khải Văn, thỏa mãn nhìn Khải Văn hé miệng cười khúc khích.

“Đương nhiên được rồi, có điều ——” Khải Văn vừa cười vừa gật đầu, sau đó còn nói thêm một câu, “Có điều, bây giờ ta càng muốn bơi.”

“Bơi?” Arthur không hiểu vì sao Khải Văn lại toát lên suy nghĩ đó.

“Đúng vậy, bơi.” Khải Văn thấy dòng nước trong vắt thì trong lòng ngứa ngứa, nên biết hàng năm khi nghỉ hè Khải Văn luôn tiêu tốn rất nhiều thời gian trong hồ bơi, mà từ khi tới nơi này gặp được mùa hè đầu tiên, Khải Văn chưa hề chạm vào mặt nước hồ, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cậu cảm thấy mùa hè nơi này khó chịu đến cùng cực.

“Bơi bây giờ sao?” Arthur suy nghĩ một chút đưa ra quan điểm của mình, “Có cần ăn vài thứ nghỉ ngơi một hồi rồi mới bơi không? Người vừa nãy chỉ mới ăn một ít hoa quả.”

“Không cần, ta ăn rất no rồi, hiện tại nên bơi.” Khải Văn lắc đầu vỗ vỗ bụng mình cười tủm tỉm nói với Arthur, “Nếu như ăn no thì phải đợi một lúc lâu mới được bơi.”

Thấy Khải Văn thái độ kiên quyết, Arthur cũng chỉ có thể thỏa hiệp cho đi.

Được Arthur đồng ý, Khải Văn lấy lòng mà gãi gãi cổ Arthur, sau đó ném hài ra chạy ào tới bờ hồ.

Arthur đứng tại chỗ nhìn Khải Văn đi chân không chỉ mặc một cái quần sooc và áo ngắn ùm một tiếng nhảy vào trong hồ nước.

Chưa được bao lâu Khải Văn đã ngẩng đầu lên mặt nước hít thở, cậu cười phất tay gọi Arthur, “Ày, nước này thích thật, người cũng xuống đây đi!”

Arthur thấy Khải Văn vui đến quên cả trời đất, chỉ là nhe răng lắc đuôi, không nói gì.

Khải Văn thấy Arthur không nói thì cũng không ép buộc, lại hụp đầu xuống bắt đầu bơi.

Chưa bơi được bao lâu, Khải Văn cảm thấy quần áo ẩm ướt dán sát người thật sự ảnh hưởng tới tiềm lực của mình, thầm nghĩ không bằng dứt khoát ném hết quần áo lên bờ, thiếu những thứ vướng víu này, Khải Văn bơi càng thỏa thích, xa xa nhìn lại giống như một chú cá nhỏ tự do tự tại.

Bơi đã ngiễn rồi Khải Văn cuối cùng cũng ngừng lại, cậu lần nữa nhìn về phía Arthur muốn gọi hấn cùng xuống bơi, nhưng phát hiện nơi đó đã không còn bóng dáng của Arthur.

“Đi đâu vậy kia?” Khải Văn có chút nghi hoặc lẩm bẩm, vừa nói thầm vừa không quên xoay người tìm kiếm.

Nghi hoặc của cậu cũng không duy trì bao lâu, chỉ nghe phía sau ào một tiếng, một cánh tay cường tráng đã ôm chầm lấy Khải Văn, thanh âm quen thuộc ghé sát vào tai cậu, “Đứa trẻ này, lẽ nào không ai nói cho người biết vĩnh viễn không nên khiêu chiến sự tự chủ của người yêu người sao?”

“Arthur?” Khải Văn đầu tiên là bị động tác ôm làm cho hoảng sợ, lập tức lại bởi vì thanh âm đó mà trầm tĩnh lại, cậu xoay lại nhìn người phía sau, biểu tình cực kỳ vô tội.

Đôi mắt tinh thuần, ngũ quan nhu hòa, nhưng không hiểu sao bọt nước và thân thể như ẩn như hiện trong nước lúc này lại tản ra khí tức mê hoặc, khiến hô hấp của Arthur càng thêm thâm trầm, “Bảo bối, người mê hoặc thành công rồi...”

“Ta...” Khải Văn há mồm định nói gì đó, nhưng còn chưa kịp thốt ra thì lời nói đã bị Arthur cuồng nhiệt nuốt hết, đôi môi khẽ nhếch giống như mời gọi khiến đầu lưỡi Arthur tiến quân thần tốc, cường thế mà đảo quanh khoang miệng và hàm răng đều đặn của Khải Văn, cuối cùng dẫn dắt đầu lưỡi Khải Văn và đầu lưỡi mình cùng múa.

“Ngô...” Đối với chuyện này Khải Văn không hề có kinh nghiệm, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là thuận theo, cuối cùng giống như trứng cổ độc mà vòng tay ôm lấy cổ Arthur, chăm chú dán tại thân thể cường tráng ấy cùng hắn tìm hiểu nụ hôn vừa ngọt ngào vừa hỏa nhiệt, thỉnh thoảng trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ nhỏ vun khiến Arthur ôm Khải Văn càng chặt, phảng phất như muốn cùng Khải Văn hòa làm một.

Giằng co không biết bao lâu, cho đến khi Arthur thoáng nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của Khải Văn mới lưu luyến kết thúc nụ hôn quá mức ngọt ngào này, mà Khải Văn sau khi đầu lưỡi mang tính xâm lược của Arthur rút khỏi khoang miệng mình mới hít sâu một hơi, ánh mắt mờ sương gương mặt mang theo màu đỏ tươi đẹp thở hồng hộc vô lực tựa lên bờ vai Arthur.

“Không ai nói cho người khi hôn làm cách nào để thở sao?” Ôm Khải Văn đã muốn xuy lơ, ngón tay cảm thụ được xúc cảm nhần nhụi, Arthur lại cúi đầu hôn nhẹ lên gương mặt nóng bừng của Khải Văn, cười khê.

“Cho rằng ai cũng có kinh nghiệm phong phú như người sao?” Nghe được vấn đề của Arthur, Khải Văn còn chưa lấy lại được nhịp thở tức giận liếc xéo hắn, nhỏ giọng lầm bầm, chỉ là cái liếc này Arthur nhìn thế nào cũng cảm thấy mang theo một vị đạo kiêu mị.

“Ta có thể cho rằng ta là người đầu tiên hôn người không?” Arthur không hề bỏ qua những lời này của Khải Văn, tâm tình càng tốt hơn.

“Không phải!” Khải Văn không chút suy nghĩ trả lời.

“Cái gì?” Có thể do quá tự tin với bản thân, có thể do phản ứng của Khải Văn khiến hắn xác định chắc chắn, cho nên khi nghe được đáp án này Arthur ngây ngẩn cả người, cánh tay ôm Khải Văn lại xiết thật chặt, hiếm khi thất thố mà hỏi, “Đó là ai?”

“Mẹ ta.” Lần đầu nhìn thấy Arthur kinh ngạc như vậy, tâm tình Khải Văn lại tốt hơn, bỏ lại một câu rồi vui mặt vào hõm vai Arthur cười khúc khích.

“Người...” Arthur lần thứ hai sửng sốt, chỉ bất quá lúc này biểu tình có chút dở khóc dở cười, hắn vươn tay nâng gương mặt Khải Văn lên đối diện với mình, “Chọc ta vui không?”

“Ừ, vui.” Khải Văn cười tủm tỉm gật đầu đáp.

“Thật không?” Arthur thấy đáng vẻ hơn hử của Khải Văn, hỏi ngược một câu rồi lần thứ hai che phủ đôi môi còn sưng đỏ.

Đối mặt Arthur, bạn Khải Văn hoàn toàn là một kẻ nghiệp dư, chưa tới nửa phút đã thấy cậu vươn tay ôm cổ Arthur hoàn toàn thuận theo hắn.

Arthur là Liễu Hạ Huệ sao? Hiển nhiên không phải, cho nên sẽ không chỉ thỏa mãn mà phẩm thưởng nụ hôn này, theo hôn môi, Arthur cũng không ngừng vuốt ve làn da mềm mại của Khải Văn, chậm rãi xuống phía dưới, rồi lại tiếp tục xuống phía dưới.

“Không...” Mặc dù bị kỹ thuật cao siêu của Arthur khiến cho mơ mơ màng màng, nhưng khi ngón tay Arthur chạm vào nơi nhạy cảm ở phía sau thì Khải Văn thanh tỉnh trong chốc lát, cậu đè tay Arthur lại, thở hồng hộc nói, “Không, Arthur, không được...”

“Bảo bối, ta muốn người.” Mặc dù động tác trên tay ngừng lại, nhưng tiếng nói khàn khàn của Arthur, đôi mắt sưng nước, còn có nơi kẻ sát khiến cậu cảm thụ được nóng rực và cứng rắn, không một điều gì không ám chỉ cho Khải Văn biết khát vọng lớn nhất trong nội tâm của nam nhân đang ôm cậu.

“Ta... Ta còn chưa chuẩn bị tốt.” Lúc này Khải Văn không dám nhìn Arthur, chỉ cúi đầu thở nặng nề, “Lần, lần sau.”

Nhìn chằm chằm vành tai đỏ ửng của Khải Văn, Arthur hít sâu một hơi, sau đó cánh tay kia rút lui khỏi phía sau Khải Văn, “Được, bảo bối, ta tôn trọng người.”

“Cảm ơn...” Khải Văn tuy rằng chưa bao giờ trải qua tình hình này, nhưng thân là nam nhi cậu vẫn hiểu tư vị một khi phải kìm nén, ngẩng đầu ăy náy hôn nhẹ Arthur, “Xin lỗi...”

“Không nên xin lỗi vì chuyện này.” Arthur không hề bỏ qua một tia áy náy trong mắt Khải Văn, hấn cong khóe môi dán sát tai cậu mà nói, “Không làm như thế, chúng ta vẫn còn phương pháp khác có thể thư giải, không phải sao?”

“Arthur ——” Trả lời Arthur chính là tiếng kêu sợ hãi của Khải Văn, lập tức sợ hãi lại biến thành rên rỉ, Khải Văn lúc này đã giống như một con lười treo trên người Arthur, da thịt ngâm trong hồ nước cũng nhiễm một tầng phấn hồng, mà sóng nước dập dềnh nói rõ Arthur đang lôi kéo Khải Văn tiến hành một hình thức thư giải khác.

Nói tóm lại, lúc này Khải Văn đã thành công tránh thoát cái nóng, ngâm chân bơi lội, còn được Arthur hầu hạ đi bắt cá, thậm chí khi trở về, Khải Văn cũng được Arthur bế —— Bởi vì Khải Văn thật sự đã tiêu hao quá nhiều thể lực, mệt muốn chết rồi.

Vùi trong lòng Arthur khe híp mắt, Khải Văn từ từ tổng kết lại hành trình nghỉ mát lần này của mình, suối nước rất mát mẻ, bơi rất thống khoái, cá đỏ không phải cá nhỏ, hương vị quả thật rất ngon, cùng với —— Kỹ thuật hôn hay kỹ thuật dùng tay của người nào đó đều rất xuất chúng.

Mà Arthur ôm bảo bối ngồi trong xe ngựa, cúi đầu nhìn thấy trên mặt đối phương bỗng nhiên nổi lên một tảng đỏ ửng, âm thầm cười trộm, cúi đầu khe hôn lên vành tai cậu.

Nương theo những cái chạm khe và tiếng bánh xe, cuối cùng cậu nghiêng đầu tiến vào giấc mộng, Arthur thấy thế, vòng tay ôm Khải Văn càng xiết chặt.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20:

“Arthur tướng quân, Khải Văn tiên sinh?!” Vốn ngủ không yên trên xe ngựa, Khải Văn đột nhiên giật mình tỉnh giấc sau khi nghe được tiếng gọi, ngược mắt nhìn vào gương mặt mang biểu tình hơi quái dị của Gris.

“Gris tiên...” Chữ sinh còn chưa nói ra miệng, Khải Văn bỗng nhiên phát hiện mình đang được Arthur ôm trong vòng tay, nhất thời đỏ bừng mặt, vội vã giãy dụa đòi tránh rồi đứng thẳng trên mặt đất, biểu tình rất mất tự nhiên mà nhìn về phía Gris đang đứng một bên quan sát, “Gris tiên sinh.”

Đã sớm lĩnh giáo được trình độ da mặt mỏng của Khải Văn, Arthur không nói gì, chỉ đứng phía sau Khải Văn thản nhiên gật đầu với Gris.

“Ách... Xin chào, Khải Văn tiên sinh.” Rốt cuộc cũng là người xuất thân trong gia đình quý tộc, khi Khải Văn vừa đứng vững trên mặt đất, Gris lại khôi phục biểu tình thân hòa thường ngày.

“Chào, Gris tiên sinh.” Khải Văn xấu hổ cười cười, sau khi vấn an rồi cũng không nói gì.

Gris nhìn thoáng qua Khải Văn rồi lại nhìn Arthur đứng sau lưng cậu, nụ cười vẫn thường trực trên môi, “Từ lần trước chạm mặt tại trang viên đã một thời gian rồi ta không gặp ngài, hôm nay vừa vặn đi ngang qua đây cho nên muốn đến thăm ngài, không ngờ người hầu tại trang viên nói ngài đã cùng Arthur tướng quân ra ngoài, vốn ta đang chuẩn bị rời khỏi không ngờ ngài lại đứng lúc trở về.”

“A, phải.” Khải Văn gật đầu, “Hôm nay có chút việc, ngài...” Xuất phát từ lễ phép Khải Văn vốn định mời Gris vào ngồi một chút, nhưng nghĩ nơi này không phải nhà của mình, cho nên quay đầu nhìn về phía Arthur.

Arthur nhìn vào mắt Khải Văn, nở nụ cười, ngừng đầu nói với Gris, “Nếu Gris tiên sinh đã tới đây, như vậy mời vào ngồi uống chung trà ném chút điểm tâm vậy.”

“Tốt, vậy làm phiền rồi.” Gris cười gật đầu.

.

“Ngày đó ngài không quá say chứ?” Mời Gris đến trang viên, ba người vừa vào phòng khách đã thấy người hầu bưng trà bánh đến, hàn huyên một lúc sau, Gris quan tâm thăm hỏi Khải Văn.

“A? Không, không có.” Khải Văn bởi vì những lời của Gris khiến cậu nhớ lại ngày đó, trên mặt lại nổi lên một tảng đồ ửng khả nghi, lắc đầu nói.

“Vậy là tốt rồi.” Gris coi như không thấy biểu tình bỗng nhiên trở nên ngượng ngùng của Khải Văn và ánh mắt ôn nhu mà Arthur nhìn cậu, chỉ lầm lũi nói, “Lúc đó nhiều người như vậy, ta cũng không tiện đi tìm ngài, sau đó lại lo lắng một trận, sợ ngài quá say sẽ khó chịu.”

“Không có, sau đó ta đã về phòng rồi.” Khải Văn giải thích, “Các người hầu đều chiều cổ ta rất tốt.”

“Nga, đó là đương nhiên.” Gris nghe đến đó lại cười nhìn về phía Arthur, “Nên biết, những người hầu của Arthur tướng quân nổi tiếng cả thành Lộ Đan về sự cẩn thận và nghiêm cẩn, ta nghĩ nếu như một ngày nào đó người hầu ở nhà ta có thể sửa lại tính chậm chạp của họ thì thật hay quá.”

“Gris tiên sinh quá khen, bọn họ chỉ làm điều mà họ phải làm.” Arthur lễ phép trả lời.

Gris nghe Arthur nói như vậy, cũng chỉ cười cười không tiếp tục chủ đề nói chuyện này.

Đang bàn về nước trà thanh ngọt và điểm tâm ngon miệng trong khí trời nóng bức này, Gris giống như lơ đãng mà hỏi thăm, “Ta nghe nói Khải Văn tiên sinh muốn tìm phòng trọ, tìm được chưa? Nếu như chưa thì ta có thể giúp ngài lưu ý một chút.”

Lời nói của Gris vừa dứt thì bầu không khí nhất thời an tĩnh lại, Arthur nhìn lướt qua Gris mang vẻ mặt tự nhiên và Khải Văn đang sững sốt, sau đó khẽ nhíu mày lắc đầu nói, “Ngài đại khái là nghe lầm rồi, ta chưa từng nói tới chuyện này.”

“Nga, thật không?” Trên mặt Gris lộ ra biểu tình ngoài ý muốn, sau đó cười cười, “Ta nghĩ vậy cũng phải, ngài sống ở nơi này của Arthur tướng quân thật là tốt, sao lại muốn dọn đi, ngài là một giống cái, một thân một mình bên ngoài sẽ luôn gặp nhiều điều bất tiện, còn không bằng ở lại trang viên của Arthur tướng quân. Ngay từ đầu nghe người khác nói ngài bảo ở nơi của Arthur tướng quân không tốt cho nên mới muốn dọn ra ngoài, lúc đó ta còn nghĩ nếu như ngài thật sự nghĩ như vậy, ta có thể giúp ngài lưu ý, dù sao phòng trọ cũng không phải dễ tìm.”

“Ngài đại khái nghe lầm.” Khải Văn thản nhiên cười, vươn tay nhắc tách trà uống một ngụm, không thèm nhắc lại.

“Hắn là ta nghe lầm.” Thấy bầu không khí có chút tế nhị, Gris tự nói rồi tự cười khanh khách, biểu tình tự nhiên mà ghim một khối điểm tâm cho vào miệng.

Có một đoạn như thế xen vào, cuộc nói chuyện tiếp theo trở nên có chút chán nản, ngồi một hồi rồi Gris liền đứng lên cáo từ, Khải Văn và Arthur khách khí tiễn hắn đến tận cửa rồi quay trở về.

.

“Không vui sao?” Arthur thấy Khải Văn từ khi Gris đi khỏi thì biểu tình không được tốt, lên tiếng hỏi.

“Cũng không phải.” Khải Văn nhíu nhíu mày, thờ ơ nói.

“Người rất thân với Gris sao?” Arthur lẳng lặng đi cùng Khải Văn một hồi rồi lên tiếng hỏi.

“Không có.” Khải Văn nghĩ đến gương mặt tươi cười công thức hóa tự cho là thân thiết của Gris, đôi mày nhíu sâu thêm vài phần, “Hơn nữa lần này là lần thứ ba ta gặp hắn, có thể thân tới cỡ nào chứ.” Nói rồi Khải Văn nhỏ giọng thì thầm một câu, “Nói chuyện với hắn thật mệt mỏi.”

Nghe được Khải Văn oán giận, Arthur cười ra tiếng, vươn tay kéo tay Khải Văn, đan mười ngón vào nhau, “Quý tộc không phải đều là như vậy sao.”

“Hừ.” Khải Văn vốn định tránh khỏi bàn tay Arthur, nhưng cũng không hành động, sau đó cũng đi theo hắn, bĩu môi nói, “Cứ phải dè dặt như vậy không mệt mới lạ đó a.”

“Ừ...” Arthur vẫn cười tủm tỉm, “Ta nghĩ nói chuyện với người tương đối thoải mái.”

“Phải không?” Khải Văn vừa nghe vừa đắc ý ngẩng cao đầu, giống như một chú gà trống kiêu ngạo, “Muốn gì thì nói đi, khỏi cần phải kín đáo như vậy, lãng phí thời gian của người khác bằng với lãng phí tiền bạc đó biết không?”

“Ha ha.” Lời này của Khải Văn khiến Arthur bị chọc cười, theo Khải Văn đến phòng cậu, Arthur nắm tay cậu ngồi xuống ghế, tay vẫn không buông, “Khải Văn tiên sinh lời ít ý nhiều, như vậy, ngài có thể nói về chuyện chuẩn bị dọn đi lúc trước không?”

“Ách...” Khải Văn tránh né ánh mắt của Arthur, vòng vo nói, “Ta không có nói vậy nha.”

“Ai, nói dối mũi sẽ dài ra đó.” Arthur vươn tay捏捏 mũi Khải Văn, giả vờ nghiêm túc nói.

“Đó là gạt trẻ con...” Khải Văn nhăn mặt nói thầm một câu, cậu tuyệt đối không kinh ngạc vì sao Arthur lại biết những chuyện cổ mà mình kể cho Nath, chỉ cần xoay người là đã hiểu vì sao Abu nói muốn giúp mình lưu ý chuyện phòng trọ mà đến giờ vẫn không có tin tức.

“Cho nên, khi xưa muốn dọn đi là vì giận ta sao.” Arthur vuốt ve ngón tay thon gầy của Khải Văn, nghiêm túc mà hỏi thăm.

“Không phải, ngay lúc đó quả thật nghĩ ở nơi này mãi cũng không tốt.” Khải Văn nghĩ có một số việc nên nói rõ thì tốt hơn, chỉ ít sau này sẽ không vì những chuyện cũ này mà xích mích.

“Vì sao?” Arthur nhận thấy Khải Văn muốn nói gì đó, kéo ghế lại gần cậu một chút.

“Người xem, lúc đầu chúng ta gặp nhau vô cùng hỗn loạn lại không được tự nhiên, người mất hứng ta cũng không vui, khi đó ta nghĩ ta và người không thân chẳng quen hai bên lại cãi nhau không thoả mái, sao lại không biết xấu hổ mà tiếp tục ở lại nhà người, đương nhiên phải tìm phòng trọ rồi dọn đi là cách tốt nhất, mẹ ta từ nhỏ đã dạy ta làm người phải biết chừng mực, đừng để người ta than phiền rồi mới có phản ứng.” Khải Văn thành thành thật thật mà nói, “Hơn nữa, khi đó người cũng thường xuyên tỏ ra thờ ơ lãnh đạm với ta, ta đoán người khẳng định đang nghĩ ta là loại vong ân phụ nghĩa, cho nên tính tình mới thay đổi lạnh nhạt như vậy...”

Nhìn Khải Văn xoắn xuýt ngón tay nghiêm túc nói, Arthur vô thức vươn tay ôm cậu vào lòng, nghe tiếng kinh hô của Khải Văn, Arthur dán sát vào tai cậu thấp giọng nói, “Vì sao người không chịu nghĩ ta trở nên như vậy là vì ghen tị?”

“Ghen tị?” Khải Văn ngậy người một chút, đã quên tính toán chuyện Arthur dám ‘tập kích’ mình, ngốc ngốc mà quay đầu lại mơ hồ nhìn hắn, “Người ghen tị cái gì?”

“Ta ghen tị nhiều điểm lắm.” Arthur thay đổi tư thế ôm Khải Văn, cũng kể lể từng chuyện như Khải Văn ban nãy, “Ví dụ như người quá thân cận với Nath, ví dụ người trò chuyện vui vẻ với Abu, ví dụ như người quá mức khách sáo với ta nhưng lại thân thiết với người khác, nhiều như rừng, nhiều lắm...”

Khải Văn nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Arthur mà trợn mắt há hốc, cứ như bây giờ không thể nhận ra hắn.

“Làm sao vậy?” Arthur nói xong mới chú ý tới biểu tình của Khải Văn, nhướn mi hỏi.

“Trời ạ, không ngờ người là một bình dấm chua.” Khải Văn một lát mới cảm khái nói.

“Bình dấm chua là cái gì?” Arthur lập tức hỏi.

“Bình dấm chua, bình dấm chua chính là giống như người vậy, chuyện gì cũng có thể khiến người ghen tị.” Khải Văn phiến muộn, đây chính là nam nhân quang mang vạn tượng trên đàn tề khi trước sao?

“Nga, ta đây chính là một bình dấm chua.” Arthur nghe xong trên mặt lộ ra một nụ cười rất tươi, vùi mặt vào vai Khải Văn cười nói, “Cho nên không được thân mật với người khác, ta sẽ rất dễ kị đó.”

Thấy Arthur như vậy Khải Văn chẳng lẽ còn đoán không ra hắn đang chọc mình hay sao, vì vậy đẩy hắn ra, “Được rồi, ta cũng không phải Nath, sao cứ ôm ta vào lòng a, thật khó xử.”

“Chuyện này có gì khó xử chứ.” Arthur ôm Khải Văn không buông tay, “Trong phòng chỉ có hai chúng ta, người không muốn kê bên ta sao?”

“Không muốn.” Khải Văn không chút nghĩ ngợi đã lắc đầu, “Nóng muốn chết.”

“Nè, người thật là tuyệt tình.” Arthur lộ ra biểu tình tổn thương.

“Ta thật sự rất ghét nóng.” Khải Văn phát hiện mặc dù đã biết là Arthur giả vờ, nhưng mình vẫn không thể chống cự, mềm giọng giải thích.

Arthur nghe như vậy nhưng thật ra lại ngoan ngoãn buông tay, “Hảo.”

Nhưng không đợi Khải Văn đứng dậy, liền lần nữa bị Arthur chặn ngang ôm lấy, xoay người một cái hai người đã song song nằm trên giường.

“Người làm gì vậy?” Một loạt động tác khiến Khải Văn giật mình.

“Vừa nãy ở trên xe thấy người ngủ gà ngủ gật, ta cùng người nghỉ ngơi một lát.” Arthur nói rất tự nhiên.

“Không được, người về phòng mình mà ngủ đi.” Lần đầu tiên cùng Arthur không mang hình thái bạch hổ nằm trên cùng một cái giường, Khải Văn có chút xấu hổ, cự tuyệt.

“Vì sao? Giường của người đủ để hai người nằm a.” Arthur nhất quyết không thêm nghe giải thích.

“Trời nóng như vậy hai người cùng nằm nóng chịu không nổi.” Khải Văn tìm một lý do qua loa.

“Không nóng đâu.” Arthur lấy ra một tấm chăn mỏng như cánh ve phủ lên người mình và Khải Văn.

Vốn còn muốn nói trời nóng như vậy mà còn đắp chăn làm gì, nhưng khi tấm chăn mỏng được phủ lên thì Khải Văn trợn tròn mắt, vẻ mặt không dám tin tưởng, “Đây là gì?”

Cảm thụ được cảm giác mát lạnh từ tấm chăn truyền lại, Arthur thuận thế kéo Khải Văn vào trong lòng mình, “Đây là chăn mỏng do tiêu sa chế thành, mùa hè có cái này sẽ không sợ nóng.”

“Tiêu sa?” Khải Văn vẻ mặt kinh ngạc mà vuốt ve tấm chăn mỏng sáng bóng kia.

“Ừ, tiêu sa.” Arthur cảm thấy hình dạng hiện tại của Khải Văn đặc biệt khả ái, nhìn không được cúi đầu thẹn nhẹ lên trán cậu, “Là tiêu sa do nhân ngư dệt thành.”

“Woa nga, nhân ngư?” Con mắt Khải Văn trừng thật lớn.

“Đúng, nhân ngư.” Arthur gật đầu nói, “Người từng thấy nhân ngư chưa?”

“Chưa.” Khải Văn thành thật lắc đầu, lập tức đôi mắt sáng lên, “Vậy sau này ta có thể đi gặp nhân ngư một lần không?”

“Đương nhiên, chỉ cần người muốn, chờ ta có thời gian rảnh chúng ta có thể đi gặp một lần.” Arthur không chút do dự gật đầu nói.

“Woa woa.” Khải Văn vừa nghĩ đến việc mình có thể thấy được mỹ nhân ngư trong thần thoại, cả người đều trở nên kích động, “Ngẫu quá đi.”

Thấy dáng vẻ kích động khó nén của Khải Văn, Arthur có chút bất đắc dĩ nghĩ, hiện tại đã như vậy, mình muốn không ghen tị cũng thật khó.

Bởi vì phát hiện thế giới này có nhân ngư tồn tại, Khải Văn cũng không kỳ kèo về vấn đề đòi ngủ chung giường của Arthur nữa, lôi kéo Arthur hỏi rất nhiều chuyện về nhân ngư, cho đến khi cơn buồn ngủ ập đến con mắt không mở nổi mới chịu thôi.

“Ngủ.” Arthur kéo chăn lên cao, nói khẽ với Khải Văn đang lơ mơ, “Đợi lát nữa gọi người rời giường ăn cơm chiều.”

“Ừm.” Khải Văn ngáp nhỏ một cái, dụi dụi đầu vào lòng Arthur, “Người cũng ngủ một lát đi.”

“Hảo.” Nghe thanh âm mang theo chút biếng nhác của Khải Văn, trên mặt Arthur hiện lên một nét dịu dàng.

“Đúng rồi, người không nên trách Abu, khẳng định không phải hắn tiết lộ chuyện ta muốn đi tìm phòng trọ.” Vừa định đi vào giấc ngủ, Khải Văn bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, cố gắng lấy tinh thần mà cản dận.

“Ta biết.” Nghe Khải Văn nhắc tới chuyện này, Arthur hí mắt lại, người trong trang viên này, dù là thị vệ hay là người hầu, lúc sau sẽ bảo Ogden và Clare kiểm tra lọc ra.

“Còn nữa, ta không thích Gris, người không nên nói chuyện với hần.” Khải Văn lúc này đã nửa tỉnh nửa mê, hoàn toàn không khống chế được bản thân mà nói ra suy nghĩ thật sự trong nội tâm của mình.

“Ta biết, sau này ta sẽ tránh hần thật xa.” Arthur sững sốt một chút sau đó cười ôm chặt Khải Văn, thấp giọng đáp.

“Ngô... Vậy là tốt rồi...” Khải Văn rất thỏa mãn với câu trả lời của Arthur, thả lỏng mà tiến vào mộng đẹp.

Nhìn gương mặt say ngủ điềm tĩnh của Khải Văn, trong lòng Arthur cảm thấy vô cùng mềm mại, lại xen vào một chút ngọt ngào và hạnh phúc, nếu như nói là bình đắng chua, vậy không phải chỉ có mình hần.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21:

Xuân đi thu đến, khi cơn mưa đầu mùa rơi xuống, nhiệt độ cũng ngày một thấp hơn.

Arthur nhìn lá cây đang ngả sang màu vàng trong hoa viên mà thở ra một hơi dài, bởi vì Khải Văn vốn phải gánh chịu cái nóng mùa hè không thêm ăn gì rồi cuộc cũng khôi phục sức ăn bình thường, chú ý tới điểm này Arthur bắt đầu phân phó Ogden chuẩn bị nhiều thức ăn cho Khải Văn để bồi bổ cho cậu.

Nhiệt độ hạ thấp, Khải Văn khôi phục sức ăn, cảm tình giữa Arthur và Khải Văn cũng ngày càng sâu đậm, tất cả mọi thứ nhìn qua đều có vẻ như đi vào quỹ đạo, Arthur nghĩ những ngày trôi qua cũng tương đối hoàn mỹ, sở dĩ nói là tương đối, bởi vì hần vẫn dụ dỗ Khải Văn dọn tới phòng ngủ của mình nhưng tới giờ vẫn chưa được toại nguyện, điều này đối với Arthur mà nói, là một sự tiếc nuối nho nhỏ.

So với cuộc sống suôn sẻ của Arthur, papa Laurence của hần thì lại có chút phiền muộn.

“Người nói, thằng con chúng ta chọn bạn lữ thì liên quan gì tới bọn họ? Kẻ làm cha như ta còn không gấp mà cái bọn người không liên quan kia đã vội muốn chết rồi!” Từ bên ngoài trở về sau khi tham gia gia yến hội, Laurence mang bản mặt cau có than thở với Heller đang ngồi uống trà trong phòng.

“Chuyện gì?” Heller buông tách trà từ tốn hỏi thăm.

“Đám quý tộc già nhàm chán kia a, vừa thấy mặt ta đã lải nhải thì thăm chuyện hôn nhân của Arthur, xì xồ xì xào, quả thật giống như một đám ruồi vo ve làm đau cả đầu!” Laurence đi tới ghế ngồi xuống, trực tiếp châm một tách trà uống một hơi cạn sạch rồi cất giọng mắng.

Cũng khó trách Laurence không nhịn được, Arthur dần trưởng thành, chàng trai độc thân có giá trị nhất quốc gia thú nhân này ngày càng hấp dẫn giống cái độc thân và nhận được sự chú ý từ đám quý tộc.

Trước kia Arthur không hề biểu đạt ra hứng thú đối với một giống cái quý tộc độc thân nào, có thể nói mọi người đứng ngang hàng, ai muốn có được Arthur thì phải dựa vào bản lĩnh, rất công bằng.

Nhưng Khải Văn đến đây đánh vỡ cục diện cân đối này, đám quý tộc thế gia lúc đầu không thêm quan tâm tới Khải Văn nhưng tới giờ lại vạn phần coi trọng, từ lúc ban đầu cứ thông thả mà định liệu tới bây giờ lòng nóng như lửa đốt, tất cả những thay đổi này đều là vì Arthur coi trọng và cưng chiều Khải Văn không chút nào che giấu, điều này khiến cho đám quý tộc thế gia hoảng loạn.

Nhưng hoảng thì hoảng, các quý tộc cũng không ai ngu ngốc đến nỗi chạy tới trước mặt Arthur nói người không được lấy một giống cái lai lịch bất minh, lựa chọn tốt nhất của người là chọn một giống cái trong những gia tộc cao quý này kết làm bạn lữ, nhưng đường thẳng lại không thể đi, đành đi đường vòng mà tìm tới mục tiêu tốt nhất là Laurence.

Thân phận của Laurence hiện nay dùng một từ phổ biến mà nói, chính là một cán bộ về hưu, không chức không quyền nhưng lực ảnh hưởng rất lớn, mặc dù Laurence không thích để ý những chuyện quanh co ruồi bu, nhưng cũng phải tham gia vài cuộc tụ hội xã giao.

Vì vậy vấn đề liên tới, trải qua một lúc trò chuyện, có một vài lão quý tộc sẽ giả vờ lơ đãng mà hỏi Laurence, “Arthur hiện tại đã tới tuổi kết hôn, chẳng lẽ còn chưa tìm được đối tượng trong lòng sao?”

Laurence cũng pha trò nói, “Chuyện của thanh niên thì để tự nó giải quyết, ta tin tưởng mắt nhìn người của Arthur.”

Nói tới bước này, các quý tộc đó cũng sẽ hoặc công khai hoặc ngầm ngầm mà giới thiệu giống cái chưa kết hôn trong nhà mình, một hồi nói chuyện cũng coi như kết thúc từ lúc đó, không hề nói thêm.

Nhưng hiện tại tình thế khẩn cấp, các quý tộc cũng bất chấp cái gì gọi là tế nhị, hôm nay Laurence vừa đến, đám đại lão gia này liền tốp năm tốp ba vây quanh hắn, trong đó một lão thú nhân có một cái đuôi tròn và hai tai dumbo mở miệng trước tiên, “Laurence, ta là bạn già quen biết người ba mươi năm rồi đúng không?”

“Nga, đương nhiên, ông bạn già.” Laurence cười tủm tỉm gật đầu đáp.

“Người cũng biết, ta nói chuyện luôn luôn thẳng thắn, có vài lời ta đã ghen trong bụng lâu rồi, ngày hôm nay nhịn không nổi nữa muốn nói cho người nghe, nếu có điều gì không thích nghe, người cần phải thông cảm.” Thú nhân nọ lớn giọng nói.

“Chuyện gì, John?” Laurence vẫn lơ đãng nhìn khắp nơi, không nhanh không chậm hỏi thăm, “Nhìn thế nào cũng thấy hình như rất nghiêm trọng.”

“Đương nhiên nghiêm trọng rồi.” John tỏ ra vô cùng đau khổ, “Chuyện này liên quan tới danh tiếng của Arthur và người thậm chí là của toàn bộ tộc bạch hổ!”

“Nga? Nghiêm trọng thế sao?” Laurence cố tỏ vẻ quan tâm, lên tiếng hỏi, “Rốt cuộc là chuyện gì a?”

“Ông bạn, tuy rằng người vẫn hay nói chuyện thanh niên để thanh niên tự lo lắng, nhưng ta nghĩ, có một số việc vẫn cần theo ý trưởng bối mới là đúng đắn. Nên biết, những lão già chúng ta tốt xấu gì cũng có kinh nghiệm, có trải nghiệm nhiều hơn bọn trẻ, có chúng ta để điểm bọn chúng mới không đi nhầm đường nha.” John thấy đã lấy được sự chú ý từ Laurence, trong lòng vui vẻ, nét mặt vẫn tỏ ra thành khẩn.

“Ha ha, ông bạn già, người nói gì ta chẳng hiểu?” Laurence uống một ngụm rượu cười ha ha.

“Chính là về Arthur nha.” John thấy biểu hiện của Laurence liền nóng nảy, thẳng thắn nói luôn, “Arthur quả thật là một thú nhân ưu tú hàng đầu trong thế hệ này, nhưng ta không thể không nói, xử lý tình cảm cá nhân thật là quá lỗ mãng rồi, vốn lời này cũng không tới phiên ta nói, nhưng ta cũng không muốn thấy một thanh niên ưu tú như vậy bị tổn hại tới danh dự nha.”

“Ách...” Laurence sững sốt một chút, “Arthur nó làm sao vậy?”

“Ai, ông bạn già, tuy biết người đã giao toàn quyền quản lý tộc bạch hổ cho Arthur rồi, sau này không quan tâm nữa, nhưng sao người lại không chịu quan tâm tới con cái chứ? Chẳng lẽ người không biết trong thành hiện đang đồn đãi Arthur sủng nịch một giống cái không rõ lai lịch lên tới trời rồi sao? Tất cả mọi người nói Arthur muốn kết làm bạn lứa với giống cái kia!” John hỏi ha hả mà nói.

“Giống cái không rõ lai lịch? Người đang nói Khải Văn sao?” Laurence đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nhất phó bình tĩnh đại ngộ, “Đó là một đứa trẻ rất tốt!”

“...” John nguyên bản tưởng Laurence sẽ sốt ruột, ai ngờ hắn lại nói ra một câu như vậy, John hít một hơi sâu thiếu điều muốn ngất xỉu.

“Giống cái không rõ thân phận lai lịch có thể tốt ở điểm nào a!” John triệt để bị thái độ không quan tâm của Laurence làm cho phát điên, “Chúng ta đều là quý tộc có thân phận cao quý, sao lại có thể không chút nghi ngờ mà tiếp nhận một giống cái có thân phận mờ hồ như vậy? Lỡ như là con mồi của kẻ bụng dạ khó lường đưa tới thì biết làm sao?”

Thấy đã nói tới mức này rồi, người xung quanh cũng bắt đầu lao vào.

“Đúng vậy Laurence, chuyện này người cần phải chú ý, dù sao Arthur cũng không phải một thú nhân có thân phận tầm thường, càng phải chú ý tới phương diện này mới đúng nha.”

“Đúng vậy, ngài không biết mọi người nghị luận gì về chuyện Arthur nuôi chiều giống cái không rõ thân phận kia đâu, điều này không tốt cho Arthur a.”

“Nói rất đúng, Arthur còn trẻ, khó tránh sẽ bị một vài điều giả tạo làm cho mê hoặc, cho nên mới cần người làm papa như người chỉ rõ phương hướng cho hắn a.”

...

Xì xào, xì xào xì xào, mãi cho đến cuối cùng Laurence cũng không chộp được cơ hội nào để nói, cuối cùng tìm cách chạy về nhà, vì vậy mới có cảnh Laurence ngồi than ngán thở dài với Heller.

Nghe được Laurence kể lại, Heller cũng không lập tức lên tiếng nói gì, qua một hồi lâu mới nói, “Người nói, Arthur có phải thật sự muốn cùng đứa trẻ Khải Văn kia kết làm bạn lữ không?”

“Ách...” Lãi nhải một hồi, Laurence không ngờ Heller lại đưa ra vấn đề này liền sững sốt một chút, rồi mới nói, “Đúng vậy, ta thấy Arthur quả thật rất để ý tới Khải Văn a, người không thích Khải Văn sao?”

“Cũng không phải, ta chỉ là có chút lo lắng...” Heller lắc đầu, trên mặt mang vẻ trầm tư mà nói.

“Lo lắng, lo lắng cái gì?” Laurence thắc mắc.

“Ta lo về đứa trẻ Khải Văn này.” Heller chậm rãi nói, “Arthur có năng lực, bản lĩnh như thế nào thì ta biết, nhưng cho tới giờ nó không hề che giấu chuyện mình yêu thích Khải Văn, điều này đối với Khải Văn không phải chuyện tốt gì đâu a.”

Thấy Laurence vẫn không rõ, Heller tiếp tục giải thích, “Khải Văn là một đứa trẻ tốt, điều này chúng ta đều hiểu rõ, nhưng nó tại thành Lộ Đan này lại không hề có bối cảnh và cơ sở, cuộc sống tốt đẹp hiện nay đều nhờ vào Arthur chống đỡ, nhưng trong lòng Arthur rốt cuộc như thế nào, thật sự muốn cùng Khải Văn kết làm bạn lữ hay có mục đích gì khác, người có biết rõ không? Thành thật mà nói, mỗi chuyện nó làm, ta đều chỉ trì vô điều kiện, nhưng Khải Văn đơn thuần vô tội, ta không hy vọng bởi con của chúng ta mà nó bị bất kỳ kỳ thương tổn nào.”

“Vậy cũng phải.” Nghe được Heller phân tích, Laurence gật đầu, “Thật đúng là như người nói, hành vi cư xử của thằng quý Arthur này ngày càng cao tay, ta dám chắc, không lâu nữa, nó sẽ dẫn dắt bộ tộc chúng ta đi lên một tầm cao mới.” Nói rồi Laurence lại thở dài, “Bất quá, ta cũng tán thành ý người, không hy vọng bởi bất kỳ hành vi nào của Arthur mà khiến Khải Văn bị thương tổn, hay để hôm nào ta đi tìm Arthur nói chuyện, chứ đừng để thật sự như đám quý tộc ruồi bu kia nói, ta vừa buông quyền lực thì đã long nhong không thêm lo cái gì nữa thì mất mặt chết, vả lại Arthur là con chúng ta mà!”

“Ừ, được.” Heller gật đầu đồng ý.

.

Laurence là một người thích hành động, vừa quyết định sẽ nói chuyện với Arthur thì quả nhiên ngày hôm sau liền xuất hiện tại nhà chính, vừa thấy Arthur liền hỏi thẳng, “Người nói, người hiện tại có dự định gì với Khải Văn?”

“Hả? Papa, mê sảng gì đó?” Arthur nhìn người cha đang ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào thư phòng mình, sau đó vừa lên tiếng đã ném ra một câu như thế.

“Ta nói, người định làm gì Khải Văn a? Ta thấy bên ngoài mọi người nghị luận loạn cả lên rồi.” Laurence lập lại.

“Papa, chuyện nhà chúng ta từ khi nào bị ảnh hưởng bởi những nghị luận bên ngoài chứ.” Arthur cười nhưng không trả lời.

“Nói nhảm, chuyện nhà đương nhiên không cần người ngoài quan tâm.” Laurence trừng mắt, “Nhưng đây không phải chuyện của một mình người, nhóc Khải Văn là vô tội.”

“Khải Văn? Liên quan gì tới Khải Văn?” Arthur càng lúc càng thấy papa mình rảnh quá rồi, cứ nhiên bắt đầu nghe lời ông tiếng ve.

“Đương nhiên liên quan! Người hiện tại đặt Khải Văn trong lòng bàn tay mà cưng mà chiều, nhưng lại khiến đám giống cái quý tộc độc thân kia cấp đến đỏ mắt, người rốt cuộc có nghĩ điều này sẽ ảnh hưởng tới Khải Văn không a?” Thằng con vẫn tỏ ra vân đạm phong khinh khiến bạn Laurence đột nhiên sinh ra ý nghĩ

muốn đập nó một trận, “Người đây là cố tình lấy Khải Văn làm bia đỡ đạn, trong lòng có người khác, hay là thật sự muốn kết làm bạn lữ với nó?”

“Con ngài là cái loại người tùy tiện đùa giỡn với cảm tình của người khác sao?” Arthur nhìn Laurence đang trưng ra vẻ mặt nếu người dám làm chuyện xấu hôm nay lão tử đánh cho daddy người không nhận ra người, có chút dở khóc dở cười, “Lẽ nào ngài nghĩ đứa con mà ngài và daddy dạy dỗ chính là kẻ vô liêm sỉ không phân rõ nặng nhẹ sao?”

“Ngô, ta đã nói mà, con của ta nào có tệ hại như thế.” Laurence đối với đáp án này vô cùng thỏa mãn, gật đầu đắc ý hất hàm, híp mắt hỏi, “Vậy người hiện tại khiến cho Khải Văn nổi bật như vậy là có ý gì? Người phải biết, phía sau Khải Văn trừ người ra cũng không có bất luận bối cảnh gì để nó dựa dẫm, tại giới quý tộc này một khi không cẩn thận sẽ bị nuốt chửng tới cả xương cốt cũng không được nhổ ra, người làm vậy chẳng phải đặt nó trên bếp lò sao?”

“Phía sau hẳn chỉ cần có ta là đủ.” Đối với nghi vấn của papa mình, Arthur thản nhiên nói.

Nghe câu trả lời ngắn gọn như thế, Laurence sững sốt một chút, lập tức cười ha ha tiến lên vỗ vai Arthur, “Quả nhiên là con ta, có những lời này của người, ta và daddy người an tâm rồi, bất quá mọi việc luôn tốt quá hóa dở, mau chóng cùng Khải Văn đi ký kết khế ước đi, chân chính trở thành người một nhà mới có thể chân chính bảo đảm cho Khải Văn!”

“Trong lòng ta đã biết.” Arthur vẫn thản nhiên cười, ngấm lại lại hỏi, “Ngài không phản đối ta chọn Khải Văn sao? Nên biết thông gia liên kết mới là hôn nhân của các quý tộc.”

“Thằng trời đánh.” Laurence cho Arthur một quyền, “Tộc bạch hổ chúng ta chưa bao giờ dựa vào thông gia để trở nên lớn mạnh, từ trước không có, lẽ nào người lại muốn phá tiền lệ này sao?”

“Đương nhiên là không rồi, papa.” Arthur mang theo nụ cười đáp lại.

Sau khi nói xong, hai cha con nhìn nhau, song song lộ ra nụ cười hiểu ý.

~*

~Ngày mùa thu mát mẻ trôi qua ngắn ngủi, sau vài cơn mưa dầm rả rích thì bước chân của nàng mùa đông đã đến gần chủ thành.

Cuộc sống của Khải Văn vẫn là đi tới đi lui tại tầng thư thất và trang viên, người ngoài xem ra quả thật là quy luật tới chán nản, nhưng Khải Văn vẫn làm hoài không chán.

Ngày hôm đó Khải Văn kết thúc công việc trở lại trang viên, vừa dùng xong cơm tối thì có một người hầu nói rằng Arthur gọi cậu tới thư phòng, Khải Văn gật đầu ý bảo đã biết.

.

“Arthur, người có ở bên trong không?”

“Arthur, người có ở đây a, sao không để ý tới ta?” Khải Văn từ ngoài lộ đầu vào, nhìn Arthur đang đi tới.

“Vừa có chút mệt mỏi, ngủ quên.” Arthur không lộ vết tích mà nhìn thoáng qua người vừa rời khỏi thư phòng theo hướng khác, cười tiến đến dìu Khải Văn vào, “Ăn tối chưa?”

“Ồ rồi, người tìm ta có việc sao?” Khải Văn nhu thuận để Arthur dìu mình tới ghế, sau đó lên tiếng.

“Ừ.” Arthur gật đầu, “Mấy ngày nay vừa lúc rảnh rỗi, muốn hỏi người có muốn vào rừng chơi với ta không?”

“Vào rừng?” Khải Văn có chút nghi hoặc nhìn về phía Arthur, “Trời lạnh thế này?”

“Còn nhớ suối nước nóng trong rừng không? Ta muốn dẫn người đi ngâm mình.” Arthur vẫn cười tủm tỉm.

“Nga, đúng.” Khải Văn nghe Arthur nhắc tới mới nhớ ra, trên mặt lập tức hiện lên nét trông mong, dùng sức mà gật đầu, “Tốt, đi.”

“Tốt lắm, ngày mai ta bảo người chuẩn bị, sau đó chúng ta đi ngâm suối nước nóng.” Lúc này, nụ cười của Arthur rất thâm sâu, chỉ có điều Khải Văn đang hưng phấn vì sắp được ngâm suối nước nóng không có phát hiện.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22:

“Chỉ có hai người chúng ta đi suối nước nóng thôi sao?” Khải Văn sánh vai bên Arthur đi trên con đường nhỏ, Arthur sau khi tiến vào rừng còn chưa biến thành bạch hổ, nhỏ giọng hỏi.

“Chỉ có ta đi theo không tốt sao?” Arthur xách theo đồ vật hỏi ngược lại.

“Đương nhiên không phải.” Khải Văn vội lắc đầu phủ nhận, “Ta chỉ hỏi một chút.”

“Bọn họ còn có việc phải làm, cuối năm rồi, nhiều chuyện vụn vặt.” Arthur giải thích.

“Vậy người là lãnh đạo mà còn ra ngoài chơi?” Khải Văn nói đùa, giả vờ dùng ánh mắt thất vọng nhìn Arthur, “Úc, Ogden tiên sinh, Abu tiên sinh và Clare tiên sinh bọn họ sẽ đau lòng.”

“Vậy cũng hết cách rồi.” Arthur vẫn một bộ không liên quan gì tới ta mà nhún nhún vai, “Ta nghĩ mặc kệ bận rộn thế nào, thỉnh thoảng cũng cần một thời gian nghỉ ngơi để cùng người ta thích đi ngâm suối nước nóng.”

Arthur thốt ra lời này, Khải Văn liền im thin thít, cúi đầu chạy đi không thêm tranh cãi với Arthur, chỉ có điều gương mặt phiếm hồng đã làm bại lộ tâm tình của cậu, Arthur thấy thế cũng chỉ cười cười không nói thêm gì nữa.

Khi Arthur dẫn Khải Văn vào rừng cũng không phải rất sớm, cho nên lúc hai người đi tới hang núi quen thuộc kia thì trời đã sắp tối, Khải Văn nghĩ hay là hôm nay qua đêm ở đây luôn, cho nên vừa đến hang núi thì Khải Văn đã định sắp xếp những thứ trong bao mà mình mang theo.

Nhưng Khải Văn vừa mở bao ra thì đã bị Arthur ngăn lại, “Lát nữa làm sau.”

“Không sao, bây giờ cũng không có gì làm, ta dọn xong thì tới suối nước nóng, rồi trở về vừa lúc có thể ngủ một giấc.” Khải Văn xua tay nói.

“Không phải, giờ trời tối rồi, ta muốn ra ngoài tìm vài con mồi về làm cơm, bằng không trời tối hẳn sẽ không tiện lắm. Người chuẩn bị đồ nấu nướng trước đi, nghỉ ngơi một chút rồi dọn cũng chưa muộn.” Arthur giải thích.

“Vậy được.” Khải Văn gật đầu, “Ta biết rồi, người đi đi, trên đường cẩn thận an toàn a, ta sẽ thu dọn nơi này cho tốt.”

“Ừ.” Arthur cười tiến đến thơm nhẹ lên trán Khải Văn, “Ta rất nhanh trở về, đừng lo.”

Arthur nói rất nhanh thì quả thật là rất nhanh, khi Khải Văn vừa châm lửa lên, rửa sạch hoa quả và chuẩn bị các loại gia vị một hồi, Arthur đã mang theo một con mồi đã được làm sạch về.

“Woa, nhanh quá a.” Đã từng chứng kiến tốc độ săn mồi của bạch hổ lúc vào đông, Khải Văn cảm thán tiến lên nhận mồi, nhanh nhẹn dùng cành cây xiên qua, thoa gia vị nguyên liệu lên rồi đem nướng, “Mùa đông không phải khó bắt mồi lắm sao?”

“Ừ.” Arthur dùng chậu nước Khải Văn đã chuẩn bị sẵn cho mình để rửa tay, gật đầu nói, “Là tương đối khó, nhưng ta nghĩ con mồi này hẳn là đối tới choáng váng, bị ta đuổi theo một lát đã hoảng loạn chạy không nhìn đường, cuối cùng chạy vào góc chết.”

“Woa, vận khí siêu cấp tốt nha.” Khải Văn liên tục xoay con mồi trên lửa, “Ta tưởng người sẽ đi một hồi lâu, vốn đang định chỉnh lý một chút hành lý.”

“Không vội.” Arthur tiếp nhận cành cây trong tay Khải Văn, ý bảo cậu đi xắt hoa quả, “Chúng ta còn nhiều thời gian.”

“Ừ.” Thấy dáng vẻ của Arthur Khải Văn liền biết hẳn đã an bài toàn bộ, cười gật đầu.

“Mặc dù từng trở lại một lần, nhưng qua đêm ở đây vẫn là lần thứ hai.” Khải Văn cẩn thận nướng Arthur đưa cho cậu, nhìn quanh bốn phía hang núi, cảm khái nói, “Năm ngoái ta cũng cùng người ăn thịt nướng ở chỗ này, mệt mỏi thì cùng tựa vào nhau mà ngủ, khi đó ta còn cảm thấy rất may mắn khi được gặp người,

nếu không ta khẳng định đã mất mạng ngay ngày đầu tiên rồi, thời gian trôi qua nhanh quá, đảo mắt mà đã sắp một năm.”

“Đúng.” Arthur gật đầu, tiếp nhận khối hoa quả Khải Văn đưa qua, “Ta cũng không ngờ một lần đi nghỉ ngơi lại gặp được người, có điều mặc kệ thế nào, ta vẫn rất cảm kích thiên thần đã cho chúng ta gặp nhau.”

“Ha...” Khải Văn nghĩ ngày hôm nay Arthur nói chuyện có chút là lạ, mặc dù bình thường Arthur cũng sẽ nói vài lời tâm tình khi lơ đãng, nhưng ngày hôm nay lại rất là kỳ lạ, điều này làm cho Khải Văn có chút mất tự nhiên, “Hảo hảo ăn đi, đừng nói mấy lời buồn nôn như vậy.”

“Rất buồn nôn sao? Ta thấy hay mà.” Arthur thì lại một bộ thần nhiên, “Trước đây không cảm thấy, nhưng hiện tại sẽ nghĩ kỳ thực cuộc đời đặc biệt ngắn, đương nhiên phải nắm bắt thời gian nói ra hết những gì mình muốn nói cho người nào đó nghe.”

“...” Khải Văn triệt để bị những lời tâm tình buồn nôn trau chuốt như nước của Arthur hôm nay đánh bại, nuốt một miếng thịt nướng vào miệng Arthur, “Biết rồi, quê hương của ta có nguyên tắc không được nói chuyện trong khi ăn, ăn nhanh lên, ăn xong rồi thì đi tắm suối nước nóng.”

Thấy Khải Văn rõ ràng là xấu hổ, Arthur nhú mày, nuốt miếng thịt xuống ngoan ngoãn nghe lời Khải Văn mà cúi đầu ăn không nói gì nữa.

Hai người đơn giản ăn xong bữa tối rồi thu dọn mọi thứ, cùng nhau đi tới suối nước nóng.

.

Trước đó Arthur đã phái người quét dọn, cho nên hang núi có suối nước nóng phá lệ sạch sẽ, dưới ánh đuốc, từng làn khói nóng bốc lên, toàn bộ hang núi vì sương trắng lan tràn mà có chút cảm giác mờ mờ ảo ảo, hơi nước ướt át xua tan cảm giác khô ráo của ngày lập đông, Khải Văn nhìn cảnh tượng trước mắt nhin không được mà thở ra một hơi thật dài, “Đúng là hưởng thụ xa xỉ.”

“Người thích thì sau này chúng ta tới thường xuyên cũng được.” Arthur thấy Khải Văn bùi ngùi nhin không được cười ra tiếng.

“Người sẽ không hiểu.” Khải Văn lắc đầu, cậu không thể giải thích cho Arthur hiểu, tại thế giới trước kia, nếu muốn ngâm mình trong một suối nước nóng không bị ô nhiễm thì đúng là khó cực kỳ.

“Ừ ừ, ta không hiểu.” Arthur tốt lành mà đón nhận thái độ của Khải Văn, hắn đặt quần áo của cả hai lên một tảng đá trơn nhẵn bên suối, sau đó quay đầu lại nói với cậu, “Người xuống dưới ngâm trước đi, ta để quên một thứ trong cái hang kia rồi.”

“Hả? Cái gì vậy?” Khải Văn sững sốt một chút, hỏi.

“Trước khi tới papa và daddy bảo Ogden đưa cho người một khối oánh chi, vừa lúc thích hợp để người dùng khi ngâm suối, thoa oánh chi lên da sau đó ngâm vào nước suối có thể cường thân kiện thể, thể chất của người không bằng chúng ta, vẫn cần có thứ này.” Arthur kiên trì đáp, “Lúc tới đây ta cứ tưởng đã mang theo, giờ mới phát hiện đã để trong túi đặt trong hang, giờ ta đi lấy, người ngâm trước.”

“Nga, được.” Nghe Arthur nói như vậy, Khải Văn không nghĩ ngờ gì mà gật đầu, “Vậy người đi nhanh về nhanh, bên ngoài trời đã tối rồi, bằng không người mang theo cây đuốc đi.”

“Không cần, mắt ta rất tinh.” Arthur tiến lên xoa xoa tóc Khải Văn, vừa cười vừa nói, “Nhưng người không nên bởi vì ngâm nước nóng quá thoải mái mà ngủ quên đó a.”

“Biết rồi, ta mới không như vậy.” Khải Văn bị Arthur chế nhạo một phen, nghiêng đầu tránh khỏi tay Arthur, tức giận trả lời.

Arthur bị động tác thờ phì phò của Khải Văn chọc cho cười rộ lên, bất quá nghĩ nếu còn chọc tiếp thì sẽ làm cho tên nhóc kia xù lông nhím, vì vậy căn dặn hai câu rồi xoay người rời đi.

“Woa nga...” Cảm nhận được dòng nước dịu dàng ấm áp bao lấy mình, Khải Văn tựa vào tảng đá trơn nhẵn được nước suối cọ rửa hàng ngày, nhin không được mà thoải mái thở dài một hơi, “Thật thư thái...”

Nước suối dập dềnh nhẹ nhàng lướt qua làn da Khải Văn, xúc cảm dịu dàng khiến cậu cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều mở ra, độc tố trong cơ thể giống như bị nước cuốn đi, loại cảm giác toàn thân thả lỏng nhẹ nhàng khoan khoái này khó có thể dùng từ để diễn tả được.

Khải Văn một bên thoải mái mà ngâm mình một bên chờ Arthur đến, sau đó không biết qua bao lâu, Khải Văn bị hơi nóng từ nước suối toát ra làm cho buồn ngủ, khi Arthur đi vào thì thấy đầu cậu đang từ từ gục xuống. Trong khoảnh khắc đó, hình ảnh Khải Văn hiện tại giống như đang chồng lên hình ảnh Khải Văn ngâm suối nước nóng của những ngày đầu gặp mặt, cũng là môi hồng răng trắng, cũng là da dễ nổi nà, cũng là hàng mi run nhẹ, Arthur nhìn đến căng thẳng cả người, nhưng tính tự chủ mạnh mẽ của Arthur lúc này đã phát huy tác dụng, hắn chỉ cười nói, “Sao sớm như vậy mà đã ngủ gà ngủ gật rồi?”

Giọng nói của Arthur khiến Khải Văn đang lơ lửng giữa ranh giới của mơ và thực mở mắt, biểu tình mờ mịt nhìn Arthur đang từ trên cao ngó xuống, trong giọng nói còn mang ý ngủ nồng đậm, “Sao người đi lâu vậy a, ta chờ người lâu lắm rồi.”

“Hm, nhiều đồ quá, tìm hồi lâu mới thấy.” Arthur khom lưng đặt óanh chi vào trong tay Khải Văn, giải thích, “Ta thuận tiện sắp xếp lại nơi chúng ta nghỉ ngơi một chút, cho nên mất nhiều thời gian hơn.”

“Nga.” Khải Văn gật đầu, lực chú ý đã bị đồ vật trong suốt màu lam giống như xà phòng, tản ra hương thơm dễ chịu hấp dẫn, “Đây là óanh chi sao?”

“Đúng.” Arthur gật đầu.

“Thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt nha.” Khải Văn đặt óanh chi trong tay thưởng thức, hiếu kỳ mà hỏi thăm.

“Chỉ nhìn thì không có gì đặc biệt, dùng mới biết được.” Arthur vươn tay lấy óanh chi từ tay Khải Văn, cười nói.

“Ồ, hả?!” Khải Văn đầu tiên là gật đầu, nhưng chờ khi thấy Arthur thì sắc mặt biến đổi, “Người, sao người cũng xuống đây?”

“Người ngâm suối nước nóng thì ta cũng ngâm suối nước nóng a, ở đây cũng không phải không đủ chỗ cho hai người.” Arthur rất là bình tĩnh nha.

“Người, người, cái, cái kia, ta...” Khải Văn giơ tay chỉ vào Arthur đã ngâm nửa người vào trong nước suối lộ ra thân trên tinh trắng, nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Người không muốn cùng ta ngâm nước suối?” Arthur bỗng nhiên lộ ra biểu tình thụ thương, đồng thời làm ra động tác xoay người rất là dứt khoát giống như đang chuẩn bị lên bờ, “Thôi thì ta đi lên là được chứ gì.”

“Ý ta không phải vậy...” Khải Văn nhanh tay kéo tay Arthur, lập tức lại giống như bị lửa thiêu mà buông tay ra, tiếng như muỗi kêu mà giải thích, “Ta không có ghét người.”

“Vậy ý người là gì?” Arthur động tác tự nhiên, xoay người đối mặt với Khải Văn.

“Ta...” Khải Văn nghẹn lời, đối mặt với người quân tử vô tư là Arthur, Khải Văn cảm thấy suy nghĩ trong lòng mình lúc này vô cùng tiểu nhân, một lát sau đành thất thểu cúi đầu nói thầm, “Tắm chung thì tắm chung vậy.”

“Ta đây thoa óanh chi cho người?” Được đối phương cho phép, Arthur được nước lần tới mà hỏi thăm.

“Ồ.” Khải Văn cúi đầu nên không phát hiện, lúc này trên mặt Arthur lộ ra một nụ cười, chính là cái kiểu cười âm hiểm vì thực hiện được âm mưu.

Kỳ thực nguồn suối nước nóng này cũng không lớn, cự ly của Khải Văn và Arthur hiện tại cũng chỉ cách nhau một khoảng ngắn, hầu như Khải Văn vừa dứt lời, Arthur liền đi tới trước mặt cậu, Khải Văn cúi đầu nên ánh mắt có thể nhìn thấy nửa thân trên cường tráng không có một vết sẹo nào của ai kia, khi Arthur cầm khối óanh chi lạnh lạnh chạm vào da thịt cậu, Khải Văn bỗng nhiên khấn nguyện mà nuốt một ngụm nước bọt.

Buổi tối, hang động, suối nước nóng, hai người yêu nhau trần trụi đối mặt nhau, hơi sương lượn lờ khiến dung mạo của đây đó đều có vẻ như ẩn như hiện, ngay cả hơi thở cũng mang theo một vị đạo ái muội.

Đêm, còn rất dài...

23. Chương 23

CHƯƠNG 23:

Không biết bắt đầu từ lúc nào, bầu trời đêm đen kịt đã có những bông tuyết rơi lả tả, điều này khiến cho nhiệt độ của khu rừng vào đêm vốn đã thấp nay càng thêm lạnh lẽo.

Nhưng mặc kệ tuyết rơi hay trời lạnh, những điều này đối với Khải Văn và Arthur trong suối nước nóng mà nói hoàn toàn không liên quan.

Hiện giờ Khải Văn chỉ cảm thấy gương mặt mình nóng bừng như muốn thiêu cháy, hai mắt máy móc mà đi động theo hai tay Arthur, nhìn Arthur đem oánh chi thoa lên da mình, trong giây lát liền thấy có một tầng mỏng manh bị da thịt hoàn toàn hấp thu, mà da thịt cũng bày ra một loại sáng bóng trơn nhẵn như ngọc, đồng thời toát ra hương vị ngọt ngào nhàn nhạt.

“Đây là...” Khải Văn nhìn biến hóa khiến người ta kinh ngạc này, cũng cố gắng nén lại cơn xấu hổ và mất tự nhiên khi bị chạm vào cơ thể, nhin không được lên tiếng hỏi.

“Đây là diệu dụng của oánh chi.” Động tác trên tay Arthur vẫn không ngừng, nhẹ giọng giải thích, “Ở nơi này, đôi khi sẽ có vài giống cái sinh ra với cơ thể suy yếu, mà trưởng bối bọn họ vì để bọn họ khỏe mạnh trưởng thành, đều dùng oánh chi thoa lên người bọn họ khi mang đi tắm. Oánh chi là loại thuốc bổ tốt nhất cho giống cái, nó sẽ mang theo những nguyên tố hữu ích thấm vào da đi vào cơ thể giống cái, sau khi giống cái hấp thụ sẽ dần dần thoát khỏi trạng huống thể nhược nhiều bệnh. Mặc dù oánh chi dùng tốt nhất là khi giống cái vừa được sinh ra, nhưng người cũng không phải quá suy yếu, hiện tại dùng là vừa lúc.”

“Oánh chi này chế tạo như thế nào? Tất cả giống cái thể nhược đều phải dùng sao?” Khải Văn ngâm nước nóng đến hai má đỏ bừng mở to đôi mắt ướm át như quả nho, tựa như một em bé hiếu kỳ lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên không phải rồi.” Arthur ra hiệu cho Khải Văn xoay người đối mặt với mình, sau đó tiếp tục xoa oánh chi, vừa tiện thể giải thích, “Nguyên vật liệu chế tạo oánh chi được lấy từ biển sâu, mà kỳ thực thú nhân chúng ta cũng không có chủng tộc giỏi về bơi lội, nguyên vật liệu chế tạo oánh chi là phải trải qua thiên tân vạn khổ mới làm ra được, bởi vì khó như thế nên thành phẩm dĩ nhiên giá trị ngàn vàng. Gia đình bình dân chỉ sợ cả đời cũng chưa bao giờ nhìn thấy, cho dù trong giới quý tộc cũng rất ít khi được thấy oánh chi.”

“Nga, trân quý như thế.” Khải Văn nghe xong thì sửng sốt, cúi đầu nhìn oánh chi đang bị hấp thu vào cơ thể mình, nhất thời cảm thấy mình đang dát vàng lên người, tự nhiên có một cảm giác xa xỉ, giờ tay người ngồi, ngay cả hương thơm cũng khiến Khải Văn có ảo giác người được mùi của vàng.

“Người đang làm gì đó?” Arthur thấy Khải Văn giống như chú chó nhỏ ngửi tới ngửi lui trên người mình, nhin không được cười ra tiếng.

“Một mùi hương thật xa xỉ a.” Khải Văn biểu tình khoa trương mà đáp.

“Thật không?” Arthur thấy Khải Văn như vậy, nụ cười càng thêm thâm trầm, đặt oánh chi sang một bên tiến tới sát người cậu, “Ta ngửi thử cái đã.”

Khải Văn còn chưa kịp phản ứng đã bị Arthur ôm vào lòng, Arthur cúi đầu hít sâu một hơi rồi kề đầu vào sát cổ Khải Văn nhẹ giọng nói, “Rất thơm, nhưng không chỉ là hương thơm của oánh chi đâu.”

“Vậy là cái gì?” Khải Văn bị Arthur không hề câu nệ mà ôm một cái, hai mảng da thịt kề cùng một chỗ, xúc cảm nóng rực đã sớm khiến Khải Văn choáng váng, Arthur vừa lên tiếng nói một câu như thế, Khải Văn liền giống một con cá ngọc đang nhảy đànhạch vì mắc cạn.

“Còn có hương vị của người, hương vị trên người người, chính là hương vị thuộc về người...” Nói ra từng câu, Arthur cũng dần dần đưa mặt tới gần, mãi cho tới câu cuối cùng kia bị hắt trực tiếp đẩy vào trong miệng Khải Văn.

Mà câu trả lời của Khải Văn là tiếng rên rỉ tràn ra bên mép.

Từ khi cả hai bày tỏ tâm ý tới nay, Khải Văn và Arthur cũng không ít lần làm ra những hành động như ôm và hôn nhẹ, nhưng vào lúc này, Khải Văn chỉ cảm thấy Arthur bây giờ so với bất kỳ lúc nào cũng đều khiến mình hoa mắt mê man, một hồi cường thế một hồi ôn nhu, mà mình chỉ có thể ngơ ngác theo đầu lưỡi Arthur cùng đùa.

Đợi khi Arthur buông Khải Văn ra, Khải Văn đã rã rời, vùi mặt trong hõm vai Arthur mà hô hấp.

“Sao đã nhiều lần như vậy vẫn không học được cách thở hả?” Arthur cúi đầu nhìn Khải Văn như con mèo nhỏ nép trong lòng mình, mang theo ý cười mà hỏi.

“Bởi vì kinh nghiệm của ta không có phong phú như người a...” Khải Văn thật vất vả mới lấy lại được nhịp thở, khẽ ngẩng đầu lên nhỏ giọng lầm bầm.

“Nga... Thế à...” Arthur nghe xong thì trên mặt mang theo một nụ cười gian mà gật đầu, cánh tay vốn đặt trên bờ vai Khải Văn không ngừng trượt xuống, cho đến khi trượt đến một chỗ rất tròn phía sau cậu thì mới ngừng lại.

“Người làm gì vậy?” Khải Văn đã lấy lại nhịp thở vội vã ngăn bàn tay đang muốn thăm dò vào trong của Arthur, mặt đỏ hồng mà hỏi.

“Làm gì là làm gì?” Arthur biểu tình chính trực không gì sánh được, còn chưa chờ Khải Văn nói thêm gì nữa, nụ hôn nóng rực lại triển miên của Arthur lại ập đến, bị Arthur đột nhiên kéo vào trận hôn nồng nhiệt, Khải Văn cũng bất chấp cái tay mờ ám kia của hắn, chỉ là vô thức vòng tay ôm sau cổ Arthur, đợi khi Khải Văn bởi vì dị vật xâm lấn phía sau nên tỉnh táo lại thì đã muộn.

“Arthur...” Khải Văn dưới sự âu yếm của hai bàn tay linh xảo kia thì cả người đã mềm nhũn, không gượng nổi một chút sức lực, chỉ đành cắn đôi môi mọng nước bất lực nhìn Arthur đang ở trên người mình mà châm lửa nóng.

“Bảo bối, đừng sợ.” Arthur nhìn đôi mắt mang theo sương mù dày đặc của Khải Văn, còn có biểu tình vô tội nhưng lại khiến người ta muốn mạnh mẽ mà thương yêu ấy, chỉ cảm thấy bên dưới càng thêm trường đau, hắn nhin xuống xung động muốn ‘manh động’, cúi đầu hôn nhẹ lên khóe miệng cậu một cái, dùng âm thanh trầm thấp của mình an ủi, “Đừng sợ, ta ở đây, ta sẽ không thương tổn người, trao cho ta được không?”

Khải Văn không phải không chú ý tới dáng vẻ nhẫn nại của Arthur, đều là nam nhân, đương nhiên biết cảm giác khi nhẫn nhịn, tiếp tục kéo dài như thế thì chỉ khiến người ta nghĩ mình làm cao, yêu thương luyện tiếc trong mắt Arthur không phải giả, nhìn thật sâu vào đôi mắt này, Khải Văn kinh ngạc nhìn Arthur một lát, rốt cuộc cũng cúi đầu mà ừ nhẹ một tiếng.

Nhìn dáng vẻ thuận theo nhưng lại ngượng ngùng của Khải Văn, Arthur cảm thấy lý trí mà mình đang cố níu kéo bị đứt bung, hắn hít sâu một hơi, động tác trên tay càng nhanh hơn, đồng thời để trấn an Khải Văn hắn còn không quên hạ xuống những nụ hôn khẽ trên cổ trên đầu vai cậu, thấp giọng nỉ non vào bên vành tai nóng hổi.

Lúc này Khải Văn toàn thân không chỗ nào không nổi lên màu hồng nhạt, cũng không biết là do ngâm nước suối hay do động tác của Arthur, hoặc là do cả hai yếu tố này, cậu giống như con đà điểu mà vùi mặt vào trong lòng Arthur, để mặc bàn tay hư hỏng của ai kia mơn trớn trên người mình muốn làm gì thì làm, cảnh tượng này nếu chỉ nhìn thoáng qua thì sẽ nghĩ tất cả đang ngừng lại, nhưng vài tiếng rên tỉ thỉnh thoảng truyền ra nói rõ chủ nhân của thân thể đang hưởng thụ tư vị.

Arthur là một tình nhân dịu dàng, cho nên mặc dù trong lòng có thứ gì đó muốn phá tung mà ra, nhưng vẫn như cũ cẩn thận nhẹ nhàng mà giúp Khải Văn làm công tác khai thác, ngón tay ôn nhu theo quy luật đưa sâu vào bên trong cậu, nước trong suối cũng theo đó mà tràn vào theo, kích thích như thế này khiến tiếng rên tỉ của Khải Văn càng lúc càng lớn, qua một hồi lâu, Khải Văn ôm xiết lấy cổ Arthur, sau đó Arthur liền nghe được tiếng nói nhỏ như muỗi của Khải Văn, “Được, được rồi, vào đi...” Tiếng nói vừa rơi xuống, Khải Văn liền nghe thấy tiếng hít thở rõ ràng biến thô của Arthur.

“Thật sự có thể chứ?” Arthur khàn giọng nói.

“Ừm...” Thanh âm của Khải Văn nhỏ đến chính bản thân cậu cũng không nghe được.

“Bảo bối, ta thật sự cũng bị ngươi làm cho phát điên rồi...” Arthur hít sâu một hơi, bỗng nhiên gầm lên, sau đó không để Khải Văn tránh né mà hung hăng hôn xuống, nụ hôn mang đầy tính xâm chiếm phủ lên đôi môi mềm mà dù nếm thế nào cũng không đủ để thưởng thức vị ngọt của nó.

Khi Khải Văn đang bị hôn tới mức mơ mơ màng màng, Arthur đem thứ thật lớn mà mình đã nhẫn nại rất lâu chậm rãi đẩy vào trong cơ thể Khải Văn, có lẽ do tác dụng của oánh chi, cũng có thể nhờ sự trơn trượt của nước suối, Arthur tiến vào cũng không gặp phải nhiều trắc trở, cảm giác mềm mại chặt chẽ lại cực nóng bỏng bao lấy khiến hắn thoải mái mà nheo mắt lại, mà Khải Văn cũng vì kích thích do cự vật thâm nhập kèm với nước suối tiến vào thiếu chút nữa thét lên.

Lần đầu tiên dung nạp dị vật tiến làm cho Khải Văn vô thức gồng cứng thân thể, mà sự buộc chặt ấy khiến Arthur không hề chuẩn bị trước mà gầm một tiếng, thiếu chút nữa mất mặt mà xuất ra.

“Thả lỏng chút nào, bảo bối, ta sẽ không làm tổn thương ngươi.” Arthur vừa đè áp sự hưng phấn cực đại do Khải Văn đột nhiên xiết chặt mang lại, vừa vỗ nhẹ lưng cậu trấn an.

“Hức, xin lỗi...” Khải Văn đã bị một loạt động tác làm cho mơ hồ, nói năng lộn xộn, nước mắt cũng ứa khuất chảy ra.

“Không không không, không phải ngươi sai.” Arthur vừa thấy nước mắt của cậu, đau lòng không thôi, vội cúi đầu hôn lên nước mắt cậu, “Là ta quá cấp bách, xin lỗi, chúng ta không làm nữa được không?”

“Không được, không cho ra ngoài, không cho!” Khải Văn đã bị làm cho u mê vừa nghe Arthur nói không làm thì đã không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt, cái mũi hồng hồng, giống như con bạch tuộc mà quần lên người Arthur, buộc chặt không cho Arthur ra ngoài, trẻ con nói, “Không cho ngươi ra ngoài.”

“Bảo... bối... ngươi như vậy, ta thật sự nhịn không được...” Bởi vì động tác của Khải Văn, thanh âm Arthur trở nên khàn khàn, giọng nói tràn đầy nhẫn nại.

“Ta, ta lại không cần ngươi nhịn!” Khải Văn đã không điều khiển được đầu óc, cũng không còn tâm trí mà để ý gì nữa.

“Đứa ngốc này, ngươi sẽ hối hận!” Đối phương đã nói như vậy, Arthur cũng không nhẫn nại nữa, đột nhiên ôm lấy Khải Văn mãnh liệt mà ‘hành động’, Khải Văn đột nhiên bị tập kích liền giật mình thét lên.

Theo như lời của Arthur, Khải Văn hiện giờ đã hối hận rồi, bởi vì mặc kệ cậu thảm thương cầu xin tha thứ như thế nào, Arthur cũng không ngừng việc chinh phục thân thể cậu, Khải Văn chỉ có thể vô lực bám trên người Arthur cảm thụ dị vật cực đại lại nóng rực kia đang tiến tiến xuất xuất trong cơ thể mình, thậm chí cậu còn bị Arthur dùng tay hầu hạ làm cho tiết ra hai lần, vật đó vẫn cứng rắn như lúc ban đầu.

“Ta thật sự không được, Arthur... Tha ta đi...” Khải Văn khuôn mặt đầy mồ hôi và nước mắt, khóc thút thít van nài tha thứ cái tên không lương tâm đang dùng lực cực mạnh mà đẩy vào mình.

“Rất nhanh thôi bảo bối, rất nhanh, ngươi nhịn một chút nữa thôi.” Tư vị của Khải Văn thật đẹp, đẹp đến nỗi khiến Arthur muốn ngừng cũng ngừng không được.

“Ngươi gạt người...” Khải Văn trong ngực ứa khuất không thôi, nước mắt lại chảy ra, cậu nghĩ nhất định sẽ bị Arthur làm cho chết mất.

Arthur cúi đầu thơm nhẹ lên trán cậu, không nói gì, chỉ là động tác dưới thân nhanh hơn một chút, oánh giạt của Khải Văn biến thành rên rỉ vụn vặt, sau đó đến một tiếng gầm nhẹ, một cổ nóng rực phun vào cơ thể Khải Văn, khiến Khải Văn không khỏi run rẩy.

Mà Arthur vừa phóng ra cũng thở dài ra một hơi, ôm Khải Văn tựa lên vách đá, cúi đầu nhìn nhìn Khải Văn đã khóc đến mất mũi hồng hồng híp mắt vô lực, trong lòng dâng lên vô hạn thỏa mãn và thương tiếc, hôn lên đôi môi sưng đỏ kia, “Ta yêu ngươi, bảo bối.”

Khải Văn cố sức mở hai mắt nhìn thú nhân mang vẻ mặt nhu tình và trong mắt toát ra vô hạn thỏa mãn đang nhìn mình, nghe hắn thốt ra ái ngữ kia, lại cảm thụ nơi nào đó phía sau dường như muốn hòa tan, mím mím môi, lần thứ hai nhắm mắt lại, trong lòng oán hận, “Hỗn đản, ngươi là động cơ vĩnh cửu sao?!”

24. Chương 24

CHƯƠNG 24:

“Di, không phải trở về hang núi à? Sao lại đi đường này a?” Tại suối nước nóng bị Arthur ăn đến mẩu vụn cũng không còn, Khải Văn vùi trong lòng Arthur – cái người đang mang tâm tình rất tốt kia, để hẳn bề mình trở về hang, nhưng còn chưa đi được hai bước Khải Văn đã cảm thấy không đúng.

“Chúng ta không trở về hang núi.” Arthur nắm thật chặt lớp chăn da đang bao bọc lấy Khải Văn, rất sợ hoa tuyết sẽ rơi trúng người cậu làm cậu bị lạnh.

“Không về hang?” Vốn còn đang mơ mơ màng màng híp mắt buồn ngủ, Khải Văn mở to hai mắt, khó hiểu mà hỏi, “Không về hang thì đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đâu a?”

“Đi một nơi khác.” Arthur cúi đầu cười cười với cậu, “Rất nhanh sẽ đến thôi.”

“Hả...” Sự ử rử của Khải Văn bị lòng hiếu kỳ xua tan không ít, tròn to mắt nhìn xem Arthur định bề mình đi đâu.

Đường đi tới nơi mới này ngược lại với đường đến hang núi kia, vòng vèo quanh co một hồi lâu, Khải Văn kinh ngạc nhìn thấy trước mắt xuất hiện một căn nhà gỗ nhỏ tinh xảo phát ra ánh nền màu da cam ấm áp.

“Đây là đâu?” Khải Văn nhìn ngôi nhà gỗ đột nhiên xuất hiện nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, nghiêng đầu nhìn về phía Arthur.

Arthur đối với thắc mắc và kinh ngạc của Khải Văn thì chỉ cười cười, bước chân nhanh hơn ôm lấy Khải Văn đẩy ra cửa ngôi nhà gỗ kia, sau đó đặt Khải Văn với hai chân mềm nhũn lên đệm da đã trải sẵn trên sàn nhà, xoay người đóng cửa rồi đốt lò sưởi, quay lại ngồi trước mặt Khải Văn, cọ trán vào trán cậu, lên tiếng hỏi, “Thích không?”

“Đây là, đây là?” Căn nhà gỗ nhỏ đột nhiên xuất hiện, ánh nền ấm áp, củi lép bép nổ trong lò sưởi âm tường, còn có mùi thơm thoang thoảng tràn ra, gia cụ đơn giản trong phòng, tất cả những thứ này đều khiến Khải Văn cảm thấy cực kỳ không thật, sau khi đã trải qua một hồi vận động tiêu hao thể lực, Khải Văn nghĩ tế bào não của mình hình như đã đình trệ, cậu lẳng lẳng nhìn về phía Arthur, mong muốn có một đáp án.

Arthur thích nhất là nhìn dáng vẻ ngây thơ lại hoàn toàn tín nhiệm mình của Khải Văn, cười ôm lấy cậu kéo vào lòng, thỏ thẻ vào tai cậu, “Đây là quà sinh nhật ta tặng người, thích không?”

“Quà sinh nhật?” Khải Văn đề cao âm lượng, quay đầu nhìn về phía Arthur đang chờ mong hồi đáp.

“Đúng a, quà sinh nhật.” Arthur ôm Khải Văn dán mặt vào mặt cậu, lắc lắc lư lư nói, “Còn nhớ người từng nói với ta không, người tới nơi này trước sinh nhật người một tháng, kỳ thật ta cũng biết nhìn trang phục của người mặc lúc đó thì không thể là sinh vào mùa đông, nhưng ta không biết ngày chính xác, ta lại muốn cho người bất ngờ, cho nên mới chọn ngày sau khi người tới nơi này đúng một tháng để làm sinh nhật cho người. Lần trước lúc ta dẫn người vào rừng chơi không phải người từng nói muốn xây một ngôi nhà gỗ trong rừng sao, như vậy có thể tùy thời mà đặt chân trong rừng khi du ngoạn. Lúc trước ta cũng từng nghĩ ra rất nhiều món quà để tặng cho người, nhưng đều cảm thấy không thích hợp, cuối cùng cũng quyết định xây một căn nhà gỗ, tuy rằng không xa hoa, nhưng vững chắc, có thể giúp người che mưa chắn gió. Mặc kệ là mùa nào thời tiết thế nào, chỉ cần người muốn, chúng ta đều có thể tới nơi này nghỉ ngơi, không có người khác, chỉ có hai người chúng ta. Mùa xuân có thể tới nơi này ngắm hoa, mùa hè có thể đến bơi, mùa thu có thể đi hái trái cây, mùa đông có thể giống như hôm nay đi ngâm suối nước nóng, sau đó đến ngôi nhà gỗ này ngắm hoa tuyết bay lượn, nói chuyện phiếm đến tận đêm khuya, người có thích không?”

Nghe Arthur nói một tràng suy tưởng về tháng ngày trải qua nơi nhà gỗ này, trong lòng Khải Văn như có một dòng nước ấm chảy qua, mặc dù rất muốn cười nói cảm tạ với Arthur, nhưng khi mở miệng thì lại thấy mũi lên men mắt phiếm hồng, thanh âm cũng có chút nghẹn ngào, “Hm, ta thích cực kỳ, cảm ơn người, Arthur.”

“Làm sao vậy, thích không phải nên cười sao, sao lại hồng cả mũi lên thế kia.” Arthur không phải không thấy cảm động và bồi ngùi trong mắt Khải Văn, nhưng cũng phải nói đùa để bầu không khí sinh động hơn, “Là không thích nhưng lại không muốn ta đau lòng nên mới nói vậy sao?”

“Không phải mà.” Khải Văn không muốn để Arthur nhìn thấy mình khóc, xoay người ôm lấy hắn, vùi mặt vào hõm vai hắn, hàm hàm hồ hồ mà nói, “Bởi vì quá thích, cho nên không biết làm thế nào mới tốt, người thật sự quá tốt với ta rồi, tốt đến nỗi ta không biết nên nói gì với người nữa.”

Cảm thụ được cái ôm ấm áp của nhóc Khải Văn, Arthur không tiếng động mà cười khẽ, vươn tay vỗ nhẹ lưng cậu, “Bởi vì yêu người nên mới tốt với người a, cho nên mới muốn đem toàn bộ thế giới đều dâng lên cho người, cho dù như vậy vẫn còn thấy không đủ. Kỳ thực khi dẫn người tới ta cũng rất thấp thỏm, rất sợ người không thích. Giờ xem ra, cũng may, có thể nhẹ lòng rồi.”

“Người tốt với ta quá, ta nên làm gì bây giờ?” Khải Văn tựa vào vai Arthur không chịu ngẩng đầu, trong giọng nói có chút ảo não lại có chút khó xử.

“Người à, người chỉ cần yêu ta là đủ rồi, để ta cảm thụ được tình yêu của người, đó chính là thứ tốt nhất người dành cho ta.” Arthur nhẹ giọng đáp, “Ví dụ như, người có thể mỗi sáng nói yêu ta, có thể mỗi tối hôn ta một cái, nga, ta đây cả ngày đều sẽ phi thường vui vẻ.”

“Yêu cầu của người thật là thấp.” Khải Văn lầm bầm nói.

“Yêu cầu thấp?” Arthur bật cười, “Ta không nghĩ như vậy, trên thế giới này còn chuyện gì có thể tốt hơn những yêu thương vỗ về của người mình yêu?”

“Tốt, ta đã biết.” Khải Văn suy nghĩ một chút, nghĩ những gì mình có thể cho Arthur thật sự quá ít, tại thế giới này hầu như là hắn cho cậu tất cả, mà cậu có thể dành cho hắn, chỉ có một tình yêu thuần túy nhất.

“Nga, đây đúng là một câu trả lời cực kỳ dễ nghe.” Arthur cười càng hài lòng, thuận miệng chọc thêm, “Không bằng hiện tại nói ta nghe cái coi.”

“Ta yêu người.”

...

Vốn tưởng rằng Khải Văn sẽ bối vì xấu hổ mà cự tuyệt, nhưng Arthur thật không ngờ cậu sẽ thẳng thắn lưu loát hơn nữa lại rất chân thành tha thiết mà nói ra ba chữ này, nhất thời hơi sững sờ.

“Người làm sao vậy?” Khải Văn đương nhiên xấu hổ lắm chứ, nhưng khi đã hạ quyết tâm, thì nhất định sẽ làm được, lần đầu tiên nói với Arthur câu này, Khải Văn hầu như mắc cỡ đến không dám nhìn người, nhưng vùi trong hõm vai đối phương một lát lại phát hiện Arthur không hề có một chút động tĩnh nào, Khải Văn có chút bất mãn rồi đó.

“Nga, không, ta chỉ là quá kinh ngạc.” Arthur phục hồi tinh thần vội cúi đầu trấn an con thỏ nhỏ đang bất mãn ở trong lòng mình, “Nên biết, ta đã chờ người nói những lời này lâu lắm lâu lắm rồi.”

“Đương nhiên, ta cũng yêu người, bảo bối.” Arthur cúi đầu ngậm lấy đôi môi Khải Văn, tinh tế dụ dăng hôn một lúc lâu, khi trên mặt Khải Văn nổi lên một tầng ửng đỏ, Arthur dán sát vào vai cậu thấp giọng nói lên thỉnh cầu của mình, “Nếu chúng ta đã yêu nhau như thế, vậy bảo bối thân ái nhất của ta, cùng ta kết làm bạn lữ nhé?”

Arthur vừa nói ra lời, Khải Văn liền ngây ngẩn cả người, cậu kinh ngạc nhìn Arthur, một câu cũng không nói được.

Arthur nhìn sâu vào đôi mắt tinh thuần của cậu, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một loại cảm giác khẩn trương, nếu như Khải Văn cự tuyệt thì làm sao bây giờ? Mặc dù khả năng này cực kỳ nhỏ bé, nhưng Arthur vẫn không thể ức chế cảm giác khẩn trương ấy.

Về mặt căng thẳng của Arthur đương nhiên không thoát được cặp mắt của Khải Văn, cậu không nói gì mà quan sát Arthur hồi lâu, sau đó mới cười nói, “Được.”

Lúc này đến phiên Arthur ngây ngẩn cả người, nhưng dần dần trong mắt Arthur toát ra một tình tự vui sướng không gì sánh được, lần đầu tiên hắn cười như vậy, một nụ cười hoàn toàn không hợp với quy củ của giới quý tộc, ôm chặt Khải Văn vào lòng, “Ta yêu người, bảo bối, cảm ơn người, bảo bối...”

“Ta cũng cảm ơn người, cảm ơn người đã yêu ta.” Trên mặt Khải Văn cũng mang theo một nụ cười thỏa mãn, trở tay ôm Arthur, nghe Arthur nói những câu lộn xộn, một người có thân phận cao quý đối mặt với

thái sơn đỉnh băng vẫn không biến sắc nhưng lại vì mình mà thất thố thế này, không phải yêu thì còn là gì nữa, rơi vào ái tình thì mọi người đều trở thành kẻ ngốc, lời này là thật.

Không có nghi thức long trọng, không có mọi người chứng kiến, thậm chí không có thỉnh cầu trang trọng, hai người cứ như vậy trong một đêm tuyết trắng bay lả tả, tại một ngôi nhà gỗ nhỏ đơn sơ nhưng ấm áp, quyết định một việc quan trọng nhất trong đời, nhưng hai người thủy chung cũng không cảm thấy điều đó giản đơn, bởi vì so với nghi thức long trọng nhưng chỉ có mặt ngoài, tâm ý tương thông mới là quan trọng hơn hết thấy.

Sau khi quyết định đại sự nhân sinh, nụ cười trên mặt Arthur không thể nào tắt được, mặc kệ là khi thật cẩn thận bưng canh nóng tới trước mặt Khải Văn hay khi thêm củi vào lò, mặc kệ là khi trải giường chiếu hay là khi bế Khải Văn lên giường nằm, trên mặt hắn vẫn mang theo một nụ cười hạnh phúc không thể nào ức chế.

Khải Văn quay đầu nhìn độ cong trên khóe môi cái kẻ đang ôm lấy mình, bỗng nhiên vươn tay sờ sờ, “Người không thấy mỗi sao?”

“Cái gì?” Arthur biểu tình không thay đổi mà hỏi thăm.

“Cứ cười như vậy a.” Khải Văn nói rồi bắt chước động tác của Arthur, sau đó có chút khó hiểu mà hỏi thăm, “Trước đây chưa từng phát hiện người cười ngốc như vậy a.”

“Bởi vì hạnh phúc quá đó, cho nên nhịn không được muốn cười hoài.” Arthur không chút ngại khi bị người yêu xem thường, vươn tay kéo chăn lên, nói, “Nghe daddy nói, lúc đó sau khi papa cầu hôn thành công thì cũng cười y như thế.” Arthur cố gắng chứng minh đó là truyền thống gia đình quang vinh của nhà bạch hổ.

“Papa và daddy của người...” Khải Văn sau khi nghe Arthur nhắc tới hai vị trưởng bối, nguyên bản còn có chút buồn ngủ liền thanh tỉnh, khẽ cau mày nhẹ giọng hỏi, “Bọn họ cũng đồng ý chúng ta đến với nhau sao?” Cảm động ban đầu qua đi, lý trí của Khải Văn đã trở về một ít, cậu không thể tránh né mà nghĩ về thân phận và địa vị chênh lệch của mình với Arthur, có vô số sách vở và phim ảnh nói về tầm quan trọng của môn đăng hộ đối.

“Đương nhiên.” Arthur liếc mắt liền nhìn ra vì sao Khải Văn sầu lo, cúi đầu hôn nhẹ một cái, “Đừng lo, bọn họ cũng không phải loại gia trưởng truy cầu lợi ích, yêu cầu duy nhất của bọn họ là chỉ cần ta hạnh phúc, người không nên suy nghĩ nhiều, thật sự, tư tưởng bọn họ vô cùng tiến bộ...”

Thấy Arthur chắc chắn như vậy, Khải Văn cũng chỉ đành chôn giấu sầu lo trong lòng, theo Arthur nói về một chủ đề khác.

Hai người vùi trên giường hồi lâu, Khải Văn rốt cuộc gương không được, bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài.

“Người còn nhớ buổi tối ngày xưa chúng ta nghỉ trong hang núi không, người thường ôm cổ ta nói rất nhiều lời mà ta không hiểu, thỉnh thoảng còn khóc nữa, có thể cho ta biết người đã nói gì không?” Arthur không chú ý tới động tác nhỏ của Khải Văn, nhìn mép giường hỏi ra vấn đề đã chôn sâu trong lòng từ lâu.

“Cái đó không quan trọng nữa, quan trọng là... Hiện tại ta đã có được điều làm ta hạnh phúc, ta rất hạnh phúc, bởi vì có người cho nên ta rất hạnh phúc.” Khải Văn khẽ ngáp một cái xoay người ôm thắt lưng Arthur, buồn ngủ mơ màng mà lẩm bẩm.

“Buồn ngủ rồi?” Arthur lúc này mới phát hiện người yêu đang liên tục ngáp dài, cúi đầu hỏi.

“Hm.” Khải Văn nhắm mắt lại gật đầu, thanh âm mang đầy uể oải.

“Vậy ngủ thôi.” Arthur nói rồi cũng nằm xuống, vỗ nhẹ chăn mềm trên người Khải Văn.

“Ngủ ngon.” Mặc dù đã buồn ngủ không thôi, nhưng Khải Văn vẫn gắng gượng đặt lên môi Arthur một nụ hôn chúc ngủ ngon nhẹ nhàng.

“Ngủ ngon.” Động tác khẽ đó khiến gương mặt Arthur lại hiện lên một nụ cười ngốc nghếch.

Ngoài phòng tuyết còn đang rơi, trong phòng trên chiếc giường ấm áp dễ chịu có hai con người đang ôm nhau mà ngủ, trên mặt cả hai đều mang theo ý cười nhàn nhạt, cũng như ánh nền da cam le lói trong khoảng rừng đen kịt, tuy rằng bình thản nhưng lại hạnh phúc lâu dài.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25:

“Thật sự phải đi gặp papa và daddy của người sao?” Khải Văn cùng Arthur nghỉ ngơi trong rừng rậm thoải mái ba ngày, trên đường trở về Khải Văn có chút thấp thỏm hỏi Arthur.

“Đương nhiên, chuyện chúng ta kết làm bạn lữ phải nói với bọn họ một tiếng chứ, hơn nữa cử hành nghi thức cũng cần bọn họ hỗ trợ và phối hợp a.” Arthur thấy Khải Văn khó nín khấn trương, cười ôm vai cậu mà an ủi, “Papa và daddy đều tốt, người sẽ thích bọn họ, lần trước không phải người đã gặp papa rồi sao, hẳn đâu phải một thú nhân khó tiếp xúc đúng không?”

“Ồ.” Khải Văn gật đầu miễn cưỡng cười cười, sau đó lại dời đường nhìn sang bên ngoài cửa sổ xe, chỉ là bàn tay túm lấy mảnh áo tiết lộ tâm tình của cậu.

Kỳ thật đây cũng không thể trách Khải Văn khấn trương, nên biết, tuy rằng ở chung một trang viên với song thân của Arthur, nhưng trang viên của Arthur quá rộng lớn, papa và daddy của hắn lại có tính cách không để ý tới thể sự chỉ thích trải qua những ngày tháng êm đềm của riêng mình, cho nên dù Khải Văn sống ở đó lâu như thế, ngoại trừ mùa đông năm ngoái và lần cúng tế lúc trước, thì những thời gian còn lại cũng không gặp bọn họ. quan trọng hơn là, nếu như hiện tại Khải Văn lấy thân phận bạn bè của Arthur đi gặp hai vị trưởng bối này, cậu khẳng định sẽ không luống cuống, chỉ là hiện tại thân phận bất đồng, tâm tình cũng sẽ bất đồng, luôn luôn sợ hai vị trưởng bối này có cái nhìn không tốt về mình, sợ họ nghĩ thân phận không rõ bối cảnh không rõ của mình không xứng với đứa con thiên chi kiêu tử của bọn họ... lý do nhiều như cây trong rừng, khiến Khải Văn càng thêm khấn trương, cuối cùng quả thật hận không thể từ trên xe ngựa nhảy xuống bỏ chạy.

Bên này Khải Văn còn đang đấu tranh tư tưởng, thế nhưng tâm tình toàn bộ hiện lên mặt khiến Arthur bên cạnh thấy vừa buồn cười vừa yêu thương. Đại đa số thời gian, Khải Văn đều biểu hiện như một đứa trẻ được nuông chiều không rành thể sự, nhưng điều này không có nghĩa là cái gì cậu cũng không biết, cậu cũng rất miễn cưỡng, cũng biết lo lắng cái nhìn của người khác đối với mình, cho nên Arthur cũng hay thấy Khải Văn một thân một mình ngồi một xó nào đó mà suy tư. Mỗi khi đó, Arthur biết mình không thể nói gì với Khải Văn, hắn chỉ có thể dùng hành động để xoa dịu tâm tình cho ai kia vì quá miễn cưỡng nên thường hay bất an. Giống như lúc này, Arthur vươn tay cậu lấy ngón tay Khải Văn, khi Khải Văn nhìn sang, hắn lộ ra một nụ cười như muốn nói mọi sự đều có ta bên cạnh người, ngoài ra không nói thêm lời thừa thãi nào.

Không thể không nói, động tác và nụ cười của Arthur khiến Khải Văn thật sự bớt khấn trương nhiều lắm.

.

Bởi vì đã sớm phái người đi an bài trước, cho nên khi Arthur và Khải Văn đi vào trang viên thì Heller và cái người luôn mang vẻ mặt tươi cười là Laurence đã ngồi chờ tại phòng khách.

“Nga, papa, daddy, mấy ngày nay có khỏe không?” Arthur vừa thấy song thân của mình thì cười thật tươi, tiến lên vấn an.

“Đương nhiên, con của ta, người nghỉ ngơi trong rừng cũng vui vẻ lắm chứ a?” Heller vẻ mặt hiền lành tiếp nhận cái ôm của con mình, vỗ vai hắn hỏi.

“Dạ, tốt, ta nghĩ chỉ bằng lần sau ngài và papa cũng có thể vào đó nghỉ vài ngày.” Arthur vừa cười vừa nói, “Mặc kệ là ngắm tuyết rơi hay ngắm suối nước nóng hoặc là câu cá ngắm hoa, đều là một nơi thư giãn rất tốt.”

“Nga, oắt con, ta sẽ không cùng tình yêu đi giành căn nhà nhỏ đó của người, nếu như cần, ta sẽ tự mình xây một căn nhà tốt hơn nhà nhỏ của người để tình yêu với ta tới nghỉ.” Laurence ở bên cạnh không chút do dự bắt đầu đâm chọc, nói rồi còn vươn tay ôm chầm lấy vai Heller nhìn Arthur thị uy.

“Đương nhiên, năng lực động thủ của papa vĩnh viễn đều là cực mạnh.” Arthur đối với vị papa này luôn bất đắc dĩ, “Nhưng ta chỉ là biểu đạt sự quan tâm của một đứa con với daddy của mình mà thôi.”

“Hừ.” Laurence trợn mắt, không nói thêm gì nữa.

“Được rồi, Laurence, người đã bao nhiêu tuổi, không nên cứ trẻ con như thế.” Đối với người yêu đã cùng mình dấn tay đi qua nửa cuộc đời, Heller cũng rất bất đắc dĩ, hấn trấn an mà vỗ vỗ bàn tay đang khoát lên vai mình của Laurence, sau đó dời đường nhìn vòng qua Arthur nhìn về phía Khải Văn đang có chút bất an bên cạnh, mỉm cười hỏi, “Khải Văn thân mến, mấy ngày nay người ở trong rừng chơi có vui không?”

Đột nhiên bị điểm danh, Khải Văn trong nháy mắt có hơi hoảng loạn, nhưng lập tức lại khôi phục bình thường, lộ ra một nụ cười chân thành bước lên phía trước vấn an Heller và Laurence, đồng thời trả lời, “Chào buổi sáng, Laurence tiên sinh, Heller tiên sinh, nhờ phúc của Arthur, mấy ngày nay ta rất vui vẻ.”

Heller bởi vì năng lực phản ứng cực nhanh và thái độ nho nhã lễ phép của Khải Văn mà âm thầm gật đầu, biểu tình trên mặt càng thêm thân hòa hiền lành, “Vui là tốt rồi, lúc trước ta bận rộn mà người cũng phải đến tầng thư các, cho nên không có cơ hội gặp mặt nói chuyện phiếm, nhưng hiện tại ta đã rảnh rồi, nếu như sau này người có thời gian, có thể đến nơi ta ở mà tìm ta tâm sự.”

“Dạ, dạ.” Thái độ thân hòa của Heller giúp Khải Văn dần dần buông lỏng, cười gật đầu, “Có thời gian ta sẽ đến, mong rằng khi đó không quá rầy ngại.”

“Đứa trẻ này người nói gì vậy, trong trang viên nhìn qua nhìn lại chỉ có mấy gương mặt quen thuộc thôi, thật vất vả mới có một đứa trẻ nhu thuận thú vị như người, ta hoan nghênh còn không kịp, sao lại chê người phiền.” Heller lắc lắc đầu cười nói.

“Đúng vậy, nhóc, nếu không có việc gì thì có thể tới chỗ ta và tình yêu tìm chúng ta tán dóc a, tuy rằng chúng ta đã hơi lớn tuổi, nói chuyện cũng chán, nhưng quà vật Heller làm ăn ngon cực kỳ, người nhất định phải tới nếm thử.” Laurence ở bên cạnh nhiệt tình mời mọc.

“Dạ.” Khải Văn không chút suy nghĩ mà cười tủm tỉm gật đầu.

“Nga, sao tự dưng thấy các người mới đúng là người một nhà.” Arthur đứng một bên nhìn song thân và người yêu nói chuyện với nhau thật vui, nửa thật nửa giả mà oán giận, “Ta đứng một bên quả thật không nói chen vào được, có điều mặc dù các người hợp cạ như vậy, nhưng ta phải giành lại lực chú ý của các người để tuyên bố một việc.” Arthur nói rồi tiến lên nắm tay Khải Văn, biểu tình trịnh trọng mà nói với Laurence và Heller, “Ta rất cao hứng, lúc trong rừng Khải Văn đã đồng ý kết làm bạn lứa với ta. Từ nay về sau, con trai của các người sẽ cùng Khải Văn làm bạn cả đời này. Điều này với cuộc đời ta mà nói là thời khắc quan trọng nhất, cũng là thời khắc hạnh phúc nhất của chúng ta. Ta nghĩ, papa và daddy, các người cũng sẽ vì ta mà hạnh phúc vui vẻ, đúng không?”

“Đương nhiên, con ta.” Khi Arthur tuyên bố tin tức này, Heller và Laurence liền lộ ra một nụ cười tươi sáng, đợi khi Arthur nói xong, Heller bắt đầu tiến lên ôm lấy con mình, “Hạnh phúc của người là hạnh phúc của chúng ta, vui sướng của người cũng là vui sướng của chúng ta, chúc mừng người, con trai.”

“Cảm ơn daddy.” Mặc dù biết papa và daddy mình căn bản sẽ không phản đối, nhưng thật sự nghe được lời chúc phúc của daddy, Arthur vẫn khó nén kích động.

“Cũng cảm ơn người, đứa trẻ thân ái.” Ôm Arthur xong rồi, Heller cười tiến đến ôm lấy Khải Văn đang đỏ mặt bên cạnh hắn, “Cảm ơn người đã nguyện ý tặng cho Arthur tình yêu này, cảm ơn người nguyện ý cùng nó đi tới suốt cuộc đời, ta và Laurence vẫn sẽ luôn chúc phúc cho các người.”

“Cảm ơn, Heller tiên sinh.” Khải Văn cũng cảm động không thôi, cảm thấy mũi hơi lên men..

“Nè, nhóc kia, bây giờ không được gọi là Heller tiên sinh nữa, người phải đổi cách gọi.” Laurence nghe được thì nháy mắt ra hiệu cho Khải Văn, “Người gọi ta một tiếng papa, gọi Heller một tiếng daddy chứ.”

Nghe được yêu cầu của Laurence, mặt Khải Văn lại đỏ thêm một chút, cậu ôm Heller nhỏ giọng gọi, “Cảm ơn, daddy.” Sau đó lại xấu hổ mà nhìn sang Laurence nói, “Cảm ơn, papa.”

“Nga.” Laurence huýt sáo một tiếng, biểu tình khoa trương mà nói, “Cảm giác này thật tốt, nên biết ta và Heller vẫn muốn sinh một bảo bối giống cái, không ngờ lại sinh ra một tiểu bạch hổ cường tráng, có điều bây giờ, chúng ta cũng có một đứa trẻ nhu thuận rồi, thật là tốt quá đi.”

“Nga, papa, vì sao ta lại cảm thấy hình như người hối hận vì đã sinh ta ra?” Arthur oán giận nói.

“Đương nhiên, thằng quỷ.” Laurence một bộ rất bất mãn, “Bởi vì sinh người ra làm lực chú ý của Heller đối với ta bị giảm đáng kể, điều này thật sự chẳng có gì hay ho, người nghĩ sao? Thằng trời đánh.”

“Nga. Được rồi.” Arthur làm bộ bất đắc dĩ nhún vai, “Giờ ta sẽ không cùng người tranh đoạt daddy nữa, cho nên Laurence tiên sinh kính yêu của nhà chúng ta, hiện tại có thể giảm độ không vừa mắt của người đối với ta xuống mức thấp nhất chưa? Chỉ ít dừng để mỗi lần ta nói chuyện với daddy lại có cảm giác như bị gai đâm sau lưng, được không ạ ~?”

“Hứ hứ, thằng quỷ này, người rồi sẽ có một ngày hưởng thụ cảm giác này thôi.” Laurence không trả lời yêu cầu của Arthur, chỉ là lầm bầm mà nói, cuối cùng Laurence vẫn tiến lên, rất đàn ông mà vòng tay ôm thằng con nhà mình, “Nhóc, người lẽ mề nhiều năm cuối cùng cũng tìm được người của đời người rồi, làm papa ta rất vui mừng. Hảo hảo mà đối xử với nó thật tốt, người là con của Laurence ta, người đã kế thừa trí thông minh và thủ đoạn của ta, hiện tại người cũng phải kế thừa sự trung trinh như một của tộc bạch hổ chúng ta đối với tình nhân.”

“Ta biết, papa.” Mặc dù Laurence thường hay biểu hiện bất hòa với Arthur, thậm chí hay đâm chọc xỉa xối con mình, nhưng Arthur chưa từng hoài nghi tình thương của papa đối với mình, hắn tiến đến ôm lấy papa mình, “Cảm ơn ngài đã dạy ta tất cả, bởi vì ngài và daddy dạy dỗ, ta mới có thể trở thành một thú nhân ưu tú, cảm ơn.”

“Úc, buồn nôn quá đi.” Cho tới giờ luôn cùng thằng con đâm qua chọc lại, Laurence lần đầu tiên nghe được lời nói tràn trề tình cảm của nó với mình, biểu tình trên mặt có chút mất tự nhiên, hắn cứng ngắc mà ôm lấy con mình vỗ hai cái, sau đó buông ra đi tới trước mặt Khải Văn, giọng điệu rất cuộc cũng khôi phục sự đĩnh đạc như thường, “Em bé ngoan, sau này papa và Heller sẽ làm chỗ dựa vững chắc cho con, nếu như thằng Arthur thối kia dám đối xử không tốt với con, xem ta cạo sạch lông đuôi nó!”

“Ách... Dạ, Lau, nga, không, papa.” Khải Văn đối với cái sự hào hùng của Laurence có chút không thích ứng, vừa gật đầu vừa lắp bắp nói cảm ơn, “Cảm ơn ngài đã quan tâm.”

Heller đứng bên cạnh thấy Laurence vỗ ngực hình như định nói thêm cái gì, vội lên tiếng ngăn cản bạn lữ mình sắp nói ra vài câu giật gân, “Các người đã quyết định làm bạn lữ rồi, ta nghĩ trang viên đại khái đã có thể bắt đầu chuẩn bị nghi thức.”

“Dạ, về mặt này, còn mong papa và daddy có thể hỗ trợ chỉ điểm một chút.” Nghe được daddy mình nói đến vấn đề chính, Arthur cũng chăm chú tiếp lời.

“Ta biết, người và Khải Văn đều khá là bận.” Heller cười gật đầu, “Đừng lo gì cả, có ta và papa người ở đây, đến lúc đó người và Khải Văn chỉ cần mặc trang phục đẹp chói mắt cử hành nghi thức là được.”

“Cảm ơn ngài, daddy.” Arthur tự đáy lòng nghĩ, một khi đã có một vị papa cà rồn, thì có thêm một daddy đứng đắn thật là chuyện vô cùng may mắn.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26:

Arthur sắp kết hôn rồi! Tin tức này giống như một tiếng sấm trong mùa xuân, làm cho cả thành Lộ Đan đều rung động, càng làm cho mọi người cảm thấy không tin nổi chính là, người có thân phận cao quý anh tuấn tiêu sái – là thú nhân độc thân – người tình trong mộng của rất nhiều giống cái, lại chọn lựa một bạn lữ thân phận mơ hồ không hề có ai chống lưng. Tin tức này so với tin Arthur muốn kết hôn càng làm cho mọi người trong thành tròng to con mắt hơn, quả thật không dám tin tưởng, thật khiến người ta thấy không phải sự thật!

Đối với giới bình dân mà nói, tin tức Arthur kết làm bạn lữ với một giống cái thân phận không rõ là chuyện được buồn đưa lên nhiều nhất, cái gì mà một thú nhân quý tộc nào đó tranh giành tình nhân, cái gì mà một đại quý tộc bởi vì thông đồng với giống cái ngoài bạn lữ bị phát hiện rồi bị cạo sạch lông đuôi, cái gì mà một ông chủ cửa hàng da thuộc ngoài phố cư nhiên bị một tên lừa đảo gạt một túi kim tệ, nhưng những chuyện này so với chuyện Arthur kết hôn hoàn toàn không thể so sánh nổi. Hiện tại các cư dân phổ thông

trong thành Lộ Đan gặp nhau nói chuyện hay họp mặt, chủ đề bàn tán nếu như không phải chuyện Arthur kết hôn thì thôi đừng có lên tiếng.

Dựa theo những suy đoán vớ vẩn của quần chúng, thân phận của Khải Văn đã có ba trăm sáu mươi lăm loại suy đoán, nguyên nhân mà Arthur sở dĩ muốn lấy Khải Văn cũng có bảy trăm ba mươi loại giả thiết, hơn nữa lúc này xem ra, mọi người đối với những suy đoán này hình như còn chưa thấy đủ, còn đang khí thế ngất trời mà tiến hành tham khảo, cố gắng đắp nặn ra cho Khải Văn một hình tượng thần bí muôn ngàn mặt, đắp nặn Arthur trở thành một thú nhân bị uống thuốc lú, thâm tình nhưng cũng vô cùng cuồng dại.

Bởi vì biết thân phận của Arthur là cao đến không thể nào trào lên nổi, cho nên các bình dân chỉ dùng tâm tính hiếu kỳ mà chờ đợi chuyện này, nhưng đối với những quý tộc thường ngày được gặp mặt và trò chuyện với Arthur mà nói, tính chất của tin tức này không chỉ đơn giản như vậy.

Đám quý tộc lão gia một lòng muốn Arthur trở thành con rể mình tức giận đến thiếu chút nữa tự nhổ sạch râu mép của mình, những giống cái một lòng muốn trở thành người cầm quyền của tộc bạch hổ phần hận đến nỗi nguyện rửa Khải Văn một nghìn một trăm lần.

Mọi người đều không thể tin và không thể tiếp thu được tin tức này, cho nên đã buông xuống những thành kiến và đối chọi thường ngày để mà tụ tập lại với nhau cùng thảo luận vấn đề này, và cuối cùng cho ra một kết luận — Arthur, Laurence, Heller thậm chí từ trên xuống dưới trong trang viên nhà bạch hổ đều bị Khải Văn lai lịch bất minh kia dùng ma pháp mê hoặc, mà những người tự xưng là bạn thân của Laurence Heller, tự nhận là trưởng bối đã dối theo Arthur từ khi còn thơ bé luôn mong hắn được hạnh phúc, rất mong muốn cả gia đình đang bị mê hoặc đó tỉnh lại, để cho bọn họ bước lại con đường đúng đắn.

Quyết định một lúc, các vị quý tộc hùng hùng hổ hổ mà đi đến trang viên của Arthur.

.

Nguyên bản đám quý tộc mang một bụng khuyến bảo không ngờ khi vừa chạy tới trang viên, chủ nhân căn bản không cho họ vào cửa, chỉ phái Ogden lễ phép đứng ngoài cửa nói bởi vì trong trang viên đang chuẩn bị cho nghi thức kết hôn của thiếu chủ nhân, cho nên không thể chiêu đãi các vị, nếu có thời gian, hoan nghênh chư vị một tháng sau đến tham gia nghi thức kết hôn mà tộc trưởng tộc bạch hổ cùng với bạn hữu của hắn cử hành.

Đương nhiên, các quý tộc mang đầy bất mãn cùng với thắc mắc đầu phải loại dễ dàng bị đuổi đi như thế, mọi người nhao nhao ồn ào nói Khải Văn lai lịch bất minh thân phận mơ hồ, làm bằng hữu trung thành nhất với tộc bạch hổ, mọi người làm sao có thể nhìn ba vị chủ nhân của tộc bạch hổ bị mê hoặc, không được, nhất định phải cho chúng ta vào trong, chúng ta phải đánh thức bọn họ – những người bạn, văn bối bị lừa gạt.

Ogden cuối cùng cũng nhẫn nại nghe các quý tộc kia nói ra những suy đoán lẽ thẳng khí hùng của họ, sau đó trừng mắt, một bộ chịu đủ mọi vũ nhục mà mắng, “Ai nói Khải Văn thiếu gia thân phận mơ hồ? Đến tột cùng là kẻ nào dám nói xấu Khải Văn thiếu gia, dĩ nhiên dám thả ra lời đồn dè tiện vô sỉ như vậy, điều này không chỉ riêng Khải Văn thiếu gia, mà cả tộc bạch hổ chúng ta đều bị sỉ nhục!”

Chưa bao giờ nghĩ Ogden luôn giữ hình tượng hiền lành lại phát hỏa như thế, các quý tộc sửng sốt, hơn nữa ngày mới có người lên tiếng hỏi, vậy Khải Văn có thân phận thế nào a? Sao chưa từng nghe ai nhắc tới a?

Ogden một bộ nhịn không được, không muốn nhiều lời mà nói, “Việc tư của thiếu chủ nhân căn bản không cần nói với nhiều người.” Nói rồi Ogden lại thay đổi khẩu khí, “Nhưng chư vị cũng là đôi mắt theo thiếu chủ nhân trưởng thành, cũng nên nói với mọi người một tiếng thì tốt hơn, Khải Văn tiên sinh là con của cháu nội cụ cố cháu ngoại thứ hai của ông ngoại cháu ngoại trai của chú bác của cậu họ của Heller chủ nhân, bởi vì gia tộc bọn họ luôn điệu thấp, cho nên mới ít người nhận ra...” Ogden nói một hơi dài, đến lúc khiến đám quý tộc kia hai mắt nhìn thấy sao trời vờn quanh mới hít sâu một hơi nói, “Cho nên, chư vị quan tâm chủ nhân và thiếu chủ chúng ta đều minh bạch, đồng thời đối với việc này mà cảm kích không thôi, nhưng vẫn thỉnh mọi người không nên bị những kẻ xấu xa kích động gây xích mích. Một tháng sau là thiếu chủ và Khải Văn thiếu gia thành thân, mời mọi người khi đó nhất định phải đến xem lễ. Chuyện trong trang viên còn rất nhiều, tại hạ sẽ không bồi các vị nữa, thứ lỗi.”

Đầy ngập nhiệt huyết chạy tới, cuối cùng mơ hồ bị đuổi về, đợi khi bọn họ hồi phục tinh thần đã là đêm khuya, nhưng nếu lúc này nói thêm gì nữa, không hề nghi ngờ rằng sẽ không có kết quả tốt, cuối cùng chỉ đành nhìn nhau cười khổ, lắc đầu rồi giải tán.

Mặc kệ bên ngoài phản ứng như thế nào, mọi người trong trang viên vì bận rộn cho hôn lễ của Arthur và Khải Văn mà chân không chạm đất, thậm chí ngay cả thời gian uống miếng nước cũng không có.

Mọi người bận rộn đến nỗi hận không thể mọc thêm một đôi tay, nhưng đôi diễn viên chính Arthur và Khải Văn thì cực kỳ nhàn rỗi, một người vẫn xử lý công vụ như trước một người thì vẫn thành thành thật thật đến tầng thư các, đối với chuyện này mọi người không có gì dị nghị, theo lời Laurence nói, ‘Bọn nó cái gì cũng không biết, lẽ nào để bọn nó ở chỗ này vướng chân vướng tay sao? Không bằng để hai đứa nó thích làm gì thì làm!’ , hiếm khi Heller thấy Laurence rất rất rất biết suy nghĩ như thế nên đã gật đồng đầu ý.

Đó là lý do hai người vẫn thanh thoi, thanh thoi cho đến một ngày nọ Heller nói bên bàn cơm, “Ngày kia lễ phục của các người sẽ được đưa đến, những chuyện cần các người tham dự cũng bắt đầu rồi, ngày mai các người làm việc xong thì quay về trang viên chuẩn bị.” Đến tận đây, hai người rốt cuộc cũng tiến vào vai ‘Tân lang’ rồi.

“Khải Văn tiên sinh.” Khi Khải Văn sắp xếp lại sách trong tầng thư thất, chuẩn bị đóng cửa rồi khỏi thì phía sau truyền đến một tiếng gọi quen thuộc lại hơi chút xa lạ.

Khải Văn quay đầu nhìn về phía người đến, đôi mày vô thức mà nhíu lại một chút, “Gris tiên sinh?”

“Thật tốt, ngài còn nhớ ta.” Gris cười cười, đi tới gần Khải Văn.

“Ngài tìm ta có chuyện gì không?” Khải Văn nhìn Gris đi tới gần, lễ phép nhưng xa cách hỏi.

“Kỳ thực cũng không có chuyện gì.” Biểu tình của Gris không thay đổi, chỉ là giơ lên cái túi trong tay, “Ta nghĩ chúng ta coi như là bạn bè, không lâu sau chính là ngày vui của người và Arthur tướng quân, cho nên tặng một phần quà chúc mừng cho các người.”

“Cảm ơn.” Khải Văn cũng không nhận món quà Gris đưa tới, “Nhưng nó quá quý giá, ta không thể nhận được.”

“Ngài đang giận ta sao?” Gris cũng không thu tay lại, nhẹ giọng hỏi.

“Cái gì?” Khải Văn nghe không rõ lời Gris nói.

“Ta nghĩ đại khái ta đã lỡ lời làm ngài mất hứng.” Gris có chút cô đơn mà cười cười, thở dài nói, “Từ lần trước sau khi cùng ngài và Arthur tướng quân uống trà nói chuyện phiếm, ta cũng không còn gặp lại ngài nữa, vài lần muốn hẹn ngài đi giải sầu đều bị người trong trang viên cản trở. Ta đã suy nghĩ rất lâu, có lẽ do ta có chuyện gì hoặc đã nói gì khiến cho ngài giận, cho nên ngài mới không muốn gặp ta. Thành thật mà nói, kỳ thực ta thật sự rất muốn kết giao với một người bạn như ngài, cho nên.” Nói rồi Gris đứng đối diện với Khải Văn, “Nếu như ngài có gì không vui, có thể nói cho ta biết, ta nguyện ý vì thế mà xin lỗi.”

“Không, ta không có gì không vui cả.” Khải Văn nhìn Gris một hồi rồi lắc đầu, “Ngài tốt lắm, nhưng ngài cũng biết, lượng công việc ở tầng thư thất rất lớn, ta quả thật không có thời gian.”

“Thì ra là như vậy.” Nghe được lời giải thích của Khải Văn, Gris thở ra một hơi dài, “Ta còn tưởng là do ta chọc ngài giận nữa!”

“Không có.” Khải Văn cười nhẹ.

“Bây giờ ngài đã làm việc xong rồi chứ?” Gris lại khôi phục dáng vẻ nhiệt tình, lên tiếng hỏi Khải Văn.

“Đúng vậy.” Khải Văn chần chờ một chút rồi gật đầu đáp.

“Thật sự rất khó gặp được ngài, ta cũng biết hiện giờ ngài bận rộn, cho nên sẽ không làm tốn thêm thời gian của ngài, có thể mời ngài cùng đi với ta một lúc chứ?” Nói xong Gris lại thêm vào một câu, “Chỉ cần đi đến ngã rẽ phía trước là được rồi, ta biết nhà của Arthur tướng quân và nhà ta nằm ở hai hướng tương phản.”

Nhìn Gris vẻ mặt chờ mong, Khải Văn lại nhìn thoáng qua thị vệ đứng canh giữ ở cửa do Arthur phái tới, suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Được.”

“Gần đây ngài và Arthur tương quan nhất định rất bận?” Cùng Khải Văn đi một đoạn, Gris giống như nói với một người bạn lâu năm mà mở đầu.

“Cũng được.” Khải Văn vẫn khách khí như thế.

Đối với điều này, Gris tỏ như lơ đãng không để ý, tiếp tục hăng hái bưng bưng mà nói, “Lúc trước ta từng xem anh họ và bạn lữ anh ấy chuẩn bị cử hành nghi thức, bọn họ bận rộn đến nỗi không có thời gian để thở nữa kia...”

Nói một hồi về chuyện cử hành hôn lễ long trọng của anh họ, Gris nửa ước ao nửa cảm khái nói, “Kỳ thật, ta rất ước ao được như Khải Văn tiên sinh đây, tìm được một bạn lữ yêu ngài như vậy...”

Mặc dù nói là ước ao, nhưng ẩn ý trong lời nói này khiến Khải Văn mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, cậu thần nhiên mà nói, “Arthur yêu ta, ta cũng yêu hắn, kết làm bạn lữ không phải lấy yêu nhau làm tiền đề chính sao?”

“Yêu nhau...” Gris bởi vì lời của Khải Văn mà sửng sốt một chút, lập tức cười cười, “Yêu nhau đương nhiên là tốt thôi, nghe nói ngài và Arthur tương quan là họ hàng, gia tộc ngài vô cùng điệu thấp nội liêm, vẫn không tiếp xúc gì với các quý tộc ở thủ thành, có một số việc ngài không biết cũng không có gì lạ.”

“Lời này ý là sao?” Khải Văn tiếp lời hỏi.

Một đoạn đường ngắn khiến Gris và Khải Văn không có dịp nói chuyện với nhau quá lâu, đợi khi hai người tạm biệt, Khải Văn leo lên xe ngựa, cửa xe vừa đóng thì nụ cười luôn thường trực trên mặt Khải Văn biến mất.

~*

~Tâm sự nặng nề mà trở lại trang viên, Khải Văn gặp được Nath đã lâu không thấy, dáng vẻ đáng yêu ngây thơ khả ái làm nũng nịu của Nath giúp tâm tình Khải Văn thả lỏng không ít. Nghe Abu nói, vì Khải Văn và Arthur sắp tổ chức hôn lễ, cho nên không cho Nath đến trang viên quấy rầy, hắn vẫn không cho Nath tìm đến Khải Văn, ngày hôm nay Nath thực sự phá phách nằng nặc đòi mãi, chịu không nổi nên Abu đành mang nó tới gặp Khải Văn một hồi.

Nghe Abu nói vậy rồi lại nhìn thấy bé Nath ủy khuất tủi thân, Khải Văn quyết định ném hết những phiền não ra sau đầu, hão hão chơi với cái viên tròn nhỏ một lòng nghĩ về mình này.

Thấy Khải Văn và Nath chơi đùa vui vẻ, Abu cười cười xoay người đi làm chuyện của mình.

“Ta nghĩ, sau này ta cũng sẽ giống như papa.” Giữa lúc Khải Văn ôm Nath vuốt ve, một cánh tay vòng qua trước người cậu ôm lấy cậu kéo vào trong bờ ngực rộng, bên tai cũng truyền đến thanh âm quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn.

“Người đã về rồi sao?” Khải Văn quay đầu nhìn Arthur đang cười cười, mở miệng hỏi.

“Daddy đã lên tiếng, ta nào dám không về sớm, hơn nữa không phải người cũng về trước thời gian sao?” Arthur nói rồi vươn tay nhéo cái tai nhỏ của Nath, “Tên nhóc này sao lại tới đây?”

“Abu dẫn tới, dù sao cũng không có gì làm, chơi với Nath một chút.” Khải Văn từ trong tay Arthur cứu về Nath đang bị khi dễ đến im thin thít không dám lên tiếng.

“Người quá tốt với nhóc này rồi đó, tốt đến nỗi làm cho ta ghen tị.” Arthur nửa thật nửa giả mà nói, “Sau này chờ chúng ta có con của riêng mình, ta nghĩ ta cũng sẽ giống như papa.”

Nhưng ngoài dự liệu của Arthur, Khải Văn cũng không vì những lời này của hắn mà xấu hổ hay bất đắc dĩ, hắn có thể cảm thụ được khi mình vừa nói ra câu đó, toàn thân Khải Văn cứng lại một chút.

“Làm sao vậy?” Arthur cảm thấy phản ứng này của Khải Văn là vô cùng không ổn, đem Nath trong lòng Khải Văn xách lên đặt xuống đất, để nó đi chơi một mình, sau đó xoay Khải Văn qua đối mặt với mình, “Sao lại đột nhiên không vui?”

Khải Văn ngẩng đầu hoang mang nhìn Arthur hồi lâu, ánh mắt phức tạp, một lúc sau, Khải Văn mới nghẹn ngào mà nói, “Arthur, ta, ta, chúng ta chia tay đi.”

27. Chương 27

CHƯƠNG 27:

“Bảo bối, người nói gì vậy?” Arthur bởi vì lời của Khải Văn mà sửng sốt một chút, lập tức cười cười vỗ vỗ gương mặt cậu, hỏi.

“Ta nói, chúng ta chia tay, không nên cử hành nghi thức, ta không muốn kết làm bạn lữ với người, hiểu chưa? Ta không muốn cùng người một chỗ.” Khải Văn nhìn Arthur đang mang theo nụ cười trên mặt, trong lòng đắng ngắt, xiết chặt nắm tay khiến móng tay gần như đâm sâu vào da thịt.

“Vì sao?” Rốt cuộc xác định biểu tình của Khải Văn không phải nói đùa, Arthur thu lại nụ cười trên mặt, bình tĩnh hỏi.

“Bởi vì ta thấy quá phiền phức, người nhà cao cửa rộng giàu sang, còn ta lại không có gì, ta chịu không nổi quy củ rườm rà của quý tộc các người, ta không nhận được việc gì cũng phải tiến hành quá rõ ràng, ta ghét như thế, ta chỉ thích tự do tự tại mà sống chứ không phải lúc nào cũng phải chuẩn mực như dùng thước đo như thế...” Khải Văn vẽ mặt không kiên nhẫn mà đáp.

“Khải Văn...” Arthur nghe được Khải Văn oán giận, trên mặt cũng không có một tia tức giận, “Đó không phải là lý do thật sự.”

“Sao người biết là không phải?” Khải Văn giãy ra bàn tay muốn kéo mình của Arthur, nhưng mấy lần cũng không thoát được, sau đó bèn đơn giản không thèm để ý, biểu tình rất là khinh thường lại mang theo câu kính, “Người hiểu ta được bao nhiêu? Người biết gì về ta? Chúng ta quen nhau bao lâu? Người thật sự biết ta là người như thế nào sao? Người thật sự rõ ràng tính tình thật sự của ta như thế nào sao? Hay là người nghĩ mọi người đều phải vui mừng khôn xiết vì được kết làm bạn lữ với một người có thân phận hiển hách như người? Ta nói cho người biết, ta sẽ không để cuộc đời của ta cứ khuôn sáo như vậy, ta sẽ không lao vào cái cũi sắt vô hình kia. Ở quê hương ta, từng có người làm vương phi rồi không thể tự do ly hôn, ta sẽ không để bản thân bước vào một nơi tù túng như thế.”

“Khải Văn, nhìn ta.” Arthur vươn hai tay ôm mặt cậu, để đường nhìn của cậu đối diện với mình, “Nhìn ta, Khải Văn, nhìn vào mắt ta mà nói cho ta biết, người yêu ta không?”

Khải Văn nhìn vào đôi mắt lam xám tràn đầy thâm tình và yêu thương đã vô số lần hút lấy hồn mình, lúc này, trong ánh mắt ấy vẫn ẩn chứa thâm tình toát ra nhẹ nhàng như xưa, nhưng Khải Văn lại thấy không thể đối mặt, một khi đối mặt, bản thân sẽ nhẹ dạ.

“Ta yêu người.” Khải Văn rũ mắt xuống, thấp giọng nói ra ba chữ, hít sâu một hơi mới ngẩng mặt lên, ánh mắt kiên định nói, “Nhưng, ta không muốn vì yêu người mà buông tha tự do.”

Arthur vẫn duy trì động tác ôm lấy gương mặt Khải Văn, sau đó khóe miệng chậm rãi cong lên, cuối cùng lộ ra một gương mặt tươi cười mà nhìn Khải Văn, hần lắc lắc đầu nói với cậu, “Bảo bối, người còn quá trẻ, những chuyện người trải qua còn quá ít, cho nên người diễn không giống, chưa có ai nói cho người biết sao, muốn gạt người thì trước tiên phải lừa dối chính mình. Bây giờ, người ngay cả bản thân cũng lừa không được, sao có thể thuyết phục ta tin người thật sự vì lý do đó mà muốn chia tay với ta?”

Khải Văn kinh ngạc nhìn Arthur mặt mang mỉm cười, biểu tình vốn thần thở xuất hiện một vết rách, trong mắt nổi lên hơi nước, môi cũng bắt đầu hơi rung, “Người muốn thế nào mới bằng lòng buông tay? Muốn thế nào mới bằng lòng thả cho ta đi?”

“Nói cho ta biết lý do thật sự.” Arthur cúi đầu áp trán mình vào trán Khải Văn, nhẹ giọng nói, “Ta biết người yêu ta, ta biết người không phải vì tự do mà muốn xa ta, nói cho ta biết lý do thật sự, không nên tùy tiện mượn cớ để lừa ta, ta hiểu người hơn cả chính người.”

Lời nói của Arthur khiến cho Khải Văn suýt chút nữa bật khóc, lần thứ hai nhìn vào mắt Arthur, hàng rào gai trong lòng Khải Văn nhất thời sập xuống, cậu lui về sau một bước, cam chịu mà nói, “Ta không thể có con, ta không thể sinh con, ta không thể sinh ra hậu đại cho người, vậy người còn muốn cùng ta kết làm bạn lữ không?”

Thốt ra lời này, Khải Văn phảng phất như bị tháo nước mà lao đảo ngồi lên ghế, rốt cuộc, rốt cuộc cũng đã nói ra, Khải Văn cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Như Arthur đã nói, làm sao có thể không yêu hấn, làm sao có thể vì tự do mà buông tay hấn, nhưng chính bởi vì yêu, chính bởi vì duyên tiếc, cho nên Khải Văn mới quyết định buông tay, không phải vì cái cách ly gián buồn cười lại nông cạn của Gris. Đúng, Khải Văn được nuông chiều từ bé, nhưng đơn thuần không phải ngu xuẩn, từ khi thổ lộ với Arthur thì cậu cũng từ từ hiểu được chuyện cảm tình, sao lại không nhìn ra tâm tư của Gris, Khải Văn có lòng tin tuyệt đối vào Arthur, cũng có lòng tin tuyệt đối vào bản thân, hai người thật tình yêu nhau, Gris muốn chen vào cũng chen không lọt, nhưng lần trước, khi gặp mặt nói chuyện phiếm, Gris vô tình nhắc tới chuyện sinh con, đó mới là điều thật sự khiến Khải Văn lâm vào tâm trạng thống khổ khó xử như vậy, cậu không ngại bất kỳ thủ đoạn ly gián nào của Gris, chỉ có chuyện này, Khải Văn tránh cũng không thể tránh, phải đối mặt, hơn nữa không hề có cách nào giải quyết.

Đúng vậy, con trẻ, Gris nói không hề sai, gia đình quý tộc như của Arthur, càng thêm coi trọng việc sinh sôi nảy nở hậu đại, mà Khải Văn cũng rất hiểu, chính mình hàng thật giá thật là một tên con trai, chuyện sinh con này, đối với mình mà nói, hoàn toàn là một nhiệm vụ bất khả thi. Không thể sinh, như vậy Arthur sẽ không có hậu đại, làm con trai độc nhất trong nhà, làm tộc trưởng cả một bộ tộc, không có hậu đại, điều này có ý nghĩa thế nào? Trong lòng Khải Văn thật sự quá rõ ràng.

Nhiều đêm trằn trọc không ngủ được, nhiều lần nhìn gương mặt tươi cười của Arthur mà há há mồm không nói gì được, Khải Văn cảm thấy mình đã sắp bị dẫn dắt đến điên cuồng, mãi cho đến hôm nay, nghe được Arthur ôm tưởng tượng về một sinh mệnh mới trong cuộc sống của cả hai, lúc này mới rốt cuộc đau đớn nói ra câu nói kia. Nhưng quả đúng như Arthur nói, bản thân thực sự quá mức trẻ con, quá mức thiếu kinh nghiệm, cứ như vậy, làm sao có thể qua mặt nam nhân đứng đầu giới quý tộc này? Khải Văn trong lòng vừa đắng vừa đau, chỉ là muốn nói ra chân tướng này.

“Không thể nào sinh con cho ta, không thể sinh con là có ý gì?” Arthur không ngờ được lý do cuối cùng là cái này, hơn nữa nhìn biểu tình của Khải Văn, lần này, là thật, điều này khiến Arthur lần thứ hai thu lại ý cười trên mặt, đi tới bên cạnh cậu, ngồi xổm xuống ngược nhìn Khải Văn đang khó nén thống khổ tràn ra trong mắt.

“Không thể sinh con chính là không thể sinh, cơ thể của ta không có công năng này, không thể dựng dục sinh mệnh mới...” Sau khi đã nói ra nguyên nhân này, thì nói thêm lần nữa cũng không có gì là trắc trở, Khải Văn cụt hứng mà ngồi trên ghế chậm rãi giải thích cho Arthur tất cả, nói ra lời cuối cùng, tâm trạng Khải Văn càng khó chịu, nhìn vào gương mặt không có biểu tình gì của Arthur, rốt cuộc nhìn không được mà rơi lệ, “Cho nên, chúng ta chia tay, ta không thể sinh cho người một đứa con, ta không thể cứ giấu diếm điều này mà cử hành nghi thức với người, như vậy ta vĩnh viễn không thể tha thứ cho bản thân...”

Có lẽ bởi vì đã tới thế giới này đủ lâu, Khải Văn bắt đầu chậm rãi tiếp thu điều mà cậu từng thấy bất khả tư nghị này, có lẽ từ nhỏ đã cô độc trưởng thành tại một căn phòng lạnh lẽo, trưởng thành mà trong lòng lại thiếu vòng tay yêu thương, mà hiện tại Arthur đều cho cậu tất cả, cho nên Khải Văn đau khổ, vì sao cậu không thể dựng dục cho đối phương một sinh mệnh mới thuộc về hai người, mà không phải lo lắng một tên con trai mang thai có bao nhiêu quái dị và kỳ lạ.

Nghe tiếng nói mang theo nước mắt của Khải Văn và nước mắt rơi lã chã trên mu bàn tay, Arthur một hồi lâu vẫn không nói gì, mặc dù thần sắc vẫn biểu hiện như vậy, nhưng Arthur không thể phủ nhận nội tâm mình hoàn toàn không phải bình tĩnh như vẻ mặt, liên hệ với một ít chuyện mà Khải Văn từng kể về thế giới kia, Arthur biết Khải Văn nói là thật, không thể có đứa con thuộc về mình và Khải Văn, đây là một chuyện tiếc nuối đến vô hạn. Nhưng, nghĩ tới đây, ánh mắt Arthur trở nên kiên định, hấn thở dài lau đi giọt nước mắt

chảy dài trên má cậu, “Đừng khóc nữa, bảo bối, đừng khóc nữa.” Arthur vừa xoa vừa đứng lên ôm lấy Khải Văn, đi tới bên giường đặt cậu ngồi xuống rồi cúi đầu hôn lên tóc cậu, “Kỳ thật, không có con cũng chẳng sao cả.”

“Người nói cái gì?” Những lời này khiến Khải Văn ngừng khóc, quay đầu hai mắt đăm đăm lệ mông lung hỏi người đang ôm lấy mình.

“Ta nói, không có con cũng chẳng sao cả.” Arthur cười cười nhìn Khải Văn đã khóc đến hai mắt hồng hồng cái mũi hồng hồng, “Cho nên đừng khóc nữa, cũng không nên suy nghĩ tìm cách rời xa ta.”

“Sao lại không có vấn đề?” Khải Văn nhìn Arthur đang tỏ ra vân đạm phong khinh mà nóng nảy, “Người có thân phận thế nào, phía sau người đại biểu cái gì, những điều này người có nghĩ tới không, không thể không có con thân sinh. Không thể không có người thừa kế, người không thể suy nghĩ nông nổi, hiểu không?”

“Ta biết người đang lo lắng điều gì.” Arthur kéo tay Khải Văn đặt bên môi hôn nhẹ, “Nhưng ta không có con không có nghĩa là cả tộc bạch hổ ta không có con, đợi khi ta già, những đứa trẻ kia trưởng thành, ta sẽ chọn một đứa trẻ ưu tú trong họ để thừa kế tất cả là được.”

“Nhưng, nhưng đó không phải con ruột của người a!” Khải Văn khóc thút thít phản bác.

“Không phải con ruột thì có sao đâu? Ta là tộc trưởng, tất cả bạch hổ tộc đều là con dân của ta, đám trẻ kia đương nhiên cũng là con ta, đến khi đó ta tìm người thừa kế cũng là một thú nhân bạch hổ, điều này có gì sai chứ? Hơn nữa, trên cả huyết thống thuần khiết, ta càng quan tâm chính là năng lực và sự ưu tú, chức trách của tộc trưởng chính là dẫn dắt tộc nhân hướng đến sự cường đại và huy hoàng, điều này có gì là sai?” Arthur nói vô cùng hùng hồn.

“Cũng, cũng đúng, thế nhưng...” Khải Văn bị một phen diễn thuyết của Arthur làm cho choáng váng, chói với mà gật đầu tán thành, nhưng trong lòng lại thấy không đúng, nhưng cụ thể không đúng chỗ nào lại không nói nên lời được.

“Không có thế nhưng gì hết.” Arthur ôm lấy Khải Văn tiếp tục nói, “Bộ tộc thú nhân ăn thịt chúng ta, dự định diệt hại vốn khá trắc trở, mà giống cái trong tộc bạch hổ chúng ta số lượng thưa thớt, trước đây cũng không phải không có tiền lệ tộc trưởng cùng với bạn lứa mình không dự định diệt hại, cuối cùng cũng lựa chọn một người thừa kế ưu tú trong tộc.”

“Thật không?” Khải Văn không quá tin tưởng.

“Đương nhiên.” Arthur gật đầu tỏ ra chính trực không gì sánh được, “Cho nên đừng lo lắng vấn đề này nữa, người chỉ cần hảo hảo mà chuẩn bị nghi thức sắp tới, không nên suy nghĩ những điều vô ích này, được không? Người như vậy ta sẽ đau lòng đó.”

“Xin lỗi.” Được Arthur khuyên bảo thông suốt, Khải Văn quay đầu nhìn người tình trong mắt đang mang theo thương tổn là Arthur, trong lòng cảm thấy vô cùng có lỗi, cậu sờ sờ mặt Arthur, tiến lên hôn nhẹ lên khóe miệng hắn, “Sau này ta sẽ không như thế nữa, thật sự.”

“Không sao.” Arthur cúi đầu hôn nhẹ lên mí mắt Khải Văn, “Ta biết người chỉ muốn tốt cho ta, nhưng người phải tin tưởng ta, so với người, bất luận vấn đề gì cũng không quan trọng, người phải luôn tin ta, giao tất cả cho ta là tốt rồi.”

“Hm.” Khải Văn nhu thuận mà gật đầu, ngáp nhỏ một cái.

“Buồn ngủ rồi sao?” Arthur thấp giọng hỏi.

“Không buồn ngủ.” Khải Văn lắc đầu, gắng gượng mà nói.

“Buồn ngủ thì nghỉ ngơi một lát đi.” Arthur không nghe câu nói một đằng nghĩ một nẻo của Khải Văn, đứng dậy đặt cậu lên giường, đắp chăn, “Tối nay lễ phục của chúng ta sẽ được mang tới, còn có việc cần chúng ta góp mặt, bây giờ người nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa mới có tinh thần ứng phó những chuyện phức tạp kia.”

“Ác, vậy lát nữa người nhớ đánh thức ta.” Nghe Arthur nói như vậy, Khải Văn cũng không cật mạnh nữa, căn dặn Arthur một câu rồi ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, sau một lát, bởi vì mấy ngày gần đây không yên

lòng buổi tối ngủ không ngon, vừa dậy lại khóc một hồi, bây giờ tâm sự nặng nề đã được giải quyết, Khải Văn thở dài một hơi trằm chằm tiến vào mộng đẹp.

Arthur đứng bên giường nhìn nhìn gương mặt ngây ngô của Khải Văn, sau đó cúi đầu thơm nhẹ lên trán cậu một cái rồi mới xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Đi ra cửa phòng, Arthur phát hiện Clare đã đứng bên ngoài tự bao giờ, “Có việc?”

“Đúng vậy, chủ nhân, có một chuyện cần phải báo với ngài một chút.” Clare cung kính hành một lễ rồi đáp.

Arthur khẽ vẫy tay, mang theo Clare vừa đi đến thư phòng vừa nói.

“Bên kia, hình như có chút động tĩnh, thị vệ hồi báo rằng số lượng linh cầu trong thành bỗng nhiên thiếu rất nhiều.” Clare nói tiếp.

“Số lượng linh cầu thiếu?” Nghe được Clare nói như vậy, Arthur ngừng bước, trên mặt lộ ra một nụ cười nghiêng ngả.

“Đúng vậy.” Clare gật đầu, “Hơn nữa theo như hồi báo, còn có linh cầu đang lục tục chạy đến trấn Thác Mạt.” Nói đến đây, Clare dừng lại một chút, “Phân tích các loại dấu hiệu, có người sẽ đối vị kia động thủ.”

“Ngô...” Arthur trầm ngâm một chút, cuối cùng lên tiếng, “Phải người đi theo dõi, thời gian cần thiết có thể xuất hiện giúp đỡ bọn họ. Mặc kệ bốn người đó có gút mắc gì, chí ít, chúng ta phải chú ý vị kia ở Thác Mạt trấn, đừng để hắn xảy ra chuyện.”

“Dạ.” Clare hành lễ, sau khi nhận được quyết định của Arthur thì vốn định lui ra, nhưng lại bị Arthur gọi lại.

“Từ hôm nay trở đi, không nên để những kẻ thừa thải tới gần Khải Văn.” Arthur lãnh đạm nói.

“Dạ.” Clare sắc mặt không đổi khom lưng đáp lời.

Nhìn Clare rời khỏi, Arthur lúc này mới tựa vào lưng ghế, bóp bóp cái mũi, bất đắc dĩ cười cười, người yêu của mình được bảo hộ quá tốt, cho nên mới dùng phương thức non nớt nhưng kịch liệt như thế để lo lắng cho mình, có điều Arthur cũng thấy may mắn, bởi vì Khải Văn được người thân của cậu bảo hộ tốt thế kia, cho nên mới dễ bị thuyết phục như vậy.

Nghỉ ngơi một hồi, Arthur đứng dậy đi tìm hai vị phụ thân của mình, báo cho họ chuyện của Khải Văn.

Heller trầm ngâm hồi lâu, sau đó nhìn đứa con của mình, “Vậy đây là quyết định của ngươi, ngày sau chúng ta sẽ tìm một thú nhân trẻ trong tộc làm tộc trưởng?”

“Đúng vậy, daddy.” Arthur ánh mắt kiên định mà gật đầu.

Heller và Laurence đối mặt nhìn nhau một chút, sau đó song song gật đầu, “Được, chúng ta tôn trọng quyết định của ngươi.”

“Cảm ơn papa, daddy.” Arthur cảm kích tiến lên ôm lấy hai người, sau đó xấu hổ mà thỉnh cầu, “Cái kia... chuyện dựng dục của tộc bạch hổ, ngài và daddy có thể giúp ta...”

Arthur không nói rõ, nhưng Laurence và Heller đều hiểu ý, Heller chỉ là bất đắc dĩ cười cười, Laurence thì lại vỗ mạnh lên vai thẳng con, “Ai, quả nhiên là con ta, rất biết săn sóc bạn lữ của mình, ta xem, đời này Khải Văn cũng không thoát khỏi lòng bàn tay người đâu!”

Arthur cười cười, không nói thêm gì nữa.

Dù sao buổi chiều hôm nay cũng được ngắm gương mặt say ngủ của Khải Văn, trong mắt Arthur tràn đầy kiên định, đương nhiên sẽ không buông tay, có thể Khải Văn không có gia thế xuất chúng, có thể Khải Văn không thể mang đến lợi ích gì cho gia tộc mình, có thể Khải Văn không thể giúp đỡ gì, nhưng, những thứ này có liên quan gì đâu? Bản thân tìm kiếm bạn lữ, là vì thương hắn, là vì nhận được tình yêu từ hắn, lợi ích hay cường đại, chỉ cần dựa vào bản thân là có thể đạt tới, Arthur chẳng cần trải qua thông gia để củng cố địa vị gia tộc, hắn muốn, hắn sẽ dựa vào bản thân, đây là cách làm người của hắn, cũng là điều răn của tộc bạch hổ.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28:

Khải Văn tỉnh lại, nói chính xác là, bị ngộp mà tỉnh lại.

“Người làm gì đó à?” Khải Văn híp mắt bắt mắt nhìn nam nhân của mình đang chống đầu nằm nghiêng trên giường nhìn mình cười tươi rói.

“Bảo bối, đã trẻ rồi, nên rời giường.” Arthur dạo gần đây thích nhìn dáng vẻ buồn ngủ mông lung lại bắt đắc dĩ bị đánh thức của vợ nhà mình.

“Ngô... Còn sớm mà, để ta ngủ thêm chút nữa.” Khải Văn nghe vậy thì quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó nhắm mắt rúc vào lòng Arthur mà lằm bằm.

“Thân ái à.” Ôm sát người yêu vào lòng, cảm thụ được xúc cảm trơn mịn từ da thịt, Arthur thổi hơi nóng vào tai Khải Văn, “Lẽ nào người không biết sáng sớm dán sát vào người ta là đang khiêu khích sao?”

“Không được.” Khải Văn không chịu mở mắt mà phun ra hai chữ đó.

“Nga, được, ta kỳ thật không có ý gì khác.” Arthur biểu tình cổ quái mà đầu hàng, nhưng thấy Khải Văn không có chút phản ứng, Arthur chỉ phải càng thêm dịu dàng mà nói, “Bảo bối, có thể buông lỏng tay ra không?”

“Người xác định người sẽ không làm xằng làm bậy sao?” Bị Arthur chọc phá nên Khải Văn lúc này không mặc áo ngủ đành mở to hai mắt thanh tỉnh hỏi đối phương.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Arthur từ trong chăn lộ ra hai tay làm động tác đầu hàng.

“Hừ...” Khải Văn trợn mắt một cái, rốt cuộc cũng buông lỏng bàn tay đang nắm cái đuôi dài của ai kia, “Ai bảo người không thành thật.”

“Nga, bảo bối, vì sao bây giờ người chẳng dịu dàng với người ta chút nào vậy hả...” Cái đuôi lại được thả tự do, Arthur bày ra vẻ ai oán dán sát mặt vào Khải Văn tỏ ra cực kỳ đáng thương mà nói.

“Ta không dịu dàng sao?” Khải Văn đối với sự lên án của Arthur thì phi thường khó chịu, “Hôm qua ta đã nói không muốn nữa không muốn nữa, người vẫn ngoan cố đè lên ta, nặng muốn chết...” Câu nói kế tiếp Khải Văn không nói ra được, nhưng gương mặt nhuốm một màu đỏ ửng báo cho biết ngày hôm qua Arthur đã cùng cậu trải qua một đêm vô cùng nồng nhiệt.

“Bảo bối, người biết đó, đối với người cho tới giờ ta vẫn không có sức chống cự.” Nghe vợ nhỏ bắt mả, Arthur rất nịnh nọt mà dùng những ngón tay thon dài không nặng không nhẹ xoa bóp bên hông Khải Văn, “Lần sau, lần sau ta nhất định chú ý được không?”

“Lần nào người cũng nói thế, lần sau vẫn như vậy...” Được tay nghề cao siêu xoa bóp, Khải Văn vô cùng thoải mái lại bắt đầu buồn ngủ, nhưng miệng vẫn thì thầm vạch trần chuyện Arthur thường xuyên thất hứa.

“Lần này ta nói thật mà...” Arthur tiếp tục bài ca lừa dối của mình, vừa nói vừa thì thầm bên tai cậu, “Bảo bối, đừng ngủ, rời giường có được không?”

“Ta không muốn thức dậy sớm như vậy, bên ngoài lạnh lắm.” Khải Văn mở mắt, giấu nửa gương mặt trong chăn lằm nằm.

Nhìn đôi mắt đen ngập nước tỏ ra cực kỳ đáng thương của Khải Văn, Arthur hầu như lại không khống chế được, hắt hít sâu một hơi rồi kéo chăn lên một tí, sau đó hôn nhẹ lên môi Khải Văn, “Vậy người ngủ thêm một hồi đi, ta rời giường trước, đừng quên, hôm nay papa và daddy sẽ cử hành tiệc trà, người phải đến hỗ trợ đó.”

“Hm...” Nghe Arthur nhắc tới chuyện này, Khải Văn cau mày lại, không tình nguyện mà gật đầu, sau đó lưu luyến mà vươn tay ôm Arthur, dán mặt vào ngực hắn, “Ta không thích bọn người kia...”

Cử động trẻ con của Khải Văn khiến Arthur cười rộ lên, “Ta biết, nhưng mong người có thể vì ta mà nhẫn nại một chút được không?” Dịch ý của những giống cái kia đối với Khải Văn Arthur không phải không biết,

nhưng có một số việc hẳn có thể giúp cậu giải quyết, còn một số việc khác chỉ đành dựa vào bản thân Khải Văn, cúi đầu nhìn Khải Văn dẫu mở ôm mình không buông, Arthur giả vờ tỏ ra hung dữ, “Nếu như bọn họ làm người không vui, người cứ nói cho ta, ta sẽ đánh bọn họ rằng rơi đầy đất!”

“Xì ~” Nhìn Arthur quơ nắm tay bày ra biểu tình sẽ dùng vũ lực đàn áp toàn thể giới, Khải Văn rút cuộc cũng cười xì một tiếng, “Không cần người quấy rầy, ta tự xử lý được.”

“Ta biết bảo bối của ta lợi hại nhất mà.” Arthur thuận thế ôm lấy Khải Văn khen nức nở.

Thấy thời gian thật sự còn hơi sớm, Arthur vừa xoa thắt lưng cho Khải Văn vừa dỗ dành cậu để cậu ngủ thêm một hồi nữa, đợi khi Khải Văn ngủ say, Arthur mới nhẹ tay nhẹ chân mà bước xuống giường rửa mặt ăn sáng.

.

Đợi khi Khải Văn tỉnh giấc, thái dương đã mọc lên cao, ánh nắng dịu dàng xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào mặt Khải Văn, khiến cậu giống như con mèo nhỏ mà nheo mắt lại.

Xoay người tránh khỏi ánh nắng, Khải Văn vùi trong chăn rướn thắt lưng, Arthur đã rời khỏi phòng ngủ lâu rồi, Khải Văn nghĩ chắc là hẳn đã đến đại diện xử lý công vụ. Quyển luyện ỏ chăn ấm áp muốn ngủ thêm một hồi, Khải Văn cúi đầu ngấm nhìn tín bội đeo trước ngực, bỗng nhớ tới, mình cùng Arthur kết làm bạn lữ đã gần một tháng rồi, nghĩ nghĩ trong đầu rồi không tự chủ mà nhớ lại thời điểm cùng Arthur cử hành nghi thức.

Nhớ lại tràng cảnh ngày đó sau một tháng xảy ra, Khải Văn cũng chỉ có thể dùng một từ để hình dung —— Rối loạn.

Sáng sớm ngày hôm đó Khải Văn đã bị kéo dậy, sau đó giống như con rối mà đứng nơi đó để người hầu giúp mình mặc lễ phục, chỉnh lý tóc tai, mang theo một ít linh kiện cần cho cử hành nghi thức, sau đó không đợi Khải Văn ăn no bữa sáng đã bị tổng lên xe ngựa đi đến thần điện cử hành nghi thức.

Ngày đó, xuất hiện nhiều nhất trước mắt Khải Văn chính là những người hầu chạy tới chạy lui, tâm tình của Khải Văn cũng vì thân ảnh bận rộn vội vàng của bọn họ mà dần trở nên lo lắng, tâm trạng như vậy duy trì cho đến khi tới thần điện, nhưng khi nhìn thấy Arthur ăn mặc bảnh bao đứng sau thành chủ mím cười nhìn mình, sự bất an và nôn nóng của Khải Văn nhất thời bình ổn trở lại.

Từng bước một, tiếp nhận ánh mắt chúc phúc hoặc hâm mộ cực kỳ hoặc đố kỵ của những người đến tham dự, mang theo hy vọng tươi đẹp về cuộc sống tương lai, Khải Văn nhìn Arthur trước mắt, đặt tay mình vào lòng bàn tay ấm áp của Arthur.

Mười ngón đan vào nhau, ánh mắt thành kính, hai người đứng thẳng nghe thành chủ hỏi ra lời thề, dùng thái độ trịnh trọng nhất nói ra tuyên thệ thật tình, ưng thuận lời hứa với đối phương, sau đó nhìn Arthur khéo miệng mang cười đeo cho mình tín bội.

Sau khi cử hành nghi thức ở thần điện xong, Arthur dẫn theo Khải Văn đi đến trong thần điện của tộc bạch hổ, ở nơi đó Arthur hướng tộc nhân của mình tuyên cáo rằng hẳn đã tìm được bạn lữ duy nhất trong đời này, đồng thời dưới ánh mắt của toàn thể tộc nhân đeo cho Khải Văn chiếc nhẫn tượng trưng cho quyền lực thuộc về bạn lữ của tộc trưởng.

Trong tiếng hoan hô của tộc nhân, Arthur ôm Khải Văn hôn một nụ hôn thật sâu, triền miên đến nỗi khiến Khải Văn trong lòng tĩnh lặng, giống như đóa lục bình dập dềnh trôi theo sóng nước, khi đó Khải Văn có chút muốn khóc, cậu cũng có gia đình thuộc về mình rồi.

.

”Chủ nhân, ngài tỉnh chưa?” Giữa lúc Khải Văn còn đang hồi tưởng tình hình ngày hôm đó, một tiếng gõ cửa kéo Khải Văn trở về hiện thực.

“Ừm, ta đã tỉnh.” Khải Văn lấy lại tinh thần vội vã ngồi dậy đáp.

“Nếu như ngài đã tỉnh, ta sẽ đem dụng cụ rửa mặt vào.” Thanh âm ngoài cửa cung kính nói.

“Được, vào đi.” Khải Văn mặc áo khoác gật đầu.

“Tối hôm qua ngài ngủ có ngon không?” Người vào là Hawes từng đưa thức ăn đến tầng thư thất, sau khi Arthur và Khải Văn kết làm bạn hữu hẳn liền được điều tới làm người hầu thân cận với Khải Văn.

“Ngủ rất ngon, còn người, Hawes?” Khải Văn gật đầu cười hỏi cái người đang cố gắng điều chỉnh biểu tình sao cho giống Ogden luôn mỉm cười kia.

“Nga, đương nhiên tốt, cảm ơn sự quan tâm của ngài.” Hawes kéo kéo khóe miệng, biểu tình cứng nhắc mà gật đầu.

“Đúng rồi.” Dưới mắt Khải Văn, Hawes giống như một đứa trẻ, vì vậy vô thức mà xoa xoa đầu hắn, “Đừng bắt chước Ogden tiên sinh, người còn nhỏ lắm.”

“Ta biết ta không bắt chước được Ogden tiên sinh dù chỉ là chút da lông...” Lời Khải Văn khiến Hawes nhất thời như một quả bóng xì hơi, ừ ừ nói, “Nhưng hiện giờ ta đã là người hầu của ngài, sao có thể giống ngày xưa không chút khí thế chứ?” Bởi vì tâm tình hạ, cho nên cái đuôi xù lông phía sau cũng rũ xuống.

“Khí chất của Ogden tiên sinh không phải một sớm một chiều là có thể học, phải tích lũy theo thời gian a.” Khải Văn không lưu tâm lắm tới vẻ nản lòng của Hawes, “Chỉ cần thời gian trôi qua, ta nghĩ người sẽ trở thành một người hầu ưu tú như Ogden tiên sinh vậy.”

“Thật sao? Chỉ cần có đủ thời gian là được sao?” Nghe Khải Văn khuyên, đôi mắt Hawes lại sáng lên, “Ta thật sự có thể trở nên ưu tú như Ogden tiên sinh sao?”

“Đương nhiên, chỉ cần chăm chỉ học tập, nhất định có thể.” Khải Văn khuyến khích.

“Ừm.” Được câu trả lời khẳng định của Khải Văn thuyết phục, Hawes nhiệt tình mười phần mà nắm chặt tay, “Ta nhất định sẽ nỗ lực.” Hawes vừa nói, cái đuôi kia cũng tràn trề sức sống mà lắc lắc.

“Vậy mới đúng chứ.” Khải Văn rửa mặt xong xoa xoa tay nói, “Arthur đã đi chưa?”

“Dạ, chủ nhân, tộc trưởng trước khi đi dặn ta nhắc người, dùng xong bữa sáng thì đừng quên đến chỗ của lão chủ nhân.” Hawes gật đầu nói.

“Nga, đúng rồi, ta thiếu chút nữa quên mất.” Nghe Hawes nhắc nhở, Khải Văn lúc này mới nhớ có chuyện đầu đầu đang chờ mình, có chút ảo não mà vỗ vỗ đầu nhắc chân đi ra ngoài cửa, “Chúng ta mau đi ăn sáng, đừng để papa và daddy chờ.”

“Dạ.” Hawes thấy Khải Văn hốt hoảng, động tác dưới chân cũng nhanh hơn.

“Papa, daddy, buổi sáng tốt lành.” Qua loa ăn điểm tâm, Khải Văn mang theo Hawes đi tới dãy phòng của Heller và Laurence, có chút xấu hổ mà vấn an hai người đang ngồi trên ghế phơi nắng, “Thật sự xin lỗi, hôm nay con dậy hơi trễ.”

“Không sao.” Heller cười ngoác Khải Văn bảo cậu đi tới ngồi bên cạnh mình, “Chúng ta thức dậy cũng chưa bao lâu, ăn điểm tâm chưa?”

“Dạ rồi, ngài và papa đã ăn chưa?” Khải Văn nhu thuận gật đầu hỏi.

“Đương nhiên là rồi.” Biểu tình của Laurence có chút đắc ý, “Hôm nay là ta tự mình xuống bếp đó!”

“Woa, sớm biết vậy con đã tới đây ăn ké rồi.” Khải Văn thấy Laurence đắc ý vênh vang, vì vậy vừa cười vừa nói, “Arthur thường nói tay nghề làm cơm của papa rất giỏi, con thật sự muốn nếm lâu lắm rồi, không ngờ có cơ hội tốt như vậy lại bỏ lỡ.” Nói đến đây, trên mặt Khải Văn lộ ra biểu tình tiếc nuối.

“Ờ, coi như thằng quỷ đó biết chọn hàng.” Biểu hiện của Khải Văn đã lấy được lòng Laurence, hắn đắc ý đến râu mép cũng sắp vênh lên, “Không sao, chỉ cần con cưng muốn ăn, lần tới ta sẽ làm cho!”

“Đây là papa ngài tự mình nói đó nha, daddy cũng nghe được, ngài không thể đổi ý.” Khải Văn nhếch mép.

“Đương nhiên.” Laurence học theo dáng vẻ của Khải Văn, hào khí vạn trượng mà vung tay lên, “Chỉ bằng tối nay ta tự mình xuống bếp, người với thằng trời đánh kia cũng tới dùng bữa tối đi.”

“Thật sao? Vậy là tốt quá!” Khải Văn cũng hưng phấn lên, cậu thích lão nhân tính tình mang theo chút trẻ con này, cũng thích theo Laurence mà huyền não.

“Đương nhiên rồi, để ta nghĩ xem, hôm nay nấu gì cho mấy đứa đây...” Cho tới giờ luôn thích hành động hơn thích nói, Laurence bắt đầu một lòng một dạ nghĩ xem đêm nay nên làm món gì để khoe tài.

Heller nhìn một già một trẻ trước mắt, bất đắc dĩ cười lắc đầu, sau đó lên tiếng, “Khải Văn người hôm nay không có chuyện gì làm, chiều nay ta mở tiệc trà, nếu như người rảnh có thể đến giúp ta chứ?”

“Đương nhiên, daddy.” Khải Văn nhanh chóng gật đầu, “Có gì cần làm ngài cứ nói con biết.” Nói rồi Khải Văn lại xấu hổ mà gãi gãi đầu, “Nhưng về mặt này thật sự con không hiểu nhiều, còn cần daddy dạy nhiều lắm...”

“Ai cũng không thể sinh ra đã biết những thứ này.” Heller cười kéo tay Khải Văn vỗ vỗ, “Đừng có gấp, ta sẽ chậm rãi dạy cho người, chờ sau này người thành thạo rồi, vậy những cuộc tụ hội này người sẽ có thể tự mình tổ chức.”

“Dạ, con nhất định chăm chỉ học tập.” Khải Văn gật đầu nghiêm túc nói.

.

Nói là chuẩn bị tiệc trà, nhưng công tác bố trí đương nhiên không cần Heller và Khải Văn tự mình ra tay, Khải Văn chỉ cần theo sau Heller xem hắn chọn bánh ngọt dành cho tiệc trà, xem xét nên pha loại trà nào, cần dùng trà cụ nào, có vài vị khách cần chuẩn bị thứ gì đó đặc biệt, rất nhiều việc đều cần phân phó, những người hầu sẽ chuẩn bị tốt.

Hạ đạt nhiệm vụ chỉ là há mồm mà nói, nhưng từng câu từng chữ hàm chứa ẩn ý trong đó Khải Văn đều phải học, nguyên nhân là vì những soi mói rườm rà trong giới quý tộc, Khải Văn học rất nghiêm túc, thái độ của cậu khiến Heller liên tục âm thầm gật đầu tán thưởng.

Buổi trưa sau khi dùng bữa xong, lại chờ một lúc nữa, những quý tộc được mời lục tục kéo đến trang viên, Khải Văn với vai trò chủ nhân trang viên đi cùng Laurence và Heller đi ra nghênh tiếp khách nhân.

Sau khi trò chuyện, ba người mời khách vào phòng nhập tọa, sau đó bảo người hầu đợi gần đó tiến lên dâng trà bánh.

Sau một lúc hàn huyên ban đầu, dần dần những quý tộc lớn tuổi đồng lứa tụ lại với nhau mà nói chuyện phiếm, mà những quý tộc trẻ cũng tụ tập lại, về phần Khải Văn, đương nhiên là chiêu đãi những quý tộc trẻ rồi.

“Món bánh ngọt này rất đặc biệt, nghe nói là đặc sản ở quê nhà của Khải Văn tiên sinh, trước đây ta chưa từng thấy.” Nhóm giống cái trẻ tuổi sau khi ngồi vào bàn, một trong số đó lên tiếng mở đầu câu chuyện.

‘Lại nữa rồi...’

Nghe được giống cái kia nói như vậy, trong lòng toát ra một câu nói, đầu đã ần ần đau.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29:

“Chỉ là một vài món ăn nhẹ, chưa từng xuất hiện tại thủ thành cũng là đương nhiên, ngài có thích mùi vị này không? Nếu thích thì ăn nhiều một chút.” Khải Văn khách khí cười nói.

“Cũng được.” Giống cái nọ lộ ra vẻ mặt soi mói, “Thỉnh thoảng ăn chút thật ra cũng thấy mới mẻ, nhưng đúng là không thể so với những loại bánh ngọt tinh tế, ta nghĩ đó mới chân chính thích hợp với quý tộc chúng ta.”

Lời nói này lập tức được đại bộ phận giống cái mang theo nụ cười rất có ẩn ý mà tán thành, đối với bầu không khí hữu hảo giả tạo này Khải Văn biểu tình không đổi, chỉ bày ra gương mặt cười khách sáo.

Thấy Khải Văn không tiếp chiêu, giống cái nọ cũng không tiếp tục trọng tâm chủ đề này, nhưng đúng là vẫn còn không cam lòng, vòng vo một hồi lại lên tiếng, “Nghe nói Khải Văn tiên sinh đến từ trấn nhỏ Fios phải không?”

“Ừ, đúng vậy.” Khải Văn gật đầu, ngay từ đầu khi Arthur tuyên bố muốn đính hôn với Khải Văn đã từng nói với cậu về vấn đề này, thương lượng hồi lâu với Laurence và Heller, cuối cùng cũng xác định được thân thế cho Khải Văn, trấn Fios nằm trong phạm vi thế lực của gia tộc Heller, xác định địa phương đó làm nơi Khải Văn sinh ra và lớn lên có thể giảm đi rất nhiều phiền phức, người khác muốn tra cũng không tra ra được cái gì.

“Trấn nhỏ Fios là một nơi rất mộc mạc bình dị, trách không được tính cách Khải Văn tiên sinh lại an tĩnh như thế.” Giống cái nọ đầu tiên là nói ra một câu vô thưởng vô phạt như vậy, sau đó lại uyển chuyển hỏi, “Không biết Khải Văn tiên sinh luôn sống một cuộc sống yên tĩnh, sau khi kết làm bạn lữ với Arthur tướng quân thì có thích ứng được với cuộc sống ở chủ thành phồn hoa này hay không?”

Thấy giống cái đặc biệt nhấn mạnh hai chữ phồn hoa, Khải Văn trong lòng buồn cười, thật ra, nếu như hẳn không lộ ra biểu tình ghen ghét khi nói đến chuyện cậu và Arthur kết làm bạn lữ, Khải Văn thật sự rất nguyện ý tin tưởng đây là sự quan tâm của một giống cái thiện lương đối với mình.

Khải Văn từ tốn uống một ngụm trà, thản nhiên cười nói, “Ngài nói đúng, ta quả thật thích an tĩnh không thích ồn ào, có điều từ khi đến chủ thành ta cũng không thường xuyên ra ngoài, cho nên kỳ thật nơi này cũng không khác lắm so với quê hương của ta. Lúc trước Arthur vì sợ ta buồn nên bảo ta đến tàng thư thất làm việc, như vậy cũng hợp ý ta lắm. Hiện tại cùng Arthur kết làm bạn lữ rồi, không đến tàng thư thất nữa, ngoại trừ theo daddy xử lý một vài chuyện trong trang viên thì thời gian khác cũng cùng papa daddy uống trà tâm sự thôi, cảm thấy so với cuộc sống lúc trước cũng không có gì khác biệt.”

“Thật không...” Giống cái kia nghe Khải Văn hơi hợt nói về chuyện giữa mình và Arthur như vậy, trong mắt hầu như muốn bốc hỏa, khẽ nói thầm hai chữ gì đó qua kẽ răng rồi lại không cam lòng mà khiêu khích, “Nếu ngài đã kết làm bạn lữ với Arthur tiên sinh, vốn chúng ta còn hy vọng được gặp ngài trong nhiều yến hội, nhưng lại chỉ có thể gặp ngài trong tiệc trà như hôm nay, ngài không thường xuyên xã giao như thế sao được chứ, cũng không tốt đối với Arthur tướng quân.”

“Đối với điểm này ta cũng xin lỗi, nhưng thân thể ta không được khỏe, từ nhỏ đứng giữa nơi đông người sẽ cảm thấy tức ngực choáng váng, cho nên mới không thể tham gia các tụ hội xã giao.” Về mặt áy náy của Khải Văn rất chân thành, “Mặc dù cũng thấy có lỗi với Arthur, nhưng thật sự không có cách nào khác, may là Arthur rất thông cảm cho ta, luôn luôn nói chỉ cần thân thể ta khỏe là được, những chuyện khác không cần lưu ý, hẳn đều sẽ giúp ta xử lý tốt. Tuy rằng Arthur nói thế, nhưng ta vẫn thấy có chút hổ thẹn, cho nên ta nghĩ mình nên rèn luyện thân thể nhiều một chút, để bản thân càng thêm khỏe mạnh, bởi vì ta cũng rất muốn cùng Arthur tham gia những yến hội này.”

“Arthur tướng quân rất tốt với ngài a...” Nguyên vốn định làm cho Khải Văn khó xử, nhưng không ngờ cuối cùng lại khiến mình tức muốn ói máu, giống cái nọ hận đến gần như muốn bóp nát tách trà trong tay.

“Giữa bạn lữ với nhau quan tâm săn sóc lẫn nhau cũng là đương nhiên thôi mà.” Khải Văn hợp thời làm ra dáng vẻ ngọt ngào lại đương nhiên, triệt để hạ nóc ao giống cái nọ.

Những giống cái còn lại đang xem kịch vui rôt cuộc cũng thấy để giống cái kia tiếp tục thì cuối cùng mất mặt sẽ là phe mình, vì vậy đều đổi chủ đề sang chuyện khác, bầu không khí thân thiện khiến Khải Văn nếu không phải còn nhìn thấy giống cái đang oán hận lườm mình kia thì quả thật sẽ tưởng màn vừa này là ảo giác.

Tuân theo phương châm bất biến ứng vạn biến, địch bất động ta bất động địch khẽ động ta mạnh động, tại bữa tiệc trà này Khải Văn có thể chiếm được thượng phong, rôt cuộc cũng gắng gượng tới nửa buổi, những giống cái ít ít nhiều nhiều bị thua thiệt kia hầu như là khẩn cấp bùng tách trà tản đi tự do hoạt động, chỉ còn lại Khải Văn ngồi lại tại chỗ vân đàm phong khinh mà uống trà, một bộ phong độ của bậc tông sư.

“Trông ngài rất hạnh phúc.” Giữa lúc Khải Văn hết sức tập trung thưởng thức bánh ngọt, một thanh âm vang lên trên đỉnh đầu, ngẩng lên vừa nhìn, Khải Văn liền theo phản xạ đón tiếp, “Chào, Gris tiên sinh.”

“Chào, Khải Văn tiên sinh, có phiền nếu ta ở nơi này trò chuyện với ngài một lúc không?” Gris vẫn bày ra dáng vẻ cả người lẫn vật đều vô hại như trước, cười tủm tỉm mà hỏi thăm.

“Đương nhiên, mời ngồi.” Khải Văn làm động tác mời.

“Món quà lần trước ta tặng ngài có thích không?” Gris ngồi vào chỗ của mình, phảng phất như bạn cũ mà thành thực lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên, cảm ơn món quà đó, ta và Arthur đều rất thích.” Khải Văn thản nhiên nói.

“Nga, ngài và Arthur tướng quân đều thích là tốt rồi.” Gris nhìn qua có vẻ rất cao hứng vì câu trả lời của Khải Văn, “Khi ngài và Arthur tướng quân cử hành nghi thức ta cũng có tham gia đó, cả hai đều trông rất xứng đôi, hiện tại xem ra, cuộc sống của hai người rất hạnh phúc, thật sự khiến người ta ước ao.”

“Cảm ơn.” Khải Văn mặc dù trong lòng có một tia không kiên nhẫn, nhưng vẫn không biểu hiện ra mặt.

“Hai ngày nữa nhà của ta sẽ cử hành yến hội, ngài sẽ đến chứ?” Gris hăng hái bưng bưng mà hỏi thăm, nói xong đại khái nghĩ vấn đề của mình có chút đường đột, vì vậy lộ ra một nụ cười thẹn thùng, “Kỳ thật ta rất mong ngài có thể tới, tham gia nhiều yến hội một chút rất có lợi để mở rộng vòng xã giao. Những lời lúc nãy Archibald nói tuy rằng không quá xuôi tai, nhưng nếu như ngài không vui thì cũng đừng nên tức giận, tính cách của hắn vốn là thế, cũng không có ác ý gì đâu, tuy ngẫu nhiên sẽ làm người ta khó chịu, nhưng cũng là có ý tốt. Ta cũng nghĩ ngài hẳn là nên tham gia những yến hội như thế, dù sao, như vậy đối với ngài và Arthur tướng quân đều có lợi, chỉ có qua lại với nhau mới có thể giúp quan hệ càng thêm vững chắc. Ta nghĩ, ngài cũng mong mình có thể giúp đỡ Arthur tướng quân một chút, đúng không?”

Sau khi nói xong đại khái nghĩ mình dùng từ không thích hợp, Gris lộ ra một nụ cười xấu hổ, “Ngài có nghĩ ta nói nhiều quá không? Thật ra, thật ra bởi vì ta rất muốn làm bạn với ngài, cho nên mới bất tri bất giác mà nói ra suy nghĩ trong lòng, lúc trước ngài sống ở Fios rất an lành, nhưng chủ thành không như nơi đó, ngài lại kết làm bạn hữu với Arthur tướng quân rồi, ta thật tình mong muốn ngài có thể dung nạp và thích ứng được với cuộc sống ở chủ thành, thật đó. Ngài chỉ có thể tham gia những hoạt động xã giao kia nhiều một chút, mới có thể dung nạp vào giới quý tộc này, dù sao chỉ có tiếp xúc thì mọi người mới có thể hiểu và tiếp nhận ngài...”

Nghe được kiến nghị chân thành không gì sánh được của Gris, Khải Văn trong lòng nhin không được mà cười nhạt, Gris này thật sự xem cậu như đồ ngọc cái gì cũng không hiểu hay sao, nếu thật sự dễ dàng như vậy, lúc nãy Archibald làm khó làm dễ mình sao không thấy ai lên tiếng đổi chủ đề khác, khi đó Gris bất quá cũng là một người xem kịch, cũng như những giống cái kia, bây giờ đợi khi tất cả mọi người đi rồi mới tới an ủi là có ý gì? Cho nên Khải Văn luôn không chịu nổi cái cách làm người của đám quý tộc này, dối trá, lạnh lùng, giả tạo, không có ý tốt.

Gris bày ra vẻ tri kỷ mà lải nhải hồi lâu, Khải Văn cũng chỉ câu được câu không mà nghe, thỉnh thoảng gật đầu vài cái và nói vài câu ậm ừ đơn giản để chứng tỏ mình đang lắng nghe, sau đó chờ Gris cuối cùng cũng im lặng ngừng nói vì phản ứng lạnh nhạt của Khải Văn, Khải Văn mới lễ phép đứng lên nói, “Xin lỗi, ta phải đi xem món ăn nhẹ được chuẩn bị cho Arthur đã xong chưa, Arthur luôn có thói quen dùng chút trà bánh vào lúc này, ta mong các người hầu không nên vì hôm nay có khách quý mà quên mất, xin lỗi không tiếp được.”

Không ngờ mình tận tình khuyên bảo mà Khải Văn lại phản ứng như vậy, nụ cười của Gris trong nháy mắt hơi cứng lại, nhưng vẫn cấp tốc trở lại bình thường, “Đương nhiên, ngài cứ đi đi, lát nữa có cơ hội chúng ta tiếp tục nói.”

Khải Văn cảm thấy trong lòng nhẹ hẫng, cậu sẽ không điên tới nỗi để cho Gris có cơ hội chộp được mình mà lải nhải thêm nữa đâu.

Nói tóm lại, bữa tiệc trà lần này tổ chức rất thành công, hầu như tất cả quý tộc đều biểu thị rất cảm kích Heller và Khải Văn chiêu đãi, mà Heller và Khải Văn cũng nhiệt tình tỏ vẻ hoan nghênh mọi người lần sau đến thăm.

“Hô ——” Nhìn xe ngựa của các quý tộc dần dần đi khuất khỏi tầm nhìn, Khải Văn nhin không được mà thở phào một cái.

“Mệt lắm sao?” Heller nhìn biểu tình được giải thoát của Khải Văn, nhin không được mà bật cười.

“Dạ.” Khải Văn nhìn vào đôi mắt biết cười của Heller, biết hành vi ‘mờ ám’ của mình đã rơi vào trong mắt Heller, nhất thời của chút xấu hổ, “Vừa mới bắt đầu học chiêu đãi khách nhân, nên có chút luống cuống, daddy, con không gây thêm phiền cho ngài chứ?”

“Đương nhiên là không, Khải Văn nhỏ bé của ta làm rất tốt.” Heller cười kéo tay Khải Văn đi vào trang viên, “Lúc trước ta theo daddy của Laurence học những thứ này còn luống cuống hơn cả người nữa kia, người làm tốt hơn ta nhiều.”

“Ngài đừng khen con như vậy, con sẽ tự mãn đó.” Khải Văn trời sinh đã được người ta thích, những lời này vừa ra khỏi miệng đã khiến Heller sững sốt một chút, sau đó liền cười ha hả, vỗ cánh tay Khải Văn nói, “Thảo nào Arthur thích người như thế, người thật đúng là một đứa trẻ khiến người ta yêu mến.”

Nghe Heller nhắc tới Arthur, trên mặt Khải Văn lại hiện lên một mảng đỏ ửng.

Một lớn một nhỏ nói nói cười cười trở về trang viên, Heller bảo Khải Văn nghỉ ngơi một hồi rồi đến khu nhà của mình dùng bữa, Khải Văn gật đầu đồng ý.

.

Dù nói chỉ cần đến đúng giờ cơm chiều là được, nhưng Khải Văn vẫn tới sớm trước thời hạn để giúp đỡ cho Laurence, nhìn dáng vẻ chăm chú xử lý nguyên liệu nấu ăn của cậu, Laurence và Heller đều nghĩ đứa trẻ này thật là không thích cũng không được.

“Nghe nói tiểu bảo bối của ta hôm nay khẩu chiến quần hùng làm cho những giống cái kia đều ghen lời phải không?” Khải Văn đang cúi đầu bóc vỏ đậu bống rơi vào một cái ôm ấm áp, bên tai vang lên một thanh âm mang theo ý cười.

Không hề chuẩn bị tâm lý bị làm cho giật mình, Khải Văn bắt mắt lườm sang Arthur, “Sao người lại âm thầm đứng sau lưng ta a?”

“Ngô... Ta còn tưởng thân ái hử là đã quen với tiếng bước chân của ta rồi chứ!” Arthur chun mũi, tỏ ra nhỏ nhỏ oán giận.

“Arthur tiên sinh thân ái, biết vì sao ta đây thấy tia chớp rồi mới nghe được tiếng sấm không?” Khải Văn xoay người nghiêm trang hỏi Arthur.

Arthur bị một câu ‘thân ái’ làm cho tâm tình cao bay bay, phối hợp đáp, “Nga, đương nhiên không biết, Khải Văn tiên sinh thông thái, ngài có thể giải thích cho ta nghi vấn này không?”

“Khụ khụ, đương nhiên.” Khải Văn bày ra một bộ học giả mà háng giọng, sau đó lên tiếng, “Bởi vì, cái tai mọc phía sau con mắt, cho nên ta mới thấy tia chớp rồi mới nghe tiếng sấm a, nếu như ta có đôi tai mọc trên đầu như Arthur tiên sinh, ta có thể nghe được tiếng sấm trước rồi mới nhìn thấy tia chớp rồi.”

“Thì ra là thế.” Arthur tỏ ra bình tĩnh đại ngộ, sau đó lại giống như bảo bảo mà đề ra vấn đề của bản thân, “Cái đó và việc ngài không nghe tiếng bước chân của ta có liên quan gì với nhau sao?”

“Đương nhiên là có liên quan.” Khải Văn một bộ ‘Sao mà người ngốc thế’ nhìn Arthur, “Bởi vì cái tai ta mọc sau con mắt a, cho nên ta phải nhìn thấy người trước rồi mới nghe tiếng bước chân a!”

“Phốc ha ha ha ha ha...” Arthur bởi vì Khải Văn châm chọc mà cười phá lên, vươn tay ôm Khải Văn hôn lên tai cậu, “Thì ra là thế, Khải Văn tiên sinh quả nhiên là một người có học thức uyên bác!”

“Đó là đương nhiên!” Arthur phối hợp như vậy, Khải Văn cũng cố tỏ ra vui vẻ đắc ý.

Mà Laurence đứng ở cách đó không xa đang khoe kỹ thuật xắt rau cùng với trợ thủ đắc lực Heller đang nhìn hai người vừa nói vừa cười kia, Heller lên tiếng nói, “Arthur trông rất hạnh phúc.”

“Đương nhiên, tên nhóc đó chọn bạn lữ cũng tài như cha nó.” Laurence hất hàm khoe mẽ.

Hắn vừa trả lời xong đã bị Heller liếc xéo một cái.

.

“Khải Văn, tay nghề papa thế nào, cũng không tệ lắm ha?” Trên bàn cơm, Laurence thấy Khải Văn vừa đưa thức ăn vào miệng liền khấn cấp hỏi.

“Hm, siêu siêu siêu ngon.” Khải Văn nuốt thức ăn xuống gật đầu cái rụp, vươn hai ngón tay cái, “Mười điểm mười điểm!”

“Thật sao? Haah, ta nói cho người nghe, đây là món sở trường của ta, ăn nhiều một chút ăn nhiều một chút.” Khải Văn khen ngợi làm cho Laurence mừng rỡ cười thấy rằng không thấy mất, nhiệt tình gấp thập cho Khải Văn, “Người thích thì sau này papa thường xuyên làm cho người ăn.”

“Thật sao? Vậy có phiền papa không?” Từ nhỏ đã thiếu tình thương của cha nên Khải Văn đối với Laurence càng lúc càng ỷ lại, thường ngày vô thức mà toát ra tính trẻ con trước mặt hai vị trưởng bối.

“Không đâu, người tới ta còn rất vui nữa là, sau này muốn ăn thì nói trước với papa, cho người ăn tới no luôn!” Laurence phi thường hưởng thụ ánh mắt sùng bái của Khải Văn, vỗ ngực một cái rung trời.

“Dạ!” Nghe Laurence trả lời, đôi mắt Khải Văn biến thành hai vầng trăng khuyết.

“Papa, ngài tốt với Khải Văn như vậy, ta sẽ ghen đó.” Arthur nhìn hai người đang vui vẻ kia, mở miệng trêu ghẹo.

“Người? Ghen? Ta không nghe nhầm chứ?” Laurence dùng khước mắt liếc nhìn Arthur, “Người mỗi ngày bận rộn bên ngoài không có thời gian ở nhà, giờ còn dám mở miệng nói vậy hả?”

“Nga, papa, ngài cũng từng trải qua chuyện như ta, chẳng lẽ ngài không biết làm tộc trưởng kiêm tướng quân là chuyện bận rộn thế nào sao?” Arthur cảm thấy vừa rồi mình đã bê đá đập vào chân mình, nhưng hẳn cũng hiểu papa và daddy mình đối với việc không được gặp con trai thường xuyên thì có chút oán niệm.

“Được rồi, sao mỗi lần các người gặp nhau lại cãi nhau vậy hả?” Heller vẫn an tĩnh mỉm cười nhìn bọn họ lúc này lên tiếng, “Mau ăn đi, nếu không sẽ nguội mất.” Nói xong cũng gấp thức ăn vào chén Khải Văn, “Ăn nhiều chút thân thể mới khỏe mạnh, người xem người gầy thế kia.”

“Cảm ơn daddy.” Khải Văn nhanh chóng nâng chén tiếp nhận, có chút xấu hổ nói, “Con trời sinh đã như vậy, ăn cũng không mập nổi.”

“Hả, sao lại như thế được.” Laurence cũng thấy Khải Văn có chút gầy gò, lắc đầu nói, “Sau này a, ban ngày người cứ cùng chúng ta dùng bữa đi, để ta bồi bổ cho người, bảo đảm sau này người sẽ không gầy teo như bây giờ đâu.”

“Đúng vậy, người ăn một mình không ai trò chuyện, không bằng ban ngày cùng chúng ta dùng bữa đi.” Heller cũng thấy đề nghị của Laurence rất tốt, “Nhiều người ăn cũng ngon hơn.”

“Dạ.” Được hai vị trưởng bối quan tâm Khải Văn đương nhiên vui vẻ đồng ý, suy nghĩ một chút cậu lại lên tiếng, “Nếu như papa daddy không ngại, không bằng buổi tối con và Arthur cũng đến ăn, mọi người ngồi cùng bàn nói nói cười cười cũng rất vui.”

Nghe Khải Văn nói như vậy, đôi mắt của Laurence và Heller cũng sáng ngời, Arthur thấy thế đương nhiên liền gật đầu, “Vậy nghe Khải Văn đi, đến lúc đó papa và daddy đừng chê chúng ta phiền a.”

“Hừ, đến lúc đó tên nhóc người đừng chọn ba lấy bốn là được.” Tuy rằng rất vui vẻ vì con trai có thể mỗi ngày cùng mình dùng bữa, nhưng Laurence vẫn không quên bày ra cái giá của trưởng bối, chỉ là cái đuôi không ngừng vung vẩy phía sau tiết lộ tâm tình hân, mà ba người kia đều chú ý tới lại chỉ cười không vạch trần ra.

Từ khi Laurence thoát vị tộc trưởng, để cùng Heller trải qua cuộc sống không bị quấy rầy, cho nên khu nhà bọn họ không có người hầu ở một bên đợi lệnh, hai người hầu như trải qua cuộc sống như những người bạn lứa bình thường, đại bộ phận đều là tự mình làm.

Sau bữa cơm tối, Heller thấy Laurence và Arthur hình như có chuyện cần bàn, cho nên khi Laurence và Arthur rửa chén xong liền pha trà ngon cho bọn họ, mà mình cùng Khải Văn lại đến một gian phòng khác ngắm nhìn vài vật nhỏ mà mình tích lũy.

“Hiện nay bên ngoài thế nào?” Nhấp một ngụm trà, thu lại biểu tình cười hớn hở, Laurence lên tiếng hỏi đứa con ở đối diện.

“Bên ngoài thì gió yên sóng lặng, nhưng phía dưới là dòng chảy ngầm đang cuộn trào rất mãnh liệt.” Arthur thần nhiên nói.

“Chuyện lần trước* còn chưa khiến Felix thanh tỉnh sao?” Laurence nghe vậy thì nhú mày.

*(đó là lần Felix cử đám lính cầu tới giết Trình Trì, ai chưa xem thì mời xem bộ Xuyên việt thú nhân chi thành để hiểu rõ hơn nhé)

“Papa, hiện giờ tình huống của thành chủ cũng không lạc quan, ta nghĩ, đại khái là Felix quá mức lạc quan.” Arthur nghe vậy thì lộ ra một nụ cười trào phúng.

“Hừ, cùng một giuộc với đám lính cầu ti tiện kia liền trở nên nông cạn ấu trĩ như bọn chúng rồi à?” Laurence hừ lạnh một tiếng, “Hay thời gian thái bình quá lâu nên khiến hần quên móng vuốt và nanh nhọn của Aubrey, thật sự cho rằng thông gia với tộc hắc báo là có thể lấy thúng úp voi?”

“Chuyện lần trước chúng ta đã ra tay, bất mãn của Felix đối với chúng ta càng thêm cường liệt.” Arthur suy nghĩ một chút, nói, “Gần đây không ngừng tìm cách ngăn chân chúng ta.”

“Không cần để ý tới hần.” Trong mắt Laurence lóe ra tia lạnh lẽo, “Dã tâm bành trướng quá mức cuối cùng chỉ dẫn đến diệt vong, tuổi đã lớn, người cũng hồ đồ, hồ đồ đến nỗi không rõ phía trước lóe ra ánh vàng che đi một con đường không có lối về.” Laurence hít sâu một hơi, “Người đi nói với các tộc nhân, dạo gần đây nên chú ý một chút, ta nghĩ gió sắp nổi lên rồi.”

“Ta hiểu, papa.” Arthur gật đầu đáp.

“Còn nữa.” Laurence lại nghĩ tới một chuyện, “Về thiếu chủ, người hãy đi giúp hần, dù sao hần cũng là người nối nghiệp của Aubrey... Haah, đôi khi số phận chính là như thế, có khả năng thì lại không thể kế vị, có thể kế vị thì lại không có đủ rèn luyện...” Câu kế tiếp nói rất nhỏ, nhưng Arthur không nghe sót chữ nào, nhú mày không nói gì.

“Trò chuyện xong chưa?” Khi hai cha con nói được một hồi, Heller và Khải Văn đi vào.

“Ừ, lại dẫn Khải Văn tới xem bảo bối của người à?” Heller và Khải Văn vừa xuất hiện, Laurence liền lộ ra nụ cười hớn hở toe toét, “Tên nhóc kia, thấy thú vị không?”

“Dạ, thú vị cực kỳ!” Khải Văn được Heller dẫn đi xem những thứ hần cất giấu đến nỗi hai mắt sáng rực, dùng sức gật đầu.

“Ha hã, lần sau dẫn người tới kho của ta, bảo đảm thú vị hơn chỗ daddy người nhiều!” Laurence cười ha hả nói.

“Thật sao?” Đôi mắt Khải Văn càng sáng.

“Đương nhiên.” Laurence cười gật đầu, đứng lên vỗ vỗ vai Arthur, “Thời gian cũng không còn sớm, người dẫn Khải Văn về nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Arthur gật đầu, đứng lên, “Ngủ ngon, papa, daddy.”

“Ngủ ngon.”

~*

~“Hôm nay rất vui sao?” Arthur cùng Khải Văn lên đường trở về nhà chính, nhìn thấy Khải Văn liên tục ngâm nga hoặc thỉnh thoảng cười khẽ bèn hỏi.

“Ừ... Tối nay vui lắm.” Khải Văn vừa định gật đầu, nhưng tròng mắt đảo một cái rồi mới mở miệng nói.

“Nga, buổi tối vui, vậy buổi chiều không vui sao?” Arthur vươn tay nắm tay Khải Văn, để cậu nhích tới bên mình.

“Hừm, liên tục vòng vòng vo vo, làm sao vui vẻ cho cam.” Khải Văn hiện giờ đối với Arthur là có gì nói nấy, mà Arthur cũng thích tính cách không giấu diếm gì của cậu.

“Nếu như không thích thì sau này đừng tổ chức những buổi tiệc xã giao như vậy nữa, dù sao mời bọn họ tới cũng chỉ toàn nói nhảm.” Arthur không thêm để ý mà nói.

“Khó lắm.” Khải Văn không chút nghĩ ngợi đã phủ định, “Không qua lại sao được, không tốt cho người, người khác cũng sẽ nói nhà chúng ta kiêu ngạo.”

Thấy Khải Văn một lòng suy nghĩ vì mình, Arthur nhin không được bèn cúi đầu hôn cậu một chút, “Nhưng người mệt mỗi ta sẽ đau lòng.”

“Hi hi, không sao không sao.” Khải Văn vì động tác của Arthur mà đỏ bừng mặt, nhưng vẫn cười cười xoa tay nói, “Nếu thật sự muốn bồi thường cho ta, vậy chờ sau này khi người không còn làm tộc trưởng, chúng ta sẽ cùng papa daddy tìm một căn nhà nhỏ, tự mình bài trí, trải qua những ngày bình yên, có được không?”

“Rất tốt.” Arthur nghe được yêu cầu của Khải Văn, sừng sốt một chút, lập tức gật đầu đáp.

Khải Văn nhất thời cười đến tít cả mắt, lại bắt đầu lôi kéo Arthur kể về chuyện mình được thấy bảo bối của Heller...

Hai người tay trong tay chậm rãi bước dưới ánh trăng, tiếng cười nói theo gió nhẹ bay đi rất xa...

30. Chương 30

CHƯƠNG 30:

Một buổi chiều ngày hè nào đó, bên trong vườn hoa nhỏ tại trang viên của Arthur, các thị vệ luôn luôn nghiêm túc canh gác lần đầu tiên phải cố gắng duy trì biểu tình nhin cười đến đau cả ruột, nhưng đường nhìn đều dõi theo một hướng, theo đường nhìn của họ mà nghĩa sang, phát hiện đối tượng quan tâm chính là một trong những chủ nhân của trang viên này và cũng là bảo bối nhi tử của thượng cấp mình.

“Nè nè nè, Viên Viên người đừng phá mà!” Khải Văn không để chút ý mình đã trở thành biểu tượng buồn cười của người khác, chỉ đành xấn tay áo bất đắc dĩ nói với Nath.

Đáng tiếc lần này Nath không chịu nghe lời Khải Văn, luôn muốn giãy khỏi tay cậu mà chạy đi.

“Ai, chờ ta thoa xong xà phòng đã a.” Khải Văn tay mất lạnh lẽo kéo hai cái chân sau ngắn ngủn của Nath trở về, sau đó nắm lấy thắt lưng đầy đà của nó nói, “Xong liền mà, chờ chút đi, không nên gấp như thế a.”

“Thu thu...” Nath dính một thân bọt xà phòng thấy Khải Văn có chút mất hứng, đành kiên nhẫn mà ngừng lại, nhưng vẫn nhin không được mà dùng bàn tay có đệm thịt mềm mại đẩy đẩy Khải Văn, ý bảo cậu làm nhanh một chút.

“Biết rồi, biết rồi, lập tức xong ngay.” Khải Văn vừa gật đầu đáp vừa thoa nhanh hơn.

Sau khi làm cho cả người Nath dính đầy bọt xà phòng, Khải Văn kéo thắt lưng đầy đà của Nath lên trước hai bước, sau đó lại nhúng nó vào cái chậu nhỏ, Nath được đặt dựa vào cái chậu trơn trơn lập tức tỉnh táo lại, cũng không cần Khải Văn hành động đã tự mình vẩy vẩy cái móng lên cao mở vòi nước, sau đó giống như một đại gia mà nằm vào trong chậu, để mặc cho dòng nước chảy ào ào lên bụng mình, trong miệng còn không ngừng phát ra tiếng kêu thu thu thu, có vẻ rất ư là thoải mái.

“Ai nha, không được làm vậy, lỗ nước chảy vào lỗ tai làm sao bây giờ a?” Khải Văn thấy thế liền tiến lên vớt nó ra, đặt chân sau của Nath đứng thẳng còn cậu thì cầm lấy vòi nước tưới lên người Nath tẩy đi bọt xà phòng.

Dòng nước mát mẻ, động tác xoa bóp không nặng không nhẹ của Khải Văn, Nath thoải mái đến híp cả mắt, ngược mắt le lưỡi tỏ vẻ thích chí.

“Hừ hừ, người thoải mái lắm đúng không, hôm trước mới tắm cho người, bây giờ lại lần cho bản cả người.” Khải Văn nhìn dáng vẻ thoải mái lâng lâng của Nath nhin không được mà nhéo nhéo cái tai nhỏ của nó.

“Thu thu.” Nath mở đôi mắt nhỏ tròn xoe, ôm tay Khải Văn cọ cọ.

“Người a...” Khải Văn cũng không cách nào chống cự với sự làm nũng của nó.

Lúc này phía sau Khải Văn truyền đến tiếng cười khê, quay đầu nhìn thì phát hiện Arthur đang đứng cách đó không xa cười nhìn mình, Khải Văn đứng lên định chạy đến gần Arthur, nhưng lại đang dở tay tắm cho Nath, liền ngồi trở lại, chỉ ngẩng đầu nói, “Sao hôm nay về sớm vậy?”

“Không có gì làm nên về sớm.” Arthur nói rồi đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh Khải Văn, không chút lưu tình mà nhéo nhéo cái bụng nhỏ căng tròn của Nath, “Lại tắm cho viên thịt này nữa à?”

“Ừ.” Khải Văn gật đầu, cười tủm tỉm nhìn Nath lúc này đã có một màu lông đen trắng rõ ràng, nói với Arthur, “Nhìn xem, tắm xong sạch sẽ biết bao nhiêu, người không biết đâu, mới này hình như Viên Viên lăn trong đồng đất bùn, cả người nhìn vừa nâu vừa đen.” Nói rồi Khải Văn lại lộ ra biểu tình khổ não, “Không biết có phải vì nó trưởng thành rồi hay không, càng ngày càng thích chạy loạn khắp nơi, luôn khiến cho cả người bẩn ơ là bẩn.”

“Có lẽ vậy.” Arthur bí hiểm mà nhìn Nath đang rút cổ vờ nhìn nơi khác sau khi mình đến, “Tắm cho nó xong thì về phòng, nắng chiều không tốt lắm, ta vào trước.”

“Biết rồi.” Khải Văn gật đầu.

Đợi cho Arthur rời đi, Nath lại hưng phấn, ôm vòi nước không buông tay, Khải Văn giành không được bèn ấn nó xuống ‘cọ rửa’, cuối cùng nhờ một thị vệ bế Nath tới nơi của Abu rồi mới đám cái lưng mỏi đi về phòng.

.

“Sao lại đầy mồ hôi như vậy.” Khải Văn đi vào gặp được Arthur vừa từ trong phòng tắm đi ra, Arthur thấy Khải Văn đầu đầy mồ hôi thì hơi sững sốt.

“Là Viên Viên đó, bắt nó thành thành thật thật tắm khó quá đi, ta mệt muốn chết rồi, nếu như nó có thể ở sạch một chút thì tốt quá, không cần cách một ngày lại phải tranh đấu với nó một lần.” Khải Văn vừa lau mồ hôi vừa oán giận nói.

“Ha ha.” Arthur bật cười, tiện thể cầm lấy quần áo sạch sẽ của Khải Văn đưa cho cậu, “Người cũng đi tắm rửa đi, cả người đầy mồ hôi thì khó chịu lắm a.”

“Ừ.” Khải Văn gật đầu, “Chờ ta tắm xong chúng ta đến chỗ papa daddy ăn a.”

“Ừ, được.” Arthur gật đầu đáp.

Chờ khi Khải Văn vào phòng tắm, Arthur mới bưng một ly rượu trái cây ướp lạnh đứng trước cửa sổ nhìn xuống, phát hiện Nath vốn nên được đưa đến cho Abu lại hự hự chạy tới bên cái ao, mở vòi nước rồi thả mình vào chậu, Arthur nghĩ, nguyện vọng mong muốn Nath yêu sạch sẽ ít tắm lại đại khái trong thời gian ngắn không có khả năng thực hiện rồi, bất quá, hệ thống nước máy là một thứ tốt, Khải Văn quả nhiên là bảo bối hay nhất mà thiên thần ban tặng.

Từ khi hệ thống nước máy xuất hiện, cũng đúng ngay lúc thời tiết dần nóng lên, khi tắm mọi người cũng không cần nấu nước nóng, ngày đó Khải Văn thấy người hầu mỗi người khiêng một thùng nước từ trong giếng đổ vào bồn, một chuyến đi thì một chuyến mệt, liền nói thầm một câu, “Nếu như có nước máy thì tốt rồi.”

“Nước máy? Đó là cái gì?” Những lời này bị Arthur thính tai nghe được bèn cất tiếng hỏi.

“Nước máy là...” Khải Văn định giải thích, nhưng đột nhiên lại nhớ tới gì đó, vỗ tay ba cái dùng đôi mắt sáng rực nhìn Arthur, “Đúng, chúng ta có thể tạo ra một hệ thống nước máy!”

Khải Văn hoa tay múa chân liên tục giải thích, cuối cùng cũng giúp Arthur hiểu được nước máy là cái gì, vòi nước là cái gì, nghe được Khải Văn giảng giải, Arthur biết đó là một thứ tốt, vung tay bảo thủ hạ hành động, rốt cuộc người nhiều lực lớn, không cần nhiều thời gian, vòi nước cũng đã được làm ra, đường ống cũng xong, khi vặn vòi nước thấy được dòng nước sạch từ bên trong chảy ra thì toàn bộ mọi người trong trang viên đều kinh hãi hét lên.

Đợi khi bắt đầu dùng nước máy, ánh mắt của mọi người nhìn về phía Khải Văn quả thật chính là thán phục, không cần lao lực múc nước giếng, chỉ cần nhẹ nhàng vịn vòi nước, thì nước sẽ ào ào từ trong vòi chảy ra, còn chuyện gì tốt hơn chuyện này? Chủ nhân chúng ta thật lợi hại, cư nhiên có thể làm ra thứ kỳ diệu này!

Thứ tốt đẹp luôn luôn truyền bá nhanh chóng, khi quý tộc đầu tiên ghé thăm trang viên phát hiện chỗ tốt của hệ thống nước máy, cho đến giữa hè, hầu như trong nhà tất cả quý tộc ở chủ thành đều tạo ra hệ thống nước máy, mà khi mọi người biết được người phát minh ra nó chính là Khải Văn, đều là thất kinh. Đến tận lúc này, ánh mắt nhìn về phía Khải Văn không bao giờ mang theo khinh thị nữa, mà còn nhiều kính ngạc và tán thán cùng với những suy nghĩ sâu xa.

Đối với kết quả này Arthur thập phần thỏa mãn, thành thật mà nói, nếu như không phải vì Khải Văn, Arthur cũng chẳng thêm quần đám quý tộc nông cạn kia có dùng hệ thống nước máy hay không!

“Đang xem cái gì vậy?” Khi tắm xong sẵn khoái đi ra, Khải Văn phát hiện Arthur đang cong khốe miệng nhìn ra ngoài cửa sổ, vì vậy thuận miệng hỏi.

“Không có gì.” Arthur quay đầu cười nói, đi tới bên cạnh Khải Văn, Arthur kéo cậu đến bên mình ngồi xuống, “Hôm nay có vui không?”

“Vui a.” Nghe được thăm hỏi ân cần của Arthur, Khải Văn gật đầu đáp, “Không có gì phiền não, sao lại không vui được.”

“Vậy người chuẩn bị chưa?” Arthur từ phía sau ôm lấy Khải Văn, gác cằm lên vai cậu nhẹ giọng hỏi thăm vào tai cậu.

“Chuẩn bị cái gì?” Khải Văn nhất thời không kịp phản ứng.

“Người không nhớ sao?” Nghe được Khải Văn hỏi ngược, Arthur nhướng mi.

“Nhớ cái gì ——” Khải Văn buồn bực quay đầu hỏi Arthur, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt mang theo bất mãn của Arthur, nhất thời phản ứng được, vỗ tay một cái, “A, đúng, sinh nhật người, vài ngày nữa là sinh nhật của người, đúng không?”

“Vì sao từ khi chúng ta kết làm bạn lữ, người càng ngày càng không thêm quan tâm ta chứ?” Arthur nhìn Khải Văn, lên án.

“Ây, không phải thế.” Khải Văn chợt dạ phát phát tay, lấy lòng mà khoác tay lên vai Arthur, “Người đột nhiên nhắc tới chuyện này, ta không kịp phản ứng nha, ta thật sự nhớ rõ mà.”

“Vậy người chuẩn bị quà gì cho ta?” Arthur cũng không dự định buông tha Khải Văn tiên sinh thoát nhìn không quá quan tâm tới mình kia, lên tiếng đòi hỏi.

“Ách...” Khải Văn ghen một chút, lập tức đảo mắt, vỗ tay hùng hồn nói, “Nếu là sinh nhật đương nhiên là phải có kinh hỉ rồi, nếu như nói trước thì đâu còn là kinh hỉ nữa a, ai nha, dù sao người chỉ cần kiên trì đợi là được, tới đó sẽ biết thôi, tin tưởng ta, được chưa?”

“Thật sao?” Trên mặt Arthur viết rõ hai chữ, không tin.

“Đương nhiên.” Khải Văn nói chắc nịch, “Nếu lúc đó người không cảm thấy kinh hỉ, ta cho người phạt thế nào cũng được.”

“Tốt, người phải nhớ kinh hỉ mà ta muốn, là đặc biệt, là duy nhất a.” Arthur lại căn dặn một lần.

“Biết rồi.” Khải Văn không muốn dây dưa mãi chủ đề này, vươn tay kéo Arthur, “Chúng ta đến chỗ papa đi, daddy và papa khẳng định đang chờ chúng ta hỗ trợ, đừng ngồi mãi ở đây.”

Thấy được Khải Văn nói lảng sang chuyện khác, Arthur lại ngoan ngoãn không nói thêm gì nữa, chỉ cười để Khải Văn nắm tay mình đi đến khu nhà kia, bất quá đối với sinh nhật lần này, Arthur nghĩ mình có thể chờ mong một chút.

.

Bởi vì có điều để chờ mong, cho nên Arthur nghĩ những công vụ nặng nề ngày thường thoát nhìn cũng không làm cho người ta uể oải như vậy, đến ngày sinh nhật, Arthur hăng hái bừng bừng để Khải Văn nắm

tay mình mà đi đến phòng khách, khi thấy được cả căn phòng đầy ắp người, Arthur sửng sốt một chút, như cười như không quay đầu nhìn Khải Văn đang nhiệt tình đứng bên cạnh, “Đây là kinh hỉ của người?”

Quý tộc đến đây chúc mừng, cả đại sảnh được trang hoàng rực rỡ và những người hầu mặc những bộ quần áo đẹp, Arthur nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới ba lần, thực sự không phát hiện có gì khác so với sinh nhật năm ngoái của mình.

“Đương nhiên không phải.” Khải Văn thì lại có vẻ rất tự tin, nhỏ giọng kể tai Arthur thủ thỉ, “Người là tộc trưởng và đại tướng quân a, yến hội như vậy không phải nên tổ chức sao, kinh hỉ của ta không phải cái này, người thực hiện chức trách hiện tại của người là được, lát nữa ta sẽ cho người xem kinh hỉ.” Nói đến đây, mặt Khải Văn bỗng nhiên đỏ lên.

Thoáng nhìn vành tai đỏ đỏ của Khải Văn, Arthur nguyên bản bởi vì nhìn thấy tràng cảnh này mà có chút thất vọng, nhưng tâm tình liền chuyển biến tốt hơn, quay đầu cười tươi rói với quý tộc đang đi tới gần mình, “Phi thường cảm kích ngài đã tới dự tiệc sinh nhật...”

Có thể những yến hội của các nhân vật thượng tầng đều là thế này, mặc kệ có tính chất gì, kỳ thực hàng năm đều như nhau, phòng khách được trang hoàng tráng lệ, người hầu bận rộn không gì sánh được, các quý tộc quen thuộc, mọi người đây đó trò chuyện cười đùa, giao lưu tình cảm, thoạt nhìn quả thật chẳng có gì mới mẻ, không thú vị lại làm cho người ta mệt mỏi.

Kỳ thật Arthur đã bắt đầu chán ghét những yến hội thế này, nhưng có thể bởi vì kinh hỉ sắp được biết, hoặc là lần này có Khải Văn bên cạnh, Arthur bỗng nhiên cảm thấy đối mặt với những câu nịnh hót và thủ đoạn tiếp cận của bọn họ cũng không quá phiền chán.

Đứng với Arthur một hồi, Khải Văn bị Heller gọi đi giúp đỡ, lưu lại một mình Arthur đối mặt với đám quý tộc nịnh nọt kia, một hồi lâu Arthur mới tìm được cái cớ để trốn sang một nơi không người mà lấy hơi.

.

“Arthur tiên sinh, chúng ta bỏ trốn đi?” Vừa đi tới cửa bên, Arthur đã bị một lực kéo kéo sang một bên, bên tai vang lên tiếng nói quen thuộc, nghiêng đầu, liền nhìn thấy gương mặt tươi cười xán lạn của Khải Văn.

“Bỏ trốn?” Trong lòng Arthur mơ hồ hiểu ra gì đó, trên mặt lộ ra nụ cười thích thú.

“Đúng vậy, bỏ trốn.” Khải Văn gật đầu, lại kéo tay Arthur, “Xin hỏi Arthur tiên sinh, ngài nguyện ý bỏ trốn cùng ta không?”

“Đương nhiên, vinh hạnh cực kỳ.” Arthur cũng không để Khải Văn đợi lâu, hấn cong khoe môi, đưa ra câu trả lời khẳng định.

Khải Văn thấy thế nụ cười càng thêm tươi, kéo tay Arthur chạy đến một phương hướng.

Hai người vòng qua các thị vệ, chạy thẳng đến lối vào rừng.

Khải Văn trước đó đã chuẩn bị xe ngựa, hai người cũng không mất nhiều thời gian để đến lối vào rừng, Khải Văn từ trên xe ngựa xách lấy một cái bao, tay kia kéo Arthur sang, “Cho nên, giờ chúng ta đã bỏ trốn vào rừng!”

“Vâng theo ý nguyện của ngài.” Hiểu ý Khải Văn, Arthur kéo tay cậu hôn nhẹ một cái, sau đó xoay người đi đến sau xe ngựa.

Đợi khi từ sau xe đi ra, xuất hiện trước mắt Khải Văn là một con bạch hổ uy phong凛凛.

Khải Văn thấy bạch hổ thì nhe răng cười, chạy chậm đến ngồi lên, bạch hổ khẽ kêu một tiếng, bước nhanh vào rừng, chạy đến ngôi nhà gỗ nhỏ kia mới dần dần dừng bước.

Thử nghiệm một hồi vui vẻ được cười hổ, Khải Văn leo xuống, thân thiết mà vỗ vỗ đầu bạch hổ, “Khổ cho người rồi, bạch hổ tiên sinh, bây giờ nhờ người vào trong hồ bắt cho ta vài con cá to được không?”

“Đương nhiên.” Đối với yêu cầu của Khải Văn đưa ra bạch hổ chưa bao giờ cự tuyệt mà lắc đuôi đáp.

“Vây nhờ người đó, ta ở đây đợi người về nha.” Khải Văn phát phát tay chào bạch hổ.

“Ngao ô...” Thấy Khải Văn càng thêm hoạt bát so với khi ở trong trang viên, bạch hổ dùng đuôi khều khều Khải Văn rồi xoay người chạy đến bên hồ.

Khi cái bóng của bạch hổ khuất hẳn, Khải Văn cũng xách theo chiếc bao quay vào nhà gỗ.

Đợi khi Arthur mang theo vài con cá lớn về, Khải Văn đã tươi cười đứng chờ trước cửa, nhìn thấy Arthur tóc vẫn còn tích nước, Khải Văn cười tiến lên nhận lấy cá, “Woa, tướng quân đại nhân thật là lợi hại a, bắt nhiều cá như vậy.”

“Đương nhiên, Khải Văn tiên sinh đã lên tiếng, ta sao dám không dốc hết toàn lực!” Arthur cũng hòa theo nói đùa với Khải Văn.

“Để chúc mừng tướng quân đại nhân thu hoạch bội thu, ta đã chuẩn bị một điều kinh hỉ cho ngài!” Khải Văn cười hì hì kéo Arthur vào nhà gỗ.

“Đây là gì?” Nhìn ngôi nhà gỗ bị quét tước đổi mới hoàn toàn và một bàn thức ăn, Arthur nhướng mi.

“Đây là ta chuẩn bị cho người.” Khải Văn nói, cậu nhìn nhìn Arthur khoe miệng mang cười, “Ta chuẩn bị tiệc sinh nhật cho người, không phải tiệc sinh nhật của tướng quân hay tộc trưởng, mà là bữa tiệc chỉ thuộc về hai chúng ta, chỉ thuộc về người bạn lữ của ta thôi.” Nói xong Khải Văn kiễng mũi chân hôn lên mặt Arthur một cái, “Sinh nhật vui vẻ, thân ái.”

“Cảm ơn.” Arthur nghe được lời nói của Khải Văn, trong mắt tràn đầy nhu tình, hôn lại Khải Văn một cái, rồi chân thành tha thiết nói, “Ta thật sự rất kinh hỉ.”

“Vây là tốt rồi.” Khải Văn từ khi vào nhà thì nụ cười chưa hề gián đoạn, cậu kéo Arthur đến bên bàn ngồi xuống, “Vừa nãy thấy người uống nhiều rượu mà chả ăn gì cả, đói bụng lắm phải không, mau mau ăn chút gì đó điền đầy bao tử đi.” Vừa nói vừa không quên gấp thức ăn vào chén Arthur.

Thấy Arthur ăn vài đĩa, Khải Văn giơ cốc rượu lên nói, “Thân ái, chúc người sinh nhật vui vẻ, mong rằng người thích những gì ta chuẩn bị, cũng mong rằng người hài lòng, hạnh phúc, sau này mỗi một lần sinh nhật, ta đều sẽ cùng người vượt qua.”

“Cảm ơn.” Arthur xoa xoa miệng rồi cũng giơ lên cốc rượu, “Đây là món quà tốt nhất ta nhận được, bởi vì có người, cho nên ta hạnh phúc hơn nhiều so với trước đây, thật sự cảm ơn người, thân ái à.”

Hai cốc rượu chạm vào nhau vọng lên tiếng vang thanh thúy, Arthur và Khải Văn nhìn nhau cười rồi tự nhấp nhấp cốc rượu của mình.

Không còn tiếng người đến người đi âm ỉ, không còn bị quấy rầy khi đang ăn uống, không còn cần gắng gượng đối mặt với những gian trá, chỉ có một bàn thức ăn phong phú thơm ngon và một người mà mình yêu thương nhất, Arthur thật tình nghĩ đây chính là sinh nhật thoải mái nhất của mình.

Hai người uống rượu trò chuyện, đợi khi rượu ngon thấy đầy, buổi ăn cũng sắp kết thúc, Khải Văn vừa giơ ngón tay lên định nói gì đó, ngoài cửa liền truyền đến tiếng gõ, “Chủ nhân, đã đến giờ rồi.”

Nghe câu đó, Khải Văn đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó có chút tiếc nuối mà cười cười, “Thời gian trôi qua thật nhanh a...”

Arthur biết lúc này là lén đi ra, Laurence và Heller để bọn họ trải qua một sinh nhật thuộc về hai người, đáp ứng thỉnh cầu của Khải Văn cho bọn họ có một khoảng thời gian riêng, mặc dù Khải Văn vẫn cảm thấy tiếc nuối. Arthur vươn tay cầm lấy tay cậu, “Một ngày nào đó, ta sẽ trải qua sinh nhật chỉ có người và papa daddy bọn họ, không có những người khác, chỉ có chúng ta, tin tưởng ta.”

“Ừ, ta biết mà.” Khải Văn cười gật đầu, tiện tay kéo Arthur, “Chúng ta trở về.”

“Được.” Arthur vốn còn định nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ gật đầu, theo sau đứng lên đi ra ngoài.

.

Không biết Heller và Laurence đã giải thích như thế nào, dù sao cũng không có quý tộc nào nói gì về chuyện Arthur và Khải Văn đột nhiên nửa đường biến mất, đợi khi những vị khách tận hứng mà về thì ông trắng

đã treo mình trên cao, cho dù thực sự tinh lực dư thừa như Arthur, khi tiễn gã quý tộc cuối cùng cũng nhin không được mà bóp bóp mũi, thở phào một cái.

Đợi khi Arthur trở về phòng, phát hiện Khải Văn vốn sớm đã trở lại thì giờ không thấy đâu, mà giữa phòng có một cái hộp thật lớn, Arthur mang theo vài phần nghi hoặc đi tới mở chiếc hộp có những hoa văn tinh mỹ kia, nhìn thấy thứ bên trong, Arthur khựng lại, ánh mắt cũng thâm trầm hơn vài phần.

Trong hộp không phải gì khác, mà là Khải Văn đang mặc một thân trang phục con thỏ, trong khoảnh khắc Arthur mở hộp ra, Khải Văn đeo cái tai thỏ ngẩng đầu lên hai má đỏ bừng mà nói rằng, “Thân ái, đây là quà sinh nhật của ta.”

31. Chương 31

CHƯƠNG 31:

Vượt qua một mùa hè mỗi ngày đều nóng như lửa đốt, bầu không khí vào thu của thành Lộ Đan trở nên nặng nề —— Bởi vì thành chủ Aubrey người thống trị quốc gia thú nhân này ngã bệnh.

Tin tức này như một quả bom, đầu tiên là khiến tất cả bình dân hay quý tộc trong thành đều kinh hãi. Sau đó cấp tốc, giống như một vòng tay vô hình, bưng kín mọi tiếng động, biểu tình của mỗi người đều trở nên vi diệu, ngay cả bước chân cũng trở nên nhẹ hơn rất nhiều, hình như rất sợ tiếng bước chân của mình lớn một chút sẽ quấy nhiễu đến vị thành chủ đại nhân đang nằm trên giường bệnh kia.

Mà hết thấy điều này, mặc dù Arthur bảo hộ Khải Văn rất tốt, nhưng Khải Văn vẫn vì bầu không khí khẩn trương xung quanh mà cảm thấy được chuyện gì đó không ổn.

“Gần đây, không có gì xảy ra chứ?” Khải Văn gắng gượng cơn buồn ngủ, đợi tới gần hừng đông mới thấy Arthur trở về, tựa trên người Arthur, Khải Văn do dự mà hỏi thăm.

“Gần đây? Gần đây tốt a, sao lại hỏi như vậy?” Arthur thấy biểu tình của Khải Văn thì biết cậu muốn hỏi gì rồi, nhưng vẫn tinh quái mà chọc cậu.

“Chính là, chính là thành chủ ông ấy...” Khải Văn muốn nói lại không biết nên nói thế nào, chỉ đành hàm hồ hỏi, sau đó lo lắng nhìn về phía Arthur đang cười, “Người không bị ảnh hưởng chứ?”

Hiển nhiên, lo lắng trong mắt Khải Văn khiến Arthur cảm thấy thập phần hưởng thụ, hắn vươn tay ôm lấy cậu, cúi đầu hôn khẽ lên mái tóc mềm, “Đương nhiên là không, người phải tin tưởng bạn lữ của mình chứ.”

“Ừm.” Nghe Arthur nói vậy, tâm tình có chút bất an của Khải Văn bình tĩnh lại, cậu nhu thuận ôm thắt lưng của Arthur, thấp giọng hỏi, “Bệnh tình của thành chủ thế nào rồi?”

“Di, sao ta không phát hiện tiểu bảo bối của ta lại quan tâm thành chủ như thế.” Arthur trêu Khải Văn, “Lẽ nào người cũng là người sùng bái thành chủ đại nhân sao?”

“Cái gì nha.” Khải Văn phát hiện Arthur sẽ không chịu nói chuyện đằng hoàng với mình, cậu ngắc đầu liếc Arthur, “Ta nghĩ thành chủ đại nhân rất tốt a, lần trước lúc chúng ta cử hành nghi thức ông ấy còn đối xử với ta rất thân thiết!”

“A.” Arthur cười gật đầu, “Vậy cũng phải, thoát nhìn ấn tượng của thành chủ đại nhân đối với người cũng không tệ lắm, có vài buổi yến hội còn hỏi người đâu, tiểu Khải Văn nhà ta đúng là người gặp người thích.”

“Ta đang nói chuyện đằng hoàng với người a.” Khải Văn bị Arthur nói quanh co làm cho choáng váng, “Người không thể nói nghiêm chính với ta được sao?”

“Được được được.” Thấy bảo bối của mình muốn xù lông nhím, Arthur nhanh chóng giơ tay đầu hàng, “Chúng ta nói nghiêm chính, nói nghiêm chính.”

“Vậy bệnh tình của thành chủ đại nhân hiện tại thế nào rồi?” Thấy Arthur rút cuộc thành thật, Khải Văn lại hỏi lần nữa.

“Hắn là không khác với trước đây, không có chuyển biến, nhưng cũng không trở nên tệ hơn.” Arthur suy nghĩ một chút, “Kỳ thực những người làm thuộc hạ như chúng ta cũng không có cơ hội thăm hỏi thành chủ

khi ngài ấy bị bệnh, những tình huống này đều đoán từ chuyện thuốc men của thành chủ và tình hình trong cung điện, tuy rằng không hoàn toàn chuẩn xác, nhưng cũng không sai lệch nhiều.”

“Thật hy vọng ông ấy có thể mau chóng khỏe mạnh.” Khải Văn thấp giọng nói.

“Có chúc phúc của người, còn có nhiều chúc phúc từ những người yêu kính thành chủ, ta nghĩ ngài ấy sẽ rất nhanh chóng khỏe lại.” Arthur vỗ vỗ đầu Khải Văn, an ủi.

“Ừm.” Khải Văn gật đầu, suy nghĩ một chút còn nói thêm, “Bởi vì thành chủ bệnh, cho nên giờ người mới bận rộn như thế sao?”

“Thế nào, nghĩ thời gian bên ta quá ít sao?” Arthur nghe Khải Văn nói vậy bèn cười hỏi.

“Không phải.” Khải Văn lắc đầu, chăm chú nói, “Chỉ là dạo gần đây người luôn trở về sau nửa đêm, chờ ta sáng sớm tỉnh lại thì người đã đi rồi, bận rộn như vậy, ta sợ người mệt mỏi.”

Thấy Khải Văn vẻ mặt nghiêm túc lại mang theo chút đau lòng, tâm tình mệt nhọc vì dạo này xảy ra quá nhiều phiền phức rốt cuộc cũng tốt hơn, hắn ôm sát Khải Văn áp mặt vào bên má cậu, “Chỉ cần có người, ta sẽ không thấy mệt.”

“Nói nhảm.” Khải Văn cảm thụ được da thịt thân cận, đỏ mặt nói, “Ta cũng không phải thuốc tăng lực, đâu thể nào giải trừ mệt nhọc!”

“Đương nhiên có thể, chỉ là người không biết mà thôi.” Arthur thấy Khải Văn xấu hổ, tâm tình càng tốt hơn.

“Không đùa với người, ta đang nói nghiêm túc.” Khải Văn kiềm chế cơn xấu hổ, kéo tay Arthur đan mười ngón vào nhau, nhẹ giọng nói, “Ta biết người gần đây rất bận, nhưng cũng phải chú ý tới thân thể a, có thời gian thì nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng để tới giờ ăn lại không chịu ăn uống. Nghe nói thành chủ chính là bởi vì quá mức mệt mỏi nên mới đột ngột ngã quỵ.” Nói đến đây, Khải Văn áp mặt vào ngực Arthur, nghe tiếng tim đập vững vàng đều đặn của Arthur, chậm rãi nói, “Ta mong người có thể khỏe mạnh kiện khang, ta cũng khỏe mạnh, như vậy chúng ta có thể cùng nhau sống chung thật lâu, có được không?”

Mấy câu nói ngắn gọn, nhưng lại khiến thần tình của Arthur trở nên dịu dàng, cái gì mà lực đực, tranh quyền đoạt lợi, lừa gạt dối trá, Arthur lúc này nghĩ, những thứ kia không bằng một phần mười nghìn thực tâm của Khải Văn đối với mình, hắn giơ tay vỗ về mái tóc đen mềm của Khải Văn, đáp, “Được.”

.

Có thể nguyện vọng sơ dĩ tốt đẹp như vậy, đó là vì thời gian thực hiện quá ít, mãi cho đến mùa đông, mặc kệ là nguyện vọng thân thể của lão thành chủ trở nên khỏe mạnh hơn hay nguyện vọng Arthur có thể không còn bận rộn, không nguyện vọng nào có thể thành sự thật.

Tình huống sức khỏe của lão thành chủ lúc ổn lúc không, nhưng xem tổng thể, chính là đang dần chuyển biến xấu. Mà Arthur càng thêm bận so với lúc vào Thu, trước kia buổi tối còn có thể trở về nghỉ ngơi, nhưng bây giờ, thường thường đều là vài ngày Khải Văn cũng không thể thấy được mặt mũi hắn, đối với trạng huống như vậy, trong lòng Khải Văn ẩn ẩn bất an mơ hồ, nhưng mặc dù bất an, Khải Văn vẫn tận lực bắt mình không được biểu hiện ra ngoài, mỗi ngày vẫn giống như bình thường nên làm gì thì làm việc đó, tận lực không tìm thêm phiền phức cho Arthur.

Hôm nay, Khải Văn như cũ cùng Laurence và Heller ăn cơm tối, chờ sau khi giúp hai vị trưởng bối thu dọn nhà bếp chuẩn bị rời khỏi, Laurence gọi cậu lại.

“Papa, có chuyện gì ạ?” Khải Văn không rõ Laurence gọi mình lại có chuyện gì cần, vì vậy dừng bước xoay người hỏi.

“A, là thế này, còn nhớ trước đây ta từng nói muốn cùng daddy người đến ngôi nhà gỗ trong rừng nghỉ vài ngày không?” Laurence vẫn tỏ ra hòa ái như ông già Noel cười tủm tỉm mà hỏi thăm.

“Đương nhiên, papa.” Khải Văn gật đầu nói.

“Ta và daddy người quyết định, ngày mai sẽ tới đó chơi.” Laurence nói ra quyết định của mình và Heller.

“Nga, vậy tốt thôi, papa.” Khải Văn sững sốt một chút, tuy rằng không biết vì sao Laurence lại đột nhiên muốn đến nhà gỗ nghỉ ngơi, nhưng vẫn gật đầu nhiệt tình nói, “Không bằng sáng sớm mai con nhờ người quét tước thu dọn một chút, con và Arthur đã lâu không đến, bên trong nhất định bám bụi...”

Khải Văn còn chưa nói xong, Laurence tính tình hấp tấp đã phát tay nói, “A, cái này người không cần quan tâm, hai ngày trước ta đã nhắc chuyện này với Arthur, nó đã phái người tới thu dọn rồi, hôm nay ta nói với người chủ yếu là muốn người có thể cùng hai lão già bọn ta đến đó ở vài ngày.”

“Con?” Khải Văn giơ tay chỉ vào mình, vẻ mặt không rõ, “Papa, không phải chỉ hai người đi thôi sao, sao lại gọi cả con nữa?”

“Thì tại ta với daddy người lớn tuổi rồi, ở trong rừng cần có một thanh niên giúp đỡ, hơn nữa nếu chúng ta đi rồi, Arthur hiện giờ lại bận rộn, cả ngày không về nhà, chỉ để mình người trong trang viên chắc chắn chán chết, không bằng theo chúng ta đến nhà gỗ ở vài ngày đỡ buồn.” Laurence nói ra hàng loạt lý do, sau đó lại giống như trẻ con mà nháy nháy mắt, “Vào rừng rồi papa tìm đồ chơi cho người, đảm bảo người chưa từng thấy, bảo đảm vừa thấy sẽ thích không rời tay, sao hả, đi không?”

Nhìn Laurence trợn mắt dụ dỗ mình vào rừng, Khải Văn có chút dở khóc dở cười, cậu há há mồm muốn nói gì đó, lúc này Heller đã đi tới, kéo tay Khải Văn, “Chúng ta chưa từng cùng nhau du ngoạn, cho nên, thừa dịp này chúng ta hảo hảo mà thả lỏng vài ngày, cho nên, bé ngoan, cùng đi đi mà.”

Đối với Heller Khải Văn chưa bao giờ phản đối hay có bất luận ý kiến gì, nhìn vẻ mặt không cho phép từ chối của hắn, Khải Văn bỗng nhiên trong lòng rùng mình một cái, coi như đã hiểu ra điều gì đó, liền gật đầu, “Da, vậy con về thu dọn vật dụng ngày mai lên đường.”

“Được.” Thấy Khải Văn đồng ý, Heller có vẻ rất thỏa mãn, hắn vỗ vỗ Khải Văn, lên tiếng nói, “Thế, ngày mai ta sẽ bảo người gọi người.”

“Dạ.” Khải Văn gật đầu, “Vậy con đi trước, hẹn gặp lại papa, daddy.”

“Hẹn gặp lại.” Laurence và Heller đồng thanh.

.

Xuyên qua cửa sổ nhìn Khải Văn được thị vệ hộ tống về nhà chính, Laurence làm bộ bất mãn mà nói, “Nè, tình yêu, vì sao nhóc Khải Văn kia luôn nghe lời người mà không nghe ta? Quá sức bất công!”

Heller nhìn thoáng qua bóng lưng càng lúc càng nhỏ của Khải Văn, cười cười, “Bởi vì người quá không có đáng về của bậc trưởng bối.”

“Cái gì, ta đây gọi là thân hòa, thân hòa có hiểu không?” Laurence còn đang càn quấy.

Heller không tiếp lời hắn, chỉ là rút tách trà nóng áp vào lòng bàn tay, lên tiếng, “Khải Văn là một đứa trẻ thông minh.”

“Nga? Ý là sao?” Laurence bị những lời này của Heller hấp dẫn lực chú ý.

“Ta nghĩ, mới vừa nãy, nó nhất định đã hiểu về thể cực hiện tại, cho nên mới đồng ý cùng chúng ta vào rừng.” Heller nhẹ giọng nói.

Laurence nghe xong thì suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Ta nghĩ cũng phải, nó luôn luôn phản ứng linh mãnh rồi lại bảo trì điệu thấp nội liêm.” Nói rồi trên mặt Laurence hiện lên chút buồn vô cớ, “Tình yêu à, cũng nói, bạn già của chúng ta thật sự muốn vĩnh biệt chúng ta sao?”

Nghe Laurence nói lên chuyện này, Heller thu hồi bộ mặt tươi cười, rũ mắt nhìn làn nước dập dờn trong tách, nói khẽ, “Sinh lão bệnh tử chúng ta không ai tránh khỏi, có thể, rời khỏi mới là giải thoát tốt nhất cho hắn.”

“Cũng đúng.” Laurence cười cười, “Bây giờ quay đầu nhìn lại, mấy chuyện tụ tập đánh nhau giống như mới ngày hôm qua, nhưng chỉ trong chớp mắt, rời xa vẫn là rời xa, già rồi. Năm tháng hồn nhiên rồi cuộc cũng không thể trở về, nắm trong tay, chèn ép, bằng mặt không bằng lòng, dòng chảy ngầm cuộn trào mãnh liệt. Nhiều năm rồi, ta cũng sắp quên ta từng cùng Aubrey xưng huynh gọi đệ, sắp quên ta từng cùng Felix uống rượu say mềm cho tới bình minh. Heller, người nói, Felix hẳn thật sự muốn đi vào ngõ cụt sao?”

“Ta cũng không biết.” Heller tuy rằng không có kết luận, nhưng gương mặt nghiêng của hắn khẳng định quan điểm của Laurence, “Có thể, thời gian trôi qua quá lâu, hắn bị những điều thế tục che mắt, gặm nhấm nội tâm, ta nghĩ, hắn cứ ngoan cố như vậy, không lâu sau, hắn sẽ theo Aubrey cùng đi.”

“Haah...” Nghe Heller nói như vậy, Laurence thở dài, biểu tình trên mặt vô cùng phức tạp.

~*

~Sáng sớm, Khải Văn đã bị Heller và Laurence kéo tới căn nhà gỗ trong rừng, mà Arthur vừa trở lại trang viên nhìn theo bóng đoàn xe ngựa đi xa, khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt, để những người mà mình quan tâm lo lắng đi đến nơi an toàn nhất, còn bản thân lúc này, có thể nhẹ nhàng mà đối mặt với cơn cuồng phong sắp ập tới.

“Chủ nhân, đội hộ vệ đã chuẩn bị tốt.” Đội khi đoàn xe hoàn toàn rời khỏi đường nhìn, phía sau Arthur truyền tới một thanh âm rõ ràng.

“Ta đã biết.” Arthur xoay người nhìn Clare trong bộ quân phục, khẽ phẩy tay, “Lập tức chuẩn bị xuất phát.”

“Dạ.” Clare thực hiện một nghi thức chào đúng theo chuẩn quân đội.

Mang theo Clare ra khỏi phòng, Arthur đi tới cửa đứng trước mặt Abu, vươn tay vỗ vỗ vai hắn, “Ở đây, giao cho người.”

“Xin chủ nhân yên tâm, thuộc hạ nhất định không phụ sự phó thác của chủ nhân.” Trên mặt Abu không còn thấy nét hăm dọa thành thật ngày xưa, vẻ mặt nghiêm trang tiêu điều.

“Ừm.” Arthur gật đầu, “Về phần Nath ta đã phái người đưa nó tới chỗ Khải Văn, người không cần lo lắng.”

Nghe được Arthur nói như vậy, trong mắt Abu hiện lên một tia cảm kích, cúi đầu, “Cảm ơn chủ nhân.”

“Được rồi, đi.” Arthur lần thứ hai vỗ vai Abu, sau đó phất tay nói.

Vài phút sau, đội hộ vệ hổ nanh kiểm tinh nhuệ nhất tộc bạch hổ đã tập kết hoàn tất, Arthur cũng thay một thân quân phục, hắn ngồi lên lưng ngựa nói với chúng thuộc hạ mang biểu tình cương nghị trước mặt, “Nhiệm vụ lần này của chúng ta, chính là tìm kiếm “Yến thảo” có thể giúp thành chủ khôi phục sức khỏe, mong rằng mọi người toàn lực ứng phó, sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ giúp thành chủ khỏe mạnh.”

“Dạ!” Chúng thị vệ biểu tình bất biến, lớn giọng đáp.

“Tốt.” Arthur vô cùng thỏa mãn với phản ứng của bọn họ, xoay người đập vào bụng ngựa, vung tay lên hô, “Xuất phát!”

Nhất thời trên mặt đất vang lên tiếng bước đều nhịp, cư dân thành Lộ Đan kính nể nhìn đội quân cực mạnh do Arthur dẫn đầu lên đường tìm kiếm thuốc trị bệnh cho thành chủ.

“Mong rằng bọn họ có thể thuận lợi tìm được yến thảo.” Những bình dân nhìn theo bóng bọn họ rời đi thì thảo nói, “Như vậy thành chủ có thể nhanh chóng bình phục.”

“Đúng vậy.” Người khác cũng tiếp lời, “Mong thiên thần phù hộ Arthur tướng quân sớm ngày tìm được thuốc hay, cũng mong thành chủ sớm ngày khang phục.”

Những lời chúc phúc như vậy rất nhanh đạt được một mảnh phụ họa, ai cũng không chú ý tới có một đám thú nhân biểu tình gian xảo lặng yên rời khỏi đám người, đuổi theo đội hộ vệ hổ nanh kiểm.

.

Vào đêm, những thú nhân bí ẩn ấy lại lần thứ hai xuất hiện trong thành, nhìn trái nhìn phải rồi tiến vào một trang viên trắng lè.

“Người thật sự thấy Arthur mang theo đội hộ vệ của hắn đi tới trấn Ilian?” Thú nhân ngồi trên cao mặc một thân áo quần hoa lệ cất tiếng hỏi.

“Đương nhiên, chủ nhân tôn kính của ta.” Thú nhân nọ biểu tình hèn mọn quỳ một chân trên mặt đất, hành lễ nói, “Thuộc hạ có thể xác định bọn họ thật sự đã đi về hướng đó, để ngừa chuyện ngoài ý muốn, thuộc

hạ đã để lại vài thủ hạ tiếp tục theo đội hộ vệ của Arthur, tin tưởng tin tức mới sẽ được đưa tới tay ngài ngay sáng mai.”

“Hm.” Thú nhân ngồi trên thượng vị thỏa mãn gật đầu, nhưng lập tức lại biến sắc, “Người theo Arthur lâu như vậy, hẳn và thủ hạ của hẳn cũng không phát hiện người sao? Ta xem bọn họ không phải loại người sơ ý như thế, hẳn sẽ không phải đang cố ý không nhận ra để lừa người đó chứ?”

“Nga, điểm này chủ nhân có thể yên tâm, tuyệt đối không...” Thú nhân kia luôn mồm thề thốt, “Ta và thủ hạ của ta luôn bảo trì một khoảng cách với Arthur, cũng không có tình huống mà ngài lo lắng đâu.”

Nghe vậy thú nhân quý tộc kia mới gật đầu nói, “Như vậy, ta sẽ chờ tin tốt từ người, ta sẽ không bạc đãi người.”

“Nga, chủ nhân hào hiệp cơ trí của ta, đạt thành nguyện vọng của ngài chính là tưởng thưởng tốt nhất cho ta.” Thú nhân nọ vừa nghe khích lệ thì con mắt sáng rực, nhưng thần tình vẫn khiêm tốn.

“Được rồi, người lui xuống đi, có tin tức gì thì tùy thời báo cáo cho ta.” Thú nhân quý tộc nọ phi thường thỏa mãn với thái độ của đối phương, phát tay nói.

“Dạ, chủ nhân.” Thú nhân bên dưới thấy thế lập tức cúi người rời đi.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại một mình quý tộc nọ, hẳn cúi đầu nhìn phần tình báo trong tay, độ cung của khoe miệng càng lúc càng lớn, hẳn giờ tay vuốt ve chiếc nhẫn tượng trưng quyền lực trên ngón tay, lẩm bầm, “Rất nhanh, rất nhanh, rất nhanh người sẽ có bạn mới...” (ta nghĩ bạn mới ở đây ý là chiếc nhẫn quyền của thành chủ = !!)

32. Chương 32

CHƯƠNG 32:

‘Khải Văn thân ái, dạo gần đây có khỏe không? Thời tiết càng lúc càng lạnh, người và papa daddy ở trong rừng có quen không? papa có làm món thịt nướng sở trường của hẳn cho người không? Ở nơi đây ta tất cả đều tốt, ngoại trừ rất nhớ người.’

‘Khải Văn, trấn Ilian ngày hôm nay đã hạ một trận tuyết nhỏ, không biết ở chủ thành có tuyết rơi hay không nhỉ? Nhìn hoa tuyết bay tán loạn trong không trung, ta mong sao có thể được ở bên người cùng người uống tách trà nóng ngắm cảnh tuyết mỹ lệ. Nhớ phải chăm sóc thân thể, và cả papa daddy nữa, yêu người. Arthur.’

‘Bảo bối, hôm nay có vui không? Ta bên này tìm kiếm Yến thảo không quá thuận lợi, nhưng ta nghĩ tiếp tục kiên trì, nhất định sẽ tìm được thuốc hay trị bệnh cho thành chủ. Đường như từ khi chúng ta quen biết tới nay, vẫn chưa xa người lâu đến như vậy, ta rất nhớ người, còn người thì sao?’

‘Khải Văn yêu quý nhất của ta, trấn Ilian ngày hôm nay hạ một trận tuyết rất lớn, công tác tìm kiếm Yến thảo của chúng ta phải tạm dừng, ngồi trong phòng chờ tuyết ngừng rơi chán muốn chết, viết thư cho người là chuyện duy nhất không khiến ta nhàm chán. Người và papa daddy ở trong rừng có khỏe không? Nath có nghe lời người không? Ta thực sự nhớ người lắm...’

...

Một phong hai phong ba phong, Khải Văn lại một lần nữa đếm những phong thư ngắn mà Arthur gửi tới, cũng quên liếc nhìn hoa tuyết bay tán loạn ngoài cửa sổ, nhin không được thở dài một hơi, Arthur đã đi hai tháng rồi.

Hai tháng, Khải Văn ở cùng Heller và Laurence tại ngôi nhà nhỏ trong rừng, ban đầu Laurence hai người còn cùng Khải Văn một chỗ, qua vài ngày, Laurence bỗng nhiên cất một ngôi nhà bên cạnh ngôi nhà gỗ, nói cho hay cho đẹp là muốn dành cho Khải Văn một không gian riêng tư. Khải Văn thấy Heller mặt hơi đỏ lên, bỗng nhiên hiểu ra gì đó, chỉ là hiểu ý mà cười cười, cũng không dị nghị gì với hành vi của papa mình, vì vậy ngôi nhà gỗ nhỏ này chỉ còn lại một mình Khải Văn và Nath được đóng gói đưa tới ở.

Arthur vừa đi chưa được vài ngày, Khải Văn đã nhận được một món quà nhỏ của Arthur và một phong thư ngắn gọn, nói về tình huống bên kia của mình, sau đó lại hỏi tình huống của Khải Văn bên này, Khải Văn cho rằng chỉ là lúc đầu Arthur lo lắng mình sẽ nhớ hân nên mới gửi một phong thư ngắn tới, cho nên sau đó liền thành thành thật thật mà gửi lại một phong thư rồi cùng Heller và Laurence sống trong rừng.

Nhưng không ngờ mỗi một ngày, Khải Văn đều nhận được một món quà nhỏ và một phong thư, từ đầu chưa đi xa đã viết thư gửi về tới khi đang ở rất xa, có lúc là tình hình bên kia của hân, có lúc là lời tâm tình, có lúc là hỏi tình hình bên này của Khải Văn, có lúc chỉ là thuần túy nói chuyện phiếm, hồi ức lại một vài chuyện quá khứ. Thư cũng không dài, nhưng Khải Văn lại cảm thấy lòng mình đầy ắp không gì sánh được, phần đầy ắp đó bắt đầu từ khi Khải Văn nhận được phong thư thứ hai của Arthur, phong thư đó, Khải Văn đã đọc lại rất nhiều lần, mỗi một lần đọc Khải Văn đều nhin không được mà cảm thấy mũi mình hơi xót.

‘Khải Văn thân ái, chưa từng có khi nào ta lại xa người lâu như vậy, tuy rằng đột ngột, nhưng vẫn phải tiếp nhận hiện thực, bởi vì ta là một tướng quân, ta phải trung thành với người đứng đầu quốc gia này, mặc dù ta một giây cũng không muốn xa người.

Kỳ thực, ta thường xuyên luyến tiếc vì đã rời xa người nhiều thời gian tới như vậy, ta cũng thường xuyên nghĩ nếu như lúc chào đời đã được quen nhau thì tốt biết bao, ngẫm lại, chúng ta đã bỏ lỡ mười chín năm rồi, quá lâu. Chính vì thế, cho nên ta phá lệ quý trọng mỗi một giờ một phút được ở bên người.

Hiện tại ta phải đi xa, có thể khá lâu mới trở về, đó không phải mong muốn của ta, nhưng cũng không thể lảng tránh. Như vậy, trong khoảng thời gian chúng ta đi xa, không bằng tâm sự một chút về những lúc còn chưa gặp được đối phương, được không? Ta muốn biết người trưởng thành như thế nào, ta muốn biết mấy năm nay người đã trải qua những chuyện gì. Đúng, ta là loại người bá đạo như thế, muốn biết tất cả về người, hiểu tất cả về người.

Có thể, chờ khi chúng ta nói hết về những chuyện mỗi người trải qua trong quá khứ, ta sẽ trở lại, ta có thể lần nữa ôm người, như vậy, thời gian này mới không quá khó trải qua.

Đây, tính là ước định của chúng ta, được không?’

Chính như lời Arthur nói, mỗi buổi tối, một thị vệ sẽ đến giao cho Khải Văn một phong thư rất dày và một món quà nhỏ. Mỗi một ngày, Khải Văn đều xem qua những bức thư mà Arthur gửi về, rồi mới mang theo mỉm cười mà chìm vào giấc ngủ.

Thông qua nét chữ của Arthur, Khải Văn như thấy được một chú bạch hổ nhỏ nhọ kháu khỉnh khỏe mạnh bị bầm không sợ trời không sợ đất trưởng thành từng ngày, thấy được một thanh niên kiên cường anh tuấn làm thế nào để chạm tay vào quyền hành cao xa nóng bỏng trong thành Lộ Đan. Mặc kệ là chuyện về Arthur khi còn bé hay chuyện khi hân đã trưởng thành, Khải Văn đều cảm thấy như cảnh xảy ra trước mắt, có thể, đây chính là ảo giác khi quá nhớ một người.

Sau đó, viết hết về quá trình trưởng thành của Khải Văn, những phong thư dày mỗi đêm cũng không đến nữa, thay vào đó là những tin tức mới nhất về Arthur, nội dung ngắn gọn, nhưng có thể giúp Khải Văn an tâm hơn những bức thư dài kia, bởi vì nó nói rõ Arthur hiện giờ khỏe mạnh, không xuất hiện trạng huống không ổn nào.

Nhưng thời gian trôi qua từng ngày, trong lòng Khải Văn lại xuất hiện những nỗi bất an mơ hồ, vì sao lại cần tìm kiếm thứ được liệu đó? Vì sao chậm chạp không trở về? Tình huống ở chủ thành rốt cuộc thế nào? Đã tới nông nỗi giường cung bật kiếm rồi sao? Hay là lại tiến thêm một bước, Arthur soái lĩnh đội quân tinh nhuệ nhất tộc bạch hổ đến Ilian thật sự chỉ vì tìm kiếm yển thảo trong truyền thuyết thôi sao?

Những vấn đề này chôn giấu trong lòng Khải Văn, mang đến dày vò thấp thỏm trong lòng cậu, nhưng cậu không dám đem những vấn đề này đi hỏi Laurence và Heller, một là sợ hai người lo lắng, hai là nghĩ bọn họ cũng không biết, hỏi cũng mất công mà thôi.

“Viên Viên, tất cả đều sẽ tốt hơn, đúng không?” Khải Văn cúi đầu sờ sờ Nath đang nằm lên đùi mình ngủ gà ngủ gật, thấp giọng hỏi.

“Thu thu.” Nath bởi vì giọng nói của Khải Văn mà mở mắt ra, nó dùng bàn tay có đệm thịt dày ôm lấy tay Khải Văn, vươn lưỡi liếm liếm, kêu lên vài tiếng tỏ vẻ thoải mái.

Bởi vì động tác của Nath, trên mặt Khải Văn hiện lên nụ cười, cậu cất tiếng nói, “Ta biết, hẳn nhất định sẽ không có việc gì, mọi người cũng sẽ không có việc gì.” Thanh âm mang theo kiên định, là nói cho Nath nghe, cũng là nói cho bản thân mình.

“Khải Văn, người có trong đó không?” Lúc này ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa, theo đó là giọng nói của Heller.

“Dạ có, daddy.” Khải Văn vừa nghe là Heller, nhanh chóng đứng dậy đi mở cửa, “Daddy, con đây, có chuyện gì vậy?”

Heller thấy Khải Văn đang ôm Nath, vừa cười vừa nói, “Sáng nay papa người vào rừng bắt được con mồi, ta thấy vị khá ngon, cho nên bảo người hầu làm sạch để nấu canh, giờ canh đã nấu xong, cho người uống nhiều một tí, có lợi cho thân thể.”

“Vây phiền ngài quá, con sang đó liền.” Khải Văn nghe Heller nói thế, nhanh chóng gật đầu đáp.

“Vây đi thôi.” Heller vỗ vỗ vai Khải Văn.

“Dạ.” Khải Văn xoay người đóng cửa rồi theo chân Heller đi đến căn nhà của hắn và Laurence.

.

Theo Heller đến nhà, Khải Văn nhìn xung quanh một vòng rồi lên tiếng hỏi, “Di, papa không ở đây sao?”

Heller bảo Khải Văn ngồi xuống rồi đáp, “Vào rừng săn thú với thị vệ rồi, bình thường đều ru rú trong trang viên, giờ được vào rừng, papa người có thể không chạy loạn sao, sống trong trang viên hẳn đã nhện lắm rồi.” Đang khi nói Heller đã bưng chén canh thịt thơm lừng tới trước mặt Khải Văn, “Nếm thử xem, nấu cả ngày đó.”

“Ngô.” Khải Văn nhanh tay tiếp nhận, thổi thổi hơi nóng rồi uống một ngụm nhỏ, cảm thụ được hương vị thơm ngon tràn vào trong miệng, sau đó lại chảy qua cổ họng trôi vào dạ dày, con mắt Khải Văn hip lại, “Nga, daddy nấu canh ngon quá a, trước giờ ta chưa từng uống món canh ngon như vậy, daddy quá lợi hại.”

“Thật không?” Heller thấy có người cổ động mình, có vẻ rất vui, vỗ nhẹ vai Khải Văn nói, “Thích thì uống nhiều chút a.”

“Dạ.” Khải Văn gật đầu, sau đó lại mang theo chút nghịch ngợm mà nói, “Nếu như uống hết, papa có phải sẽ không có canh uống không, ông ấy sẽ tức giận?”

“Ha ha, đương nhiên không.” Heller thích Khải Văn thỉnh thoảng lại làm nũng như trẻ con, “Ta nấu một nồi to, papa người to con như vậy mà còn uống không hết, gầy teo như người làm gì uống hết được.”

“Không có gầy.” Khải Văn nghe Heller nói như vậy, có chút ưu sầu mà vỗ nhẹ cái bụng hơi căng của mình, “Daddy ngài xem, con có thịt mỡ này, con không muốn biến thành béo phì.”

“Chỉ có chỗ đó béo thôi.” Heller bị Khải Văn chọc đến bật cười, “Người gầy hơn những giống cái khác nhiều lắm, phải ăn nhiều thêm chút nữa mới tốt nha.”

Khải Văn còn muốn mở miệng lý sự về vấn đề vóc dáng với Heller, nhưng nói đến bên mép lại bị một tiếng rầm rì hấp tấp cắt lời, cúi đầu nhìn, phát hiện là Nath đang sốt ruột mà vịn ống quần Heller kêu to.

“Nga, tiểu thịt cầu, người làm sao vậy, nhìn người sốt ruột chưa kìa.” Tới mùa đông, Nath mập mạp đầy thịt lại ẩm áp luôn luôn được mọi người yêu thích, Heller đem Nath đã gấp đến độ nhao nhao dưới mặt đất ôm lấy, lên tiếng hỏi.

“Tức tức tức tức tức tức...” Nath giống như bắn súng máy mà nói chuyện với Heller, Khải Văn nghe mà chẳng hiểu gì cả, nhưng lại thấy nụ cười trên mặt Heller càng sâu, “Ai nha, thì ra chúng ta quên lấy cho tiểu thịt cầu một chén canh, thật xin lỗi.”

Heller vừa dứt lời, Nath liền lập tức bày ra hình dạng ủy khuất cực kỳ, che kín con mắt lắc lắc thân thể bé bỏng cọ vào trong lòng Heller, trong miệng còn phát ra tiếng oán giận rầm rì.

“Được rồi được rồi, ta đi lấy canh cho tiểu thịt cầu.” Heller ngắt Nath một cái rồi mới đặt nó lên chiếc ghế bên cạnh, đi lấy canh.

Khải Văn thấy Nath vẻ mặt cấp thiết thường xuyên ngó sang mình hít hít cái mũi, cũng nhin không được mà bật cười, vươn tay nhéo nhéo bàn tay thịt dày của nó, “Người đúng là con gấu tham ăn, đúng, một con gấu trúc tham ăn.”

Lúc này Nath cũng mặc kệ Khải Văn đang nói gì về mình, chỉ lờm lờm con mắt nhìn chăm chăm động tác của Heller, chờ canh thịt vừa đến bên mép lập tức ừng ực mà uống cho đã.

“Uống thêm nữa không?” Heller ánh mắt hiền lành nhìn Khải Văn uống sạch một chén canh, cất tiếng hỏi.

Khải Văn sờ sờ cái bụng căng lên của mình, lắc đầu nói, “Dạ thôi, bụng căng rồi.”

Heller liếc nhìn cái bụng của Khải Văn, nhin cười, vỗ vỗ tay cậu, “Người không phải nói sợ béo sao, vừa ăn xong không hoạt động dễ mập mỡ lắm đó, bây giờ là buổi xế chiều nắng cũng không gắt, chi bằng theo ta ra ngoài tản bộ?”

Khải Văn nhìn thoáng qua ánh nắng yếu ớt chiếu vào cửa sổ, lại nhìn nhìn Nath ăn no uống đủ giờ đang nằm trước lò sưởi ngủ khò khò, lúc này mới xoay sang Heller, gật đầu, “Dạ.”

“Thời tiết mấy ngày nay âm u quá, hôm nay rốt cuộc cũng có nắng rồi, bằng không tâm tình thật đúng là khó chịu.” Bởi vì Khải Văn vừa ăn xong, cho nên Heller chỉ dẫn theo cậu chậm rãi đi dạo.

“Dạ, thời tiết âm u dễ khiến người ta chán nản, một mực trong phòng đốt lò sưởi thì lại buồn ngủ, nói chung mỗi ngày cũng không quá có tinh thần.” Khải Văn cảm thụ được ánh nắng ngày đông nhẹ nhàng vỗ lên gương mặt những làn hơi ẩm áp, cười tủm tỉm nói, “Có nắng thật là tốt, phơi nắng mọi người đều có tinh thần.”

Nhìn Khải Văn cười tươi như đứa trẻ ngây ngô, trên mặt Heller cũng mang ý cười, “Khải Văn thích nhất mùa nào?”

“Con thích nhất mùa thu, không lạnh không nóng, còn có gió mát nữa, trời cao mây trắng, cuối thu trong lành, cảm thấy cả người đều nhẹ nhõm.” Khải Văn suy nghĩ một chút rồi trả lời như thế, đáp xong còn không quên hỏi Heller, “Còn daddy thích mùa nào?”

“Ta?” Heller ngẫm nghĩ, mang theo ý cười nói, “Ta thích mùa xuân, mùa đông vừa qua, thời tiết bắt đầu ấm lại, lá cây cũng đâm chồi nảy lộc, tuyết đọng bắt đầu hòa tan, mọi thứ đều tràn trề sức sống. Ta yêu mùa xuân, yêu sinh mệnh mà nó đem đến.”

“Ngô... Mùa xuân cũng tốt.” Khải Văn gật đầu, “Con chỉ không thích mùa hè, quá nóng, mỗi ngày đều thấy trên người dính dính.”

“Năm nay nhờ có phát minh của người, mùa hè đã thoải mái hơn, chỉ ít tắm rửa cũng không phải bất tiện như thế nữa.” Heller cười nói, “Laurence hè năm nay mỗi ngày đều chạy đi tắm, giống như bị nghiện. Người đúng là một đứa trẻ thông minh.”

“Kỳ thật đó không phải do con phát minh, là một người ở gia hương con phát minh, con chỉ bắt quá bắt chước theo mà thôi.” Khải Văn có chút xấu hổ mà gãi gãi đầu giải thích.

“Vậy cũng tốt, ít ra cũng có người đem phát minh này chỉ cho chúng ta, không phải sao?” Heller nhẹ giọng nói.

Khải Văn cười cười không lên tiếng.

“Cho nên, Arthur thích người đúng là một chuyện tốt.” Heller vừa đi vừa nói.

Bởi vì Heller đột nhiên nói ra như vậy, Khải Văn sững sốt một chút, lập tức trên mặt nhuốm một màu đỏ nhạt.

Thấy Khải Văn cho dù kết làm bạn lữ với Arthur đã khá lâu, nhưng khi nhắc tới đối phương mặt vẫn đỏ lên, Heller tâm tình luôn trở nên mềm mại, “Rất lo cho Arthur?”

Khải Văn nhất thời không phản ứng được Heller đang nói gì, ngốc ngốc mà lên tiếng, “Dạ?”

“Lần đầu tiên xa Arthur lâu như vậy, rất lo cho nó?” Heller lại lập lại lần nữa.

“Dạ...” Khải Văn không ngờ Heller lại bàn luận vấn đề này với mình, chần chờ một chút sau đó cười cười nói, “Có chút lo lắng.” Tuy là cười trả lời, nhưng trong mắt không giấu được đau buồn âm thầm.

Heller thấy Khải Văn như vậy, đột nhiên hỏi, “Là không tin tưởng Arthur sao?”

Khải Văn mang theo nụ cười nhàn nhạt, lắc đầu, “Không phải, con rất tin tưởng Arthur, chỉ là... vẫn cứ lo lắng a.”

“Bé ngoan, biết lúc đầu khi ta biết đến người thì trong lòng có cảm giác gì không?” Heller không tiếp tục chủ đề kia, mà là hỏi Khải Văn một vấn đề hoàn toàn không liên quan.

“Dạ?” Khải Văn sửng sốt một chút, lắc đầu, “Không biết.”

“Khi đó trong lòng ta rất phức tạp.” Heller nhìn vào một điểm hư vô trong rừng, rơi vào trong hồi ức, “Ta rất hiểu Arthur, có thể trong mắt người ngoài, nó đối với ai cũng nhu nhả lễ độ, thân thiết hòa ái với mọi người, nhưng chân chính hiểu được nó sẽ biết, nếu như không phải người được nó đặt trong lòng, nó sẽ không chân chính tiếp cận đối phương. Tộc trưởng của bộ tộc, thoát nhìn rất vinh quang, nghe cũng thấy rất oai phong, nhưng khổ cực và mệt mỏi chỉ có người đứng ở vị trí đó mới biết. Arthur tuổi còn trẻ đã tiếp nhận gánh nặng đó, áp lực trong đó không ai hiểu cho. Mỗi lần nó mệt mỏi, đều sẽ vào trong rừng nghỉ ngơi thả lỏng vài ngày rồi sau đó trở về trang viên xử lý những sự vụ phức tạp, nhưng có một lần, nó đi rất nhiều ngày cũng không trở về, chờ khi nó trở về thì trên mặt lại mang theo một thần thái khác, đợi khi nó lại vào rừng lần nữa, nó mang người về. Thấy ánh mắt nó nhìn người, ta biết, nó đã gặp được người định mệnh, ta thấy nó săn sóc người tử tế, nhìn nó mỗi ngày sau khi xử lý sự vụ đều đi thăm người, cùng người tâm sự chuyện trò, ôn nhu thâm tình trên mặt ngay cả người làm daddy như ta cũng chưa từng thấy.”

Thấy Khải Văn chăm chú lắng nghe, Heller cười cười, tiếp tục nói, “Kỳ thực ban đầu, ta có chút nghi ngờ chuyện kết hợp của hai người, bởi vì ta không xác định, như vậy đối với người và Arthur có tốt không?” Giờ tay ngăn lại Khải Văn đang định lên tiếng, Heller lại nói, “Ta lo lắng không phải không có lý do, mặc kệ chúng ta công bố với bên ngoài thế nào, tình huống của người trong mắt chúng ta, quả thật rất yếu, ta đã từng lo lắng người có vì Arthur mà bị thương tổn hay không, bởi vì người biết đó, ghen ghét luôn là một loại độc dược, có thể khiến người ta phát điên, ta sợ Arthur không thể bảo hộ người, ta sợ một đứa trẻ ưu tú như người bị thương tổn không thể vãn hồi. Nhưng, Arthur đã làm rất tốt, nó dùng hành động của nó để trả lời ta, khiến ta buông xuống lo nghĩ, nó nói cho mọi người nó có đủ năng lực để bảo hộ tất cả những gì nó muốn bảo hộ, sự nghiệp, chuyện nhà hay người yêu, nó đều có thể vững vàng mà ôm trong lòng. Ta tin tưởng con trai ta, ta cũng có thể hiểu được sự lo lắng của người, giống như ta, mặc dù biết Laurence cường đại như thế nào, nhưng khi hắn muốn làm gì ta đều không thể ức chế lo lắng trong lòng, mặc dù những lo lắng này thoát nhìn rất dư thừa, ta không biết nên diễn tả cảm giác đó như thế nào, nhưng ta chỉ muốn nói cho người, ta thông cảm và thấu hiểu lo lắng của người, nhưng cũng mong người không nên lo lắng như vậy, Arthur rồi sẽ bình an trở về, đúng không?”

“Cảm ơn ngài, daddy...” Khải Văn thật không ngờ Heller lại nói những lời này với mình, thành thật mà nói, sâu trong nội tâm Khải Văn có một tia sợ và xa cách đối với Heller, không phải cậu muốn mà là phản ứng theo bản năng, nếu như được chọn, cậu càng thích nói một ít chuyện không đâu với Laurence hơn, Heller trong lòng Khải Văn là một vị gia trưởng uy nghiêm, mặc dù hòa ái dễ gần, nhưng vẫn có khí thế khiến người ta kính nể, nhưng vì thế mới khiến Khải Văn có chút xa cách với hắn, hôm nay lại tâm sự những lời trong lòng của nhau, điều này làm cho cổ họng Khải Văn có chút nghẹn ngào, chỉ có thể nói ra một câu cảm ơn như thế.

“Đứa ngốc.” Heller nhìn Khải Văn hầu như muốn khóc nấc lên, cười tiến lên xoa tóc cậu, “Không nên nghĩ ta không dễ tiếp cận như vậy, ta là daddy của Arthur, cũng là daddy của người, ta thích người, không chỉ vì người là bạn lữ của Arthur, mà là vì người thiện lương và hồn nhiên, người là một đứa trẻ khiến người ta phải thích, khiến người ta không tự chủ được mà yêu thương.”

“Daddy...” Heller nói như vậy khiến Khải Văn đỏ mặt, cúi đầu không biết nên nói gì.

Heller thấy thế nụ cười trên mặt càng tươi, “Đương nhiên, ta và papa người đều thích nhìn người mắc cỡ.”

Heller mang theo Khải Văn khuôn mặt đỏ hồng đi tới phía trước, “Hạnh phúc lớn nhất của ta và Laurence là nhìn người và Arthur hạnh phúc, cho nên ta và Laurence sẽ cố gắng hết sức để làm những chuyện giúp

ích cho các người, người chỉ cần vĩnh viễn nhớ kỹ, chúng ta là người một nhà, cho nên bất luận chuyện gì cũng đừng đặt chúng ta ra riêng, được không?”

“Dạ.” Trả lời Heller chính là vẻ mặt kiên định của Khải Văn.

‘Arthur yêu quý của ta, người có khỏe không? Papa daddy đều khỏe, như daddy nói, chỉ cần chúng ta bên nhau, có gì mà lại không thể chiến thắng? Người không nên lo lắng, ta cũng chăm sóc bản thân thật tốt, ta ở đây chờ người trở về. Yêu người. Khải Văn.’

33. Chương 33

CHƯƠNG 33:

Vào đông bão tuyết bay tán loạn, trấn Ilian.

Tại đại doanh đóng quân của hổ nanh kiếm, Clare đang báo cáo tình huống cho chủ nhân Arthur của hân, “Chủ nhân, bọn theo dõi ti tiện đã rời đi.”

“Rời đi?” Arthur đang híp mắt giống như ngủ gật nghe được lời này đột nhiên mở hai mắt, đôi mắt sáng sủa không có một tia mệt mỏi, hân chậm rãi hỏi ngược.

Clare quỳ một chân trên mặt đất, cúi đầu nói, “Đúng vậy, sáng sớm hôm nay bọn theo dõi đã rời khỏi thôn trấn, thuộc hạ phái người theo dõi hồi lâu, xác nhận bọn chúng đi về phía chủ thành chứ không phải giả vờ rồi mới trở về bẩm báo cho thuộc hạ.”

“Chủ thành có tin tức gì không?” Arthur khẽ dùng đầu ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng hỏi, “Có dị động gì không?”

“Chủ thành tất cả như thường.” Clare cung kính đáp, “Thân thể thành chủ vẫn chưa có bất luận khởi sắc nào, thiếu thành chủ lúc này một lòng làm bạn bên cạnh ngài ấy, xử lý chính vụ thì bỏ mặc cho Yadaier và Jeff, có vẻ, thiếu thành chủ đã thay đổi rất nhiều so với trước đây. Về phần vị kia, điệu thấp, nhưng thực sự không phải sống êm gió lặng như mặt ngoài.”

“Ngô...” Arthur vẫn giữ tư thế trầm ngâm, hồi lâu mới lên tiếng hỏi, “Bây giờ dùng cách bắt biến ứng vạn biến, ta có dự cảm, chúng ta không cần đợi ở nơi này quá lâu nữa đâu.”

“Dạ, chủ nhân.” Clare nghe xong liền hành lễ rồi lui xuống.

Clare rời đi khiến nơi này chỉ còn lại mình Arthur, nhìn tuyết bay trên bầu trời ngoài lều trại, Arthur cười cười, “Lại một ngày tuyết rơi, nhưng mùa xuân sắp tới rồi...”

Ngắm hoa tuyết bay đầy trời, hồi ức của Arthur bay về thời điểm lần cuối cùng nhìn thấy thành chủ Aubrey tại cung điện ở chủ thành.

Đối với việc Aubrey bí mật gọi mình nhập điện, Arthur không chút nào kinh ngạc, đến tận cùng mọi chuyện bắt đầu từ khi nào? Arthur cũng không nhớ rõ.

Arthur đi theo Yadaier tiến vào điện, đợi cho Yadaier lui ra Arthur cung kính khom mình hành lễ với Aubrey, “Thành chủ đại nhân, thuộc hạ đã tới.”

“Ngô, Arthur, người đã tới rồi.” Aubrey tinh thần rã rời vì nghe giọng của Arthur mà tỉnh táo lại, ông nỗ lực lộ ra một nụ cười hòa ái, chỉ chỉ chiếc ghế bên giường, “Ngồi đi.”

Arthur cảm tạ đi đến bên Aubrey, sau đó lại cất tiếng hỏi, “Gần đây thân thể thành chủ đại nhân đã tốt hơn chưa?”

“Già rồi.” Aubrey chống tay ngồi dậy, thở hổn hển vài cái mới có chút cất lực mà nói, “Lớn tuổi, suy yếu cũng không thể tránh.” Nói rồi ngược mắt nhìn về phía thuộc hạ trẻ tuổi nhất cũng là người mình ưu ái nhất trong triều, trên mặt Aubrey lộ ra thần tình cảm khái và tán thưởng, “Sinh mệnh chính là như thế, một quá trình tuần hoàn, người là mặt trời bình minh đang lên cao, mà ta là mặt trời buổi xế chiều sắp lặn. Nháy mắt đã trôi qua nhiều năm như vậy, từ trước papa người đã hiệp trợ ta quản lý quốc gia này, hiện tại là người, hai cha con các người đều tốt, tốt.”

“Sinh bệnh là điều không thể tránh, thành chủ ngài bắt quá chỉ là sinh một chút bệnh mà thôi, mong ngài tĩnh dưỡng tốt, tất cả mọi người đều hy vọng ngài sớm ngày khang phục.”

“Thân thể của ta, ta tự mình hiểu rõ.” Aubrey có chút lo buồn vô cớ mà lắc đầu, lại nhìn nhìn Arthur, lúc này mới nằm lại lên giường mà lắc đầu, “Điều duy nhất hiện tại ta không buông xuống được, chính là Warren, nếu nó có thể được như người, ta sẽ an tâm.”

Nghe lời nói có hàm xúc muốn ủy thác, Arthur nhanh chóng lên tiếng, “Thiếu thành chủ rất tốt, có thể hiện tại đối với việc xử lý sự vụ còn nhiều mới lạ, nhưng thuộc hạ tin tưởng, dưới sự trợ giúp của Yadaier và Jeff, hẳn sẽ ngày càng tiến bộ, ngày không nên quá mức lo lắng, chỉ cần hảo hảo tĩnh dưỡng thì tốt rồi.”

“Warren nó...” Aubrey cất tiếng muốn nói gì đó, cuối cùng lại lắc đầu, “Nó thế nào ta hiểu rất rõ, lúc trước ta quá mức bỏ bê nó cho nên mới để nó trở thành cái dạng này.” Nói rồi Aubrey cầm lấy tay Arthur, “Ta tin tưởng người, cũng như ta tin tưởng Yadaier và Jeff, nếu như ta... người có thể cùng hai người bọn họ thủ hộ quốc gia này và phụ tá Warren không?”

Nhìn vào ánh mắt sáng quắc của Aubrey đang suy yếu, vẻ mặt Arthur không có một tia né tránh, thanh âm hần vẫn nhẹ nhưng lại kiên định mà trả lời lão nhân như cây đèn cạn dầu này, “Đương nhiên, tộc bạch hổ chúng ta sẽ sống chết thuần phục thành chủ.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...” Câu trả lời của Arthur khiến Aubrey thở ra một hơi dài, ông lại một lần nữa thả lỏng, trong miệng lẩm bẩm, “Chỉ cần còn có người và Yadaier bọn họ, tòa thành này sẽ không hỗn loạn, Warren sẽ không lâm vào cục diện tồi tệ như ta dự đoán, nhưng...” Nói đến đây, giọng điệu của Aubrey lại có thêm một chút tiêu điều xơ xác, “Nhưng, ta cần người làm một việc cho ta.”

Arthur đứng lên, quỳ một chân cúi đầu đáp, “Thành chủ cứ phân phó, có thể đạt được nguyện vọng của ngài là vinh quang của thuộc hạ.”

Aubrey nhìn Arthur cung kính quỳ gối trước mắt, trên gương mặt suy yếu tái nhợt lại lần nữa khôi phục uy nghiêm của một vị thành chủ đứng trên vạn người, ông nắm lấy đệm giường dưới thân, nói từng chữ với Arthur, “Khi thời cơ thích hợp, xử lý ung nhọt kia cho ta...”

“Người rất thông minh, thông minh như papa người, các người đã nắm chắc mọi thứ trong tay, biết cái gì nên làm cái gì không nên, biết cái gì có thể cái gì không thể, quan trọng là, biết cái gì nên muốn cái gì không nên muốn. Điều đó rất tốt, phi thường tốt, chỉ có thể thì gia tộc mới có thể liên tục kéo dài duy trì. Mà có người, trái tim quá lớn, lòng tham quá lớn, ta không thể cho phép những tham niệm của hắn tiếp tục duy trì, âm mưu của hắn gây cho quốc gia này vô tận tai nạn, cho nên ta cần người tại thời cơ thích hợp nhất, nhổ cỏ tận gốc. Ta mong... đây là lần tẩy trừ cuối cùng...”

Nghĩ tới đây, Arthur mở mắt, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên một tia sáng bất minh, đây là lời nói cuối cùng của thành chủ Aubrey trước khi Arthur rời khỏi chủ thành, trong lòng hắn có dự cảm, đây đại khái cũng là lời nói cuối cùng của thành chủ với mình, lần sau gặp lại, sẽ là một nơi xa xăm khác.

Sinh ly tử biệt, luôn luôn không thể tránh.

Cuối cùng sự thật chứng minh, suy đoán của Arthur là đúng, nhưng khi tin tức kia truyền đến, Arthur vẫn cảm thấy một nỗi buồn vô cớ —— Khi mùa xuân đến, lão thành chủ qua đời, thành chủ tân nhiệm Warren lại yêu cầu Arthur nhổ trại về thành.

Arthur nhìn thoáng qua sắc lệnh đưa đến, híp mắt lại, đảo mắt nhìn Clare đứng phía sau, “Dựa theo kế hoạch ban đầu mà hành động, đợi, cần phải kiên trì.”

“Dạ.” Clare cúi đầu xác nhận.

.

Rốt cuộc đã trở về, Arthur mang theo đội hộ vệ hổ nanh kiểm lần thứ hai trở về tòa thành đã xa cách bấy lâu, không như cảnh tượng giăng đèn kết hoa vào đầu năm mới, cả tòa thành đã bị một màu đen u ám bao trùm, trên mặt mọi người chỉ còn vương lại vẻ bi thương.

Arthur thay xong quần áo vẫn chưa lập tức tiến vào cung điện, đại bộ phận quý tộc đã đến đông đủ, thành chủ tân nhiệm Warren đang đỡ dẫn đứng bên quan tài, mà lão thành chủ đã thống trị quốc gia này hai mươi

mấy năm, lúc này đang lẳng lặng nằm trong quan tài, an bình say ngủ.

“Xin lỗi, thành chủ đại nhân, thuộc hạ không thể tìm được Yến thảo, là thuộc hạ thất trách.” Arthur liếc nhìn papa và daddy mình, sau đó bước lên trước mặt Warren quỳ xuống thỉnh tội.

Warren dờ dằng nhìn sang Arthur, biểu tình vẫn không có một tia biến hóa, chỉ là mặt không biểu tình cúi người nâng Arthur dậy, “Không phải do người sai, người đã tận lực, cảm ơn tất cả những gì người đã làm cho papa.”

Arthur thuận thế đứng lên, ánh mắt khi chạm vào khuôn mặt của Aubrey thì hiện lên một tia man mác và bi thương, hần nhẹ giọng nói với Warren, “Thỉnh ngài không nên quá mức đau lòng, lão thành chủ chỉ là đi đến nơi của thiên thần, ngài ấy sẽ nhận được an bình vĩnh cửu.”

“Cảm ơn.” Warren thấy Arthur đang an ủi mình, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, lãnh đạm nói.

Khi Arthur đứng trở về vị trí của mình, tang lễ của lão thành chủ Aubrey liền bắt đầu, Arthur nhìn những quý tộc hoặc thật hoặc giả tỏ ra bi thương kia và lão Felix trong mắt không giấu nổi dã tâm, cúi đầu, che đi nụ cười miệt thị.

Sau khi tang lễ buồn chán kết thúc, Arthur vốn muốn cùng Laurence và Heller về nhà, nhưng chưa đi được hai bước đã bị người gọi lại, “Arthur tướng quân, thỉnh lưu lại một chút.”

Arthur quay đầu phát hiện người gọi mình chính là người hầu bên cạnh Aubrey – Yadaier, Arthur ra hiệu cho Laurence và Heller một chút rồi đi tới bên Yadaier, “Xin hỏi Yadaier tiên sinh có chuyện gì không?”

Có thể sự ra đi của Aubrey là một đả kích quá lớn đối với Yadaier, hoặc do nhiều ngày vất vả khiến Yadaier có chút hốc hác, hần nói, “Xin theo ta, thành chủ đại nhân có chuyện muốn nói với tướng quân.”

Arthur cũng không hỏi vì sao, chỉ là chấp tay đi theo Yadaier vào nơi làm việc tại chủ điện.

Tới nơi, Arthur phát hiện trong phòng ngoại trừ thành chủ Warren còn có thị vệ Jeff của Aubrey cùng với Felix, nhìn thấy Arthur vào phòng, mi mắt Warren giật giật, gơ tay nói, “Arthur tướng quân đã tới, ta có một số việc cần nhờ ngài.”

Arthur tiến lên hành lễ, “Đương nhiên, xử lý sự tình cho ngài là vinh quang của thuộc hạ.”

“Ngồi đi.” Warren chỉ chỉ chiếc ghế bên cạnh, đợi Arthur ngồi vào vị trí của mình rồi mới cất giọng nói, “Ta nghĩ, papa ta, cũng chính là thành chủ, ông ấy qua đời đối với mọi người mà nói đều là một khoảnh khắc gian nan, tin tưởng các vị cũng trải qua đoạn thời gian bi thương như ta. Nhưng, chính vì thế chúng ta càng phải đối mặt với thời kỳ gian nan này, cũng mong mọi người có thể hiệp trợ ta để đưa tất cả một lần nữa trở về quỹ đạo, được không?”

Warren vừa dứt lời, Yadaier và Jeff, Felix, Arthur đang ngồi liền đứng lên hành lễ, “Chúng ta chắc chắn tận lực hoàn thành kỳ nguyện của thành chủ đại nhân.”

“Tốt, cảm ơn chi trì và bang trợ các người dành cho ta.” Warren gật đầu, hần dờ dằng nhìn lên Arthur, “Như vậy, hiện nay ta có một việc cần Arthur tướng quân giúp ta đi làm.”

Arthur lên tiếng, “Thành chủ cứ nói.”

Warren thở dài tiếp tục nói, “Ta hiểu, ta vừa trở thành thành chủ, căn cơ còn thấp, vạn sự còn cần học tập nhiều, nhưng đó cũng không phải cái cớ để nhiều kẻ rục rịch mưu toan tiến hành một ít hành vi ti tiện, ta mong có thể thấy mọi người một lòng cùng nhau dẫn dắt con dân tiến tới một thời kỳ tốt đẹp. Đáng tiếc, có vài người không nghĩ như vậy...”

Felix đứng một bên nói tiếp lời của Warren, “Hiện tại theo như tình huống mà chúng ta nắm giữ, vùng Irma đã có người đang bắt đầu rục rịch, bọn họ dường như cho đây là thời cơ để cháy nhà đi hôi của, thu được nhiều lợi ích, đây là hành vi vô cùng vô liêm sỉ, chúng ta quyết không thể để mọi chuyện phát sinh như thế!”

Felix hùng hồn, nếu như Arthur là một tên nhóc tí chưa trải sự đời sẽ bị hần lừa đến nhiệt huyết sôi trào nhìn cũng không nhìn mà nhảy vào cái hố hần đào sẵn, nhưng trong chốn triều đình người lừa ta gạt, Arthur chỉ là trầm mặc lắng nghe mà không lên tiếng.

Thấy Arthur trầm mặc, Warren nói, “Cho nên, ta mong Arthur tướng quân có thể mang theo đội binh tinh nhuệ nhất của ngài đi răn đe thái độ của bọn chúng, để bọn chúng dập tắt vọng tưởng vô ích đó, Arthur tướng quân, ngài nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ này chứ?”

Arthur bị gọi tên liền ngẩng đầu, hần lẳng lẳng nhìn thoáng qua Warren đang ngồi trên chủ vị, khóe miệng nhoẻn lên một cái, đặt tay lên vị trí trái tim, “Nguyện vọng của ngài chính là mục tiêu của ta, ta sẽ tận lực thực hiện yêu cầu của ngài, thành chủ đại nhân.”

“Tốt lắm.” Warren bởi vì câu trả lời của Arthur mà trên mặt lộ ra nụ cười vui sướng, “Việc này khẩn cấp, nếu như Arthur tướng quân không có bất luận vấn đề gì, ta mong ngài có thể lập tức xuất phát, ta và các con dân sẽ nhớ kỹ tất cả những gì ngài làm.”

“Vâng, thành chủ đại nhân.” Arthur cúi đầu hành lễ, “Ta sẽ mang về kết quả mà ngài mong muốn.”

Warren đứng lên nâng Arthur dậy, “Ta cùng với mọi người sẽ cùng đợi tướng quân thắng lợi trở về.”

Arthur nhìn lướt qua những con người mang thần thái khác nhau trong điện, trên mặt vẫn giữ biểu tình vân đạm phong khinh, “Thỉnh ngài chăm sóc tốt cho bản thân.”

Nét lo lắng hiện lên trên mặt Yadaier, trong mắt Jeff hiện lên không tán thành, trong mắt Warren lại là hồ hững, cùng với khóe miệng mang nụ cười quỷ dị của Felix, trên đường trở về Arthur hồi tưởng lại thần thái của bọn họ, nhẹ nhàng cười cười, tương lai của quốc gia này, đến tốt cùng sẽ thế nào đây?

Đi tới cửa đại điện, tới đón tiếp chính là Abu, vừa thấy Arthur đi ra, trên mặt Abu lộ ra nụ cười hàm hậu, “Chủ nhân, ngài đã trở về.”

“Ừm.” Arthur gật đầu, nhưng vẫn chưa đi đến xe ngựa mà Abu đưa tới, chỉ là trực tiếp đi đến con ngựa trắng, ngồi trên lưng ngựa nhìn Abu đang mang vẻ mặt không giải thích được, lên tiếng, “Vừa nãy thành chủ hạ lệnh bảo ta đến Irma, sự tình khẩn cấp, ta không thể trở lại trang viên, lập tức phải đi, người trở lại nói cho papa daddy và Khải Văn biết, không nên lo lắng cho ta, ta xử lý xong mọi việc sẽ trở về, bảo bọn họ cứ an tâm mà đợi...”

Nghe Arthur căn dặn, Abu nhìn thoáng qua ánh mắt của Arthur, trong lòng chấn động, cúi đầu nói, “Thuộc hạ biết, thỉnh tướng quân lên đường cẩn thận.”

“Hm.” Arthur gật đầu, quay lại nói với đội thị vệ hổ nanh kiến đang đứng chỉnh tề, “Xuất phát!”

“Dạ!” Trả lời Arthur chính là thanh âm đều nhịp.

Mọi người trong phủ thành nhìn theo Arthur tướng quân vừa trở về lại mang theo quân đội đi xa, trong mắt tất cả đều là khó hiểu, bất quá điều này rơi vào mắt những kẻ hữu tâm, lại có ý nghĩa khác.

Mùa xuân đến rồi, nhưng gió to lại ồ ạt tới.

.

“Đi rồi?” Mãi cho rằng sẽ được gặp Arthur không ngờ lại đợi được đáp án như vậy, Khải Văn khó nén thất vọng.

“Đúng vậy, thành chủ phái tướng quân đi chấp hành nhiệm vụ, tướng quân bảo Khải Văn thiếu chủ không nên lo lắng, không bao lâu tướng quân sẽ trở về.” Abu dùng thanh âm thô thô nói với Khải Văn.

Khải Văn đề xuống thất vọng trong lòng, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, “Ta biết rồi, khổ cực cho người, Abu tiên sinh.”

“Dạ.” Abu hành lễ định rời khỏi, vừa xoay người lại dừng bước xoay đầu, “Cái kia... Nath có thể phiền Khải Văn thiếu chủ giúp ta chăm sóc vài ngày không? Tướng quân không ở, hiện trong thành cũng không thái bình, ta sợ không có thời gian...”

“Ta biết, không sao.” Khải Văn cười cười gật đầu nói, “Cứ để nó ở chỗ ta, có nó theo ta cũng đỡ buồn.”

Thấy Khải Văn đồng ý thẳng thắn, Abu ngược lại rất hồ thẹn, cái tai tròn tròn run run lên, hần gãi gãi cái ót nói lời cảm ơn, “Thật sự rất cảm kích ngài.”

Khải Văn cười cười, không nói gì nữa.

Vốn tưởng rằng thêm một lần chờ đợi sẽ rất khó khăn, nhưng Heller và Laurence dường như nhìn ra suy nghĩ của Khải Văn, bọn họ cũng không cho Khải Văn có thời gian suy nghĩ vẩn vơ, nói cảnh xuân vừa lúc nên ra ngoài du ngoạn, không cho Khải Văn cơ hội cự tuyệt đã đóng gói ném lên xe ngựa, mang theo cậu ra ngoài du ngoạn.

Trên đường đi Laurence sắp xếp nhiều tiết mục khiến thú vị, mỗi khi Khải Văn vừa nổi lên chút nhớ nhung Arthur, lực chú ý lại bị Laurence hấp dẫn, mãi cho đến khi tới điểm cuối của lần lữ hành này — Quê nhà của Heller và là quê nhà trên danh nghĩa của Khải Văn, Khải Văn mới bỗng nhiên phát hiện đã rất nhiều ngày trôi qua rồi, mà bởi vì có hai vị trưởng bối tri kỷ tồn tại, cho nên thời gian trôi qua cũng không gian nan như cậu nghĩ.

Nhìn về phía Laurence đang không ngừng lắc đuôi nhiệt tình theo mình kể về những điểm thú vị nơi này, và Heller đang mỉm cười lắng nghe, trong mắt Khải Văn có vô vàn biết ơn.

Có những trưởng bối như vậy, rất tốt mà đúng không, Arthur cũng không cần lo lắng về mình không phải sao?

Laurence và Heller dẫn theo Khải Văn đi xa, ném lại chủ thành với những đợt sóng ngầm ào ạt ra sau đầu, bọn họ có thể bỏ qua, nhưng lại có vài người không thể, khi bọn họ đã đi được một đoạn thời gian, có một kẻ cũng thừa dịp bóng đêm rời khỏi chủ thành cười ngựa chạy đến Irma.

Mấy ngày sau, Arthur nhìn về phía người đến, lông mi nhướng lên, “Sao người lại ở nơi này?”

34. Chương 34

CHƯƠNG 34:

Nhìn người bị Clare dẫn tới, Arthur thật ra có chút kinh ngạc.

“Sao người lại tới đây?” Arthur đứng lên đi tới trước mặt người kia.

Gris liên tục lên đường nên có chút phong trần mệt mỏi, nhìn Arthur đang đi tới gần, lại nhìn nhìn hoàn cảnh xung quanh, trên mặt hiện lên một mặt cười khổ, “Nguyên bản ta nghĩ... Có điều hiện tại xem ra, là ta làm chuyện thừa rồi.”

Arthur nhìn lướt qua Clare mặt không biểu tình phía sau Gris, hỏi, “Nghĩa là sao?”

Biểu tình của Gris lúc này có chút uể oải, hắn vẫn cười nhìn về phía Arthur, “Tướng quân hẳn là đã biết tình huống ở chủ thành? Bằng không, cũng sẽ không từ Irma chuyển tới nơi này, như vậy ta một lòng chạy tới Irma báo quân tình chẳng phải làm chuyện thừa hay sao?”

Arthur cười cười, không phủ nhận, chỉ lên tiếng nhắc nhở Clare, “Mang Gris tiên sinh đi hảo hảo nghỉ ngơi.”

Clare một mực làm người tàng hình tiến lên một bước hành lễ, “Dạ.”

“Có phải nghĩ ta đặc biệt ngu xuẩn đặc biệt buồn cười?” Clare tiến lên muốn dẫn Gris lui xuống, nhưng Gris không hề động, thẳng thắn nhìn về phía Arthur.

Arthur nhìn vào cặp mắt của Gris, ra hiệu cho Clare một chút, đợi Clare rời khỏi, Arthur mới lên tiếng nói, “Gris tiên sinh, ngài suy nghĩ nhiều quá, ngài có thể lo lắng cho an nguy của chủ thành mà đến báo tin ta khiến rất cảm kích, đợi khi tình thế không còn loạn nữa, ta sẽ bẩm báo thành chủ về công hiến của ngài.”

“Arthur tướng quân, ngài biết điều ta muốn nói không phải cái này.” Gris bỗng nhiên không muốn cùng Arthur dùng thái độ của quý tộc mà nói chuyện với nhau nữa, hắn muốn biết một kết quả, muốn có một đáp án, “Ngài biết, chỉ là ngài một mực giả vờ hồ đồ.”

Arthur không muốn tiếp tục bàn về một vài chuyện không hợp tình huống, trên mặt hắn mang theo nụ cười khách sáo, “Gris tiên sinh, người lặn lội đường xa mà đến, hẳn là rất mệt mỏi rồi, cứ lui xuống hảo hảo nghỉ ngơi.”

Gris chưa có khi nào chán ghét nụ cười tràn ngập xa cách trên mặt Arthur như lúc này, hắn bước nhanh đến phía trước, khụy xuống trước ghế, nhìn chăm chăm vào cặp mắt lam xám của Arthur, nói ra từng chữ một, “Ta có chỗ nào không bằng hắn? Vì sao người chọn hắn mà không chọn ta?”

Arthur trong lòng có chút phiền, nhưng nét mặt vẫn không thay đổi, “Gris tiên sinh...”

“Ta có chỗ nào không bằng hắn? Gia thế không bằng hắn? Bề ngoài không bằng hắn? Năng lực không bằng hắn?” Gris cắt lời Arthur, tâm tình có chút kích động mà hỏi thăm, “Hắn thật sự là thân thích phương xa của Heller tiên sinh sao? Hắn vì sao không biết gì về chủ thành? Rõ ràng hắn chính là một phế vật không rõ lai lịch không gia thế không bối cảnh, vì sao ngài tình nguyện chọn một người không dùng được như thế, mà không như các quý tộc khác, chọn lựa một người có thể mang đến sự trợ giúp cho gia tộc mình? Hay là nói, ngài chỉ là tạm thời bị hắn mê hoặc?”

Arthur lặng lẽ nhìn Gris phát tiết thốt ra những lời này, sau đó nhìn thật sâu vào mắt Gris, ngửa ra phía sau một chút cách ra một khoảng cách với đối phương, biểu tình trên mặt vẫn vẫn đạm phong khinh như vậy, “Gris tiên sinh, ngài hiện tại đang thảo luận về bạn hữu của ta, cũng là thiếu chủ của tộc bạch hổ ta, mong ngài có thể tôn trọng hắn. Cảm tình của ta là do ta chọn lựa, tất cả điều này, đều do tự ta quyết định, ta thích hắn ta coi trọng hắn, những điều này chỉ cần lòng ta hiểu là đủ, người khác có suy nghĩ của họ, ta không quan tâm cũng không liên quan đến ta. Gris tiên sinh, ta muốn nói với ngài một câu, đối với Khải Văn, ta thương hắn, tôn trọng hắn, hắn là bạn hữu duy nhất kiếp này của ta, đây là điều mà ngay từ đầu ta đã lựa chọn. Ta mong ngài có thể tôn trọng bạn hữu của ta, nếu như không thể, vậy thỉnh ngài cách xa hắn một chút, ta không thích nghe bất luận từ miệng ai nói xấu về Khải Văn. Cuối cùng, tiêu chuẩn mà người lựa chọn không nhất thiết phải là tiêu chuẩn mà người khác lựa chọn, ta rất cảm tạ việc ngài đã vì thành chủ và nhân dân ở chủ thành mà đến Irma, thỉnh ngài hảo hảo nghỉ ngơi, đợi khi tất cả dẹp loạn ta sẽ tiễn ngài trở về nhà mà không có bất luận thương tổn nào.” Nói rồi ra hiệu cho Clare dẫn Gris đi nghỉ ngơi.

Gris kinh ngạc nhìn Arthur hồi lâu, mấy máy môi vài lần vẫn không nói được một lời rồi xoay người đi.

Arthur nhìn bóng lưng Gris, có chút bất đắc dĩ mà thở dài.

.

Chính trị là trò chơi của một vài người, chỉ ít đối với những người ở thành Lộ Đan chính là như vậy, khi nhiệt độ dần dần tăng trở lại, trên cành cây đâm ra những lộc non mới nhú, mọi người đã dần lấy lại tinh thần từ khi thành chủ Aubrey qua đời, một lần nữa theo cảnh xuân xinh đẹp tiến vào giai đoạn chờ đợi tương lai tươi đẹp.

Phổ xá náo nhiệt, người ở lại trong cung điện ngồi trên ngôi cao lại không được ánh nắng xuân chiếu rọi, tràn ngập khí tức khẩn trương khiến kẻ khác hít thở không thông, mà nguyên bản nên xuất hiện tại điện nghị sự là Warren thì lại không thấy hình bóng, đứng ở nơi tượng trưng cho quyền thế tối cao là một thanh niên thú nhân thân tình có chút khiếp nhược lại mang theo chút cuồng nhiệt, mà bên cạnh hắn là Felix mặc một bộ trang phục long trọng.

Những quý tộc đứng bên dưới cũng bị cảnh tượng này làm cho cảm thấy hơi kỳ quái, cũng dường như căn bản không chú ý tới Yadaier và Jeff luôn luôn theo thành chủ xuất hiện trong sảnh lúc này lại không có mặt, biểu tình trên mặt bọn họ đều thấp phần vì điều.

Felix nhìn quét qua những người bên dưới, sau đó vươn tay đè xuống, thấy tất cả mọi người an tĩnh mới thở măn gặt đầu, “Cuối mùa đông năm nay, thành chủ Aubrey vĩ đại của chúng ta đã vĩnh viễn ra đi, đây là một chuyện khiến người ta đau đớn vô vàn, ta nghĩ chư vị nhất định cũng giống như thế, tim như bị dao cắt, bị thống không thôi.”

Tiếng của Felix vừa dứt, bên dưới đã có một mảnh phụ họa, đại bộ phận mọi người bày ra biểu tình như cha chết mẹ lìa đời, càng kịch tính hơn chính là rơi hai giọt nước mắt.

Mà bản thân Felix cũng là hai mắt đỏ ngầu, một bộ bi thương, hắn hít sâu một hơi, lại vươn tay đè xuống, cất cao giọng nói, “Thành chủ mặc dù rời đi, nhưng những người sống chúng ta phải tiếp tục tiến tới, sau khi thành chủ đi xa, dựa theo lệ cũ, thiếu thành chủ Warren sẽ kế thừa vị trí của ngài. Đối với chuyện thiếu thành chủ kế vị, ta đương nhiên vạn phần tán thành, ta nghĩ mọi người cũng giống ta chờ đợi ngày tân thành chủ dẫn dắt chúng ta đi đến một ngày mai huy hoàng.” Nói đến đây, Felix lại uyển chuyển nói,

“Thế nhưng, mặc dù ta không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không nói, thành chủ hiện tại — Warren, thật sự làm ta quá thất vọng! Kể vì cho đến bây giờ, chư vị có thấy thành chủ làm được bất luận hành động nào khiến chúng ta hướng tới không? Thành chủ dường như hoàn toàn không ý thức được hắn là người thống trị tối cao của quốc gia này, hắn lại trầm mê cuộc sống phóng túng khi xưa, không quan tâm chính sự, xin hỏi chư vị, tân thành chủ thượng vị nhiều ngày như vậy, chư vị rốt cuộc gặp được hắn mấy lần? Ngoại trừ những lời khó nghe về cuộc sống ăn chơi trác táng bên ngoài chư vị có nghe bất luận ca tụng gì về hắn không? Thành chủ như vậy chúng ta có cần không? Chư vị cho rằng thành chủ như vậy thực sự có thể dẫn dắt chúng ta đi lên đỉnh cao hơn sao?”

“Đương nhiên không!” Felix vừa dứt lời đã có một thú nhân béo phì giơ nắm tay quá to, “Chúng ta quyết không cho phép một thành chủ như vậy lãnh đạo chúng ta!”

“Đúng đúng đúng, tuyệt đối không cho phép!”

“Hắn sẽ đưa chúng ta tới chỗ hủy diệt, chúng ta quyết không để xảy ra kết cục này!”

“Không sai!”

Vô số thanh âm phụ họa vang lên, Felix nhìn đám quý tộc mang biểu tình đầy căm tức kia, khóe miệng mang theo ý cười.

Hắn ho nhẹ một tiếng, thấy lực chú ý của mọi người lần thứ hai bị hấp dẫn đến mình, mới biểu tình đau xót mà nói, “Chúng ta đều biết, thành chủ Aubrey chỉ có Warren là con trai, mà Warren cũng là bạn lữ của Amber con ta, ta so với ai khác càng thêm mong muốn hắn tiến bộ, nhưng hiện thực luôn tàn khốc như thế, luôn làm người ta thất vọng. Thấy Warren như vậy, lòng ta so với chư vị còn đau hơn gấp trăm lần, nhưng, ta cũng không thể ngồi nhìn tương lai của chúng ta bị hủy trong tay Warren, ta không thể ngồi nhìn bách tính vì một vị chủ nhân ngu ngốc mà cuộc sống rơi vào nước sôi lửa bỏng! Vạn hạnh, mặc dù lão thành chủ chỉ có mình Warren là con một.” Nói tới đây Felix giơ tay chỉ vào thanh niên bên cạnh, giọng điệu trở nên sôi sục, “Nhưng trong tộc hắc báo có một người có thể đảm nhiệm vị trí này, tỷ như Carter đây, hắc điếu thấp, kiên định, có chí hướng, so với Warren càng giống cái bóng của thành chủ hơn, cho nên...” Lời nói kích động mà lại có tác dụng đầu độc, Felix lần nữa đội mặt nạ đau lòng, “Mặc dù không đành lòng, nhưng ta vẫn phải nói, vì tương lai quốc gia này, ta nghĩ cần bắt Warren nhượng ra vị trí thành chủ, để Carter dẫn dắt chúng ta đi lên con đường đúng đắn!”

“Đúng, bắt Warren thoái vị!”

“Bắt Warren thoái vị!”

Felix vừa nói xong, đám quý tộc trong mắt lóe lên quang mang cuồng nhiệt kia lập tức cả tiếng hô to.

Nhưng bầu không khí nhiệt liệt lại vì tiếng cánh cửa điện nghị sự đẩy ra mà ngưng bật, các quý tộc xoay người nhìn thanh niên anh khí bức người như tấn bộ trong sân vắng mà từ tốn bước vào điện, khóe miệng mang theo một nụ cười bất cần, đi tới trước mặt Felix lúc này sắc mặt đã đại biến, “Xin hỏi Felix tướng quân, vị Carter tiên sinh trong tay ngài sắp dẫn dắt mọi người lên con đường nào? Cuối con đường là nơi ở của thiên thần hay là —” Nói đến đây Arthur đổi giọng, ánh mắt sắc sảo đảo qua đám quý tộc đang ngốc lảng, “Địa ngục?”

“Arthur...” Felix vẫn là Felix, hắc rất nhanh đã điều chỉnh biểu tình của mình, ho nhẹ một tiếng hỏi, “Người không phải đang ở Irma sao, chẳng lẽ nơi đó xuất hiện vấn đề?”

“Chỉ là có vài tên tiểu nhân gây rối mà thôi, xử lý xong tự nhiên phải về chủ thành báo cáo cho thành chủ rồi.” Arthur nhoeo khóe miệng, lần thứ hai quay đầu, biểu tình lãnh đạm mà nhìn về phía Felix, “Hơn nữa, hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, sao ta có thể không có mặt chứ.” Arthur vừa nói vừa dùng ánh mắt khinh miệt đánh giá Carter bởi vì sự xuất hiện của mình mà trở nên rụt rè sợ hãi, “Vị tiên sinh này trông rất lạ mặt, không biết có lai lịch như thế nào?”

“Ta... Ta...” Bị khí thế của Arthur áp cho không thở nổi, Carter nuốt khan một ngụm nước bọt, lắp bắp vài câu rồi dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Felix.

“Arthur...” Felix thấy thế vội tiến lên giải vây, “Đây là thành viên của tộc hắc báo, hắc là...” Cuối cùng, Felix nhìn vào đôi mắt Arthur, câu nói kế tiếp không biết nên mở miệng thế nào.

Mắt thấy bầu không khí trở nên khó thở, một quý tộc bên dưới mắt kiên nhẫn lên tiếng đầu tiên, “Hắn là người được chọn để thay thế Warren không xứng với chức thành chủ kia!”

“Nga? Thay thế thành chủ?” Arthur coi như nghe được câu chuyện cười, hắn xoay người tiến một bước đến trước mặt quý tộc óc đầy bụng phệ kia, “Buffy tiên sinh, ý ngài nói là lật đổ thành chủ sao?”

“Đương, đương nhiên!” Khi Arthur đi tới trước mặt, Buffy vô thức lui về sau một bước, lập tức ánh mắt quét tới những quý tộc xung quanh, lại thẳng lưng lên, cả tiếng, “Loại người chỉ biết sống phóng túng như Warren đương nhiên phải thoái vị, chúng ta cần một thành chủ xứng đáng để dẫn dắt!”

“Warren không xứng với chức vị?” Arthur cười khê hởi ngược, sau đó cấp tốc xoay người thừa lúc Felix còn chưa kịp phản ứng, nắm áo Carter túm đến trước mặt Buffy, “Vậy Buffy tiên sinh nói kẻ này thích hợp đứng ở vị trí chủ thành sao?”

“Đương nhiên!” Buffy lúc này đâm lao phải theo lao, chỉ đành kiên trì giằng co với Arthur, “Carter tiên sinh khiếm tốn kiên định có ý chí có năng lực, Carter tiên sinh so với Warren đúng là trên trời dưới đất.”

“Ha! Xem ra Carter mà ta thấy cùng với Carter mà Buffy tiên sinh thấy hoàn toàn không phải là một người!” Arthur hừ lạnh quay đầu nhìn thẳng vào mắt Carter đã run lẩy bẩy, “Carter tiên sinh, nói cho ta biết đến nay kẻ còn chưa vượt qua thí luyện là ai? Nói cho ta biết kẻ tại sông bạc nợ một khoản lớn bị gia tộc trục xuất là ai? Nói cho ta biết bởi vì không nơi trở về chỉ có thể làm tên trộm nhai nhép hãm hại lừa gạt người khác là ai? Hừm? Carter tiên sinh, người có quen với người kia không?”

“Không biết, ta không biết, không, không phải ta, ta không biết.” Mỗi câu hỏi của Arthur khiến mặt Carter lại tái nhợt một phần, trong miệng thì thảo lộn xộn phủ nhận, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt nhìn mình như nhìn đồng bunn nhào của Arthur, Carter rốt cuộc sụp đổ, hắn giãy khỏi tay Arthur vội vàng chạy tới chỗ ngồi của thành chủ gặt gao ôm lấy cái ghế, giọng điệu cuồng nhiệt mà hô to, “Đó không phải ta, ta là thành chủ, ta là thành chủ của tòa thành này, Felix đã đồng ý để ta làm thành chủ, ta có cả thiên hạ, ta có quyền khuynh thiên hạ, ta không phải kẻ mê cờ bạc hư hỏng, không phải!”

Biến cố như vậy khiến mặt của Felix bên cạnh đổi sắc, hắn tiến lên đi tới bên cạnh Arthur trầm giọng hỏi, “Arthur tướng quân, ngài uy hiếp một người vô tội như vậy, có phải hơi quá đáng hay không?”

“Quá đáng?” Arthur liếc nhìn Felix, “Ta chỉ nói thật thôi mà, thế nào, hôm nay không được nói thật, chỉ được nói dối thôi sao?”

“Người!” Trong mắt Felix hiện lên một tia sát ý, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, hắn thay đổi giọng điệu dẫn dụ, “Arthur tướng quân, ta biết ngài là một người chính trực quả cảm, ta cũng có thể hiểu sự chân thành của ngài đối với thành chủ Aubrey, nhưng chúng ta không thể bị chân thành che mắt, Warren là loại người gì ngài cũng rõ ràng. Lê nào lại vì trung thành với lão thành chủ mà giao tương lai của chúng ta vào tay một người như thế? Ta đây, hơn cả trung thành với thành chủ, chúng ta đầu tiên phải lo lắng cho hướng đi quốc gia này. Huống hồ, ta nghĩ, nếu như thành chủ Aubrey ở trên trời có linh thiêng, hắn cũng sẽ không muốn quốc gia này hủy trong tay Warren, ngài nói đúng không?”

Arthur im lặng nghe Felix nói xong, sau đó nhìn thoáng qua các quý tộc vẻ mặt chính trực xung quanh, cười nhạo một tiếng, “Kỳ thực ta là một kẻ cứng đầu, ta tin tưởng phán đoán của ta, ta tin tưởng ta thấy đen chính là đen, thấy trắng chính là trắng, trắng sẽ không biến đen, đen sẽ không biến trắng, phương châm quan trọng nhất của tộc bạch hổ chúng ta chính là —— trung thành.”

“Vậy Arthur tướng quân là muốn đối địch với chúng ta, hay là muốn che chở tên Warren không nên thân kia?” Đã nói rõ ràng như thế, Felix cũng không muốn mất công thêm nữa, hắn âm trầm hỏi Arthur.

Arthur sắc mặt bất biến, cười cười, “Ngài nghĩ thế nào thì là thế đó.”

“Tốt, tốt.” Felix giận dữ phản cười, “Ta nghĩ Warren nhất định sẽ thưởng thức sự trung thành vô tận của ngài, không bằng ngài đi gặp hắn một lần.”

Arthur lắc đầu, “Không cần gấp.” Nói rồi vỗ vỗ tay, “Trước tiên giải quyết nơi này quan trọng hơn.”

Hầu như chỉ trong chớp mắt, một đội thị vệ hổ nanh kiếm dững mãnh xông vào điện nghị sự, sự xuất hiện của bọn họ khiến cho các quý tộc nơi này rối loạn, điện nghị sự nhất thời tràn ngập bầu không khí giương

cung bạt kiếm.

Nhìn đội thị vệ chưa tới hai mươi người, ánh mắt Felix lộ ra một tia khinh miệt, “Arthur tướng quân có phải cho rằng tại hạ không có bất luận chuẩn bị nào về chuyện ngày hôm nay? Hay ngài quá mức tự tin với thủ hạ mình?”

“Kết quả sẽ chứng minh quyết định của ta.” Arthur khoát khoát tay, “Bắt những kẻ phản nghịch này lại cho ta.”

“Hừ, Arthur người đừng quá mức tự tin.” Felix triệt để bị thái độ hoàn toàn không để vào mắt của Arthur làm cho tức giận, hô to, “Crewe, bày ra nanh vuốt của người để những tên ngu ngốc có mắt không trông này nhìn rõ cái gì mới là lựa chọn chính xác!”

Felix vừa dứt lời, vô số con linh cầu phát ra tiếng cười khắc khắc từ cánh cửa phía sau lưng hắn và từ cửa sổ xông ra, trong mắt chúng nó, Arthur dường như đã biến thành thịt tươi ngon tuyệt trong miệng chúng.

Arthur nhìn thoáng qua lũ linh cầu đang đâm đâm nhìn mình, ánh mắt xoáy sâu vào Felix đang đặc ý dào dạt, hầu như ngay trong nháy mắt, hai người đồng thời hóa thành hình thú quấy lầy nhau mà đấu, lực lượng hai phe cũng đồng loạt xông lên, nhất thời điện nghị sự biến thành một tràng Tu La, nơi nơi tràn ngập máu tươi và tiếng rống gầm dữ dội, khí tức của tử vong bắt đầu lan tràn khắp nơi...

Lòng tin của Felix đến từ việc hắn có thể giám thị nhất cử nhất động của Arthur, hẳn chắc chắn Arthur không thể bất động thanh sắc mà rút đội quân hổ nanh kiếm đồng đảo của hắn về chủ thành, cho nên khi cuộc chiến tiến hành kịch liệt nhất, hắn thấy không ngừng có thị vệ hổ nanh kiếm ồ ạt xông tới, trong mắt không thể che lấp sự hoang mang không dám tin, một lúc sơ sẩy hắn bị móng vuốt của Arthur phá một lỗ hổng trước ngực, máu tươi không ngừng tuôn ra, Felix thở dốc tại chỗ vẫn không thể nào tin nổi, “Không thể nào... Điều này không thể nào... Quân đội của người rõ ràng đang ở Irma! Tin tình báo của ta không thể sai!”

Arthur dùng móng vuốt ngăn không cho Felix giãy dụa, thần tình tự tin tới chói mắt, “Đương nhiên, quân đội của ta ở Irma, nhưng, ta chưa từng nói, tộc bạch hổ chúng ta chỉ có mỗi một đội quân này.” Nói rồi Arthur cúi đầu thấp giọng hỏi, “Lẽ nào ngài chưa bao giờ biết một vị tộc trưởng hợp cách sẽ không bao giờ khoe con bài chưa lật của mình ra cho mọi người thấy sao?”

Arthur thốt ra lời này, Felix tựa như bị rút hết toàn bộ sức lực mà ngã ra mặt đất, “Thất bại trong gang tấc, thất bại trong gang tấc a...” Thì thào lặp lại câu này vài lần, trong mắt Felix phát ra quang mang điên cuồng, hắn kịch liệt giãy dụa, “Ta sẽ không thua, ta tuyệt đối không thua, quốc gia này thuộc về ta!”

“Những lời này, người có thể đi nói với thành chủ Aubrey...” Arthur ngăn Felix lại, lưu lại một câu như thế rồi không lưu tình mà cúi đầu cắn đứt yết hầu của Felix, máu tươi phun tung tóe chứng minh sinh mệnh của Felix đã kết thúc, cũng có nghĩa âm mưu lần này đã thất bại...

Arthur nhìn chân trước của Felix tản ra quang mang yếu ớt, trong nháy mắt con báo hoa chết đi biến thành hình người, giữa cổ cũng có máu đang không ngừng tuôn ra, mà cách đó không xa, Carter cũng mất đi sức sống.

Arthur xoay người nhìn về phía dưới bảo tọa, máu chảy thành sông, thi thể linh cầu tứ tán, mà đám quý tộc kia đang co ro lui về một chỗ lạnh run.

Arthur huyết sáo dài một tiếng, điện nghị sự nhất thời lạnh ngắt như tờ, các quý tộc xui xẻo trên mặt đất nhìn về phía Arthur bằng ánh mắt tràn ngập sợ hãi và co quắp, nhưng bọn hắn không biết, trong mắt Arthur bọn họ chẳng khác gì người chết.

Arthur dùng thanh âm trầm thấp thuần hậu phân phó, “Đi mời thành chủ tới đây.”

Một con hổ nanh kiếm trong đó liền quỳ xuống hành lễ đáp, “Dạ.”

Âm mưu lần này cuối cùng kết thúc với kết cục máu chảy đầm đìa, nhưng chí ít khiến những quý tộc có tà tâm dập tắt tâm tư của mình.

~*~ Bụi phủ bụi phủ ~*

~“Khải Văn thúc thúc, người xem con thỏ ta làm có đẹp không?” Tại quê nhà của Heller, tính cách bình dị gần gũi của Khải Văn khiến cậu trở thành đối tượng được bọn nhỏ thích nhất, hôm nay theo thường lệ, bọn họ đều vây quanh bên người Khải Văn chơi đùa, một tiểu thú nhân mập mạp vẫy đuôi như đang hiển vật quý mà khoe ra con thỏ mình vừa mới dùng lá tre đan thành.

Khải Văn cười tủm tỉm nhận lấy con thỏ quan sát một chút, sau đó vuốt đầu tiểu mập mạp khích lệ, “Woa nga, thật là đẹp, Harry quá giỏi.”

Thấy tiểu mập mạp kia được biểu dương, những đứa trẻ khác không phục, đều cầm những thứ trong tay mình giơ ra trước mặt Khải Văn cầu được biểu dương.

“Khải Văn thúc thúc nhìn con cá nhỏ ta đan này.

“Nhìn con mèo nhỏ của ta trước.”

“Không đúng không đúng, nhìn con heo nhỏ của ta trước mới đúng.”

Còn có một đứa muốn xông lên trước để Khải Văn nhìn vật trong tay mình, nhưng vừa vọt tới phân nửa đã ngừng bước, mà những đứa trẻ khác lại tự động tản ra, điều này làm cho Khải Văn thấy có chút kỳ quái.

Khải Văn vừa định quay đầu lại nhìn xem có chuyện gì xảy ra, thì lại rơi vào một cái ôm ấm áp, bên tai vang lên tiếng nói tuy xa cách đã lâu nhưng không hề xa lạ, “Bảo bối, ta đã trở về.”

35. Chương 35

CHƯƠNG 35:

Arthur đón Khải Văn về chủ thành, nhưng hai người vẫn chưa kịp háo hức mà kể ra những nhung nhố và lo lắng về nhau, Arthur lại bị kéo đi xử lý chuyện phản loạn, đối với chuyện này Arthur vô cùng áy náy, Khải Văn trong lòng dù có chút không tự nhiên, nhưng vẫn hiểu ý mà bảo Arthur lấy chính sự làm trọng.

Nhìn theo Arthur đi khỏi rồi Khải Văn ngồi trong hoa viên chờ ra, đương nhiên cũng không phải chờ ra cái kiệu đầu óc trống rỗng, mà là Khải Văn lần đầu tiên bắt đầu tự hỏi về tương lai —— Minh thực sự muốn giống như một nội trợ mà sống trong trang viên cả đời sao? Cuộc sống mỗi ngày ngoại trừ đợi Arthur về thì chính là đợi Arthur về, đây thật sự là cuộc sống mà mình mong muốn sao?

Khải Văn suy nghĩ rất tập trung, cũng rất nhập thần, cho nên dù Nath râm rĩ mà kéo lấy ống quần mình thì cậu chỉ là tiện tay ôm nó vào lòng vỗ vỗ đầu nó.

Nath không hài lòng với thái độ có lệ như vậy, hai chân trước nín áo Khải Văn, râm rĩ kêu lên.

Không làm gì được thì Nath lại cào lại kêu, Khải Văn cúi đầu nhìn nhóc Nath vẻ mặt rất manh kia, “Tiểu Viên Viên, chuyện gì vậy?”

Nath thấy Khải Văn rốt cuộc cũng dời lực chú ý về mình, thỏa mãn lắm, lật người ngồi lên đùi Khải Văn ôm tay cậu khẽ cắn cắn.

Khải Văn sớm đã quen với thói quen này của nó, thấy Nath không có chuyện gì, bèn ôm lấy nó, một mình thì thảo tự nói, “Viên Viên, người nói sau này ta làm gì mới tốt đây? Không thể cứ chờ ở trang viên? Kỳ thực ta cũng không quá thích giao tiếp với các quý tộc, nói chuyện với bọn họ thực sự quá mệt mỏi, một câu nói một cái hồ, quả thật không có một phút thả lỏng. Chẳng lẽ, ta kỳ thực nên sinh hoạt với các bách tính bình dân? Haah... Nhưng không có cách nào, thân phận của Arthur là thế này, không thể sửa a...”

Khải Văn cũng không trông cậy Nath có thể cho mình ý kiến gì, cậu chỉ muốn có người nghe được tâm sự của mình thôi.

Nói nói, Khải Văn lơ đãng ngẩng đầu lên thì phát hiện Arthur đang tựa vào một cây cột bên cạnh mà cười nhìn mình, chú ý tới Khải Văn đã phát hiện ra mình, ý cười ở khóe miệng Arthur càng sâu, ngoắc Khải Văn một cái, Khải Văn không chút suy nghĩ đã đi tới.

Arthur luôn luôn rất hưởng thụ sự nhu thuận của Khải Văn, hần xách Nath luôn bám dính lấy Khải Văn ném sang một bên, sau đó ôm chầm lấy thắt lưng cậu, cúi đầu hôn một chút, cũng không cho Khải Văn cơ hội lên tiếng đã nói, “Thân ái, có muốn ra ngoài giải sầu không?”

“Giải sầu?” Vốn tưởng Arthur chỉ là làm xong những chuyện cần thiết thì đến ở bên mình một hồi, nhưng không ngờ Arthur lại đưa ra đề nghị như vậy, Khải Văn có chút nghi hoặc, “Hảo hảo có gì mà giải sầu chứ a? Ta vừa mới cùng papa daddy trở về từ quê của daddy mà.”

Arthur ôm lấy Khải Văn, dùng cằm đỉnh đỉnh lên đầu Khải Văn, “Nhưng đó là người và papa bọn họ ra ngoài, cũng không phải ta và người đi, ta muốn cùng người đi giải sầu a.”

Đối với đề nghị của Arthur, Khải Văn đương nhiên nghĩ rất tốt, nhưng ngấm lại lại hỏi, “Những chuyện kia đều xong rồi sao? Cứ như vậy bỏ lại cũng không cần lo sao?”

“Ách...” Arthur trầm ngâm một chút, lộ ra dáng vẻ bị bắt quả tang, “Hảo, ta nói thật, kỳ thực là phải đi thành trấn khác làm một chuyện, nhưng cũng không phải chuyện gì rất khẩn cấp, ta nghe nói thôn trấn kia phong cảnh rất đẹp cho nên muốn dẫn người đi ngắm.” Arthur nói xong vươn ngón tay dè lên môi Khải Văn, nói thêm, “Trong khoảng thời gian này chúng ta đã xa cách rất lâu, người cũng lo sợ những ngày này, ta muốn lợi dụng cơ hội để được đơn độc ở chung với người, sau khi trở về không biết có càng thêm bận rộn hay không.”

Nghe Arthur nói như vậy, Khải Văn cũng không kỳ kèo, Arthur không phải loại người không phân biệt nặng nhẹ, nếu hần nói đừng lo thì nhất định không phải chuyện quan trọng, hơn nữa nói thật ra, Khải Văn quả thực cũng nghĩ đã rất lâu không được cùng Arthur hảo hảo mà ở bên nhau, thôi thì cứ hưởng thụ một lần du ngoạn này đi.

Nghĩ thông suốt, Khải Văn ngẩng đầu lên cười ngọt ngọt hỏi Arthur, “Bao giờ xuất phát? Ta đi thu dọn hành lý.”

Arthur nhìn vào cặp mắt loান loান của Khải Văn, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cậu một cái, “Sáng mai, hôm nay phải nghỉ ngơi.”

“Người còn phải ra ngoài sao?” Khải Văn nghe Arthur nói vậy thì vô thức hỏi một câu.

“Ừ, có chút việc, sẽ về rất nhanh.” Arthur gật đầu đáp.

Khải Văn cũng không hỏi nhiều, chỉ căn dặn, “Đừng đi quá muộn, sớm về nhà.”

Arthur cười ảm áp, “Biết rồi.”

.

Đối với chuyện Arthur muốn dẫn Khải Văn đi giải sầu, Laurence và Heller là hoàn toàn tán thành, ngày hôm sau khi Arthur mang theo Khải Văn rời khỏi, Laurence đến tiễn bọn họ còn vỗ ngực nói, “Tất cả đều giao cho ta và daddy của các người, đi chơi thỏa thích rồi hãy về!”

Đối với lão cha lúc nào cũng tràn ngập vô tư, Arthur ngoại trừ bất đắc dĩ thì chính là bất đắc dĩ.

Đội ngũ xếp hàng xong, đoàn người liền xuất phát.

Đây là lần đầu tiên Khải Văn ra khỏi trang viên sau khi chuyện phản nghịch được giải quyết, cậu xuyên qua cửa sổ xe ngựa nhìn cảnh vật hai bên đường, nhìn nhìn cậu liền phát hiện mọi người đã biết đây là xe của Arthur tướng quân, vẻ kính nể trên mặt càng thêm dày, có vài người thậm chí còn quỳ một chân chào cho tới khi xe ngựa đi xa.

Khải Văn buông rèm cửa sổ, hỏi Arthur đang gật gù ngủ nhưng không quên nắm tay mình bên cạnh, “Bọn họ làm sao vậy?”

Arthur mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cong khóe môi cười cười, vỗ tay Khải Văn, “Không có gì, có lẽ rung động qua đi khiến lá gan bọn họ cũng nhỏ bớt.”

Arthur trả lời khiến biểu tình trên mặt Khải Văn từ nghi hoặc trở thành lo lắng, mà hết thấy đều rơi vào mắt Arthur, hần cười ôm chầm lấy cậu hôn nhẹ lên mái tóc mềm, chậm rãi nói, “Ta biết người lo lắng, ta

cũng hiểu được từ ‘Công cao chấn chủ’ mà người từng nói, bất quá ta muốn cho người yên tâm, không có chuyện mà người lo lắng xuất hiện đâu, trong lòng ta đã tính toán cả.”

Khải Văn nghe Arthur nói như vậy, nguyên bản còn muốn nói thêm gì đó, cuối cùng chỉ càng thêm ngoan ngoãn mà nằm trong lòng Arthur ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Nhưng Arthur lại bởi vì bị Khải Văn gọi dậy mà cưỡng chế dời đi cơn buồn ngủ, cười tủm tỉm hỏi cậu, “Chúng ta xa nhau lâu như vậy, có đặc biệt tưởng nhớ ta?”

Nguyên vốn tưởng sẽ được thấy vành tai đỏ bừng của Khải Văn, nhưng Arthur lại nhận được câu trả lời làm hấn kinh hãi, “Rất nhớ người, cũng lo lắng cho người, đôi khi nửa đêm còn có thể giật mình tỉnh giấc.”

Khải Văn trả lời khiến Arthur cảm thấy rất là kinh hãi, “Thật không?”

“Ừ,” Khải Văn gật đầu, từ trong lòng Arthur ngồi dậy rất nghiêm túc mà nói, “Lúc trước người không nói ta biết người đi làm gì, nhưng ta cũng có thể đoán được một ít, ta biết người là sợ ta lo lắng, sự thật ta cũng có chút băn khoăn. Mặc dù papa bọn họ một mực trấn an ta, nhưng trong lòng ta luôn có chút bất an, nhưng mà cũng may.” Nói đến đây, trên mặt Khải Văn hiện lên một tia ngọt ngào, “Cũng may có thư và quà của người, dù cho chỉ có lời trên giấy cũng khiến ta yên tâm hơn.”

“Vốn cũng không muốn người lo lắng đâu.” Arthur không bỏ qua lo lắng lóe lên trong mắt Khải Văn, lần thứ hai ôm lấy cậu, “Người... ở nơi này chỉ có ta, chỉ có daddy bọn họ, ta muốn cho người mỗi ngày đều vui vẻ, mà không phải vì ta mà chờ đợi lo lắng. Yên tâm, đây là lần cuối cùng, ta không bao giờ để chúng ta xa nhau lâu như vậy nữa.”

Khải Văn tựa trong lòng Arthur gật đầu, “Ừm, ta biết mà.”

Arthur vô cùng thân thiết mà dùng cằm cọ cọ tóc Khải Văn, cười khẽ một tiếng rồi không nói gì nữa, hai người lẳng lặng mà ôm nhau cảm nhận nhịp tim dịu dàng.

Dần dần chủ thành càng lúc càng xa, đoàn người đi đến những con đường mà hai bên toàn là cỏ non xanh biêng biếc, Khải Văn lẳng lặng nhìn một hồi rồi do dự lên tiếng hỏi, “Nghe nói... Gris từng đi tìm người, phải không?”

“Hừm?” Lần thứ hai híp mắt ngủ gật, Arthur lại mở mắt ra, cúi đầu nhìn Khải Văn đang xấu hổ lại rất muốn biết đáp án, “Người hỏi cái gì?”

Khải Văn hít sâu một hơi, ngồi dậy nhìn thẳng vào Arthur, “Ta, ta muốn hỏi có phải Gris từng đến Irma tìm người không?”

Arthur không trả lời vấn đề của cậu, chỉ là vươn tay捏捏 tai Khải Văn, “Ghen hả?”

Khải Văn gật đầu, rất thẳng thắn thành khẩn đáp, “Chút chút...”

Đáp án này khiến Arthur có chút sững sốt, đó không phải tác phong của người yêu hay ngưỡng mộ của mình a, Arthur kéo tay Khải Văn, “Người làm sao vậy, sao hôm nay lại thẳng thắn thành khẩn như thế?”

Khải Văn nghiêm túc đáp, “Bởi vì ta muốn người tỉnh tường biết được ta nghĩ cái gì.” Nói đến đây, Khải Văn dừng một chút, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, không biết nhớ tới cái gì, tiếp tục nói, “Mấy ngày xa người ta đã nghĩ rất nhiều, một đời rất ngắn, cần phải nhìn thẳng vào tim mình thì tốt hơn, để người biết ta nghĩ cái gì, tâm tình của ta thế nào thì ta thẳng thắn với người thế ấy, như vậy không tốt sao?”

Arthur nhìn biểu tình nghiêm túc của Khải Văn, một hồi lâu mới ha ha cười hân nhẹ lên trán cậu, “Tốt, đương nhiên tốt chứ, ta thích thấy vợ yêu thẳng thắn như vậy, ghen cũng tốt, không vui cũng tốt, vui vẻ cũng tốt, hạnh phúc cũng tốt, toàn bộ đều chân thật mà nói cho ta biết, cảm giác này rất tốt, vô cùng tốt.” Nói rồi vươn tay chạm khẽ vào Khải Văn vì được mình hôn mà gương mặt hơi đỏ lên, tiếp tục nói, “Gris đúng là đi tìm ta, nhưng ta đã nói rõ với hắn rồi, người yêu của ta, từ quá khứ hiện tại đến tương lai, chỉ có người, chỉ một mình Khải Văn người thôi. Ta yêu người, không liên quan tới người khác, chỉ cần chúng ta yêu nhau là đủ.”

Lời của Arthur khiến con mắt Khải Văn biến thành hình trăng khuyết loạn loạn, ý cười ở khóe miệng cũng giấu không được.

Bởi vì Arthur biểu lộ, cùng với cảnh nông thôn, tâm tình của Khải Văn trở nên phi thường tốt, mãi cho đến khi đến trấn Thác Mạt cũng không biến mất.

Xe ngựa của hai người yên lặng ngừng lại trước một ngôi nhà ở đầu đường, đợi xe ngựa ngừng hẳn Arthur mang theo Khải Văn xuống xe, “Tới rồi.”

Khải Văn cũng không hỏi Arthur tới nơi này là muốn tìm ai, chỉ là để Arthur nắm tay mình đi đến ngôi nhà nhỏ, cửa sân không đóng, Arthur kéo Khải Văn trực tiếp tiến vào trong gỗ cửa chính.

Một lát sau có một chàng trai trắng kiện đi ra mở cửa, nhìn thấy Arthur và Khải Văn ngoài cửa thì sửng sốt một chút, hơi nghi hoặc mà hỏi thăm, “Các người là ai?”

Arthur không trả lời vấn đề của đối phương, lễ phép mà hỏi thăm, “Xin hỏi ngài là Claude tiên sinh đúng không?”

“Đúng vậy.” Claude gật đầu, lại hỏi, “Xin hỏi các người là ai?”

Arthur cười theo công thức hóa, “Ta là người thành chủ phái tới, dựa theo mệnh lệnh của thành chủ, mời ngài trở lại tiếp nhận ngôi vị thành chủ.”

“Cái gì?” Claude thoát nhìn vô cùng kinh ngạc đối với câu trả lời của Arthur, “Muốn ta trở về làm thành chủ?”

Quả nhiên, khi Arthur nói xong thì Claude cau mày lại, hắn bắt đầu hỏi tình hình của Warren.

Đứng ở trước cửa nói chuyện với người khác chưa bao giờ phù hợp với hành vi ứng xử của một quý tộc, Arthur ho nhẹ một chút, nói, “Có thể, ngài có thể cho phép ta đi vào kể lại chuyện đã xảy ra một chút không?”

Thỉnh cầu này được cho phép.

Khải Văn theo Arthur đi vào nhà Claude, hầu như trong nháy mắt khi bước chân vào căn nhà nhỏ này Khải Văn đã yêu thích bầu không khí ấm áp như vậy, trang hoàng cũng không tráng lệ, nhưng lại khiến mỗi một người đều cảm thấy ấm áp thư thích.

Sau đó, bạn lữ của Claude cũng đi ra, Khải Văn cảm thấy đối phương cũng như ngôi nhà nhỏ này, là một người làm cho người ta thoải mái, tên hắn gọi là Trình Trì.

Hai bên giới thiệu lẫn nhau rồi ngồi xuống trò chuyện một hồi, sau đó Arthur cười nói với Khải Văn, “Khải Văn, người vừa nãy không phải nói hoa nở trong vườn nhà Claude tiên sinh rất đẹp sao? Vì sao không thừa dịp này đi xem đi, lát nữa chúng ta phải đi rồi.”

Khải Văn biết đây là có chính sự muốn nói, liền gật đầu đứng lên, vừa định nói thì Trình Trì đã đứng lên, “Khải Văn tiên sinh, vừa lúc ta cũng muốn vào vườn phơi nắng hít thở không khí, chúng ta có thể cùng đi không?”

Khải Văn đã sớm chú ý tới cái bụng hơi đĩnh lên của Trình Trì, đây là lần đầu tiên cậu thấy giống cái mang thai, trong lòng có chút ước ao, hơn nữa, tham quan nhà người ta, chủ nhân đương nhiên rất nhiệt tình, cho nên Khải Văn không chút do dự mà gật đầu, “Đương nhiên.”

Trình Trì thấy thế thì cười cười, nói một tiếng với Claude rồi để Khải Văn đỡ mình ra vườn.

“Khu vườn này thật xinh đẹp, mỗi ngày đều được ngắm nhất định vô cùng thích.” Khải Văn nhìn vườn hoa nhỏ được cắt tỉa gọn gàng trong mắt tràn đầy ước ao, “Trước đây ta cũng rất muốn có một vườn hoa nhỏ giống thế này.”

Trình Trì chỉ mang theo nụ cười ở khóe miệng nhìn Khải Văn, cuối cùng nói ra một câu khiến mắt Khải Văn muốn lọt trông, “Do you like it? Người có thể bảo Arthur tiên sinh xây một hoa viên nhỏ như thế này.”

Tiếng Anh tiếng Trung tiêu chuẩn, lọt vào tai Khải Văn như tiếng sấm, hơn nửa ngày Khải Văn mới hồi phục tinh thần lại, nhưng bởi vì quá mức kích động mà giọng nói cũng không lưu loát, “Người, người, ta...”

Trình Trì vẫn dùng thứ tiếng Trung tiêu chuẩn, vươn tay nói với Khải Văn, “Xin chào, lần thứ hai tự giới thiệu, ta là Trình Trì đến từ Trung Quốc.”

“Người, xin chào.” Khải Văn vội vã vươn tay bắt tay Trình Trì, “Ta, ta là Khải Văn, cũng đến từ Trung Quốc.”

Chuyện ngoài ý muốn vừa mừng vừa sợ này khiến Khải Văn không thể bảo trì bình tĩnh, các loại tâm tình trong lòng cuộn trào mãnh liệt, thậm chí sau đó hai mắt Khải Văn cũng phiếm hồng.

Trình Trì cũng không nói gì, chỉ là điềm tĩnh nhìn Khải Văn tâm tình kích động, qua hồi lâu, Khải Văn rốt cuộc cũng điều chỉnh được tâm tình của mình, cậu có chút hổ thẹn mà cười cười với Trình Trì, “Xin lỗi, ta quá kích động.”

Trình Trì cười cười, châm một ly trà cho Khải Văn, “Không sao, khi xưa, ta cũng kích động hết như người.”

“Khi xưa?” Khải Văn lần thứ hai bởi vì lời của Trình Trì mà kích động, “Lẽ nào nói, còn có người cũng tới đây?”

Trình Trì không biết nghĩ tới cái gì, biểu tình có chút cổ quái, “Đương nhiên, ta nghĩ, nhìn thấy người, hấn cũng sẽ rất cao hứng.”

“Thật không?” Khải Văn hài lòng mà hỏi thăm, “Hấn cũng ở thôn trấn này sao? Ta hiện tại có thể gặp hấn không?”

Trình Trì lắc đầu, “Sợ rằng không đủ thời gian.” Nhìn thấy ánh mắt Khải Văn có chút mơ hồ, Trình Trì giải thích, “Tuy rằng hấn cũng ở gần đây, có điều...” Trình Trì trầm ngâm một chút mới nói tiếp, “Hấn và chúng ta có chút bất đồng, hấn xuyên việt thành nhân ngư.”

Đáp án này trực tiếp làm cho Khải Văn choáng váng, nửa ngày mới thì thào nói, “Nhân ngư... Trời ạ...”

Hình dạng ngốc lảng của Khải Văn làm cho Trình Trì bật cười, “Đúng vậy, cho nên mới nói thời gian không đủ, lần sau đi, lần sau có cơ hội trở lại Thác Mặt trời ta sẽ giới thiệu các người làm quen, người làm sao tới được nơi này?”

Kinh ngạc một hồi Khải Văn bởi vì câu hỏi của Trình Trì mà dời đi lực chú ý, cậu có chút xất hổ mà cười cười, “Ta là vì lúc ở ga xe lửa quá nhiều người, ngã từ cầu thang xuống mới đến đây, còn người?”

Trình Trì cười đáp, “Cũng giống giống người thôi, cũng là ngã, có điều người ngã từ cầu thang, còn ta ngã từ trên núi xuống.”

“Ngã...” Khải Văn gật đầu, lại hỏi, “Vậy người tới đây bao lâu rồi?”

Trình Trì suy nghĩ một chút, “Khoảng hơn hai năm rồi...”

Khải Văn xòe tay đếm, cười nói, “Ta tới sớm hơn người một chút.”

Hai người lại giao lưu một chút về cuộc sống sau khi xuyên việt, Trình Trì phát hiện Khải Văn vẫn có ý vô ý mà nhìn chằm chằm cái bụng mình, hơn nữa biểu tình lại cứ ngập ngừng.

Khi Khải Văn lại lần nữa nhìn vào bụng Trình Trì, phát hiện hành vi của mình bị Trình Trì bắt gặp, nhất thời đỏ mặt lên, “Xin lỗi... Ta, ta không phải...”

Trình Trì cũng không phải quá chú ý, có thể là vì khí tràng giống như con thỏ nhỏ vô hại của Khải Văn khiến cho Trình Trì có ấn tượng tốt, hấn cười cười, “Không sao, người có gì muốn hỏi ta không?”

Sự khẩn trương của Khải Văn vì nét thân hòa của Trình Trì mà tiêu tan một ít, cậu suy nghĩ một chút, cuối cùng lấy dũng khí lên tiếng hỏi, “Người là xuyên hồn qua sao?”

“Hả?” Trình Trì cho rằng mình nghe lầm.

Kỳ thực nghĩ vấn đề của mình có chút thất lễ, Khải Văn mặt đỏ giải thích, “Ý ta là, người là trực tiếp xuyên đến thân thể người khác đúng không? Bằng không, bằng không sao người lại có, lại có...”

Trình Trì thấy Khải Văn lấp bắp, cảm thấy hơi buồn cười, “Không phải a, ta là trực tiếp ngã từ trên núi xuống rồi xuyên đến nơi này.” Ngẫm lại, Trình Trì lại bổ sung một câu, “Ta là một tên con trai tuyệt đối bình thường.”

“A?” Khải Văn cảm thấy cực kỳ bất khả tư nghị, “Vậy, vậy sao ngươi lại có tiểu bảo bảo?”

Vấn đề của Khải Văn làm cho Trình Trì sững sốt một chút, suy nghĩ một hồi rồi nói ra đáp án không quá khẳng định, “Có thể là vì ăn nhiều rau dưa hoa quả?”

“Ăn nhiều rau dưa hoa quả sẽ có bảo bảo sao?” Khải Văn hỏi rất chăm chú.

“Có thể...” Thái độ chăm chú của Khải Văn làm cho Trình Trì cảm thấy có chút giống như mình đang nhận đệ tử, hần suy nghĩ một chút rồi kể lại chuyện khi xưa xuyên việt thì nhất được mai tín bội sau đó tự dừng biết nói ngôn ngữ nơi này, sau đó kết luận, “Kỳ thực ta cũng không thể nào xác định được, có lẽ là do mai tín bội đó, hoặc là do ăn nhiều rau dưa hoa quả, nói chung là không rõ lắm...”

Mà Khải Văn chỉ là vẻ mặt dăm chiêu mà suy nghĩ, cũng không nói thêm gì nữa.

Khải Văn phản ứng như vậy khiến Trình Trì không khỏi cất tiếng, “Ngươi... muốn có một bảo bảo sao?”

Khải Văn lấy lại tinh thần nhìn vào vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu của Trình Trì, cười cười gật đầu, “Đúng nha, ta muốn có một bảo bảo, ngươi có thấy ta rất kỳ quái không? Một tên con trai cư nhiên lại muốn sinh con.”

Trình Trì chỉ dăm nhiên cười cười, “Không cảm thấy, mỗi người đều có việc mà mình muốn làm, ngươi muốn bảo bảo cũng có lý do của ngươi.”

Khải Văn cúi đầu sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình, thấp giọng nói, “Ta muốn có một gia đình hoàn chỉnh...”

Đúng vậy, một gia đình hoàn chỉnh, có người yêu có con thơ, cha sớm lìa đời khiến Khải Văn có chấp niệm muốn một gia đình hoàn chỉnh hơn hẳn những người thường.

Thấy Khải Văn đang rơi vào trầm tư, Trình Trì cũng không quấy rầy, mỗi người đều có một chuyện xưa, không phải sao?

Hai người nói chuyện với nhau cũng không lâu lắm thì Arthur đã từ trong phòng đi ra, hần tiến lên kéo tay Khải Văn nói, “Thế nào, trò chuyện với Trình Trì tiên sinh vui vẻ chứ?”

Khải Văn có chút thất thần mà gật đầu, “Trình Trì tiên sinh rất tốt, nói chuyện với hần rất vui.”

Trình Trì thấy thế cười nói, “Khải Văn tiên sinh cũng rất dễ thương, mong rằng các ngươi có thể thường xuyên tới Thác Mạt trấn nghỉ ngơi.”

Arthur khách khí nói, “Đương nhiên, sau này sẽ có cơ hội.”

Lúc này Claude cũng từ trong phòng đi ra, hần đi tới bên Trình Trì thấp giọng nói, “Ta có một số việc phải đến chủ thành, lát nữa sẽ nhờ Al tới chăm sóc ngươi, không sao chứ?”

Trình Trì không hỏi Claude muốn đến chủ thành làm gì, chỉ là gật đầu chỉnh lại cổ áo cho hần, “Ngươi cứ yên tâm, có Al bọn họ ở, không sao cả.”

Claude gật đầu, sau đó nói với Arthur, “Đi thôi.”

Arthur gật đầu, sau đó tạm biệt Trình Trì, “Cảm ơn ngài đã chiêu đãi, mong rằng sau này có thể gặp lại.”

Trình Trì ôn hòa tươi cười như trước, “Đương nhiên, tùy thời hoan nghênh.”

Tiến bọn họ tới cửa, Trình Trì thấy Khải Văn sắp nhảy lên xe ngựa, gọi lại, “Vạn sự thuận theo tự nhiên, cái gì cũng là tốt quá hóa dở, mặc kệ là ăn uống hay gì khác...”

Khải Văn sững sốt một chút, lập tức cười toe toét, “Ta biết, cảm ơn ngài.”

Trình Trì gật đầu, nhìn đoàn người dần khuất ở góc đường, lúc này mới xoay người về phòng.

Arthur ngồi trong xe thấy Khải Văn rõ ràng có tâm sự hồi lâu, bèn lên tiếng, “Thích nơi đây không?”

Khải Văn quay đầu nhìn thoáng qua tòa trần nhỏ ngoài cửa sổ, gật đầu, “Thích, yên lặng không ồn ào, không giống chủ thành ẩm ỉ.”

Arthur nghe được thì kéo tay Khải Văn hôn nhẹ, “Vậy sau này rảnh rồi sẽ tới đây được không?”

Khải Văn quay đầu nhìn Arthur vẻ mặt dịu dàng, bật cười, “Được.”

.

Sau khi trở về chủ thành, Arthur chỉ cần dặn Ogden một phen liền đi làm việc, cũng không tiếp tục cùng Khải Văn đàm luận về vấn đề Thác Mạt trấn.

Buổi tối, Ogden hồi báo với Arthur, Khải Văn ngoại trừ ăn rất nhiều rau dưa thì không có gì dị thường, nga, buổi tối còn ăn chút trái cây.

Ngày thứ hai, vẫn như vậy, ngày thứ ba, vẫn như vậy, mãi cho đến ngày thứ năm, hành vi ăn nhiều rau dưa không tính là cái gì dị thường đã trở nên dị thường trong mắt Arthur — Khải Văn vì sao lại ăn nhiều rau dưa mà giống cái không thích? Hừm, mặc dù Khải Văn trước đây tương đối thích ăn mấy thứ này, nhưng gần đây hơi bị khác thường rồi đó, về phần hoa quả, Arthur bỏ qua.

Tối ngày thứ năm, Arthur sớm xử lý xong sự vụ trở về phòng ngủ, hần nghĩ nên nói chuyện với Khải Văn.

Chưa về tới phòng ngủ, Arthur đã thấy Khải Văn đang cầm một quả đào mà gặm, Arthur cười tiến lên nắm vai cậu, “Tối ăn không no sao?”

Khải Văn đang sung sướng ăn đào ngẩng đầu, đáp, “Ăn no rồi nha.”

“Vậy sao còn ăn hoa quả, đừng no sức hông đó.” Arthur bóp mũi cậu, nói.

Khải Văn có chút mất tự nhiên mà tránh ra, “Chỉ là muốn ăn thôi mà.”

Arthur nghĩ bầu không khí hiện tại rất hợp để nói chuyện, vì vậy hỏi tiếp, “Ba bữa đều ăn nhiều rau dưa cũng là bởi vì đột nhiên muốn ăn?”

“A?” Khải Văn không ngờ Arthur còn chú ý tới vấn đề ẩm thực của mình, vì vậy mất tự nhiên mà gật đầu, “Đúng vậy.”

Câu trả lời như vậy đương nhiên Arthur không hài lòng, hần ngồi xổm xuống để tầm mắt của mình ngang với Khải Văn, nghiêm túc hỏi thăm, “Thân ái, người có chuyện cần nói với ta không?”

Khải Văn có chút chột dạ nghiêng đầu tránh khỏi đường nhìn của Arthur, “Không có a, ta có gì cần nói với người đâu?”

Arthur vươn tay xoay mặt Khải Văn lại, nhẹ giọng nói, “Ví dụ như tại sao ngày đó khi đến Thác Mạt trấn lại lơ đãng, ví dụ như tại sao khi trở về thì mỗi ngày đều ăn rất nhiều rau dưa, vì sao ta hỏi người chỉ trả lời cho có lệ?” Nói rồi Arthur áp trán mình lên trán Khải Văn, “Còn nhớ rõ không, người đã nói sẽ thẳng thắn nói cho ta biết suy nghĩ của người mà?”

“Ta...” Arthur nói, phà hơi nóng lên mặt Khải Văn, khiến gương mặt trắng nõn hiện lên một tầng hồng nhạt, “Ta... Ta còn không biết có tác dụng hay không nữa.”

“Cái gì có tác dụng hay không?” Arthur hỏi, “Có thể nói cho ta biết được không? Người biết đó, tại thế giới này, chuyện ta biết nhiều hơn người rất nhiều, cho nên ta có thể giúp đỡ người nhiều hơn người nghĩ đó.”

Khải Văn nhìn vào cặp mắt lam xám của Arthur, nơi đó ngoại trừ dịu dàng chính là dịu dàng, Khải Văn nhấp mấy môi, nói, “Có thể... Ăn nhiều rau dưa và hoa quả là có thể có bảo bảo...”

Khải Văn bắt đầu chậm rãi kể lại cho Arthur nghe, kể về lai lịch của Trình Trì, kể về suy đoán của Trình Trì, mà Arthur chỉ là bế Khải Văn vào lòng mình ngồi xuống, vỗ nhẹ lên mặt đất im lặng mà nghe Khải Văn kể ra, cuối cùng, Khải Văn ngồi thẳng lên, hai tai nâng mặt Arthur kiên định nói, “Ta thực sự muốn có một đứa con, một đứa trẻ thuộc về chúng ta, như vậy, gia đình chúng ta mới hoàn chỉnh.”

Thấy Khải Văn trong mắt lóe lên kiên trì, trong lòng Arthur có một chỗ nào đó nóng rực lên, hắn muốn hung hăng mà hôn Khải Văn, mồn ôm sát Khải Văn khảm cậu vào trong thân thể mình, muốn nói cho cậu biết, hắn may mắn biết bao khi được gặp cậu.

Nhưng cuối cùng, Arthur chỉ nhẹ nhàng mà ôm Khải Văn, đặt nụ hôn nhẹ như lông vũ lên mí mắt cậu, dùng giọng điệu nhẹ nhõm mà nói, “Không có con, gia đình chúng ta cũng hoàn chỉnh mà, bởi vì chúng ta yêu nhau. Thân ái, không nên chấp nhất điều này, có con hay không cũng không thay đổi gì tình cảm của chúng ta. Ta biết nguyện vọng của người, ta cũng nguyện ý cùng người thực hiện, nhưng không nên vội vã, chuyện nên đến rồi sẽ đến, ta sẽ ở bên người thật nhiều. Ta còn xa xa chưa có đủ thời gian bên người, ta muốn có thêm nhiều thời gian hơn nữa, nhiều hơn nữa, cho nên, đừng nóng vội, được không?”

Khải Văn biết Arthur đang an ủi cậu, mặc dù không biết phương pháp này có tác dụng hay không, nhưng Arthur vẫn an ủi, vẫn khiến cậu nhẹ lòng, sự săn sóc ân cần này, khiến trong lòng Khải Văn không thể không cảm động, cậu vươn tay ôm lấy lưng Arthur, cúi đầu lên tiếng, “Được.”

36. Chương 36

CHƯƠNG 36:

Lần trước từ Thác Mạt trấn trở về, chủ thành lại có thêm vài đề tài tán dóc, ví dụ hình như thành chủ bị người ta đánh một trận, ví dụ lúc đó thành chủ tức giận phần đầu, ví dụ quyền thế của Arthur tướng quân đã đến nông nổi lấy thúng úp voi...

Những lời này đối với Khải Văn không có bất luận ảnh hưởng nào, cậu vẫn như trước tập trung vào hoạt động ăn nhiều rau dưa hoa quả, về phần Arthur — Văn bận rộn như thường.

Thành chủ bị người đánh là thật, đó là anh trai hắn, đối với một đứa em giống như vôi nước rỉ không chịu phần đầu, đánh một trận là đúng; thành chủ tức giận phần đầu cũng là thật, nghĩ thông suốt rồi đương nhiên phải tiến lên; về phần Arthur tướng quân ngày nay lấy thúng úp được cả con voi — Đại khái Khải Văn sẽ liếc xéo người một cái, đừng có nói bừa nha.

Tràng phản bội khiến cả thành rung chuyển kia qua đi, những kẻ còn lại cũng thành thật không ít, một phen tẩy trừ hiện giờ còn lại bao nhiêu người? Tình huống hôm nay rốt cuộc coi như quét hết rác rưởi phế thải, nhưng chuyện này cần có người làm, như vậy đại công đương nhiên thuộc về Arthur — chính là người được chọn để dọn đường, làm nhiều mệt nhiều chứ có gì hay ho đâu.

Khải Văn đối với chuyện này cũng không nói gì, cứ để Arthur lo liệu, chỉ đợi hắn về nhà hảo hảo nghỉ ngơi là được, bận rộn một hồi lại tới cuối hạ, sinh nhật vào giữa mùa cũng không thể hảo hảo mà trải qua. Nhưng có người lại thừa dịp này mà tới lấy lòng, Arthur chỉ thản nhiên cười, lúc này sự vụ bận rộn, tốt nhất nên giản lược tất cả, thăm nghĩ cùng người nhà ăn mừng còn vui hơn, cảm ơn tâm ý của mọi người — Đã nói tới mức này người khác còn gì để chèo kéo nữa?

Bận rộn tới đầu thu, khí trời mát mẻ, Arthur rốt cuộc cũng lo xong mọi việc, thành chủ cũng đã sắp xếp cho những người có tiềm lực vào những vị trí bỏ không của lũ người phản bội kia, tất cả đều đi vào quỹ đạo, Arthur cũng bắt đầu từ từ ủy quyền, cuối cùng cũng có thể hảo hảo mà nghỉ ngơi.

Rốt cuộc cũng được dùng bữa trưa ở nhà, Arthur nâng tách trà Ogden mang tới, uống một ngụm rồi nói với Khải Văn bên cạnh, “Hiện tại trời đã vào thu, phong cảnh ở Thác Mạt trấn cũng có một vẻ ngoài mỹ lệ khác hẳn, hay là mau chân đến xem thôi? Ta thấy người lần trước ở chung với Trình Trì tiên sinh rất thích chí!”

“Người xong hết việc rồi sao?” Nghe nói có thể đi Thác Mạt trấn, Khải Văn trước mắt sáng ngời, quay đầu vui vẻ hỏi Arthur.

Arthur gật đầu, kéo tay Khải Văn đặt trong tay mình ngắm nghía, “Lần này thật sự đã xong cả rồi, khí hậu mùa thu mát mẻ, vừa lúc có thể đi xung quanh du lịch.” Arthur dừng một chút, nhìn Khải Văn đôi mắt sáng sáng nói, “Hai ngày trước nhận được tin tức, Trình Trì tiên sinh đã sinh hai bảo bảo, ta nghĩ người nhất định rất muốn xem?”

“Sinh bảo bảo rồi?” Tin tức này khiến Khải Văn sững sốt một chút, lập tức nắm chặt tay Arthur hỏi, “Sinh hồi nào? Sao không nói sớm cho ta biết, sinh tới hai đứa? Thật là lợi hại nha, là nam hay nữ, nga không phải, là giống đực hay giống cái? Nhất định phải đi xem mới được, chúng ta chọn một ngày đi xem bọn nhỏ, mang theo vài món quà, đây là một chuyện khiến người ta vui vẻ...”

Arthur thấy Khải Văn rõ ràng phấn khích quá độ, có chút bất đắc dĩ, hần vồ vồ tay Khải Văn ý bảo bình tĩnh chút, sau đó mới chậm rãi giải thích, “Ta cũng mới biết tin hôm qua thôi, vốn định lập tức nói cho người, sau đó lại có việc gấp nên quên mất, vừa mới nhớ ra. Trình Trì tiên sinh rất lợi hại, hai bé là một giống cái và một giống đực, trong lịch sử của thú nhân ăn thịt chúng ta chưa từng có chuyện này, Claude tiên sinh nhất định vui điên rồi. Ta biết người hợp ý với Trình Trì tiên sinh, cho nên hôm nay đã bảo người chuẩn bị rồi, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát đến Thác Mạt trấn, thế nào?”

“Tốt, đương nhiên là được.” Khải Văn dùng sức gật đầu, “Lần này ở đó vài ngày nha, đừng vội vã trở về.”

“Đương nhiên.” Arthur gật đầu đáp, nụ cười trên mặt mang theo ẩn ý khác, chỉ là Khải Văn luôn mãi suy nghĩ chuyện ngày mai được gặp bảo bảo của Trình Trì, không chú ý tới.

.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khải Văn liền vội vã kéo Arthur rời giường, sau đó lên xe ngựa đến Thác Mạt trấn.

Bởi vì có mục tiêu rõ ràng, cho nên không còn chậm rãi thưởng thức phong cảnh xung quanh nữa, chỉ trong buổi sáng đoàn người đã đến Thác Mạt trấn.

Xe ngựa dừng trước nhà Claude và Trình Trì, Arthur vừa kéo Khải Văn xuống xe, Claude liền mở cửa, cười nói với bọn họ, “Vừa này A Trì bảo ra mở cửa ta còn tưởng hấn nhâm, không ngờ tới thật.”

Arthur nhìn ý cười không ngừng được trên mặt Claude, hiểu rõ đây là niềm vui khi được làm papa, liền kéo tay Khải Văn đi lên phía trước, đem quà cáp đã chuẩn bị đặt vào tay Claude, “Khải Văn nghe nói Trình Trì tiên sinh sinh con, cho nên liền chạy tới đòi thăm các người, mong rằng các người không nghĩ hành vi của chúng ta quá đường đột.”

Biết Arthur và Khải Văn là đến để chúc mừng bảo bảo nhà mình được sinh ra, cho nên Claude cười nhận quà, nghiêng người mời cả hai vào nhà, “Sao lại thế, A Trì biết các người đến nhất định rất cao hứng, ngồi trong xe lâu như vậy nhất định rất mệt mỏi? Mau vào trong nghỉ một lát đi, trưa nay dùng cơm ở đây.” Nói rồi nhìn thoáng qua vài thị vệ ngoài cửa, nói với Arthur, “Bảo thủ hạ của các người cũng vào nghỉ ngơi đi.”

Arthur theo ánh mắt của Claude nhìn thoáng ra bên ngoài, sau đó lắc đầu nói, “Không cần, bọn họ còn có việc, để bọn họ đi làm.”

Nếu Arthur đã nói như vậy, Claude cũng không đông dài, gật đầu, “Vậy được, vậy trưa nay cùng nhau dùng bữa chứ? Nhiều người náo nhiệt.”

Arthur gật đầu đồng ý, phân phó với những thị vệ một tiếng rồi nhìn bọn họ rời đi, lúc này mới theo Claude vào nhà.

Bày biện trong nhà so với lần đầu tiên bọn họ tới cũng không có gì thay đổi, chỉ có điều trong gian nhà này tràn ngập mùi sữa.

Ba người vừa đi tới phòng khách, liền thấy một tiểu thú nhân tai đen đuôi đen cúi đầu cẩn thận bưng hai chén chứa chất lỏng màu trắng sữa đi tới bên Claude, “Papa, ta đã hâm nóng nhũ quả rồi, bây giờ cho đệ uống được chưa?” Nói xong ngẩng đầu mới phát hiện trong nhà có khách.

Claude tiến lên sờ đầu tiểu thú nhân, giới thiệu với nó, “Ian, đây là bạn của papa và daddy, Arthur tiên sinh và Khải Văn tiên sinh.” Sau đó lại giới thiệu với Arthur và Khải Văn, “Đây là con của ta và Trình Trì, Ian.”

Nghe papa giới thiệu xong Ian ngại ngần cười cười, “Xin chào, Arthur tiên sinh, Khải Văn tiên sinh.”

Arthur và Khải Văn cũng cười chào hỏi Ian, “Xin chào, nhóc Ian.”

Claude lấy tay áp vào chén nhỏ thử độ nóng của sữa, sau đó gật đầu nói với Ian, “Vừa đủ rồi, bưng đến cho các đệ đệ đi.” Nói rồi ngẩng đầu nhìn Khải Văn đang ngập ngừng, “Nếu như không ngại, Khải Văn tiên

sinh ngài có thể cùng Ian đến chỗ bọn trẻ không? Ta sợ nó bưng không được, hơn nữa, ta nghĩ ngài cũng muốn xem bảo bảo?”

Khải Văn chờ chính là những lời này, vội vã gật đầu, “Đương nhiên.” Nói rồi đi lên nhận lấy một cái chén nhỏ trong tay Ian, cười tủm tỉm nói, “Nhóc Ian, chúng ta đi thôi?”

Ian nhu thuận gật đầu, “Dạ, cảm ơn Khải Văn tiên sinh.”

Claude cùng Arthur nhìn theo một lớn một nhỏ bưng chén lên lầu rồi mới thu hồi ánh mắt, Claude hướng Arthur làm động tác mời, “Muốn uống cái gì? Trà hay nước trái cây?”

Arthur theo động tác của Claude đi đến ghế ngồi xuống, cười cười, “Trà.”

Claude gật đầu, xoay người lấy cho Arthur một tách trà, sau đó ngồi xuống một bên, chờ Arthur uống một ngụm trà rồi mới tiếp tục nói, “Ngài và Khải Văn tiên sinh trước khi đến hẳn là nên báo cho chúng ta một tiếng, như vậy chúng ta mới có thể chuẩn bị đầy đủ, hai người quá đột ngột, bữa trưa còn chưa kịp chuẩn bị.”

Arthur lắc đầu, “Không cần khách khí như vậy, cơm thường cũng tốt, không cần cố ý chuẩn bị cái gì cả, ta còn sợ đường đột tới sẽ quấy rầy các người nữa.”

Claude hàm hậu cười cười, “Không đâu, bạn bè tới là một chuyện vui.” Nói rồi Claude chần chờ một chút mới lên tiếng hỏi, “Warren nó thế nào rồi?”

Đối với vấn đề của Claude, Arthur nghĩ không hề ngoài ý muốn, “Thành chủ khỏe, hiện tại là lúc để quét rác trong chủ thành, cho nên hẳn rất bận rộn, biết người và Trình Trì tiên sinh có bảo bảo, thành chủ vốn cũng muốn tới, nhưng thật sự quá bận. Trước khi ta xuất phát hẳn đã cố ý tới nhờ ta hỏi thăm, nói sau này có thời gian rảnh sẽ đến thăm các người, nếu các người có cần gì cứ nói với hẳn.”

Nghe Arthur nói như vậy, nụ cười trên mặt Claude càng sâu, “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, ngài trở về nói với Warren, bảo nó tập trung làm chuyện cần làm, ta và A Trì tất cả đều tốt, bảo nó tự chăm sóc bản thân là được, đợi khi nào nó rảnh rồi, ta và A Trì hoan nghênh nó đến Thác Mạt trấn, chúng ta đều rất nhớ nó và Amber.”

Lúc này Claude hoàn toàn biến thành một người anh chuyên lái nhải về đứa em ở xa, càng không ngừng căn dặn, Arthur không có nửa điểm mất kiên nhẫn, chỉ cười cười nghe Claude nói.

Nói hồi lâu sau Claude mới phản ứng được, nhất thời có chút xấu hổ, “Ta dài dòng quá hả?”

Arthur lắc đầu, “Không đâu, thành chủ thật may mắn vì có một người anh quan tâm hẳn.”

Lời này khiến vẻ mặt Claude có chút bối rối, “Hắn cũng chỉ có mình ta là anh...” Nói rồi lại điều chỉnh tâm tình, hỏi Arthur, “Lần tới chắc là ở lại nơi này một thời gian chứ? Trời thu khí hậu ở Thác Mạt trấn mát mẻ cảnh vật lại rất đẹp, có thể ở lại lâu lâu một chút thả lỏng cũng tốt.”

Arthur nhấp một ngụm trà, gật đầu, “Ừm... Không chỉ là nghỉ ngơi, sau này có lẽ sẽ thường xuyên tới làm phiền Trình Trì tiên sinh đó...”

Claude cùng Arthur trò chuyện thật hợp ý, Khải Văn theo Ian cũng kinh ngạc và kích động lắm lắm, cậu nhìn hai tiểu bảo bảo kề bên nhau ngủ say, không dám thở mạnh, nhỏ giọng hỏi Trình Trì bên cạnh, “Đây là bảo bảo của người và Claude tiên sinh sao?”

Vừa thay quần áo xong, Trình Trì thấy Khải Văn kích động đến mặt hơi đỏ lên, cười gật đầu, “Đúng vậy, ngay từ đầu thấy xe ngựa tới ta còn tưởng nhìn nhầm, không ngờ thật sự là người và Arthur.”

Khải Văn xấu hổ cười cười, “Nghe nói bảo bảo đã sinh, ta liền vội vã chạy tới đây.” Nói rồi hỏi, “Ta có thể sở bọn nhỏ một chút được không?”

Trình Trì gật đầu, “Đương nhiên.”

Được đồng ý Khải Văn vui vẻ cực kỳ, khẩn trương mà vươn ngón tay nhẹ nhàng chạm vào má của hai tiểu bảo bảo đang chìm trong mộng, sau đó rất nhanh mà rút về, quay đầu nhìn về phía Trình Trì, “Mềm quá, non non.”

Nghe kiểu hình dung như hình dung đậu hũ non, Trình Trì xì cười ra tiếng, “Em bé mà, đều là như vậy, mềm mại, nhỏ xíu.” Nói rồi bước lên vỗ vỗ hai tiểu bảo bảo, “Osment, Noah, mau tỉnh lại, uống sữa nè...”

Khải Văn nhìn Trình Trì nhẹ nhàng vỗ hai tiểu bảo bảo, sau đó thú nhân tiểu bảo bảo trong hai đứa đầu tiên là giật giật cái tai nhỏ, nghiêng nghiêng thân thể, cái đuôi dài nhỏ nhẹ nhàng lắc lắc, trong miệng còn phát ra tiếng hừ hừ, vươn cánh tay nhỏ xíu khoát lên người giống cái tiểu bảo bảo bên cạnh, Khải Văn nhìn mà thấy sung sướng.

Trình Trì lại nhướn miệng, tiếp tục vỗ, một lát sau, hai tiểu bảo bảo đều bị gọi tỉnh, hai đứa mở cặp mắt mang sương mù, nhìn thấy daddy mình thì vươn hai tay nha nha đòi bế.

Trình Trì ôm hai đứa bé vào lòng, trấn an vỗ về sau lưng bọn nó, cười nói với Khải Văn bên cạnh đang mở to mắt không dám chớp, “Có thể, người có thể dứt một trong hai đứa uống nước trái cây không? Một mình ta không ứng phó được.”

“Ta có thể chứ?” Khải Văn không ngờ Trình Trì lại giao cho mình một nhiệm vụ quan trọng như vậy, rất là giật mình.

Trình Trì lần thứ hai bị biểu tình không thể tin tưởng của Khải Văn chọc cười, “Đương nhiên, người trước đây hẳn là thấy người ta dứt bảo bảo ăn trong TV rồi chứ?”

Khải Văn gật đầu liên tục, “Rồi rồi.”

“Vậy là được rồi.” Trình Trì nói rồi đem bé Noah ngoan ngoãn đặt vào lòng Khải Văn, sau đó bảo Ian bưng một bình nước nhũ quả có cắm ống hút đưa cho Khải Văn, “Làm như vậy, ta tin tưởng người có thể làm tốt.”

Được ôm một tiểu bảo bảo nhỏ xíu mềm mềm vào lòng, Khải Văn cảm thấy tâm tan ra thành một bãi nước mùa xuân êm dịu, cậu cúi đầu nhìn cặp mắt xanh sẫm của Noah, cái mũi xinh xắn, cái mồm nho nhỏ, Khải Văn thực sự nghĩ mình được nhìn thấy thiên sứ, cậu cẩn thận ôm chặt Noah một chút, sau đó đưa ống hút tới bên mép Noah, nhẹ giọng nói, “Bảo bảo ngoan, ăn đi...”

Noah vẫn im lặng nằm trong lòng Khải Văn ngửi được mùi nhũ quả, cứ nhiên nhìn về phía Khải Văn cười ngọt lịm, lúc này mới hé miệng tức tức hút nước trái cây. Nụ cười này của Noah, càng khiến hồn Khải Văn như bay bổng giữa không trung, cậu cười khúc khích nói với Trình Trì, “Nó thật sự giống như một thiên sứ nhỏ...”

Dáng vẻ khờ khạo này của Khải Văn làm cho Trình Trì buồn cười, hẳn nâng Osment đang ôm cái bình sữa ừng ực uống đến đã ghiền lên một chút, chỉ cười cười không nói gì, bởi vì nhìn Khải Văn một bộ không biết nên thương yêu Noah thế nào mới tốt thì biết giờ có nói gì cũng chẳng lọt vào tai cậu.

.

Thiên tính yêu thích trẻ em của Khải Văn hoàn toàn bị Noah và Osment hai đứa kích phát ra, nửa ngày, hai tiểu thị cầu đã cùng Khải Văn thân thiết không thôi. Tốc độ sinh trưởng của trẻ em thú nhân nhanh đến kinh người, chỉ một tháng mà hai bé kia đã có thể ngồi dậy và bò đi. Hôm nay Khải Văn vừa đến, vốn là định bế bọn nó đi xung quanh dạo chơi, lúc này bọn nhỏ đều vây xung quanh Khải Văn làm nũng, tới buổi trưa cũng không tha.

Ăn bữa cơm trưa, Khải Văn ăn cũng không yên, ánh mắt luôn nhìn về phía Noah và Osment đang mãi mê chơi với nhau người vỗ ta một cái ta hôn người một cái, Arthur thấy Khải Văn yêu thích trẻ con không muốn buông tay, cũng chỉ ngồi một bên nhu tình mà nhìn, thỉnh thoảng cắt một khối thịt hay rau dưa cho Khải Văn dễ ăn, cũng không nói gì thêm.

Mà hai vị phụ thân chính quy ngồi ở đối diện, nhìn một màn tri kỷ này, chỉ là ăn ý mà nhìn nhau cười, cũng không lên tiếng.

Bữa trưa này, ăn rất ấm lòng.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37:

Sau bữa trưa, Noah và Osment sau khi cùng nhau vui đùa ầm ĩ bắt đầu dụi mắt ngáp ngáp dài, Trình Trì liền ôm hai đứa bé như hai cái bánh bao nhỏ lên lầu, dỗ đi ngủ.

Arthur thấy thế liền kéo Khải Văn đứng dậy cáo từ, Claude thấy Arthur nói còn có việc thì không giữ lại nữa, nói buổi tối không có gì thì tối đây ăn cơm, Arthur đồng ý.

Rời khỏi nhà của Claude và Trình Trì, vì các thị vệ phải làm công chuyện nên cũng không đến cùng ăn cơm trưa, cho nên Arthur vui vẻ nắm tay Khải Văn chậm rãi dạo bước trên con đường nhỏ, Khải Văn nhắm mắt lại hít sâu một hơi, “Woa, trong không khí có mùi ngọt.”

Arthur nhìn hành vi trẻ con của Khải Văn mà cười ra tiếng, “Sao ta không nghĩ thấy?”

Khải Văn nhón chân hít một hơi sâu vào bụng làm mẫu, “Phải hít sâu như thế này nha!” Sau đó mở mắt, “Có nghĩ thấy không?”

Arthur bắt chước làm theo rồi gật đầu, “Hình như có một chút.”

Khải Văn nghĩ là Arthur làm cho có lệ để đối phó với mình, tức giận liếc hắn rồi nắm tay Arthur lắc lư, “Người vừa nói chúng ta còn có việc, có chuyện gì a?”

Arthur vẫn nhìn quanh khắp nơi, “Đừng vội, tới nơi rồi sẽ biết.”

“Cái gì a?” Khải Văn hí hóp suy nghĩ, “Thần thần bí bí.”

Arthur cũng không giải thích, chỉ cười tủm tỉm dắt Khải Văn đi, “Người nói, lần này chúng ta sẽ ở đây bao lâu?”

Khải Văn suy nghĩ một chút, “Ồ vài ba ngày, chủ thành còn có rất nhiều việc cần người ra quyết định, thời gian dài quá không tốt.”

Khải Văn nói khiến Arthur sững sốt một chút, hắn xiết chặt bàn tay cậu, thấp giọng nói, “Không sao, không cần lo về những điều này, người muốn ở bao lâu thì ở, có được không?”

Khải Văn thì lại cười ha hả, “Sao lại thế được, phải có trách nhiệm chứ, sau này chờ người già rồi, cũng giống như papa daddy ở nhà chơi, chúng ta hằng nghĩ tới việc này.”

“Đứa ngốc.” Arthur nhìn sâu vào mắt Khải Văn, nửa ngày mới nói một câu như thế.

Khải Văn nhún nhún vai, “Ngốc cũng không có cách, ai bảo người kết làm bạn lữ với đứa ngốc? Không được thay đổi nga.”

“Không đâu, sẽ không thay đổi.” Arthur lúc này trầm nghĩ hạo hạo mà ôm lấy Khải Văn, người yêu của hắn luôn khiến hắn cảm thấy hạnh phúc, “Ta còn muốn thỉnh cầu thiên thần định ta làm người yêu của người ở kiếp sau, kiếp sau của kiếp sau, kiếp sau nữa kiếp sau nữa nữa...”

Khải Văn nghe xong thì nhú mày, “Ai nha, ta đây không phải một chết sao? Mấy kiếp cũng không được chọn, cái này không có lời...”

Arthur buông tay Khải Văn, đan mười ngón vào nhau, “Hết cách rồi, ta chính là một kẻ tham lam như thế đó...”

Khải Văn lúc này mới cảm thấy Arthur có chút là lạ, biểu tình mất tự nhiên mà nói, “Ai, không nên nói mãi mấy lời buồn nôn này.”

Arthur thì lại phản đối, lắc lắc đuôi, “Người là bạn lữ của ta, nói một chút lời buồn nôn thì có sao đâu.”

Khải Văn có chút phát rồ, “Nhưng mà vẫn không nên nói, rất kỳ quái.”

“Kỳ quái chỗ nào?”

“Thì là kỳ quái nha.”

...

Ngày mùa thu, buổi chiều, hai người tay trong tay nói nói cười cười đi về phía trước, cái bóng phía sau cũng chồng lên một chỗ.

“Hm?” Arthur dẫn Khải Văn đến trước một ngôi nhà, Khải Văn dừng bước quan sát ngôi nhà này rồi nghi hoặc nhìn về phía Arthur, “Đây là đâu?”

Arthur vẫn chưa trả lời, chỉ hỏi, “Thích căn nhà này không?”

Khải Văn tỉ mỉ nhìn một lần, đây là ngôi nhà hai tầng có tường trắng, có hai cái sân giống như nhà Trình Trì, chỉ có điều không được chăm bón như nhà Trình Trì mà thôi, cũng may nhờ có biển, gió biển thổi vào làm cho người ta có cảm giác vô cùng thoải mái.

Suy nghĩ một hồi, nhìn đám người Clare từ trong nhà đi ra, Khải Văn hiểu ra, cười nói với Arthur, “Đây là nơi chúng ta sẽ ở sao?”

Arthur cười cười, vẫn không trả lời, nắm tay Khải Văn đi vào nhà, “Vào xem.”

Trong phòng bài trí cũng rất đơn giản, phía dưới là nhà bếp, nhà ăn phòng khách còn có phòng tắm, đằng sau là một khu vườn nhỏ sạch sẽ, cũng chưa có hoa cỏ gì, bên cạnh chính là hải dương xanh thẳm. Lầu hai có bốn gian phòng, còn có một sân thượng nhỏ hơi lộ ra ngoài, ngồi trên ghế mây có thể ngắm cảnh biển.

Khải Văn hỏi Arthur, “Đây là thuê của người khác sao? Chỉ ở vài ngày mà thuê lại có quá phiền phức hay không? Chúng ta có thể tìm quán trọ mà.”

Arthur kéo Khải Văn ngồi vào ghế mây, thuận miệng nói, “Trần nhỏ này sợ rằng không có quán trọ nào đâu.” Đợi Khải Văn ngồi vào vị trí trước mặt mình, Arthur mới vươn tay ôm vai cậu nhìn thẳng vào mắt cậu nói, “Hơn nữa, đây không phải nhà cho thuê, mà là ta mua được, sau này đây chính là nhà chúng ta, nhà của chúng ta.”

“Cái gì?” Khải Văn bởi vì câu nói của Arthur thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng bởi vì Arthur đang ôm lấy vai mình mà đành ngồi xuống, vẻ mặt rất là thắc mắc, “Sao đột nhiên lại đi mua nhà làm chi? Trước đó sao không nghe người nói gì cả? Chỉ là ở vài ngày mà mua cả căn nhà đúng là quá xung động rồi, chúng ta mấy ngày nữa sẽ quay về chủ thành nha!”

“Nè, thân ái, người nghe ta nói cái đã.” Arthur trấn an vỗ vỗ vai Khải Văn, ánh mắt vẫn ôn nhu như vậy, chờ Khải Văn dần dần bình tĩnh Arthur mới nói tiếp, “Kỳ thực chuyện này ta đã cân nhắc một thời gian rồi, cuối cùng ta quyết định cùng người dọn về đây sống nửa đời sau.” Khải Văn nghe đến đó lại muốn nói gì đó, nhưng Arthur lại chặn trước, “Đúng vậy, đây là thật sự, không phải quyết định lúc xung động, đây là kết luận sau khi ta tỉ mỉ tự hỏi. Ta cũng thương lượng với papa và daddy rồi, cũng được bọn họ ủng hộ, về phần vì sao không nói cho người, ta không phải muốn giấu diếm, chỉ là muốn dành cho người sự kính trọng mà thôi. Người xem, người rất thích nơi này không phải sao, phong cảnh ở đây rất đẹp, yên lặng an tường, không có tranh cãi và đấu đá như ở chủ thành, nơi này có bạn bè phương xa của người, dân phong nơi này chất phác, tất cả mọi người đôn hậu thiện lương, người không cần ứng phó với đám quý tộc người lừa ta gạt, lục đục với nhau.” Arthur nói rồi tiến lên hôn lên tay Khải Văn, “Cho nên, tan ghĩ ở nơi này, người có thể sống càng thêm vui vẻ, càng có thể sống đúng với bản thân, ta muốn người hài lòng, muốn người hạnh phúc, cũng thích được nhìn người hài lòng hạnh phúc, cho nên ta mới quyết định như thế, người đừng giận ta, có được không?”

Nghe Arthur nói ra một đoạn thật dài, Khải Văn từ lâu đã tỉnh táo lại, Khải Văn chỉ cảm thấy vành mắt nóng nóng, nhìn vào cặp mắt lam xám thâm tình của Arthur, Khải Văn há mồm muốn nói gì đó, nhưng mới nói được một chữ thì đã thấy cổ họng nghẹn ngào, hít sâu một hơi mới lên tiếng một lần nữa, “Người không cần làm nhiều cho ta như vậy, người muốn ta vui vẻ hạnh phúc, ta cũng muốn người vui vẻ hạnh phúc, thân phận bối cảnh của người khiến người phải gánh chịu trách nhiệm thuộc về người. Ta hiểu, ta cũng có thể thông cảm, cho nên ta không phiền chán cuộc sống đó, chỉ cần cùng người một chỗ, ta đã thấy rất hạnh phúc rồi, thật sự không cần làm quá nhiều cho ta như vậy, người hy sinh quá nhiều.”

“Đứa ngốc.” Arthur cười bóp bóp cái mũi hồng hồng của Khải Văn, “Người không hy sinh quá nhiều cho ta sao, huống hồ, làm ra quyết định như vậy, ta không cảm thấy đã hy sinh gì, ta cũng rất thích thôn trấn này,

sống ở nơi này, ta cũng sẽ rất thích thú.”

“Nhưng mà...” Khải Văn vẫn nghĩ Arthur nhượng bộ vì mình, “Người là tướng quân của quốc gia này, phía sau người có nhiều quân đội như vậy, người được thành chủ coi trọng, sao có thể đi tới nơi xa xôi này? Trách nhiệm của người thì sao bây giờ? Làm sao người ăn nói với tộc nhân trong tộc? Lẽ nào người đã tìm được người kế nhiệm rồi sao?”

“Đương nhiên là chưa.” Arthur thẳng thắn đáp, sau đó lại giải thích, “Ta hiểu trọng trách trên vai mình, nhưng ta cũng hiểu câu nói ‘Công cao chấn chủ’ mà người từng nói với ta. Ta nghĩ, ta lui ra mới đúng là điều tốt cho Warren, dù sao một quân chủ đang lúc tráng niên đâu thể cam tâm tình nguyện thấy một người có danh vọng năng lực đều mạnh hơn hẳn xuất hiện trước mặt. Hơn nữa, chỉ có kẻ ngu xuẩn mới lưu luyến loại vinh quang hư vô này, người đứng càng cao, té càng đau. Về phần những thị vệ của tộc bạch hổ, nếu như bọn họ vô dụng đến nỗi lúc nào cũng cần ta ở bên chỉ đạo, ta đây mới chính thức nghĩ về việc bỏ lại bọn họ, cho nên cứ yên tâm, bọn họ thành thực hơn người nghĩ rất nhiều. Những nguyên nhân này chính là cơ hội để ta thối lui ra sau màn.” Nói rồi Arthur vươn tay nắm lấy hai tay Khải Văn, “Hơn nữa, như người nói, cuộc đời ngắn ngủi, cho dù ta muốn gần người mấy kiếp, nhưng ai biết có thể thực hiện được hay không, cho nên phải nắm chặt hiện tại này. Sắp xếp xong tất cả, chúng ta cùng nhau đến trấn nhỏ tĩnh lặng này trải qua cuộc sống chân chính thuộc về mình, như vậy không tốt sao? Ta có thể giống như Claude vào rừng săn thú, người có thể như Trình Trì làm chuyện người muốn làm, ta nghĩ, như vậy mới đúng là cuộc sống của một đôi bạn lứa phải có a, đúng không?”

Trả lời Arthur chính là một cái ôm xiết của Khải Văn và lời thì thầm, “Cảm ơn người, cảm ơn người đã lo cho ta tất cả.”

Nghे tiếng nói hơi run của Khải Văn, Arthur chỉ im lặng cười nhẹ, vỗ vỗ lưng cậu.

Đã biết nơi này chính là nhà mình, ánh mắt Khải Văn nhìn ngôi nhà này không giống lúc nãy, cậu kéo tay Arthur, bắt đầu nói làm thế nào xây vườn hoa sau nhà, sân nhỏ phía trước nên làm thế nào, dưới lầu bài trí ra sao, mấy căn phòng thì nên thế nào, mà đối với tất cả đề nghị Khải Văn đưa ra, Arthur chỉ nói một câu, “Người thích là tốt rồi.”

Được câu trả lời thuyết phục của Arthur, Khải Văn hăng hái bừng bừng, chuyên ngành của cậu vốn là kiến trúc sư, thiết kế nội thất, lúc này có nơi dụng võ rồi.

Tỉ mỉ nhìn ba lần bốn lượt căn nhà mình từ trong ra ngoài, đợi khi trời sụp tối Khải Văn mới lưu luyến không rời cùng Arthur đi đến nhà của Claude và Trình Trì.

Trên bàn cơm, Arthur tuyên bố hân và Khải Văn chính thức dọn đến Thác Mạt trấn, Claude và Trình Trì đều biểu hiện rất hoan nghênh.

“Chúc mừng.” Trình Trì giơ lên ly nước trái cây nói với Arthur và Khải Văn, “Thác Mạt trấn là một nơi rất tốt, các người sẽ thích cuộc sống ở đây.”

“Đúng.” Claude cũng giơ lên ly rượu, “Vị trí nơi đó rất đẹp, chỉ cần sửa chữa một chút là sẽ có một ngôi nhà xinh xắn, lúc đó muốn giúp cái gì thì cứ lên tiếng.”

“Cảm ơn.” Arthur và Khải Văn cùng đối phương chạm cốc, Arthur cười nói, “Chính là bởi thích nơi này cho nên mới quyết định ở lại, đợi khi sửa xong nhà cửa thì mời đến nhà chúng ta dùng cơm.”

Claude và Trình Trì gật đầu, “Đó là đương nhiên.” Nói rồi Trình Trì nhìn về phía Khải Văn đang có tâm tình rất tốt kia, “Khi đó ta dẫn Khải Văn đi làm quen vài người bạn mới, tất cả mọi người rất thân thiện.”

“Vậy thật là tốt quá.” Khải Văn cười tủm tỉm gật đầu, “Ta thật sự rất thích Thác Mạt trấn này, thật hy vọng có thể mau chóng dọn đến.”

Khải Văn một bộ gấp gáp chọc cho mọi người bên bàn cơm bật cười.

Bởi vì đã có kế hoạch an cư nơi này, Khải Văn không dự định dừng lại nhiều ngày nữa, phác họa xong kết cấu nội thất thì liền kéo Arthur về chủ thành, cậu hiện tại rất bận rộn, phải vẽ bản thiết kế, phải mua đồ dùng thiết bị gì đó, phải mua gia cụ và vật dụng hàng ngày, nhiều như rừng, Khải Văn nghĩ mình quả thật không đủ thời gian.

Arthur thấy Khải Văn ngồi trên xe còn mãi mê vẽ vẽ, không khỏi bật cười, hần thích nhìn dáng vẻ chuyên tâm của vợ.

.

Trở lại chủ thành, Arthur cùng Khải Văn đi đến khu nhà của Laurence, nói cho bọn họ mình sắp dọn đến căn nhà mới mua ở Thác Mạt trấn.

Laurence và Heller nghe tin thì đều biểu hiện rất hài lòng, Laurence nắm lên vai Arthur một cái, “Thằng con bất hiếu, nhanh lắm, chờ hết nổi nên muốn chạy cho lẹ hả.”

Arthur cười cười, “Papa, đừng nói vậy, chuyện ở đây ta cũng sẽ không buông lời.”

Laurence lườm lườm, “Hứ, sợ đến lúc đó có vài cục diện rắc rối lại ném cho ta và daddy người.” Nói rồi Laurence làm bộ phiến muộn thở dài, “Sinh ra một đứa bất hiếu như người có lợi gì chứ, già rồi còn phải làm việc.”

Arthur bắt đắc dĩ, “Papa...” Nói rồi đem ánh mắt dời tới daddy mình.

Heller vừa định lên tiếng, Khải Văn kể bên đã nói, “Nếu không papa và daddy cùng dọn tới Thác Mạt trấn đi, nơi đó đẹp lắm, cũng rất an tĩnh, papa và daddy sẽ rất thích nơi đó.”

Heller cười vỗ vỗ tay Khải Văn, “Đừng nghe papa người nói lung tung, hần thích náo nhiệt, phải đến trấn nhỏ an tĩnh như thế hần chịu không nổi đâu. Arthur đã an bài sự vụ cả rồi, định kỳ sẽ có người hồi báo đến nó, người và Arthur cứ an tâm đến Thác Mạt trấn.”

Vừa nãy còn bày ra biểu tình bi thương, Laurence lúc này đã khôi phục hình dạng hi hi ha ha, “Đúng vậy, Khải Văn bé cưng của ta, papa người thích náo nhiệt, ở trang viên này quen rồi, hơn nữa bạn già của ta đều ở đây, rồi đi ta tiếc. Người với Arthur cứ đến Thác Mạt trấn trải qua thế giới của bọn mi đi, hai lão già chúng ta ở đây không quấy rầy các người.” Nói rồi lại xoay mặt nhìn về Arthur mà hùng hùng hổ hổ, “Nhưng mà, thỉnh thoảng nói không chừng ta và tình yêu sẽ tới Thác Mạt trấn giải sầu đó, đến lúc đó đừng đóng cửa nhốt bọn ta ở ngoài là được, bằng không ta đánh người!”

Arthur nghĩ papa mình càng ngày càng hết thuốc chữa rồi, “Papa, người nói gì vậy, sao ta dám làm vậy.”

Laurence hừ một tiếng, “Cái đó khó nói lắm, lần trước ta nghe Khải Văn kể chuyện xưa có một đứa con bất hiếu ngại papa nó quá già nên đuổi hần khỏi nhà để mặc tự sinh tự diệt!”

Arthur nghe xong thì hắc tuyến đầy đầu, bắt đắc dĩ nhìn về Khải Văn, “Người thường ngày đều kể cho papa nghe chuyện gì vậy a?”

Khải Văn nhún nhún vai, biểu hiện rất áy náy, “Ta cũng không có cố ý mà.”

Mà Heller đứng một bên nhìn hai người mắt đi mày lại, cúi đầu len lén nở nụ cười.

.

Những ngày tiếp đó, Khải Văn và Arthur đều lao vào cuộc sống bận rộn, Arthur vội vàng bố trí hệ thống điều khiển tổ chức công việc theo đường xa của mình, vội vàng sắp xếp đội thị vệ, Khải Văn vội vàng thiết kế, vội vàng mua công cụ.

Lần này, thời gian bận rộn của Khải Văn không thua gì Arthur, trong lúc đó Khải Văn còn một mình chạy đến Thác Mạt trấn vài lần.

Thời gian bất giác trôi qua, từ đầu thu cho tới đầu đông, Arthur tắm rửa xong định cùng Khải Văn rúc trong chăn tâm sự, vô cùng thân thiết một hồi, nhưng khi Arthur từ trong phòng tắm đi ra thì liền đen mặt — Khải Văn ôm chăn tiến vào mộng đẹp một mình, thoát nhìn còn ngủ vô cùng say.

Đối với người yêu đã chìm vào trong mơ, Arthur yên lặng lau khô tóc, sau đó yên lặng nằm lên giường, yên lặng nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, nhưng trước khi ngủ, hần quyết định ngày mai phải hảo hảo nói chuyện với Khải Văn.

Bên kia, Khải Văn bởi vì quá mệt mỏi mà vừa nằm xuống gối đã ngủ, trải qua một đêm không mộng寐 rất cuộc cũng cảm thấy mỹ mãn mà tỉnh lại, cọ cọ mặt vào gối, Khải Văn bắt đầu vui ở trên giường tính toán

xem ngày hôm nay nên làm gì, nhưng kế hoạch nhỏ của cậu chưa lên được bao lâu thì trên đầu đã có một thanh âm u ám cắt đứt, “Thân ái, người tỉnh rồi hở?” Khải Văn xoay người, lúc này mới phát hiện Arthur còn đang trên giường, Khải Văn ngủ ngon tâm tình tốt vươn tay sờ sờ mặt Arthur, “Hắc, thân ái, người tỉnh rồi?”

Arthur chống đầu nhìn Khải Văn, thuận thế nắm tay cậu đưa tới trước mặt mình hôn vào lòng bàn tay cậu một cái, sau đó giọng điệu có chút hạ thấp mà nói, “Ta phát hiện, ta càng ngày càng bị bỏ rơi.”

“Sao vậy?” Lần đầu nhìn thấy dáng vẻ ai oán của Arthur, Khải Văn sửng sốt, vô thức hỏi.

Arthur thấy Khải Văn vẫn không hề phát giác, nổi giận, cúi người hung hăng hôn Khải Văn một hồi lâu cho đến khi Khải Văn vì thở không nổi mà gương mặt đỏ bừng mới buông tha, Arthur ôm cậu vui đùa vào bên cổ cậu, “Hiện giờ cả đầu óc người chỉ toàn là căn nhà ở Thác Mạt trấn, đã bao lâu người không cùng ta tâm sự mỗi tối rồi? Lúc ăn cũng vội vàng, ăn xong rồi muốn cùng người đi dạo cũng tìm không được, người sáng sớm đã chạy đến thư phòng vẽ cái bản đồ thiết kế gì đó của người rồi...”

Nghe ‘bé’ Arthur tức giận lên án, Khải Văn có chút dở khóc dở cười, cậu xoay người đối mặt với Arthur, đưa tay áp lên mặt Arthur, “Người đang ghen hả? Ắn dấm của một ngôi nhà hả? Nga, thân ái, đây không giống người, người là một vị đại tướng quân!”

Arthur thì lại không hề hổ thẹn, hắn cầm tay Khải Văn nhẹ nhàng cắn một cái cho hã giận, “Ta là tướng quân cũng là một thú nhân có bạn lữ, bạn lữ của ta bỏ rơi ta mà lo chuyện khác, chẳng lẽ ta không được bất mãn sao?”

“Được rồi, người có thể, người đương nhiên có thể.” Khải Văn quả thật nên vì Arthur đột nhiên biểu hiện ra tính trẻ con mà cười đau ruột, cậu tiến tới hôn nhẹ Arthur, chớp mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười khó hiểu, “Bạn lữ thân ái của ta, người muốn được bồi thường cái gì? Ví dụ như, cái này thế nào?” Khải Văn vừa nói vừa trưng ra một nụ cười mang tính mê hoặc, sau đó thân thể chậm rãi trượt xuống, một lát sau, Arthur cảm giác được áo ngủ của mình bị cởi ra, lại một lát sau, Arthur cảm nhận được bộ vị nào đó của mình tiến vào không gian vừa nóng vừa ẩm, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng liếm mút làm cho người ta run rẩy, điều này làm cho ánh mắt Arthur trở nên thâm trầm hẳn.

Sau một tiếng gầm nhẹ của Arthur, Khải Văn soạt soạt từ dưới chăn chui ra, bên miệng còn mang theo một ít bạch trọc khả nghi, khước mắt lại mang theo một tia mỉa ý, cậu ôm lấy Arthur áp trán vào trán hắn, “Thân ái của ta, bồi thường như vậy người có thích không?”

Arthur trầm mặc nhìn Khải Văn mắt còn chứa xuân tình, bỗng nhiên lật người đặt Khải Văn dưới thân, thanh âm khàn khàn đục vọng, “Không đủ... Đương nhiên không đủ...”

Khải Văn cảm nhận được vật cực đại kia vừa phát tiết lại lần nữa cứng nóng lên, cậu biết mấy ngày nay quả thật mình đã bỏ quên Arthur, cho nên cũng dự định hảo hảo an ủi, cậu cười vươn hai chân vòng qua thắt lưng Arthur, rướn thắt lưng giống như vô ý mà cọ cọ lên cái nơi nóng rực của Arthur, “Như vậy, người còn muốn cái gì nữa?”

“Ta muốn...” Máu mắt Arthur càng thêm tối tăm, hô hấp cũng có một chút hỗn loạn, hắn chậm rãi áp vào mặt Khải Văn, nói gần từng chữ, “Ta còn muốn rất nhiều... rất nhiều...”

Lời cuối cùng chôn vùi trong hai cánh môi giao triền, Khải Văn đưa tay ôm lấy bờ vai rắn rỏi của Arthur, đem chính mình hoàn toàn giao cho hắn...

Ogden nguyên bản nghe được động tĩnh liền mang theo người hầu đến hầu hạ tộc trưởng và thiếu chủ thức dậy, khi nghe được tiếng động nào đó bên kia cánh cửa thì sửng sốt một chút, lập tức biểu tình trở nên vì diệu mà cười cười, phát tay, lại mang người hầu lui xuống.

Điểm tâm, đại khái phải qua một hồi lâu mới cần chuẩn bị.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38:

Trải qua một mùa đông với nhiều trận tuyết lớn, năm đầu tiên nghênh đón tân chủ đẳng cơ, nụ hoa cũng ngượng ngượng ngừng ngừng mà từ trong búp non lộ ra những đầu hoa hé hé, điều này biểu thị, năm mới đã đến, mùa xuân đã đến.

Khi Arthur lần thứ hai bị thành chủ phái đi làm việc trở về thì phát hiện bạn lữ nhỏ bé của hắn không có ở trong trang viên chờ hắn về, nghênh đón hắn, chỉ có một tờ giấy rất ít chữ: Thân ái, ta ở nhà mới chờ người.

Nhìn nét chữ thanh tú, Arthur cười cười, cầm lên nắm trong lòng bàn tay, cũng không đến phòng ngủ mà xoay người đi ra cửa chính, “Đến Thác Mạt trấn.”

Trong lòng lúc này chỉ bận tâm tới người yêu gặp nhau thì ít xa cách thì nhiều của hắn, bước chân Arthur tự nhiên nhanh hơn rất nhiều, khi lần thứ hai tới trấn nhỏ tĩnh lặng này, lần thứ hai đứng trước căn nhà mà mình đã chọn cho Khải Văn, trên mặt Arthur lộ ra một nụ cười xán lạn — Bởi vì người yêu của hắn lúc này đang dịu dàng mỉm cười mà đứng trước cửa nghênh đón hắn.

Khải Văn trước đó đã nhận được tin tức, thấy Arthur phong trần mệt mỏi mà dẫn đầu thị vệ tới Thác Mạt trấn, nụ cười trên mặt Khải Văn liền ngừng không được, sau khi ‘liếc mắt đưa tình’ với Arthur thì bước ra kéo tay Arthur, dịu dàng hỏi, “Vừa về trang viên đã chạy tới rồi sao?”

“Ngô.” Arthur trở tay nắm lấy tay Khải Văn gật đầu, theo Khải Văn đi vào trong, “Yêu cầu của thân ái, đương nhiên phải lập tức chấp hành.”

Câu nói này khiến Khải Văn cười tít mắt, cậu giống một đứa trẻ mong chờ được tán thưởng mà dừng bước lắc lắc cánh tay đang kéo mình của Arthur, sau đó dùng tay kia chỉ một vòng xung quanh, “Thế nào? Ta đã trang hoàng nhà mới, ngươi có thích không?”

Arthur theo hướng tay Khải Văn mà nhìn xung quanh, gật đầu nói, “Thích, thích cực kỳ.”

Nhưng những lời này không làm Khải Văn cao hứng, cậu mím mím môi, “Cái gì nha, chỉ liếc sơ một cái đã nói là thích, ngươi quá hơi hợt rồi đó.”

Arthur cảm thấy mình ở chung với Khải Văn càng lâu, thời gian Khải Văn bộc lộ tính trẻ con trước mặt mình càng dài, hành vi vô cùng thân thiết như vậy Arthur rất là hưởng thụ, hắn ra hiệu cho thị vệ rời khỏi rồi cúi đầu lén hôn lên bên mép Khải Văn một cái, cười nói, “Ta hoàn toàn tin tưởng vào gu thẩm mỹ của ngươi, cũng tin tưởng vào sự nhất trí của chúng ta, cho nên ngươi cứ thỏa mãn sở thích của ngươi, ta cũng sẽ thỏa mãn. Hơn nữa, khoảng thời gian này ngươi đều chỉ lo để tâm tới việc này, có thể không tốt sao được?”

Đoạn đối thoại này, trên mặt Khải Văn lại lần nữa khôi phục ý cười, Khải Văn luôn luôn rất dễ dàng lại lần nữa kéo Arthur đến bắt đầu nói về sáng kiến thiết kế của cậu, “Hai vườn hoa trước và sau nhà ta đã quy hoạch lại một chút, cũng trồng thêm rất nhiều hoa cỏ, bây giờ còn chưa nhìn ra, đợi khi chúng nó đồng loạt nở thì nhất định rất đẹp. Trong phòng, ta tương đối thiên về phong cách ấm áp, sẽ không lộng lẫy như ở trang viên, ở trấn nhỏ mà, đơn giản một chút thì tốt hơn. Hơn nữa ta đã dọn xong gia cụ, quần áo và phục sức chúng ta phải mặc hằng ngày ta đều mang tới, còn lại chúng ta có thể chuẩn bị sau, dù sao chúng ta cũng thường xuyên phải trở về chủ thành, papa và daddy vẫn đang ở đó mà.” Khải Văn vừa nói vừa dắt Arthur vào nhà, chỉ vào từng cái giới thiệu, “Nơi này là nhà bếp, chúng ta có thể ở nơi đó làm những món ăn ngon thật là ngon, bên đó là nhà ăn, hm, tuy rằng không có người hầu theo phục vụ chúng ta, nhưng hai người ăn cũng vui mà ha. Còn có nơi đó là phòng khách, chúng ta có thể dùng bữa xong thì ngồi ở nơi này tâm sự, đôi khi mệt mỏi cũng có thể dựa vào ghế chợp mắt.”

Arthur chỉ là khoe miệng mang cười để mặc Khải Văn kéo mình đi lung tung, nhìn người yêu hăng hái bùng bùng tay và miệng liên tục hoạt động, Arthur càng cảm thấy quyết định khi trước của mình là chính xác.

Khải Văn giới thiệu xong một vòng bên dưới thì lại kéo Arthur đi lên lầu, đẩy cửa ra giới thiệu từng gian, “Đây là phòng ngủ của chúng ta, đây là thư phòng, đây là phòng nghỉ của khách, papa và daddy có thể ngủ ở đây, còn có gian này, là phòng của bảo bảo.” Khải Văn nói xong câu đó thì đỏ mặt lên, chưa cho Arthur cơ hội được nói thì đã kéo hắn bước nhanh ra ngoài sân thượng, “Nhìn xem, ở dưới kia ta cũng sửa sang một chút, ta cho đào một bể bơi hình tròn nhỏ, mùa hè có thể vừa ngâm mình vừa ngắm mặt trời chiều, thật tốt...”

Ào ào giới thiệu xong, đôi mắt Khải Văn sáng lên nhìn Arthur, “Người thấy sao, những thứ này đều hợp với tưởng tượng của người chứ?”

Arthur hơi cúi đầu nhìn Khải Văn tràn đầy mong chờ, cười khê hôn nhẹ lên trán cậu một cái, “Thực sự rất tốt, xa xa vượt qua dự liệu của ta, ngôi nhà thuộc về chúng ta nên là thế. Ta có thể dự kiến, cuộc sống của chúng ta sẽ phi thường vui sướng hạnh phúc.”

Được người yêu khẳng định, Khải Văn vui như mở cờ, cậu tiến lên ôm lấy thắt lưng Arthur ôm sát vào, “Ta cũng nghĩ vậy, có phong cảnh đẹp và nhà ở tốt như vậy, còn có người nữa, ta nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Nghe Khải Văn thì thảo tự nói, Arthur lặng lẽ cười cười, đưa tay ôm vai cậu.

Nghĩ rằng Arthur đi đường mệt nhọc, Khải Văn vốn định bảo Arthur đi tắm rửa nhưng giờ lại đưa hấn vào phòng ngủ nghỉ ngơi, Khải Văn xung phong nấu bữa cơm tối đầu tiên tại nhà mới. Arthur nhìn Khải Văn xoa tay nhiệt tình mười phần, cười gật đầu đồng ý.

Cũng đúng là mệt rã rời, hoặc xung quanh có hương vị quen thuộc của người yêu, Arthur quả thật hảo hảo mà ngủ một giấc tới chiều. Đợi khi Arthur mở mắt tỉnh lại thì phát hiện trời đã tối, Khải Văn châm một ngọn nến phát ra ánh sáng nhu hòa trong phòng cho Arthur, mà trong không khí tràn ngập mùi thức ăn nhắc nhở hấn rằng bữa tối của mình thực sự đang tập trung chuẩn bị bữa cơm, hơn nữa có vẻ đã hoàn thành rồi.

Dựa trên giường lấy lại tinh thần một chút, Arthur xúc chấn lên đi rửa mặt rồi thần thanh khí爽 mà đi xuống lầu, hấn thấy Khải Văn đeo một chiếc tạp dề sọc ca rô đang bận rộn trong bếp, cảnh này khiến Arthur cảm thấy, rất không tồi.

Khải Văn ăn mặc theo kiểu Trung Hoa đang xoay người chuẩn bị bữa thức ăn tới phòng khách, vừa ngược mắt đã thấy Arthur đứng tại cửa phòng khách cười với mình, nhất thời trên mặt cũng nở nụ cười, “A, dậy rồi sao? Ngủ ngon không? Đã đói bụng chưa?”

Arthur đi lên phía trước đón lấy khay trong tay Khải Văn, vừa đi vừa đáp, “Ngủ rất ngon, bụng hả, đương nhiên là đói rồi, nếu như không phải bị mùi hương thức ăn mà người nấu hấp dẫn, ta xem ra cũng không tỉnh lại sớm như vậy đâu, cho nên, thân ái, chừng nào chúng ta ăn cơm?”

Arthur am hiểu sâu sắc về nghệ thuật ca ngợi khiến Khải Văn rất vui vẻ, Khải Văn đã vui lên thì tuyệt đối nhiệt tình, cậu theo Arthur tới phòng khách, sau đó đỡ vai Arthur để hấn ngồi lên ghế dựa, cười tủm tỉm nói, “Lập tức xong ngay, mời Arthur tiên sinh mang theo mười vạn phần chờ mong đón tiếp bữa cơm này.”

Arthur nhìn Khải Văn đặt tay sau lưng, ưỡn ngực hóp bụng tỏ vẻ kiêu ngạo như chú gà trống, bật cười.

Thịt nướng sáng bóng thoát nhìn vô cùng ngon lành, thịt hầm hoa quả nóng hôi hổi thơm nức mũi, canh cá khi bùng lên bàn còn đang sôi ùng ục, rau dưa tươi non xanh biếc còn đọng những giọt nước trong veo, số lượng thức ăn tuy không nhiều lắm, nhưng từ bề ngoài thì vẫn nhìn ra được Khải Văn nấu bằng tất cả tâm hồn.

Khải Văn ngồi xuống đối diện Arthur, cời ra tạp dề đặt một bên rồi nói, “Tay nghề của ta không thể so với Hous (tên bạn đầu bếp nhà anh Arthur), bất quá hương vị cũng tạm được. Người thử xem, trước đây ở nhà ta cũng nấu như thế, tốt xấu vẫn chưa trả tay nghề cho mẹ, người thử đi, có gì thì cứ nêu ý kiến nga, lần sau ta sẽ chú ý.”

Thấy ánh mắt mong chờ của Khải Văn, Arthur dùng nĩa ghim một miếng thịt nướng cho vào miệng, tỉnh tề mà nhai nhai vài cái rồi nuốt xuống.

Không đợi Arthur lên tiếng, Khải Văn liền rướn cổ tới khấn cấp mà hỏi thăm, “Mùi vị thế nào? Ăn có được không? Mặn hay là nhạt?”

Arthur còn chưa kịp nói gì thì đã thấy Khải Văn khẩn trương như thế nhin không được cười ra tiếng, “Đừng nóng vội, nhiều vấn đề như vậy sao ta trả lời kịp a.”

Nghe được tiếng cười của Arthur Khải Văn mới phản ứng được, hơi hơi xấu hổ mà cười cười, “Trước đây ta đều nấu cơm cho mình ăn, lần đầu để người khác ăn cả bữa cơm mà mình nấu, nói không khẩn trương, là xạo thôi.”

Arthur trấn an mà vỗ vỗ bàn tay đặt trên tay mình của Khải Văn, “Nấu ngon lắm, ta thật hối hận sao tới giờ mới phát hiện người có tay nghề xuất chúng như vậy, thế cho nên đã bỏ lỡ nhiều cơ hội được ăn món ngon người nấu rồi.”

“Thật sao?” Arthur luôn luôn có năng lực khen người khác tới lằng lằng, bất quá lần này tốt xấu Khải Văn cũng ổn định, tuy rằng nét đặc ý hơn hẳn vẫn không giấu đi được, nhưng giọng điệu còn có chút không xác định, “Người không phải đang an ủi ta đó chứ?” Nói xong lại thêm vào một câu, “Phải nói thật nga, có ý kiến có thể nói ra, bằng không sau này ta đều làm như thế này, có hại chính là người thôi a.”

Cảm thấy bạn lữ của mình ngay cả uy hiếp mà cũng uy hiếp tới dễ thương như vậy, Arthur nhin cười kiệt lực tỏ ra cực kỳ chân thành, “Đương nhiên, sao ta dám lừa người, thịt nướng vừa chín tới, ngoài thơm trong mềm, cắn một cái mà đã có nước thịt thơm ngon tươm ra rồi.”

“A, thật không, ha ha.” Thấy Arthur nói thế, Khải Văn tin sái cổ, “Trước khi tới đây ta đã nhờ Hous tiên sinh chỉ bảo rồi.” Nói rồi Khải Văn lại nhiệt tình mời Arthur thưởng thức những món khác, “Vây ăn thử chút thịt hấp hoa quả này đi, đây là món độc nhất vô nhị của ta, ở đây chỉ có mình ta biết nga. Còn có canh cá này, ta ninh lửa nhỏ cả buổi chiều đó, người xem nước canh cũng nấu thành màu trắng sữa nè...”

Arthur theo động tác của Khải Văn ném thử từng món, sau đó nhất nhất bình luận. Chúng phải tin tưởng năng lực lưỡi múa như hoa sen của bạn Arthur, bởi vì từ khi ngồi vào bàn ăn cho tới khi tẩy xong chén bát rồi uống trà nghỉ ngơi đến tắm rửa đi ngủ, nụ cười trên mặt Khải Văn không hề tan biến, hơn nữa cậu không hề thấy mỏi miệng.

Đợi khi cùng Arthur đi tắm rồi nằm trên chiếc giường lớn mềm mại mà mình thiết kế, tình tự lằng lằng của Khải Văn khi được Arthur tặng bốc lột cuộc cũng chịu bay đi một chút, cậu quay đầu nhìn về phía Arthur đang cầm ngón tay mình, “Thiếu chút nữa quên nói cho người biết.”

“Hử? Chuyện gì?” Bởi vì buổi chiều vừa ngủ một giấc, nên lúc này tinh thần Arthur rất tốt, hẳn nghĩ phải làm cái gì đó để không lãng phí đêm đầu tiên tại căn phòng mới này, hẳn vừa đáp lời Khải Văn vừa lặng lẽ khoát tay lên lưng cậu.

“Đừng phá.” Đáng tiếc Khải Văn đã quá quen với cái kiểu ve vãn này, cậu nắm chặt bàn tay không thành thật của Arthur, nói, “Ta mời papa daddy Ogden còn có Abu Clare và cả nhà Claude ngày mai tới nhà chúng ta làm khách rồi.”

“Vây tốt a, lúc dọn nhà nên mời bạn bè đến xem.” Arthur lơ đãng, rút tay ra, tiếp tục vuốt ve thất lưng Khải Văn.

“Cho nên.” Khải Văn chịu đựng động tác của Arthur, cả người run rẩy, chộp tay Arthur từ dưới chân kéo ra, rất nghiêm túc nói, “Đêm nay ta phải ngủ sớm một chút, ngày mai mới có thể dậy sớm chuẩn bị, nếu không khẳng định sẽ không kịp. Không thể để mọi người tới mà lại chưa chuẩn bị xong? Vây cũng quá thất lễ. Vì vậy, đừng có nao loạn, đi ngủ sớm chút đi, ngày mai người cũng phải giúp ta chuẩn bị!”

Thấy Arthur nhượng nhượng mi còn muốn nói gì đó, Khải Văn vội vã hôn lên môi hắn một cái, tiên hạ thủ vi cường, “Thân ái à, ngủ ngon, mơ giấc mơ đẹp nha.”

Arthur nhìn Khải Văn rất nhanh đã nhắm hai mắt lại, lại cảm thụ một chút ‘tiểu Arthur’ đang rất hăng hái của mình, thật bất đắc dĩ...

Bởi vì trong lòng có chuyện, ngày hôm sau Khải Văn dậy rất sớm, tiện thể còn kéo luôn Arthur đang âm mưu đặt cậu trên giường mà kiếm chút lợi tức ngồi dậy, còn không ngừng nói quá muộn rồi, chuẩn bị không kịp mất thôi đại loại thế. Arthur ngồi trên giường nhìn Khải Văn đang luống cuống tay chân mặc quần áo còn không quên thúc giục mình mau chóng thức dậy, cảm thấy, bạn lữ của mình rất nhiệt tình với cuộc sống mới, vô cùng nhiệt tình.

Rửa mặt xong thì dùng bữa sáng đơn giản, Khải Văn giao trọng trách rửa chén cho Arthur, còn mình thì cầm bút bắt đầu viết thực đơn, “Cần có thịt, rau dưa cũng phải có một ít, hoa quả, nga, đúng, còn có hoa quả, có thể tìm vài con cá...”

Viết viết Khải Văn bỗng nhiên biểu tình như muốn phát điên mà vọt tới nhà bếp nói với Arthur vừa mới rửa chén xong còn đang lau khô tay, “Làm sao bây giờ, phải mua nhiều đồ lắm, mấy thứ cần chuẩn bị cũng nhiều nữa, thời gian cần bản không đủ, làm sao bây giờ? A, hôm qua ta nên chuẩn bị trước một phần là được rồi, thật là, sao hôm qua lại không nghĩ tới chứ...”

Thấy Khải Văn đã bắt đầu khẩn trương hoảng loạn, Arthur tiến lên trước đỡ lấy vai cậu, xoay người cậu đẩy tới phòng khách, vừa không nhanh không chậm mà khuyên giải ai ủi, “Thân ái à, đừng có vội, đừng vội được không, nên biết, đây là lần đầu tiên người một mình chiêu đãi khách khứa, tất cả mọi người sẽ thông cảm mà.”

“Ta biết.” Lời của Arthur cũng không giúp Khải Văn dễ chịu hơn tí nào, vẻ mặt vẫn thất vọng, “Nhưng ta muốn để mọi người thỏa mãn, đây cũng là lần đầu tiên chúng ta độc lập mời khách, là tiệc chúc mừng chúng ta dọn tới nhà mới, ta muốn chuẩn bị hoàn mỹ một chút...”

“Ta đương nhiên biết.” Arthur cúi đầu thơm nhẹ lên trán Khải Văn một cái, giọng điệu vẫn là không nhanh không chậm, “Ta đương nhiên biết thân ái người muốn để mọi người vui vẻ mà đến tận hứng mà về, thế nhưng, ta vẫn phải nói, đừng khẩn trương, thả lỏng một chút được không? Khách chúng ta mời đến là những người thân nhất, ta nghĩ chúng ta không cần dùng tinh thần tiếp đãi bọn họ theo thói quen của quý tộc, chúng ta đã mời họ đến, mục đích chủ yếu cũng không phải vì ăn cái gì, mà là để bọn họ đến xem nhà mới của chúng ta, để bọn họ cùng nhau chia sẻ niềm vui của chúng ta, đúng không?”

“Đúng, người nói rất đúng...” Lời khuyên của Arthur có hiệu quả, Khải Văn vốn còn có chút lo nghĩ dần dần tỉnh táo lại, cậu vừa tự an ủi vừa hít sâu, một lát sau Khải Văn mới một lần nữa nhìn về Arthur, cảm kích mà hôn lên mặt hắn một cái, “Thân ái, may là có người bên cạnh, bằng không ngày hôm nay khẳng định sẽ bị ta làm cho hỏng bét.”

Arthur rất hưởng thụ mà tiếp nhận nụ hôn của Khải Văn, “Không cần khách sáo, bởi vì đây là tiệc của hai ta mà, ta đương nhiên không thể để người một mình hao tâm tốn sức, đúng không?” Nói rồi Arthur vươn tay cầm lấy danh sách mua sắm của Khải Văn, nhướn nhướn mi, “Nga, ngầm lại nhân số được mời tới, xem ra cần dung lượng rất lớn đây.”

“Đúng vậy.” Arthur vừa nói đến đây, Khải Văn lại bắt đầu có chút vô thức mà lo nghĩ, “Cho nên phải nhanh chóng đi mua đồ nha, bằng không sẽ không đủ nguyên liệu nấu ăn.”

Arthur lúc này trên mặt vẫn còn mang theo một nụ cười đắc ý, “Không sao, rất nhanh thôi mà, đừng quên, hôm qua ta tới còn dẫn theo một đội thị vệ, ta nghĩ nhiều người thì phân công làm việc là một cách rất tiện lợi.”

Arthur vừa thốt ra ánh mắt Khải Văn liền sáng lên, cậu vừa định nói gì đó, ngoài cửa liền truyền tới tiếng gõ, Khải Văn nhìn về phía Arthur, “Là đội thị vệ tới tìm người sao?”

Arthur lắc đầu, “Hắn là không phải.”

Câu trả lời của Arthur khiến Khải Văn nghi hoặc, cậu đi ra mở cửa, thấy người đứng đó thì sửng sốt.

Nhưng người ở ngoài thấy Khải Văn ra mở cửa, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười duyên, “Buổi sáng tốt lành, Khải Văn tiên sinh.”

“Buổi... Buổi sáng tốt lành, Ogden tiên sinh.” Một lát sau Khải Văn mới lấy lại tinh thần, cậu nhón chân nhìn phía sau Ogden, trong giọng nói mang theo chút lấp bắp bất an, “Papa và daddy cũng tới?”

“Nga, đương nhiên là chưa.” Ogden cười tủm tỉm phủ nhận, “Ta tới trước.”

Lời này của Ogden khiến Khải Văn nhẹ nhõm hơn một chút, cậu cười, nghiêng người mời Ogden vào nhà, “Sao ngài lại tới sớm như vậy, đã dùng bữa sáng chưa? Có cần dùng thêm một chút không?”

“Ta đã dùng rồi, ngài và chủ nhân thì sao?” Ogden vừa trả lời Khải Văn vừa đi vào nhà, rất nhanh mà quan sát kết cấu bên trong, sau đó nụ cười trên mặt càng tươi, hắn thấy Arthur đứng ở phòng khách nhìn mình, nhanh chóng tiến lên ân cần thăm hỏi, “Buổi sáng tốt lành, chủ nhân.”

Arthur khẽ phất tay, “Chào buổi sáng, Ogden, sao tới sớm như vậy, là papa và daddy có gì cản dận sao?”

Ogden lắc đầu, “Không có, lão chủ nhân bọn họ sẽ tới trễ một chút.” Nói đến đây Ogden nhìn về phía Khải Văn, “Ta nghĩ, chủ nhân ngài và Khải Văn tiên sinh hai người lần đầu tiên đãi khách sẽ khá là bận rộn, cho nên ta tới sớm để xem có gì cần giúp đỡ hay không.”

“Úc.” Nghe Ogden nói như vậy, trong lòng Khải Văn có chút xấu hổ, “Ta và Arthur là mời ngài tới làm khách mà, sao có thể bảo ngài làm việc?”

Ogden khoát tay, “Không coi là làm việc, chỉ bắt quá là giúp một tay thôi mà, ngài biết đó, Khải Văn tiên sinh, ta rất thích chuẩn bị những việc thế này.”

“Tốt.” Nghe Ogden nói như vậy, Khải Văn cũng không ngượng nghịu nữa, quả thật lần đầu tiên cậu phải ứng phó với bữa tiệc như thế, đúng là có chút hoang mang, lúc này Ogden tới rất đúng lúc, “Tới đây rồi ta mới biết được, ta còn có rất nhiều điều cần học hỏi nơi ngài.”

Khải Văn nói khiến khoe miệng Ogden cong lên ba mươi độ, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười đúng mực, “Lời này của ngài quả thật khiến ta hoảng hốt, có thể giúp ngài là vinh hạnh của ta.”

Arthur đứng một bên nghĩ hai người cứ đối thoại như vậy thì không biết tới năm nào mới bắt đầu làm, vì vậy chen vào ngắt lời, “Hai vị, ta nghĩ thời gian không còn sớm nữa, không bằng chúng ta bắt đầu chuẩn bị đi.”

Nghe được Arthur nói, nét mặt Ogden trong nháy mắt nghiêm túc lại, lại khôi phục tác phong quân gia hoàn hảo của trang viên, “Đương nhiên, chủ nhân, tất cả đều sẽ tiến hành theo ý ngài.”

Bởi vì có quân gia toàn năng ở nơi này, Khải Văn mặc dù vẫn bận rộn, nhưng tốt xấu cũng không luống cuống nghĩ mình đã quên gì đó như ban nãy nữa.

Các loại thịt, các loại cá, rau dưa, hoa quả, tất cả đều được mua về dưới sự chỉ huy của Arthur, rồi lại được những người hầu mà Ogden mang đến giúp đỡ cắt rửa, chỉnh chỉnh tề tề đặt trong nhà bếp, chỉ chờ Khải Văn đến nấu.

Chờ khi làm xong tất cả, mặt trời cũng đã lên cao, Khải Văn còn chưa kịp thở ra một hơi, ngoài cửa đã truyền đến tiếng gõ, Khải Văn cao giọng đáp lời rồi chạy chậm ra mở cửa, đứng ở cửa chính là Claude và Trình Trì còn có đứa con lớn nhất của bọn họ là Ian, cùng với thú cưng Thang Viên của bọn họ.

Thấy Khải Văn còn mặc tạp dề, Claude và Trình Trì nhìn nhau cười, Trình Trì lấy ra quà mừng, “Chúc mừng tân gia.”

Khải Văn cười nhận quà, “Cảm ơn.” Nói rồi Khải Văn lại nhìn nhìn Claude và Trình Trì, “Sao không mang Noah với Osment tới? Ta nhớ hai đứa nó quá chừng!”

Trình Trì giải thích, “Hai đứa đó đang ngủ, mang theo cũng không tiện để ý, cho nên nhờ bạn của Claude giúp trông nom một chút, chờ người xong xuôi mọi việc thì có thể đi thăm bọn nó.”

“Hm, cũng tốt.” Khải Văn gật đầu, lại hơi khom lưng sờ sờ đầu Ian, “Có Ian bé bỏng suất khí cũng đủ rồi.”

Nhìn Khải Văn cười tủm tỉm, mặt Ian hơi đỏ lên, nó cũng lấy ra món quà nhỏ của mình, “Khải Văn thúc thúc, tặng cho người, đây là quà của ta đó.”

“Woa nga.” Động tác của Ian khiến Khải Văn có chút kinh ngạc, cậu nhận lấy món quà của Ian, “Ian bé bỏng cũng chuẩn bị quà sao?”

“Đúng vậy.” Ian gật đầu, cái đuôi vì hơi khấn trương mà lắc lắc, “Là ta cùng với Thang Viên cùng nhau chuẩn bị, Khải Văn thúc thúc người xem có thích không?”

Thấy ánh mắt chờ mong của Ian, Khải Văn đương nhiên theo ý nó mà mở cái hộp nhỏ ra, bên trong là hơn mười hòn đá nhỏ loang loáng ánh sáng ngũ sắc, còn có một vài loại trái cây tròn vo đỏ mọng và một vài loài hoa tản ra hương thơm dễ chịu. Nhìn món quà nhỏ mang đầy đặc điểm của trẻ con, Khải Văn cười cúi đầu hôn nhẹ lên trán Khải Văn và Thang Viên, “Ta thực sự rất thích món quà này, đây là món quà đẹp nhất mà ta nhận được trong năm nay đó, cảm ơn hai đứa.”

Vì được Khải Văn hôn mà mặt mày Ian càng đỏ hơn, cái đuôi lắc lắc cũng có chút tần suất rối loạn, “Ngài, ngài thích là tốt rồi.”

Mà một vị khác được hôn là Thang Viên tròn vo thì lại không thể nhìn ra nó có đỏ mặt hay không, chỉ là dùng móng vuốt che mặt kêu chi chi biểu thị ngượng ngùng.

Nhìn hai bé có chút luống cuống kia, ba người lớn vui vẻ cười rộ lên.

“Được rồi, đừng đứng mãi nơi này, mau vào.” Chọc xong hai bé kia, Khải Văn mời cả gia đình này vào trong.

Gia đình Claude đã tới, Abu mang theo Nath còn có Laurence và Heller với sự hộ tống của Clare cũng đã tới, đại đội đến khiến sân nhà Khải Văn náo nhiệt hẳn, Arthur nắm tay Khải Văn ra nghênh đón papa và daddy mình.

Laurence dìu Heller xuống xe, quan sát cảnh tượng xung quanh rồi cười ha hả tiến tới ôm lấy con mình, “Thằng quỷ này, nhân quang không tệ, tìm được nơi tốt như vậy.”

Arthur cười cười, “Là nhân quang của Khải Văn tốt.”

Nghe vậy Laurence và Heller đều nhìn về phía Khải Văn, Laurence lại cất tiếng, “Ta biết ngay là thằng quỷ này chẳng có tài cán gì mà.”

Lời này vừa thốt ra khiến mọi người nhin cười đến tê cả răng.

Laurence thiên vị quá mức rõ ràng khiến Khải Văn có chút đỏ mặt, cậu tiến lên ôm lấy Laurence và Heller, “Papa, daddy, ngồi xe lâu như vậy có mệt không? Mau đi vào uống tách trà nghỉ ngơi đi.”

“Ngô.” Laurence nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Khải Văn, híp mắt nhìn Arthur nói, “Văn là Khải Văn bé cưng hiểu ta.” Nói rồi hần dặt tay Heller, “Đi, tình yêu, không phải người nói muốn xem nhà của bọn nhỏ thế nào sao, giờ đi vào nhìn một cái đi.”

Heller cười khê để Laurence dặt mình vào trong.

Sau khi mời hai vị trưởng bối vào nhà, lại giới thiệu với cả gia đình Claude một phen, Khải Văn bảo Arthur dẫn theo Laurence và Heller đi tham quan nhà cửa, mình thì đến nhà bếp bắt đầu tiếp tục nấu nướng.

Trình Trì gần đó thấy thế cũng theo vào giúp đỡ, mà Claude ở lại phòng khách trò chuyện với Abu và Clare, tiện thể trông coi Ian cùng với Nath và Thang Viên lúc này đã bắt đầu quần lấy nhau mà chơi đùa.

Khải Văn ở trong bếp bận rộn, Arthur bên này giới thiệu với papa và daddy mình từng gian phòng, khi đi tới sân sau, Laurence nhin không được mà vỗ vỗ vai con mình, “Chắc chắc chắc, cứ nhiên để người tìm được nơi tốt như vậy còn có căn nhà đẹp thế này, ta đổ kị quá.”

Arthur hiềm khi gác tay lên vai papa mình, “Ta và Khải Văn đã bảo papa với daddy hãy tới đây ở cùng rồi, nơi này phong cảnh đẹp lắm đúng không?”

“Thôi khỏi, sao có thể thực sự để trang viên không có chủ được.” Laurence lắc đầu, “Huống chi người với Khải Văn ở chỗ này vợ chồng son vui vẻ, ta và daddy người mắc gì lại tới phá chứ, không muốn làm ‘bóng đèn’!”

Nghe được bạn lữ thốt ra danh từ mới học được từ Khải Văn, Heller bật cười, “Hơn nữa, ta và papa người đã quen sống ở trang viên tại chủ thành rồi, tuy nơi này phong cảnh rất đẹp, nhưng chúng ta cũng không quen ai. Ta và papa người lớn tuổi, không quá nguyện ý thích ứng hoàn cảnh mới.” Thấy con trai còn muốn khuyên, Heller lại thêm một câu, “Có điều, thỉnh thoảng ta và papa người đến đây nghỉ ngơi vài ngày thăm người với Khải Văn, đến lúc đó đừng chê hai lão chúng ta phiền là được.”

“Nói gì vậy, daddy, ta và Khải Văn hoan nghênh còn không kịp, sao lại ngại phiền.” Arthur cười ôm vai Heller nói.

Laurence bên cạnh trợn mắt nói, “Nó dám chê chúng ta phiền, ta đập nó liền!”

Arthur vội vã giơ tay biểu thị đầu hàng, hần lại dẫn Laurence và Heller đi xem phòng ngủ đã cố ý lưu lại cho bọn họ, sau đó dẫn hai người xuống lầu dùng bữa.

Vừa mới xuống một lúc, Khải Văn đã cùng Trình Trì dọn thức ăn lên bàn, mọi người ngồi vây quanh bàn ăn, thấy tất cả mọi người đã ngồi vào chỗ của mình, Arthur đầu tiên giơ chung rượu lên, “Đầu tiên phải

cảm ơn papa và daddy cùng với những người bạn đã tới tham gia tiệc mừng của chúng ta, cảm ơn sự giúp đỡ của mọi người, cảm ơn, mong rằng ngày hôm nay mọi người có thể tận hưởng mà về.”

Mọi người đều cùng ly rồi uống rượu trong chung của mình, sau đó Khải Văn cũng giơ chung rượu lên, “Thực sự cảm ơn mọi người đã đến, sự giúp đỡ của mọi người ta và Arthur đều ghi tạc trong lòng, ta không biết nên biểu đạt cảm ơn mọi người như thế nào, ta và Arthur sẽ hảo hảo mà sống hạnh phúc, cũng mong mỗi người các người đều hạnh phúc.”

Thấy Khải Văn bởi vì kích động mà có chút rối loạn, tất cả mọi người thấu hiểu mà mỉm cười, đồng thời cũng uống cạn chung rượu của mình.

Cuộc sống mới đã bắt đầu rồi.

39. Chương 39

CHƯƠNG 39:

“Thân ái, người đã về rồi à?” Khải Văn vừa ở vườn sau nhà tưới hoa xong đi tới phòng khách đã thấy Arthur từ trước cửa đi đến, vì vậy nhanh nhẹn tiến lên đón lấy phần thịt hân đã xẻ sẵn.

“Ừm.” Arthur thuận tiện hôn nhẹ lên môi Khải Văn một cái, “Mới làm gì đó?”

“Tưới hoa sau vườn, đang định chờ người trở lại nên chuẩn bị ra sân trước xem thử.” Khải Văn vừa xách theo thịt con mồi mà Arthur bắt được vừa đáp, “Hôm nay vẫn thuận lợi chứ?”

Arthur gật đầu, đến phòng rửa mặt chỉnh lý một chút sau đó đi tới nhận lấy tách trà Khải Văn rót cho mình uống một ngụm, “Cũng không tệ lắm, hôm nay Claude là Rupert thu hoạch cũng không tồi...”

Khải Văn cười tủm tỉm mà nghe Arthur kể lại chuyện ngày hôm nay gặp phải trong rừng, chờ sau khi hân nói xong, Khải Văn mới lên tiếng, “Đúng rồi, hôm nay Claude có nói với người chưa?”

“Hửm? Nói gì?” Arthur quay đầu nhìn Khải Văn.

“Chính là kỷ niệm ba năm ngày kết hôn của hân với Trình Trì đó a.” Khải Văn đáp, “Sáng nay Trình Trì tới tìm ta, mời chúng ta ba ngày sau đi tham gia tiệc kỷ niệm kết hôn của hân và Claude.”

Arthur nghe xong gật đầu, “Thật không, trách không được hôm nay trước khi vào rừng Claude còn nói là có việc muốn nói với ta, sau đó khi ra khỏi rừng Claude vội vã mang vật nhỏ hân bắt được về cho đám trẻ trong gia đình chơi cho nên chưa kịp nói, ta nghĩ đại khái là chuyện này.”

“Hm, chắc vậy đó.” Khải Văn gật đầu, “Đến lúc đó chúng ta phải chuẩn bị một món quà cho Claude và Trình Trì, chúng ta dọn tới đây, bọn họ giúp đỡ không ít.”

Arthur cười nắm lấy tay Khải Văn đáp, “Đương nhiên, tất cả đều nghe lời người.”

Khải Văn cười tủm tỉm mà vỗ bàn tay đang cầm tay mình của Arthur, “Được rồi, thời gian không còn sớm, trưa nay uống canh hầm và thịt nướng có được không?”

Arthur tự nhiên là gật đầu nói được, Khải Văn thấy đề nghị của mình được thông qua thì liền đứng dậy chuẩn bị bữa trưa, Arthur ngồi trên ghế nhìn Khải Văn bận rộn trong bếp, bắt đầu dự tính sau khi dùng bữa trưa xong sẽ đi xem báo cáo về một ít sự vụ mà Clare gửi tới từ chủ thành...

Đúng vậy, đây là sinh hoạt hằng ngày của Arthur và Khải Văn sau khi dọn tới Thác Mạt trấn, lần trước sau khi mở tiệc chúc mừng hai người cũng không lập tức sống tại đây, Arthur trước tiên dẫn Khải Văn về chủ thành xử lý một vài chuyện rồi mới chính thức dọn tới Thác Mạt trấn bắt đầu cuộc sống mới của bọn họ.

Nếu đã dọn tới trấn nhỏ này rồi, Arthur vẫn quyết định cùng Claude bọn họ đi vào rừng săn thú, không phải vì sống tạm, mà là Arthur nghĩ mình là một thú nhân trẻ tuổi thân thể khỏe mạnh, nếu như mỗi ngày đều chỉ lên trấn trên mua thịt trong cửa hàng mà ăn, vậy cũng quá kỳ cục, còn có thể bị người ta nghĩ mình không có cách nuôi Khải Văn nữa!

Mà Khải Văn đối với quyết định của Arthur tự nhiên là tán thành, bởi vì cậu cho rằng tới nơi này rồi thì nên nhập gia tùy tục mới tốt, hơn nữa cậu vô cùng tự tin về năng lực của Arthur.

Nhưng, Arthur cũng không dự định đem sẵn thú làm sự nghiệp chính, mười ngày thì đi sáu bảy ngày, đủ để mình và Khải Văn có thức ăn là được rồi, dù sao tuy là đã dọn tới đây, nhưng chuyện ở chủ thành, chuyện trong tộc, Arthur vẫn không thể bỏ được.

Bởi vì thân phận đặc thù và trách nhiệm trên mình, Arthur dẫn theo một chi thị vệ hổ nanh kiếm thân cận của mình đến định cư tại Thác Mạt trấn, Abu trở thành tiểu đội trưởng của chi thị vệ đội này, mà Clare thì thường hay lui tới giữa Thác Mạt trấn và chủ thành để truyền tin cho Arthur.

Mà Khải Văn, cậu cũng muốn giống Trình Trì tay làm hàm nhai mà kiếm vài việc để làm, cậu không biết làm bánh kẹo hay gì đó, cho nên trầm tư suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc khi bạn lữ Al của Rupert tìm tới nhờ giúp trang trí tô điểm cho nhà ở của bọn họ đẹp hơn, Khải Văn liền tìm được linh cảm —— Cần chi suy nghĩ những chuyện mình không am hiểu chứ, chuyên ngành của mình không phải là một công việc thật tốt sao!

Theo thời gian Arthur và Khải Văn ở lại thôn trấn ngày càng dài, lại có liên hệ gia đình của Claude, không quá lâu, Arthur và Khải Văn đã bảo trì quan hệ tương đối hòa hợp với người trong trấn. Thỉnh thoảng bọn họ cũng sẽ mời vài người bạn quen được thông qua Claude và Trình Trì về nhà làm khách.

Tới lui nhiều lần, độ quen thuộc cũng tự nhiên gia tăng, mọi người cũng biểu thị hiếu kỳ đối với những thứ mới mẻ xuất hiện trong nhà Khải Văn, ví dụ như nước máy, ví dụ như cách sắp xếp thế nào mà lại khiến nhà ở có một phong cách rất riêng so với nhà của những thú nhân khác.

Dần dần, có vài thanh niên trẻ tuổi sắp chuẩn bị cử hành nghi thức kết làm bạn lữ bắt đầu tìm tới Khải Văn nhờ giúp bọn họ thiết kế trang hoàng cho căn nhà tương lai của mình, mà những cư dân khác thấy các gia đình kia trang hoàng mới mẻ cũng sẽ mời Khải Văn giúp gia đình bọn họ thay đổi một chút.

Tìm được phương hướng mới cho việc làm tương lai khiến Khải Văn nhiệt tình mười phần, cuộc sống trải qua phong phú hơn ở chủ thành nhiều lắm, thấy Khải Văn vui vẻ như vậy, Arthur tự nhiên trong lòng cũng tràn đầy vui mừng.

Mặc dù người yêu lúc trước cũng đã đặt một túi tiền nhỏ ở trước mặt mình sau đó hùng hổ mà vỗ vỗ ngực nói ‘Từ hôm nay trở đi ta cũng kiếm tiền, ngươi muốn mua cái gì thì không cần tiết kiệm giúp ta đâu’, khí thế đó thoát nhìn quả thật rất giống nhà giàu mới nổi, có điều, chỉ cần Khải Văn vui là được, không phải sao.

.

Claude và Trình Trì kết làm bạn lữ vào mùa hè, cho nên Arthur và Khải Văn đã ở Thác Mạt trấn gần nửa năm, bọn họ đã bắt đầu quen với thói quen sinh hoạt yên lặng ở đây, cũng như Arthur đã quen mặc thường phục, thỉnh thoảng quay về chủ thành làm việc phải mặc trang phục quý tộc hoa lệ có lúc còn cảm thấy không quen lắm.

Trong ngày kỷ niệm ba năm Claude và Trình Trì kết hôn, Khải Văn và Arthur để biểu thị tôn trọng nên cố ý thay đổi quần áo trang trọng, sau đó mới mang theo món quà đã chuẩn bị sẵn đi đến nhà Claude và Trình Trì.

Chờ khi hai người đến, một nhà ba người của Rupert và Al đã sớm tới rồi, thấy Arthur và Khải Văn đến, Claude cùng Trình Trì hôm nay đặc biệt hăng hái tươi cười đi ra nghênh đón, Khải Văn đưa qua món quà mà mình đã chuẩn bị cho Trình Trì, đồng thời tặng cho bọn họ mỗi người một cái ôm, “Chúc mừng các người, chúc các người vĩnh viễn hạnh phúc.”

Claude và Trình Trì vui vẻ nói cảm ơn, sau đó mời Arthur và Khải Văn đến bên chỗ Rupert và Al để bọn họ trò chuyện.

Khải Văn vừa nhìn thấy Noah tròn vo được Al ôm vào trong lòng liền cười tí mắt, nhanh nhẹn tiến tới chơi đùa, Rupert thấy đáng vẻ yêu thích Noah không buông tay của Khải Văn không khỏi huých huých Arthur, “Các người chừng nào mới sinh một tiểu bảo bảo hả? Ta thấy Khải Văn đặc biệt thích trẻ con đó!”

Arthur nhìn thoáng qua Khải Văn đang bám dính lấy Noah, cười cười, “Không vội, Khải Văn còn trẻ, chính hẳn bây giờ còn giống trẻ con nữa là.”

Arthur nói vài câu cho có lệ rồi lại dẫn Rupert đi tới chủ đề nói chuyện khác, lực chú ý của Rupert bị hấp dẫn, nhưng phút cuối, trong lòng Arthur vẫn bắt đầu tính toán xem một lúc nào đó có cần tìm một đứa trẻ trong tộc làm con thừa tự hay không. Khải Văn nói muốn tự sinh con, Arthur cũng theo ý cậu, nhưng trên thực tế, phối hợp như vậy là vì muốn Khải Văn thoải mái vui vẻ, bởi lúc đầu Arthur đã đi tìm thầy thuốc, cũng xác định Khải Văn quả thật không có tiểu bảo bảo, hiện tại, Khải Văn vừa thấy con nhà người ta đã thêm nhỏ dãi, thời gian dài trôi qua khẳng định không ổn. Arthur cảm thấy vẫn là nên bế một bảo bảo về nuôi, như vậy có thể nhẹ bớt một phần tâm sự. Trong lòng có ý định này Arthur liền suy xét xem trẻ con nhà ai trông tư chất tương đối tốt nhất.

Tiệc kỷ niệm ba năm của Claude và Trình Trì vừa náo nhiệt vừa êm dịu, nhìn đáng vẻ hai người cầm tay ăn ý rót rượu, Khải Văn khe khẽ nói một câu, “Thật tốt a...”

Arthur lúc này đang nói chuyện với papa của Jerome, chỉ nghe được câu than thở kia, cho rằng Khải Văn có chuyện muốn nói với mình, cúi đầu hỏi, “Mới nói gì vậy?”

Khải Văn cười cười lắc đầu, “Không có nói gì, nói Claude và Trình Trì như vậy thật tốt, rất hạnh phúc. Nhìn kìa, trên ngón tay Trình Trì với Claude đeo nhẫn chính là dựa theo phong tục nơi chúng ta ở. Nói là ngón áp út tay trái tương liên tới trái tim, hai bên đeo nhẫn trên ngón tay ngụ ý bọn họ sẽ ý hợp tâm đầu, ái tình dài lâu.”

Nghe Khải Văn giới thiệu, Arthur vô thức nhìn thoáng qua ngón tay đeo tộc trưởng quyền giới của mình, mấp máy môi, không nói gì.

Dùng tiệc xong mọi người đều ai về nhà nấy, dù sao trong một ngày đáng để kỷ niệm thế này, vẫn nên lưu lại chút thời gian để đôi ái nhân kia bên nhau.

Arthur cũng dẫn theo Khải Văn cáo biệt Claude và Trình Trì rồi đi về nhà mình, Khải Văn nắm tay Arthur khe khẽ lắc lắc, thỉnh thoảng còn nghịch ngợm mà đi tới giẫm lên cái bóng của Arthur, quả thật giống như một đứa trẻ ham chơi.

Arthur bị động tác trẻ con này của Khải Văn làm cho dở khóc dở cười, hắn kéo Khải Văn, “Đừng nhún nhún nhảy nhảy nữa, vừa mới ăn xong, coi chừng đau bụng đó.”

Nghe Arthur nói Khải Văn dừng lại, sờ sờ cái bụng hơi tròn tròn của mình, sau đó quay đầu hỏi Arthur, “Người có cảm thấy sau khi chúng ta tới Thác Mạt trấn ta đã béo hơn một chút không?”

“Hửm?” Nghe được Khải Văn nói, Arthur dừng bước, tỉ mỉ mà quan sát Khải Văn một phen, sau đó sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, “Hình như béo thêm chút rồi đó.”

“Ừ!” Arthur trả lời khiến Khải Văn lập tức lộ ra biểu tình quả thế, cậu dùng bàn tay tự do kia vỗ vỗ mặt mình, “Ta không thể tiếp tục béo thêm nữa, nếu không sẽ biến thành quả bí ừ mất.”

Arthur bởi vì lời Khải Văn nói mà có chút buồn cười, “Làm gì khoa trương như vậy, bây giờ mặt tròn tròn thật là tốt, ta trước đây còn thấy ngươi quá gầy, nhưng ở chủ thành ăn bao nhiêu cũng không béo. Ta nghĩ đi tới Thác Mạt trấn có thể sống nhẹ nhõm hơn, cho nên cũng chậm rãi béo lên một chút. Ta nghĩ vậy mới hay, thoát nhìn dễ thương, cảm giác lúc ôm cũng không tồi.”

“Cái gì nha.” Khải Văn bị Arthur chọc đến mặt mũi đỏ ửng, cậu vuốt ve bàn tay đang sờ mặt mình, tức giận mà nói, “Đã lớn rồi mà còn nói dễ thương nữa, cái gì mà cảm giác lúc ôm không tồi hả, ta là gối ôm à?”

Arthur cười cười, lần nữa kéo tay Khải Văn, áp sát vào tai cậu nói nhỏ, “Người là gối ôm thuộc về một mình ta không phải sao?”

“Thật đáng ghét!” Khải Văn luôn không cách nào đối phó với loại hành vi này của Arthur, chỉ có thể đồ bừa cái tai tránh xa khỏi Arthur.

Động tác như con thỏ này của Khải Văn khiến Arthur bật cười.

.

Có thể do sinh hoạt quá mức thanh nhàn, cho nên khi thời gian trôi qua cũng có vẻ vô tri vô giác, khi Khải Văn nhìn hoa tuyết bay xuống ngoài cửa sổ, mới xoay người nói với Arthur đang xem báo cáo mà Clare gửi đến từ chủ thành, “Nhìn xem, tuyết rơi rồi, mùa đông tới rồi a...”

Arthur ngẩng đầu nhìn thoáng qua tuyết trắng bay tán loạn ngoài cửa sổ, gật đầu, “Đúng vậy, mùa đông tới rồi.” Nói xong Arthur vẫy tay gọi Khải Văn, “Đừng đứng gần cửa sổ, khí lạnh ủa tới rồi kìa, sẽ bị bệnh đó.”

Nghe Arthur nói vậy, Khải Văn gật đầu, đi tới phía trước đưa tay đặt vào trong tay Arthur sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn, “Đây là ngày mùa đông đầu tiên mà chúng ta trải qua ở Thác Mạt trấn! Hai ngày nữa chúng ta có thể mời Trình Trì bọn họ tới nhà chúng ta ăn lẩu rồi.” Trình Trì đã nhắc tới vài lần với Khải Văn, làm Khải Văn thêm kinh khủng, luôn muốn tự mình ra tay, sau đó lại hẹn nhau, chờ khi nào tuyết rơi sẽ mời Trình Trì bọn họ tới nhà ăn cái lẩu mà Khải Văn tự tay chuẩn bị.

Arthur xoa xoa tay Khải Văn, phát hiện cũng không quá lạnh, thỏa mãn, hắn gật đầu, “Ngô, được a, hẹn ngày rồi chúng ta sẽ chuẩn bị nguyên liệu là được, dù sao nghe người nói thì có vẻ rất đơn giản.” Arthur suy nghĩ một chút rồi lại thêm một câu, “Hiện tại mùa đông tới rồi, công tác trang trí nội thất của người cũng ít đi một chút, trời đông giá rét, thời tiết vừa lạnh đường vừa trơn khó đi.”

“Biết rồi.” Hiểu được Arthur là vì tốt cho mình, Khải Văn đáp ứng, sau đó lại hỏi, “Tân niên sang năm chúng ta phải về chủ thành tham dự sao?”

Arthur hỏi ngược, “Người muốn trở lại sao?”

Khải Văn nhún nhún vai, “Ta cũng không để ý tới việc đó lắm, nhưng chúng ta tới giờ cũng chưa trở về được vài lần, hơn nữa năm ngoái lúc này không phải đều có quý tộc tới trang viên thăm hỏi sao? Không thể để papa và daddy hai người ứng phó được, điều này không tốt chút nào.”

Arthur cười cười, giơ bàn tay của Khải Văn lên bên mép hôn nhẹ, “Thật ra papa và daddy cũng dự định tới nơi này đón tân niên với chúng ta đó, papa nói hắn đã chán việc vừa tới năm mới đã phải nhìn gương mặt vênh váo của bọn người kia rồi, làm cho cả năm chẳng có tâm tình tốt. Chẳng bằng cả nhà bốn người chúng ta cùng nhau đón năm mới, muốn làm gì thì làm cái đó, muốn ăn gì thì ăn cái đó, muốn nói gì thì nói cái đó.”

Tính toán này của Laurence được Khải Văn cất lực tán thành, “Vậy tốt a, đón papa bọn họ tới đây đi, cả nhà chúng ta cùng đón năm mới còn thú vị hơn mấy bữa tiệc hao tài tốn của kia!”

Arthur nhìn Khải Văn đã nổi hứng, khẩy khẩy mũi cậu, “Dự định của papa người khẳng định rất tán thành, cho nên đã hẹn sẽ tới sớm trước đó ba ngày rồi.”

“U woa, vậy thì hay quá.” Khải Văn hoan hô một tiếng, “Ta phải đi chuẩn bị một chút mới được.” Nói rồi ánh mắt Khải Văn sáng lên, “Bằng không, năm nay cứ dựa theo phong tục ở nơi ta mà tổ chức tân niên một lần được không?”

“Tân niên ở nơi của người?” Arthur sững sốt một chút.

“Phải nha.” Khải Văn kéo tay Arthur giải thích, “Nơi chúng ta đón năm mới rất náo nhiệt, nhiều thứ thú vị nhiều thứ ăn ngon, bảo đảm papa bọn họ sẽ thích, người nghĩ sao?”

Nhìn gương mặt rạng rỡ của Khải Văn, Arthur đầu lý nào dám từ chối, “Vậy được, tân niên năm nay nhất định sẽ rất thú vị.”

“Ha ha, ta biết người tốt nhất mà!” Khải Văn hoan hô một tiếng, hôn chụt một cái lên môi Arthur.

.

Khải Văn là người có tính hành động mạnh, cậu giống như một chú sóc trải qua mùa đông mà lục tục chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết, còn hằng hái bừa bừa mà biểu diễn màn cắt hoa giấy trước kia học được từ bà nội cho Arthur xem. Thấy biểu tình giật mình của Arthur khi nhìn thấy những mảnh giấy được cắt ra thành những hoa văn hỉ khánh này, Khải Văn miễn bàn có bao nhiêu đắc ý, nếu như cậu là một thú nhân, đại khái có thể thấy được cái đuôi cậu vểnh lên rồi.

Tối hôm đó, Arthur ôm Khải Văn nằm dựa lên giường nghe cậu lẩm nhẩm kiểm tra những thứ đã chuẩn bị, đợi khi Khải Văn ngừng lại nghỉ ngơi, Arthur nói với Khải Văn, “Bảo bối, ngày mai ta muốn đến trấn Boi một chuyến.”

“Hả?” Khải Văn nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn về phía Arthur đang ôm mình, “Đang yên lành tới đó làm cái gì?”

Arthur đáp, “Lần trước Boi trấn bên kia có một đơn đặt hàng đèn thủy tinh, Lôi Bá Đình đã chuẩn bị nguyên vật liệu xong rồi, ta bên này cũng đã lắp ráp xong, thừa dịp trước năm mới đưa đi, mọi người chuẩn bị dùng trong lễ mừng năm mới.”

Nghe Arthur nói như vậy Khải Văn cũng không nói gì nữa, chỉ là gật đầu, “Vậy chừng nào về nha?”

Arthur suy nghĩ một chút, “Nhanh thì về trong ngày, chậm thì có thể hai ba ngày.”

Nghe Arthur nói có thể sẽ ra ngoài hai ba ngày, Khải Văn lại có chút lưu luyến, cậu áp mặt vào ngực Arthur, “Người làm xong việc phải mau chóng trở về, cũng không cần gấp gáp, an toàn là trên hết, chờ người về chúng ta cũng sắp mừng năm mới rồi, lúc đó papa bọn họ khẳng định cũng tới rồi.”

“Ta biết.” Arthur vỗ vỗ cánh tay Khải Văn, “Ta làm xong sẽ về ngay, có muốn ta mua gì ở Boi mang về không? Nghe nói ở chỗ bọn họ có một loại bánh ngọt phủ bơ và một loại thịt viên ăn ngon lắm, ta mang về một ít cho người ném thử?”

Khải Văn lắc đầu, “Thôi khỏi, ta sợ ta lại béo thêm.”

“Sao vậy được?” Arthur cảm thấy không có gì thay đổi.

“Đương nhiên là có.” Khải Văn rất kích động mà phản bác, “Vốn chỉ là mặt tròn một chút, bây giờ thất lưng cũng thô ra, trên lưng cũng có thịt thịt nữa, chân cũng phì ra, bây giờ mang giày ta cũng thấy hơi chật, thật là phiền muốn chết, ta muốn giảm béo, không muốn biến thành béo phì!”

Nhìn dáng vẻ thở phì phì của Khải Văn, Arthur muốn cười lại không dám cười, chỉ khuyên giải an ủi, “Tốt xấu gì cũng phải qua năm mới hãy giảm béo, bằng không lúc papa bọn họ tới, người lại không chịu ăn gì, bọn họ khẳng định sẽ nghĩ người không thương bản thân sẽ không vui.”

Nghe Arthur nói vậy, Khải Văn suy nghĩ một chút, gật đầu, “Được rồi, chờ sang năm papa bọn họ đi về ta sẽ giảm béo.” Nói đến đây Khải Văn bày ra biểu tình hung hãn tàn bạo, “Người không được ngăn ta, không được nói cái gì nhiều thịt xúc cảm tốt, bằng không đánh người nga!”

“Được được được.” Nhìn Khải Văn càng ngày càng trẻ con, Arthur thực sự cảm thấy hân hạnh không nhịn cười được, “Đều nghe lời người đều nghe lời người, bây giờ quá muộn rồi, chúng ta ngủ.”

“Ác.” Khải Văn bị Arthur kéo quay về đệm giường, vì vậy ngoan ngoãn mà gật đầu, nhắm mắt ngủ.

.

Ngày hôm sau, Arthur liền mang theo vài thị vệ đến trấn Boi, sau đó quả nhiên có một thị vệ trở về báo cáo Arthur phải hai ngày nữa mới về.

Khải Văn nhận được tin này thì gật đầu, buổi tối nấu cơm ăn một mình rồi leo lên giường ngủ.

Một mình nằm trên giường, Khải Văn lại cảm thấy giường hình như quá to, đã không còn ôm ấp ấm áp kia, cảm thấy đem lò sưởi đặt lên đệm giường cũng có vẻ lạnh lẽo.

Trước khi ngủ, Khải Văn trong lòng yên lặng nghĩ, Arthur, mau mau trở về.

.

Arthur không ở nhà, Khải Văn cảm thấy làm gì cũng không có hứng thú, sao đó dứt khoát chạy tới chỗ Trình Trì chơi, chỉ là ngày hôm đó sau khi Khải Văn từ nhà Trình Trì trở về, biểu tình liền trở nên có chút ngơ ngác, thỉnh thoảng còn có thể một mình ngồi trên ghế cười khúc khích.

Khải Văn phản ứng khác thường như vậy khiến Abu cảm thấy có chút không ổn, khi hắn vừa định đến Boi tìm Arthur về, Arthur đã trở về, mà Abu còn chưa kịp lên tiếng, Khải Văn đã mở cửa đón, “Arthur, người về rồi sao?”

“Ừm.” Arthur gật đầu, theo Khải Văn vào nhà. “Bên ngoài thật lạnh a, sao người chỉ mặc mỏng manh như thế đã chạy ra?”

Khải Văn lắc đầu, “Không sao, trong nhà có lò sưởi âm tường, rất ấm.” Nói rồi Khải Văn giúp Arthur phủi đi hoa tuyết trên người, lại rót một cốc nước nóng tới đưa cho hắn, “Ồ Boi thuận lợi chứ?”

Arthur gật đầu, “Cũng không tệ lắm, người ở nhà một mình có buồn không?”

Khải Văn dẩu dẩu mồm, “Thật ra rất là buồn, người không ở nhà làm gì cũng không thấy vui.”

Nghe đáp án như vậy khiến trong lòng Arthur có một chút đắc ý, hắn ôm Khải Văn, “Thì bởi vì sợ người buồn, cho nên ta mới về sớm này.”

Khải Văn lần thứ hai được ôm trong vòng tay ấm áp quen thuộc này, trên mặt lộ ra một nụ cười ngọt ngào, “Hm, người đã về rồi, cho nên chúng ta có thể bắt đầu chuẩn bị cho năm mới rồi, năm nay ta sẽ chuẩn bị quà năm mới cho người nga.”

“Phải không?” Khải Văn nói khiến Arthur bật cười, hắn cúi đầu nhìn Khải Văn đang quỳn luyến vùi trong lòng mình, “Xem ra chúng ta là tâm linh thương thông đó, ta cũng chuẩn bị quà năm mới cho người đây.”

“Woa nga, thật là hay quá.” Khải Văn bởi vì lời của Arthur mà có vẻ phi thường vui vẻ, “Đến lúc đó để xem quà của ai tốt hơn!”

“Đương nhiên, một lời đã định.” Arthur có vẻ lòng tin tràn đầy.

.

Nguyên bản thời gian Arthur trở về cách tân niên không bao lâu, qua không lâu sau Laurence cũng dẫn theo Heller tới, nhất thời ngôi nhà nhỏ thường ngày có vẻ yên lặng ấm áp trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Bốn người giống như những gia đình thú nhân khác chuẩn bị những thứ mừng năm mới, nói chuyện phiếm với nhau, thỉnh thoảng vui đùa cãi nhau, nhàn hạ thì tụ lại chơi trò chơi ở gia hương Khải Văn mà cậu giới thiệu —— Đắp Trường Thành (mạt chược).

Quốc tủy sở dĩ được gọi là quốc tủy vĩnh viễn đều có đạo lý của nó, Laurence và Heller đã cực kỳ mê cái trò vận động quốc tủy này rồi, đồng thời kéo Clare, Abu vào cuộc chiến, sau đó gia đình Trình Trì Claude Rupert bọn họ cũng gia nhập.

Có thể là nhờ thiên phú dị bẩm, kỹ thuật đắp Trường Thành của Laurence dưới sự chỉ đạo của Khải Văn tiến triển cực nhanh, ngay cả nhân sĩ địa phương như Trình Trì cũng bị dấn nát dưới chân, cơ bản đã đạt tới trình độ độc cô cầu bại tại Thác Mạt trấn.

Khải Văn phong Long Tước làm ‘Tước thánh*’ đời nay, Laurence đối với xưng hào này có vẻ rất yêu thích, thậm chí còn thấy xưng hào này so với cái chức bạch hổ tộc trưởng tiền nhiệm oai phong hơn nữa kìa.

*(tước thánh: tên của một bộ phim hài ở Hương cảng, cũng là biệt hiệu của nhân vật chính trong này, phim thì chưa coi nên không thể nói cụ thể, mong thông cảm ;___;)

Sau khi dùng mạt chược quét ngang một mảnh, tân niên rốt cuộc đã đến, mọi người mấy ngày liền trầm mê đắp trường thành rốt cuộc ai về nhà này trải qua năm mới, Arthur bọn họ cũng đem những thứ chuẩn bị cho lễ mừng năm mới ra, trong nhà cũng trang trí cực có không khí tết. Ví dụ như viền giấy dán trên cửa sổ, theo Laurence nói chỉ cần nhìn đã thấy hỉ khánh.

Ngoại trừ Khải Văn, ba người khác đều là lần đầu tiên trải qua năm mới có hương vị của gia hương Khải Văn, cho nên đều có vẻ tân kỳ không thôi, cả ngày mọi người đều vô cùng hăng hái.

Tối bữa tối khi mở tiệc mừng, tình tứ của mọi người đều được đẩy lên cao trào, qua ba tuần rượu, Arthur đứng lên nói, “Đây là năm mới đầu tiên mà cả nhà chúng ta cùng trải qua, ta rất vui khi papa và daddy có thể tới, cũng cảm ơn Khải Văn đã cùng ta trải qua mấy ngày nay.” Arthur nói xong lại quay sang Khải Văn,

từ trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ quỳ xuống trước mặt Khải Văn, “Qua vài ngày nữa, chính là ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta. Khi chúng ta kết làm bạn lứa, người là dựa theo phong tục ở thế giới thú nhân này, nhưng ngày hôm nay, ta muốn thừa dịp papa và daddy đều ở đây, dùng phong tục ở nơi các người, để kỷ niệm ngày đặc biệt này, được không?”

Không ngờ Arthur lại có hành động như vậy, Khải Văn ngốc lảng, hồi lâu mới khôi phục tinh thần nhoẹn lên khoẹ miệng, gật đầu.

Arthur được Khải Văn cho phép, vì vậy mở hộp, bên trong không ngoài dự liệu của Khải Văn, đó là một chiếc nhẫn kim cương đơn giản.

Arthur kéo tay trái của Khải Văn, nghiêm túc nói, “Cảm ơn người đã cùng ta vượt qua những thời gian tốt đẹp này, có người ở bên mỗi ngày, đều là những kỷ ức ngọt ngào nhất trong lòng ta. Tình yêu người dành cho ta, thâm tình người dành cho ta, săn sóc và quan tâm người dành cho ta, mỗi một động tác, mỗi một câu nói, ta đều vừng vàng ghi tạc trong lòng. Thực sự cảm ơn người, nhân sinh sau này, ta vẫn luôn yêu người, thương người, cố gắng hết sức vì cuộc sống hạnh phúc sau này của chúng ta, được không?”

Khải Văn nhìn Arthur quỳ một chân trên mặt đất, vẻ mặt của hắn nghiêm túc như vậy, ánh mắt thâm tình như vậy, đối mặt với người yêu mang theo vô hạn thâm tình, Khải Văn nghĩ không ra bất luận lý do gì để cự tuyệt, cậu gật đầu, “Ta nguyện ý.”

Mặc dù đã biết đáp án sẽ là như thế, nhưng khi chính tai nghe ba chữ này, trong lòng Arthur vẫn dâng lên một cơn cảm động không thể nào diễn tả, hắn có chút kích động mà giúp Khải Văn đeo vào chiếc nhẫn, sau đó thành kính mà hạ xuống một nụ hôn lên chiếc nhẫn trên tay Khải Văn.

Mà hai vị trưởng bối ngồi một bên nhìn thấy một màn này, trên mặt cũng lộ ra nụ cười vui mừng, Laurence không thời khắc nào quên bày trò còn lén lút nói với Heller, “Đây mới gọi là con giỏi hơn cha, thằng quỷ này còn lợi hại hơn cha nó nữa.”

Heller tức giận lườm Laurence, không nói chuyện.

Khải Văn nhìn Arthur nắm tay mình đứng lên, cười cười với hắn, vươn tay nói, “Còn có một cái nhẫn nữa đâu?”

Arthur không cần nghĩ ngợi đã từ trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ khác đặt vào lòng bàn tay Khải Văn, sau đó trông chờ mà nhìn cậu.

Khải Văn lần đầu tiên nhìn thấy một Arthur luôn luôn đầy người quý khí bề nghệ thiên hạ bày ra biểu tình như một chú chó nhỏ, nhin không được xì cười ra tiếng, cậu vươn tay ôm lấy mặt Arthur, “Ta nói rồi, ta cũng chuẩn bị một món quà cho người, người còn nhớ không?”

Arthur áp lên bàn tay đặt trên mặt mình của Khải Văn, gật đầu, “Nhớ rõ.”

Ý cười trên mặt Khải Văn không giảm, “Cho nên, ta cho người cùng với chiếc nhẫn này, có được không?”

Arthur như trước gật đầu, cười nhìn về phía Khải Văn, “Được.”

Khải Văn hé miệng cười cười, cúi đầu từ trong hộp lấy ra chiếc nhẫn, cậu kéo tay trái của Arthur, dùng cặp mắt trong veo nhìn hắn, nhẹ giọng nói, “Cảm ơn thiên thần đã cho chúng ta gặp nhau, cảm ơn người che mưa chắn gió cho ta, chân thành yêu ta nhiều như vậy, cảm ơn người cho ta cảm động và săn sóc, cách mà ta có thể hồi báo người, chính là càng ngày càng yêu người hơn.” Nói đến đây, Khải Văn đeo nhẫn cho Arthur, sau đó vừa nói vừa chậm rãi kéo tay hắn áp lên bụng mình, khi tay Arthur đặt lên bụng cậu, Khải Văn mới nhìn thẳng và Arthur nói ra nửa đoạn sau, “Ta nguyện ý cùng người, còn có con của chúng ta, cùng nhau vì hạnh phúc sau này mà nỗ lực, người nguyện ý không?”

Trả lời Khải Văn chính là Arthur với thần tình ngốc lảng, mà Laurence và Heller làm nhân chứng, cũng ngây người.

Tốt, quà mừng năm mới của Khải Văn đối với ba người bọn họ, thực sự là chấn động quá lớn.

Khải Văn mới là Boss tối cao của gia tộc bạch hổ này, đúng không?

Chương 40:

Lời của Khải Văn khiến bầu không khí trong phòng im lặng hai phút, một lát sau, Arthur mới nuốt một ngụm nước bọt, rứt hai tay chà xát vào nhau, sau đó nhẹ nhàng lần thứ hai đặt lên bụng Khải Văn, nhẹ giọng hỏi, “Người... có bảo bảo rồi?”

Nhìn Arthur đã rối loạn, Khải Văn cười rất chắc chắn, cậu gật đầu, “Đúng vậy, cuối hạ đầu thu năm nay, người sẽ làm papa đó...”

Khải Văn còn chưa nói xong đã bị Arthur giật mạnh kéo vào trong lòng, bên tai vang lên tiếng nói run run của hắn, “Cảm ơn người, thật sự, cảm ơn người, tặng ta món quà quý như vậy.”

Cảm nhận được Arthur luôn tỏ ra vân đạm phong khinh hiem khi thất thố thế này, Khải Văn cười vỗ vỗ lưng Arthur, “Ta biết là người sẽ thích món quà này mà.”

Ôm một hồi lâu Arthur mới buông Khải Văn ra, áp trán mình lên trán cậu, “Đúng vậy, ta rất thích, ta thích tới nỗi muốn điên rồi.”

Khải Văn nhìn Arthur kích động đến khóe mắt cứ nhiên có chút phiếm hồng vừa định nói, đã bị tiếng ho khan một bên cắt đứt.

Khải Văn và Arthur quay đầu lại, lúc này mới nhớ tới papa và daddy mình còn đang ở đây, nhất thời Khải Văn có chút xấu hổ.

Nhưng Arthur biểu tình tự nhiên bảo Khải Văn ngồi xuống, sau đó cười nói với Laurence và Heller, “Đây cũng là món quà mà Khải Văn tặng cho papa và daddy, đây là quà năm mới của chúng ta, đúng không?”

Biết được mình sắp thăng cấp thành ông nội, Laurence đã sớm vui như điên, tiến lên nện cho Arthur đang cười đến không chế được kia một quyền, “Đương nhiên, đây là món quà tốt nhất mà ta thu được ngoại trừ lúc ta và daddy người được làm bạn lữ và lúc người sinh ra, sau này người phải tốt với Khải Văn hơn nữa, nếu như dám khi dễ nó, coi chừng ta đập người đó.”

Laurence bên này nghiêm mặt hù dọa Arthur, vừa quay đầu thì liền tặng cho Khải Văn nụ cười hiền lành không gì sánh được, “Khải Văn bé bỏng của papa quả nhiên là giỏi nhất, người cho cả nhà chúng ta món quà quý nhất, ta thực sự không biết nên diễn tả sự cảm kích và vui vẻ này như thế nào, cảm ơn tất cả những gì người đã dành cho chúng ta.” Nói xong Laurence tiến lên cho Khải Văn một cái ôm dịu dàng.

Khải Văn có chút xấu hổ mà nói, “Cảm ơn papa, đây cũng là món quà quý nhất mà ta nhận được, ta cũng rất vui.”

Laurence buông Khải Văn ra rồi Heller cũng tiến lên dịu dàng ôm lấy cậu, “Ta và papa các người đều thật vui khi năm mới đến lại có được một tin tức tốt như thế, đây đúng là một chuyện khiến cho mỗi người đều hạnh phúc. Sau này phải chăm sóc tốt cho bản thân, muốn gì thì nói với chúng ta, biết chưa?”

Khải Văn nhu thuận mà gật đầu, “Con biết rồi.”

Tin tức sinh mệnh mới được dựng dục trong bụng Khải Văn khiến cho bầu không khí tân niên vui mừng thêm ba phần, Laurence sắp được lên làm ông nội uống thêm vài ly rượu, sau đó lại lôi kéo Arthur bắt đầu lải nhải, ví dụ như nói trước kia khi Heller có Arthur mình đã sẵn sàng cho Heller như thế nào, ví dụ như khi biết mình được làm papa thì tâm tình kích động và hưng phấn biết bao nhiêu, khi Arthur sinh ra cảm động tới chừng nào... Lải nhải nói mãi, nhưng trên mặt Arthur không có một tia mất kiên nhẫn nào, đối với hắn hiện tại mà nói, những lời này chính là lời mà mình muốn nghe, nghe một hồi Arthur cũng bắt đầu nghĩ khi bảo bảo của mình và Khải Văn sinh ra mình sẽ có tâm tình kích động như thế nào?

Có chuyện vui, hứng thú nói chuyện liền dày hơn, một bữa tiệc ăn tới nửa đêm, sau đó Laurence say đến nỗi thì thầm nói gì cũng nghe không rõ, Heller thấy thế liền quyết định bữa cơm hôm nay kết thúc tại đây, còn uống tiếp, Laurence sẽ say rượu mà làm càn mất.

Trước khi Heller đỡ Laurence về phòng nghỉ ngơi, Laurence lần thứ hai mang gương mặt đỏ bừng vỗ Arthur một cái, bất mãn mà lựa nhựa nói, “Thằng quỷ này, ngay từ đầu còn nói người với Khải Văn không có bảo bảo, biết chúng ta lo lắng cho người cỡ nào không hả? Ta với daddy người còn chuẩn bị tìm một tiểu bảo bảo trong tộc làm con thừa tự cho các người nữa, hừ! Bây giờ có bảo bảo rồi, thằng quỷ người thật biết hành hạ người khác a!”

Tâm tình của Arthur hôm nay tốt đến tốt đỉnh, chỉ cười ha hả bảo papa cứ nói, Heller thì đã chịu hết nỗi cái kiểu say tới ngã trái ngã phải còn muốn nói liên tục này rồi, chụp được cánh tay quơ tới quơ lui của hắn, Heller kéo Laurence đi lên lầu, “Được rồi, hôm nay sao người lái nhải hoài vậy hả, giống y như lão già!”

“Cái gì? Ta không có già!” Vừa nghe Heller nói mình già, Laurence xù lông nhím, hắn trở tay đè Heller lên tường, thở phì phì mà nói, “Ta già hả? Ta không già một chút nào, ta còn trẻ tuổi kiện tráng cực kỳ! Mỗi lần trên giường ta đều khiến người cầu xin tha thứ là già sao hả?”

Những lời này của Laurence khiến Heller lúc này đỏ bừng cả mặt, nhìn thoáng qua Khải Văn và Arthur đang ngây người, Heller hiện tại quả thực muốn ấn Laurence lên mặt đất đánh cho tơi bời, “Người đang nói bậy gì đó, mau theo ta đi lên nghỉ ngơi!”

“Đi lên? Nghỉ ngơi?” Trong tai Laurence chỉ nghe được mấy chữ này, ánh mắt sáng lên, cười hì hì tiến tới hôn một cái lên môi Heller, sau đó đảo khách thành chủ mà lôi kéo Heller đi lên, “Đúng đúng đúng, nghỉ ngơi, nghỉ ngơi, ở trên giường người sẽ biết ta không già!”

“Laurence!” Heller thực sự phát điên rồi, hắn kéo Laurence phóng ào ra khỏi phạm vi đường nhìn của Arthur và Khải Văn.

Mà không ngờ sẽ nghe được nội dung trẻ con không nên nghe, Khải Văn và Arthur còn chưa kịp tỉnh táo lại, bên trên đã truyền đến một tiếng kêu thảm thiết của Laurence, hai người còn chưa phản ứng được, bên trên lại truyền đến giọng nói của Laurence, “Úc, tình yêu à, nhiều năm như vậy mà người vẫn chủ động thế này, nhưng mà, ta thích...”

“Hỗn đản, người rốt cuộc đang nói bậy gì đó?” Đây là tiếng rống giận của Heller.

“Úc úc úc, con mèo hoang nhỏ bé khiêu g*ì của ta, người thật sự khiến ta kích động không ngớt...” Lúc này giọng nói oang oang của Laurence lần thứ hai bay vào trong tai của đôi trẻ.

Sau đó, giọng của Laurence bị tiếng ô ô thay thế, có vẻ Heller dùng thủ đoạn nào đó che kín miệng Laurence.

Mãi cho tới khi không còn nghe thấy tiếng nói khiến người ta đỏ mặt ở trên lầu, Khải Văn mới ngơ ngác nhìn về phía Arthur, “Papa bọn họ... rất ân ái nhỉ...”

Lần đầu tiên bởi vì papa và daddy mà Arthur cảm thấy xấu hổ với Khải Văn, hắn vô thức cười hắc hắc, “Ha hả, đương nhiên, đương nhiên rồi...”

Đơn giản thu dọn bàn ăn, Arthur bận rộn một đêm cùng Khải Văn rửa mặt một phen rồi trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Hai người dựa gối trên giường, Arthur lần thứ hai vươn tay sờ sờ lên bụng Khải Văn, nhẹ giọng hỏi, “Biết từ khi nào? Rất sớm sao? Là vì muốn cho ta kinh hỉ?”

“Không phải.” Khải Văn không biết nhớ tới cái gì, cười có chút , “Lúc đầu không phải vì muốn cho người kinh hỉ, tin tức này với ta mà nói, chính là một niềm vui ngoài ý muốn đó.”

Khải Văn nói lời này là thật, tại hai ngày trước Khải Văn cũng không biết tin này. Chính tại ngày thứ hai Arthur đến trấn Boi, Khải Văn thực sự một mình ở nhà quá buồn chán, cho nên la cà tới nhà Trình Trì.

Trình Trì trong mùa đông thích làm rất nhiều món bánh ngọt có hương vị ngọt ngào thơm lừng, thấy Khải Văn tới tự nhiên là nhiệt tình mà mời Khải Văn nếm thử.

Khải Văn ăn hai miếng rồi không tiếp tục ăn, phản ứng của cậu khiến cho Trình Trì có chút nghi hoặc, “Làm sao vậy? Không hợp khẩu vị của người sao?”

Khải Văn lắc đầu, “Không phải.”

Câu trả lời của Khải Văn khiến Trình Trì thấy càng thêm kỳ quái, “Không phải? Không phải thì sao ăn ít thế a? Ta nhớ người rất thích bánh sữa chiên này mà.”

Khải Văn thở dài một hơi, “Ta bây giờ không thể ăn nhiều những thứ có năng lượng cao, ta nghĩ ta bây giờ đã béo lắm rồi, cứ tiếp tục phóng túng như vậy, ta sẽ biến thành béo phì ba trăm ký mất.”

Thần tình phiền muộn của Khải Văn làm cho Trình Trì buồn cười, “Không đâu, ta thấy người vừa người mà, không tính là béo.”

Khải Văn vừa nghe thì càng phiền muộn, “Bởi vì bây giờ là mùa đông, mặc nhiều áo nên đương nhiên nhìn không ra, từ khi tới Thác Mạt trần ta liền cảm thấy hình như ta béo thêm, hiện tại đã có bụng rồi, hơn nữa chân cũng béo lên, mang giày còn thấy chật nữa. Còn nữa a, ta bây giờ vừa mới nghĩ tới thức ăn, liền cảm thấy đói bụng... Hành vi của ta đã ngày càng giống hệt một người béo rồi...”

Nghe Khải Văn oán giận, sắc mặt Trình Trì lại càng lúc càng kỳ quái, “Người thật sự xác định người chỉ là béo phì sao?”

“Hả?” Khải Văn bởi vì vấn đề của Trình Trì mà sưng sốt một chút, biểu tình ngơ ngác mà hỏi ngược lại, “Cái này không phải béo phì thì là gì?”

Trình Trì biểu tình vi diệu mà nói, “Người còn có, ví dụ như lúc ngủ a, thấy toàn thân ê ẩm, thỉnh thoảng còn có bệnh trạng buồn nôn không?”

Vấn đề của Trình Trì khiến Khải Văn hiểu được Trình Trì đang chỉ cái gì, vẻ mặt cậu càng thêm trầm, “Ta biết ý của người, nhưng ta nghĩ ta thật sự béo lên, hoàn toàn không phải như người nghĩ.”

Trình Trì sưng sốt một chút, “Sao người lại khẳng định như vậy, người đi tìm Barry tiên sinh chưa?”

Khải Văn lắc đầu, “Không có, nhưng ta khẳng định.” Nói đến đây, Khải Văn dừng một chút, tiếp tục nói, “Người ta có bảo bảo không phải đều thêm chua sao, hơn nữa mỗi ngày nôn tới trời đất tối sầm sao, ta không có chút bệnh trạng nào giống như thế, khẳng định là béo ra thôi.”

Nhìn vẻ mặt chắc chắn của Khải Văn, Trình Trì xì cười một tiếng, “Ta phát hiện người đôi khi ngốc tới dễ thương đó a.”

Khải Văn bị Trình Trì cười đến ù ù cạc cạc, “Ngốc cái gì a?”

Trình Trì cười một hồi mới điều chỉnh được biểu tình, “Ai nói có bảo bảo đều ăn chua nôn ra dịch mật hả? Mỗi người đều có phản ứng khác nhau có được chưa, giống như lúc ta có Noah và Osment, thì không như vậy, chỉ là lười ăn, kén chọn tới lợi hại. Mà Al khi hoài thai Clarence thì lại thích ăn chua chua. Hay là mẹ ta, khi hoài thai ta đã nói ta dễ nuôi, lúc ta trong bụng không làm âm ỉ, im lặng cho tới mười tháng thời cơ chín muồi mới chịu ra nhìn thế giới.” Trình Trì nói ra một lèo, sau đó nhìn gương mặt đang ngây ngẩn của Khải Văn, hỏi, “Cho nên, người còn kiên trì nói chỉ là béo mà không có khả năng khác sao?”

Biểu tình của Khải Văn càng ngây ngẩn, “Ta không biết, ta không thể xác định a...”

Trình Trì lúc này biểu hiện ra phong phạm của bậc lãnh đạo, vung tay lên, “Thế này đi, Barry tiên sinh vừa lúc định tới đây lấy giày da mà Claude làm riêng cho ông ấy, người nhờ ông ấy xem thử sẽ biết.”

Đã nói tới nước này, Khải Văn đương nhiên là gật đầu đồng ý.

Sau đó cậu bắt đầu đứng ngồi không yên chờ Barry tiên sinh tới, sau đó Barry tiên sinh tới, sau đó có kết quả, sau đó Khải Văn lại mang về mặt cười khúc khích đi về nhà, sau đó chờ khi bình tĩnh lại, Khải Văn liền quyết định tặng Arthur một kính hỉ.

Nghe Khải Văn nói xong quá trình, Arthur liền kéo Khải Văn vào trong lòng, “Thật tốt quá, thật tốt quá.”

Khải Văn lẳng lặng nép trong lòng Arthur, thấp giọng nói, “Đúng vậy, rất cuộc, nguyện vọng thực hiện được rồi.”

Hai người không nói gì nữa, chỉ là lẳng lặng tựa vào nhau, cảm nhận cảm giác đặc biệt này.

.

Ngày hôm sau, Khải Văn và Arthur rời giường thì phát hiện Heller và Laurence đã sớm thức dậy, Laurence có vẻ khuôn phép hơn nhiều, nhưng còn Heller vừa thấy Arthur và Khải Văn thì gương mặt đột nhiên ửng hồng lên, “Người, các người dậy rồi? Ta đã làm xong điểm tâm, mau tới ăn.”

Nhìn thấy biểu tình xấu hổ của Heller, Khải Văn và Arthur cũng không hẹn mà nhớ tới thông báo ái tình nóng hổi hôm qua, nhất thời biểu tình cũng trở nên xấu hổ, “Nga, tốt, cảm ơn daddy.”

Sau khi dùng xong bữa điểm tâm xấu hổ, Heller lên tiếng, “Có một số việc ta đang muốn hỏi ý của các người.”

Arthur nghe vậy buông dao nĩa, “Đương nhiên, daddy ngài nói đi.”

Khải Văn cũng phụ họa, “Phải nha, daddy ngài nói đi.”

Heller gật đầu thanh thanh giọng, “Đây là đứa con đầu tiên của hai người, cho nên các người không có bất luận kinh nghiệm gì, để đứa bé trong bụng Khải Văn khỏe mạnh lớn lên, cũng vì lo lắng cho thân thể Khải Văn, ta và Ogden có thể sẽ thường xuyên tới Thác Mạt trấn thăm các người, tới rất nhiều lần, các người có thấy không tiện hay không?”

Khải Văn vội lắc đầu, “Đương nhiên là không rồi, hôm qua chỉ biết vui vẻ thôi, hôm nay con cũng nghĩ rằng có rất nhiều việc cần chuẩn bị, nếu như ngài và Ogden tiên sinh có thể tới giúp, con cầu còn không được nữa là. Nhưng lại sợ daddy ngài và Ogden tiên sinh vất vả, cho nên không dám nói.”

Nghe Khải Văn nói vậy, Heller bật cười, “Đứa ngốc, ta và Ogden sao lại thấy vất vả chứ, bảo bảo rất quan trọng, người cũng rất quan trọng, nghênh đón sinh mệnh mới là một chuyện quan trọng, nhưng để người sinh hoạt khỏe mạnh cũng là truy cầu của chúng ta. Cho nên không nên nghĩ chúng ta quá phiền phức, chỉ cần không lo lắng mà mang theo bảo bảo an tâm sinh hoạt là được rồi, tất cả đều có chúng ta lo!”

Arthur lúc này cũng cầm tay Khải Văn, “Đúng vậy, vạn sự có chúng ta, đừng để có bất luận gánh nặng gì. Ta và papa daddy còn có Ogden bọn họ, đều là hậu thuẫn kiên cố của người.”

Khải Văn nhìn thần sắc khiến mình an tâm trong mắt Arthur, cười gật đầu, “Ừm.”

Vì có tiểu bảo bảo, cho nên sinh hoạt lại có thay đổi mới, Laurence và Heller quả nhiên tới rất thường xuyên. Ogden cũng lục tục bắt đầu chuẩn bị nhiều thứ cho bảo bảo chưa ra đời, thậm chí hẳn còn đem lão Hous* và con lão là bé Hous nhỏ từ chủ thành tới Thác Mạt trấn, chuyên nấu bữa ăn cho Arthur và Khải Văn, đối với điều này Ogden giải thích là, đã có bảo bảo, Khải Văn không nên bận rộn ở nhà bếp, bên trong đều là các loại đồ sắc bén, nên cách càng xa càng tốt, lại nói về tay nghề của Arthur, lẽ nào chúng ta có thể chờ mong một kẻ mười ngón tay không dính nước mùa xuân chưa từng nấu được nồi cơm như hẳn sẽ để Khải Văn đang hoài thai bảo bảo được ăn ngon ăn no sao?

*(bác đầu bếp trong trang viên)

Đối với chuyện này, Arthur lại tán thành cả hai tay, hẳn hiện tại chỉ cần có lợi cho Khải Văn, nhất định hoàn toàn phê chuẩn.

Nói tới Arthur, Khải Văn sâu sắc mà nghĩ, thay đổi lớn nhất chính là hẳn, Arthur hiện tại hoàn toàn đã không còn thần tình thiên chi kiêu tử như ở chủ thành lúc trước, Khải Văn nghĩ hẳn hiện nay đã xem mình như thần mà cung phụng. Cái gì cũng không cho Khải Văn đụng, cái gì cũng không cho Khải Văn làm, quả thực hận không thể được đút cơm vào trong miệng của Khải Văn, rửa mặt thì lại đi theo bưng nước vắt khăn, tỉ mỉ chu đáo, trực tiếp làm cho Khải Văn nghĩ mình chỉ cần cơm tới là há mồm áo tới thì chỉ cần vươn tay, ngồi yên ở một chỗ sinh ra bảo bảo là được.

Hành vi này của Arthur rốt cuộc bị Khải Văn lúc này đã là nói một không ai nói hai trong nhà cường liệt phản đối, tối hôm nay Arthur vẫn cẩn thận từng li mà hầu hạ Khải Văn lên giường, sau đó khi đã hơi nghiêng người nằm xuống, chuẩn bị ngủ, Khải Văn đẩy đẩy hẳn, “Nè, thân ái, ta nghĩ chúng ta có chuyện cần nói.”

“Hả? Nói chuyện gì?” Arthur nghe được Khải Văn nói thì ngồi dậy, theo thói quen mà kéo Khải Văn.

Khải Văn kiệt lực tỏ ra thật nghiêm túc, “Ta cần nói với người về vấn đề cách sống của ta sau này.”

“Vấn đề cách sống? Có vấn đề gì?” Arthur nhất thời không phản ứng được.

Thấy vẻ mặt không hề tự giác ngộ của Arthur, Khải Văn luôn giống như con thỏ rút cuộc nhin không được, “Ta không muốn trải qua cuộc sống bị mọi người biến thành phế vật như vậy.”

Đây là lời nói nặng đầu tiên mà Arthur nghe Khải Văn nói, nhất thời biểu tình cũng trở nên nghiêm túc lên, “Làm sao vậy? Bảo bối người có gì không vui sao?”

Khải Văn thở phì phì mà gật đầu, “Đương nhiên, ta không vui, ta rất không vui!”

“Không vui chỗ nào?” Arthur vội hỏi, “Nói ra, ta đi giải quyết nó.”

Khải Văn có chút ủy khuất mà nhìn Arthur, “Đừng đối đãi ta như phế vật được không? Không nên mỗi ngày đều hận không thể đưa cơm tới tận trong miệng ta, không nên ta làm gì người cũng bày ra dáng vẻ sợ ta bị tổn thương, như vậy, khiến ta cảm thấy áp lực rất lớn. Ta hình như có làm gì cũng phải cẩn thận hơn mười hai vạn phần mới đúng, ta hình như chỉ cần ngồi yên một chỗ không nhúc nhích mới là an toàn. Bảo hộ quá độ như vậy, khiến ta cảm thấy hít thở không thông. Ta không muốn đối đãi khác biệt quá lớn như vậy, ta muốn sinh hoạt như trước đây. Cũng đâu có gì đặc biệt đâu? Ta chỉ là có tiểu bảo bảo thôi, nhưng ta vẫn là ta, chính là Hà Khải Văn. Ta cần một hoàn cảnh sinh hoạt bình thường, ta muốn người cùng ta đi tản bộ, muốn giống như trước đây tưới hoa ngắm biển, muốn giống như trước đây ở trên bàn cơm nói nói cười cười, những việc này hôm nay xem ra, rất khó sao?”

Thấy biểu tình hầu như muốn khóc của Khải Văn, Arthur bỗng nhiên phát hiện hình như có một số việc mình làm thái quá, khiến cho đối với người yêu lại trở thành phức tạp.

Arthur áy náy mà kéo Khải Văn vào lòng, “Xin lỗi, bảo bối, ta quên để ý tới cảm nhận của người, thực sự xin lỗi. Đây là bảo bảo đầu tiên của ta và người, ta thật sự quá cao hứng nên không biết làm thế nào, cho nên luôn nghĩ phải làm những điều tốt nhất cho người, luôn muốn che chở cho người thật cẩn thận. Bởi vì nghĩ nhiều quá, cho nên làm quá tay. Ta thực sự không phải muốn như thế, tha thứ cho ta được không? Cho ta cơ hội thay đổi, có được không? Ta sẽ hảo hảo điều chỉnh, sẽ không làm cho người không vui thêm nữa, được không?”

Khải Văn nép vào lòng Arthur, gật đầu, “Sau này không được đòi đứt cho ta nữa.”

“Được.”

“Sau này không được cấm ta ra ngoài tản bộ nữa.”

“Được, ta đi với người.”

“Sau này không được bắm dính ta lúc ta rửa mặt súc miệng nữa.”

“Được.”

...

Thống thống khoái khoái mà nói ra lời trong lòng, nhận được xin lỗi và đảm bảo của Arthur, Khải Văn rốt cuộc thoải mái mà ngủ một giấc.

Những ngày sau đó, Arthur quả thật làm theo đảm bảo của mình, cho Khải Văn tự do hơn rất nhiều, cùng Khải Văn làm rất nhiều việc, tản bộ, tưới hoa, ngắm biển, còn có buổi tối tựa bên bụng Khải Văn nói chuyện với bảo bảo của bọn họ.

Ái tình, chính là một quá trình hòa hợp với nhau như thế này đây, chỉ ít, đối với Khải Văn và Arthur mà nói, tâm của bọn họ càng thêm hợp với nhau hơn.

.

Mùa xuân tháng ba trôi qua, trải qua tháng bảy nóng như lửa đốt, rốt cuộc nghênh đón trời thu mát mẻ, đã sắp tới lúc bảo bảo trong bụng Khải Văn đi đến thế giới này.

Nhưng, Khải Văn cũng không khẩn trương như đã lường trước, có thể quy cho công lao chuẩn bị sung túc của Arthur, kết quả như vậy khiến Khải Văn có đủ lòng tin tiếp đón bảo bảo.

Vì vậy, vào một buổi sáng nọ, tiểu bảo bảo dành cho Khải Văn cơn đau bụng đầu tiên, tuyên bố với tất cả những người yêu thương chờ đợi nó —— Nó muốn tới thế giới rực rỡ này rồi.

Heller và Ogden rất sớm đã chờ ở một bên trận địa sẵn sàng đón địch thấy vậy vội vàng diu Khải Văn và phòng ngủ, mà Arthur cũng rất kiên trì lưu lại bên cạnh, nắm tay Khải Văn muốn truyền sức mạnh cho cậu, cùng cậu nghênh tiếp đứa con đầu tiên của bọn họ tới thế giới này.

Có thể là ứng với câu nói của Trình Trì, trên thế giới này luôn có những đứa trẻ không thích dần vật, ví dụ như, đứa con của Khải Văn và Arthur chính là điển hình, Khải Văn cũng không thống khổ bao nhiêu, bảo bảo đã thuận lợi ra đời rồi, là một giống cái bé bỏng.

Arthur nhìn đứa trẻ nhiều nếp nhăn đang oa oa khóc lớn, các loại tâm tình kích động nổi lên trong lòng, đây là con hần, con của hần và Khải Văn, đứa trẻ được bọn họ chờ mong và sủng ái, kéo dài ái tình của bọn họ, trong nháy mắt, nước mắt của Arthur lặng lẽ rơi.

Hần dùng đôi môi run run hôn lên Khải Văn đang mệt rũ rời, “Cảm ơn người, thật sự. Ta yêu người.”

Khải Văn nhìn thoáng qua Arthur đang khóc như một đứa bé, yên lặng cười cười, dùng khẩu hình nói với hần, ta cũng vậy.

Chúng ta đều có ngày sẽ rời khỏi thế giới này, nhưng ái tình của chúng ta sẽ vì huyết mạch của chúng ta tồn tại mà tiếp tục kéo dài mãi mãi trên thế gian này.

Nhân sinh sang một trang mới, ta sẽ nỗ lực càng thêm yêu người hơn cả ngày hôm qua.

~*

~Chính văn hoàn

40. Chương 40

CHƯƠNG 40 PN1

Arthur bận rộn, Arthur cũng rất nhàn, hần bận rộn là vì trong tộc hay trong thành luôn luôn có rất nhiều sự tình cần hần xử lý, hần rất nhàn là vì những việc này với hần mà nói cũng không tính là chuyện gì cả, cho nên đại bộ phận thời gian, hần sẽ cảm thấy rất buồn chán. Nga, đã quên nói, Arthur là tộc trưởng hồ tộc.

Arthur tuổi còn rất trẻ, cho nên mỗi lần thành chủ triệu tập tộc trưởng các tộc cử hành hội nghị, gương mặt trẻ trung của Arthur trong một đồng thú nhân qua tuổi tứ tuần hoặc những lão già có vẻ đặc biệt nổi bật.

Arthur nghĩ điều này cũng không có gì, dù sao thì người trong tộc của mình cũng không ai dị nghị, mà đám lão nhân này càng cho rằng không có vấn đề, nhìn xem, tuổi còn trẻ, có năng lực, trông tương mạo đường đường tuấn tú lịch sự, mà còn là một tộc trưởng, đối tượng hôn phối thật tốt a.

Nhưng vị tộc trưởng có nhân khí nhất, là đối tượng hôn phối tốt nhất trong thành này, đối với việc này hình như không có chút hứng thú nào cả, mỗi ngày vẫn là cắm đầu vào công tác, đối với những ám chỉ màu hồng tung bay chỉ mất điếc tai ngơ, điều này làm cho những người đó càng thêm kích động, nga, còn có lòng yêu sự nghiệp, thực sự không thể nào tốt hơn được nữa.

Đối với những thứ này, Arthur cho tới bây giờ đều xem như một cơn gió thoảng mà thôi, thổi qua chẳng để lại gì, chỉ là thỉnh thoảng nhìn thấy hình dạng nhàn nhã dạo chơi của papa mình sẽ có chút bất đắc dĩ, “Papa, ngài còn rất trẻ, mà ta cũng quá trẻ, bởi vì tuổi ngài còn rất trẻ, cho nên ta nghĩ ngài có thể đại diện cho tộc chúng ta đi tới hướng càng huy hoàng hơn trong thời gian tới, mà ta còn quá trẻ như thế, cho nên ta cần rất nhiều cơ hội đi theo sau ngài học hỏi. Nhưng ngài lại đem vị trí tộc trưởng giao cho ta sớm như vậy, điều này làm cho ta quá bất an.”

Laurence rất rất rất sớm đã về hưu nhìn thẳng con của mình nghĩ một đằng nói một nẻo mà trợn trắng mắt, “Con cưng, cho tới giờ đều là thực tiễn rồi mới hiểu biết, người đi theo sau ta không học được gì cần thiết đâu, tin ta đi, người tự mình làm còn có thể hiểu biết được nhiều hơn lúc đi theo sau ta nữa kia. Hơn nữa, ta cũng không nhàn rồi như người nghĩ đâu, ta mỗi ngày ở bên daddy người còn thấy thiếu nhiều lắm, ai có tinh thần mà đi để ý mấy việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi kia chứ!”

Biểu tình của Arthur càng thêm bất đắc dĩ, “Papa, ngài nghĩ sự vụ trong thành, sự vụ trong tộc là việc nhỏ lông gà vỏ tỏi sao? Thành chủ và tộc nhân chúng ta nghe được sẽ đau lòng đó, nên biết, thành chủ nghĩ ngài là một người trợ thủ đắc lực tài năng, các tộc nhân cũng nghĩ ngài là một vị tộc trưởng vĩ đại.”

“Nga, được, thằng quỷ kia, thu lại biểu tình giả tạo của người đi, đừng tưởng ta không biết trong lòng người nghĩ gì.” Laurence bất mãn mà đấm Arthur một cái, “Thích chơi nổi thì sẽ luôn rơi nhanh nhất, điệu thấp mới là ý định của tổ tiên ta. Quý con, ta biết người không nhịn được, cho nên đừng kéo dài mà nhanh chóng tìm một giống cái kết làm bạn lứa đi, đến lúc đó con cái trưởng thành thì cũng có thể giống như ta mỗi ngày làm việc mà mình muốn làm rồi...”

Lần thứ hai trình bày con đường điệu thấp hành động để được yên ổn của tổ tiên dạy bảo, Laurence lại bàn tới chuyện một lát nên dẫn bạn lứa đi dạo chơi mua sắm gì đó rồi đi ra khỏi phòng, không phát hiện về mặt đưa con trai hết cách mà cười nhìn mình rời đi.

Bởi vì có người cha phóng khoáng như vậy, cho nên Arthur phải nhận gánh nặng đại linh tộc nhân tiếp tục đi tới trong khi những quý tộc đệ tử cùng tuổi còn đang nơi nơi ăn chơi.

Bởi vì có lời cha căn dặn, cho nên Arthur không cầu công lao mà hoàn thành nhiệm vụ thành chủ giao phó, trong yến hội linh đình thì cùng những quý tộc giả dối kia chuyện trò vui vẻ, trong xử lý sự vụ trong tộc thì mạnh mẽ vang dội.

Cuối cùng, thành chủ rất thỏa mãn với việc điệu thấp của hắn, quý tộc đối với sự thông minh của hắn rất thưởng thức, tộc nhân đối với thủ đoạn và năng lực của hắn rất tín phục.

Mọi người đều có nhiều mặt, Arthur cũng không ngoại lệ, nhìn thấy dối trá và giả dối trong xã hội quý tộc thượng lưu, trong thời gian nhàn hạ hắn càng nguyện ý biến thành hình thái bạch hổ vào trong rừng nghỉ ngơi thả lỏng, trong rừng không có nịnh nọt lấy lòng, không có hai mặt, không có lục đục với nhau, chỉ có nơi đó, Arthur mới có thể chân chính thả lỏng, hắn thích mảnh rừng này.

Mà hôm nay, mảnh rừng này cũng dành cho hắn một món quà lớn.

Điềm báo thường xuyên tới mà không hề báo trước, khi Arthur nhàn nhã nằm trên tảng đá lớn quen thuộc mà hóng gió gật gà ngủ, nường theo một trận tiếng vang ầm ầm, một vật nặng cứ như vậy rơi bịch lên người hắn.

Bị đè đột ngột như vậy Arthur sững sốt ba giây rồi phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện mình bị một giống cái nằm đè lên người. Cái đè như thiên ngoại phi tiên này khiến lòng cảnh giác của Arthur dâng tới mức cao nhất, hắn trầm mặc mà nhìn giống cái kia chậm chạp đem đường nhìn dời sang mặt mình, sau đó có chút ngoài ý muốn mà nhìn kẻ đó đăm đăm nhìn mình, trong miệng còn đọc thốt ra một từ mà mình chưa từng nghe rồi cứ như vậy trợn mắt —— Ngất xỉu.

Đây là chiêu mới của quý tộc sao? Đây là phản ứng đầu tiên trong đầu Arthur —— Nên biết để có một con rể vàng tiền đồ không thể hạn lượng như Arthur, các vị quý tộc trong nhà có giống cái chưa kết hôn có thể nói là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, chiêu trò mèo nào cũng có thể bày ra, kết quả vĩnh viễn đều là ăn thiệt thòi còn phải trưng ra khuôn mặt tươi cười đón chào Arthur.

Đứng lên quan sát thiếu niên ngất xỉu kia một vòng, Arthur phải thừa nhận chủ ý lần này của quý tộc bọn chúng khá hay, thật ra đã tìm được một người hợp khẩu vị của mình, chiêu ném vật từ trên cao xuống này cũng rất mới mẻ, Arthur luôn phiền chán đối với những hành vi liên tục chèo kéo của các quý tộc lúc này trong lòng đã có chút hứng thú.

Vì vậy đem thiếu niên và chiếc hộp lớn kỳ lạ (cái vali) của cậu mang về trong hang động mà mình sống trong rừng, muốn nhìn xem lại có chiêu gì mới tung ra hay không.

Arthur nhìn thiếu niên sau khi tỉnh lại thì kéo chiếc hộp kỳ lạ của cậu đi tới cửa động, sau đó trên mặt lộ ra biểu tình sợ hãi, điều này làm cho Arthur lần đầu tiên cảm thấy kỳ quái, bởi vì ánh mắt kinh hoàng của thiếu niên không giống giả vờ, nhưng lại có giống cái nào mà đi sợ thú nhân hóa thành hình thú chứ?

Sau khi đối diện với thiếu niên một lúc lâu, trong lòng Arthur hiện lên một cổ thú vị ác liệt, hắn biểu hiện nhân nhả từng bước đi tới gần thiếu niên, sau đó không chút nào ngoài ý muốn thấy kinh hãi trên mặt thiếu niên càng rõ, nhìn thiếu niên bởi vì mình tới gần mà nhắm tịt hai mắt, phản ứng một bộ mặt cho người ta xấu xí khiến cho trong lòng Arthur cười vang một trận. Thừa cơ hội này, Arthur hảo hảo mà quan sát thiếu niên một chút, cậu có mái tóc đen mềm mại, làn da trắng nõn, ngũ quan thanh tú, đường cong gương mặt thật nhu hòa, còn có cặp mắt đen láy ngập nước chỉ cần nhìn một lần là không thể nào quên

được, đôi môi mọng nước lúc này bởi vì khấn trương mà mím chặt lại, hàng mi thật dài càng không ngừng rung động, giống hồ điệp vỗ cánh bay. Arthur không thừa nhận cũng không được, đó là một đứa trẻ trông rất xinh đẹp, chỉ ít Arthur nhìn không thấy ghét.

Xem kỹ một lần tướng mạo của thiếu niên, Arthur buồn cười mà nhìn thiếu niên vì đợi lâu không có động tĩnh mới len lén hé mắt ra một khe nhỏ quan sát tình hình, sau đó vì hắn đứng yên ở nơi này không hề động đậy, cặp mắt ngập nước kia liền mở to ra, biểu tình trên mặt viết rõ ràng —— Sao không bỏ nhào lên cắn ta?

Thiếu niên có thể biểu hiện rõ ràng suy nghĩ trong lòng lên mặt khiến hứng thú trong lòng Arthur càng đậm.

Hắn thấy thiếu niên từ khấn trương lúc đầu đến thả lỏng về sau, thậm chí lúc cái bụng đói kêu lên ọt ọt trên mặt còn lộ ra hai tầng đỏ ửng, điều này làm cho Arthur nghĩ thiếu niên trông không tồi, còn rất dễ thương.

Nhưng lúc ăn thì thiếu niên lại dứt thức ăn cho mình như dứt cho thú cưng khiến Arthur nghĩ đứa trẻ này có dây thần kinh quá thô rồi —— Hắn cho rằng mình là thú cưng sao? Lẽ nào chưa từng thấy thú nhân có hình hổ sao? Nhưng biểu tình vô tư của thiếu niên trông không như giả vờ, nghi hoặc trong lòng Arthur càng lớn hơn nữa, hắn thực sự không biết mình là ai sao? Hay là nói hắn đang nghĩ mình là một con mãnh thú đơn thuần?

Sau đó, Arthur nghĩ bí ẩn trên người thiếu niên càng lúc càng nhiều, ngôn ngữ cổ quái mà cậu nói không thuộc về bất luận bộ tộc nào, lại có một vật nhỏ chỉ cần nhấn một cái là có thể phun ra ngọn lửa, cậu có một cái hộp nhỏ có thể kéo ra hai sợi dây dài đeo vào lỗ tai sau đó rung đùi đắc ý mà trong miệng còn thầm thì hát nhỏ, thậm chí cậu còn hăng hái bưng bưng ôm lấy mình sau đó đem cái hộp đen đó giơ lên cao một hồi, cuối cùng Arthur kinh ngạc thấy được hình dạng của mình trong hộp, rất thật giống hệt như bản thân mình, điều này thực sự không thể tin nổi!

Lăn qua lăn lại một lúc, thiếu niên đang ngủ, Arthur nhìn thiếu niên bởi vì sợ lạnh mà rúc dưới bụng mình hồi lâu, cuối cùng cho ra hai kết luận: một, thiếu niên không phải bất luận quý tộc nào phái tới; hai, thiếu niên này rất thú vị, rất hợp khẩu vị của mình.

Kết luận như vậy khiến Arthur đặt quyết định sẽ tiếp tục ở trong rừng thêm một đoạn thời gian, hắn muốn nhìn xem, sau một đoạn thời gian, có thể giải đáp được bí ẩn trên người thiếu niên hay không.

Vì thế Arthur vẫn duy trì hình hổ cùng thiếu niên sinh hoạt trong rừng, hắn đi săn cho thiếu niên, nhìn thiếu niên nướng cái món nướng vô cùng thâm thúy của cậu, buổi tối bên đống lửa nghe thiếu niên thì thầm nói bằng loại ngôn ngữ mà mình không hiểu, thậm chí có một lần thiếu niên còn ôm mình mà rơi lệ. Thiếu niên không cho Arthur quay đầu lại, Arthur cũng săn sóc, chỉ là cảm thấy dịch thể tích xuống cổ mình nóng hổi.

Nguyên bản ngày hôm đó Arthur theo thường lệ ra ngoài đi săn, trên đường lại gặp thuộc hạ tìm đến để đi xử lý việc gấp trong tộc, lúc rời đi Arthur quay đầu lại nhìn thoáng qua hướng hang động, sau đó không quay đầu lại mà rời đi.

Sự vụ được xử lý rất nhanh, nhưng trong lòng Arthur luôn luôn vô thức nhớ tới thiếu niên trong rừng kia, cậu hẳn là đã phát hiện hắn không còn ở đó? Cũng không biết không có mình đi săn thì cậu sẽ ăn cái gì, buổi tối làm sao mà ngủ? Vòng vo nghĩ ngợi, đợi khi phục hồi tinh thần thì Arthur lại lắc đầu, người hay vật kỳ lạ thì đương nhiên thú vị, nhưng cho tới bây giờ, tập trung quá nhiều hứng thú cho những thứ không biết rõ thì rất nguy hiểm, mặc dù bản thân nghĩ đối phương không có ác ý, nhưng ai biết được, khó tránh có lúc phán đoán sai lầm, vẫn nên cẩn thận là trên hết.

Nguyên bản nghĩ nên đặt đoạn gặp nhau kỳ quái này sang một bên, nhưng cuối cùng Arthur phát hiện chỉ vài ngày ở chung gần gũi, ảnh hưởng của thiếu niên mang đến cho hắn còn nhiều hơn so với hắn đã từng nghĩ, biểu hiện cụ thể là ngày hôm sau Arthur lại vào rừng lần nữa.

Đi tới hang động thì thiếu niên đã đi khỏi, Arthur suy nghĩ một chút rồi truy tìm theo mùi mà thiếu niên để lại, sau đó liền thấy được một màn mạo hiểm kia.

Đối phó với con dã thú nọ đối với Arthur mà nói chỉ là chút việc cỏn con, nhưng sau khi giải quyết xong con

dã thú tầm thường nọ, thiếu niên ôm lấy mình gào khóc khiến Arthur có chút hoảng loạn, cảm giác như vậy từ trước tới nay chưa từng có.

Không phải chưa từng nghĩ nên mang thiếu niên về chủ thành, nhưng thói quen cẩn thận nhiều năm dưỡng thành khiến hắn nói cho bản thân, chờ một chút, chờ một chút.

Sinh hoạt trong rừng lại tiếp tục, thiếu niên càng lúc càng ỷ lại hắn, thời gian như dòng suối trong suốt, đem nghi kỵ và lo lắng trong lòng Arthur cuốn đi từng mảng, cuối cùng, trong một đêm tuyết rơi, Arthur quyết định sẽ mang thiếu niên về chủ thành —— Thân thể và quần áo đơn bạc của thiếu niên không thể chống đỡ thời tiết càng ngày càng lạnh lẽo này, đồng thời, trong lòng mình hình như cũng đang xảy ra thay đổi vi diệu.

Ngày hôm sau, phản ứng của thiếu niên đối với sự biến hóa của mình lần thứ hai vượt qua dự liệu của Arthur, cậu hình như chưa từng gặp được thú nhân giống đực, về mặt là giết mình khó nén, mà sau khi được đưa tới chủ thành thì cư nhiên lại tức giận đến mặt mũi đỏ bừng cả người run rẩy rồi rống to vào mặt mình, cuối cùng không thèm quay mặt lại mà chạy ra ngoài.

Lần đầu tiên có người dám hùng hổ với mình như vậy, Arthur nhất thời cũng choáng váng, nhưng cuối cùng vẫn bảo thị vệ đi theo sau thiếu niên mang về mặt bị lừa dối kia, phản ứng của cậu khiến Arthur cảm thấy mình nên hảo hảo mà suy nghĩ một chút.

Tin tức của thị vệ cuộn cuộn không ngừng truyền tới, thiếu niên mê mang rảo bước ngoài đường, cuộn người ngồi dưới mái hiên tránh gió trú mưa, thậm chí chỉ một thứ trái cây mà cũng không nỡ ăn toàn bộ.

Buổi tối hôm đó, bên ngoài mưa to gió lớn, thiếu niên trải qua không tốt, Arthur cũng cả đêm ngủ không ngon, ngai mai, khi đã quyết định, Arthur vội vã chạy tới nơi thiếu niên dừng chân, nhìn thiếu niên chật vật suy yếu bởi vì mình đến mà lộ ra biểu tình kinh ngạc, trong lòng có chút bất đắc dĩ, có chút yêu thương.

Trên đường ôm thiếu niên trở lại, Arthur nghĩ, có thể, đây là món quà mà thiên thần đã tặng cho mình.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41 PN2

“Thân ái ơi, vì sao gương mặt bảo bảo của chúng ta lại nhăn nhăn thế kia?” Khải Văn nhìn bảo bối đang an tĩnh ngủ bên cạnh, chun mũi hỏi Arthur vừa từ trong phòng tắm đi ra.

“Hả? Nhăn nhăn?” Arthur lập lại một câu, sau đó đi tới bên Khải Văn tỉ mỉ mà quan sát kết tinh của hắn và cậu, lắc đầu nói, “Không có a, nhìn kia, tiểu bảo bối của chúng ta trông dễ thương biết bao nhiêu.”

“Dễ thương?” Khải Văn nghĩ con mắt của Arthur có thể đã có vấn đề, “Bảo bảo hiện tại trông như một ông cụ nhỏ, giống như một con khỉ thôi.”

“Khỉ?” Chân mày Arthur cau lại, lần thứ hai tỉ mỉ quan sát đứa con của mình, sau đó rất là kiêu ngạo phủ nhận, “Đương nhiên không giống khỉ tí nào rồi, cái mũi nhỏ xíu, cái mồm nhỏ xíu, cái gì cũng dễ thương thế này, ta quả thật không biết nên thích nó tới mức nào mới đủ đó. Thân ái à, người không thích bảo bối của chúng ta sao?”

Khải Văn lắc đầu nói, “Đương nhiên không phải rồi, ta với người đều yêu bảo bối của chúng ta mà, chỉ là,” Khải Văn cau mày suy nghĩ một chút rồi nói, “Chỉ là, ta trước đây thấy bảo bảo của người khác đều trông vừa mập mập vừa trắng trắng tròn tròn, không như bảo bảo của chúng ta hồng hồng nhăn nhăn a.” Biểu tình của Khải Văn biến thành lo lắng, “Bảo bảo của chúng ta là khỏe mạnh, đúng không?”

Nhìn hình dạng khổ não của Khải Văn, Arthur nhin không được bật cười ra tiếng, hắn rướn người tới trước hôn lên chóp mũi người yêu mình, “Này, thân ái ơi, ta nghĩ người và bảo bối đều dễ thương như nhau. Tất cả bảo bảo lúc vừa sinh ra đều là như vậy, khi còn bé daddy mang ta về cố hương hắn ta từng thấy một vài tiểu bảo bảo mới sinh.”

“Thật không?” Khải Văn còn có chút không tin, cậu chỉ hy vọng bảo bảo của mình khỏe mạnh, không đẹp cũng không có vấn đề gì, chỉ cần nó khỏe mạnh.

“Đương nhiên.” Arthur đi tới bên kia, ngồi xuống rồi nắm lấy vai Khải Văn, “Bảo bối của chúng ta qua một đoạn thời gian nữa sẽ trở nên trắng trắng mập mập tròn tròn như người từng thấy. Nó là con của chúng ta, nó trông giống người, chắc chắn vô cùng đẹp mà.”

“Đương nhiên, nó là trân bảo quý báu nhất của chúng ta, đương nhiên là tốt nhất.” Nghe Arthur nói như vậy Khải Văn ngẩng cao đầu, có vẻ cực kỳ tự tin.

Thấy Khải Văn đã làm daddy rồi nhưng vẫn mang theo tính hồn nhiên và trẻ con, Arthur luôn nhịn không được mà hôn nhẹ lên môi cậu, nhưng chưa chờ Arthur tới gần Khải Văn, bảo bảo đã oa oa khóc lớn dọa hai người giật mình.

“Con khóc.” Nghe được tiếng khóc của bảo bảo, Khải Văn liền luống cuống, cậu vươn tay đến nhẹ nhàng vỗ về bảo bảo đang nhắm mắt dúc sức khóc kia, lắc lắc đầu vô thức nhìn về phía Arthur, “Bảo bảo khóc nha, làm sao bây giờ?”

Lúc này trong nhà chỉ có Khải Văn và Arthur, bởi vì chủ thành có việc, cho nên Laurence mang theo Heller đi, mà Arthur vì để thế giới chỉ có hai người không bị quấy nhiễu, những người hầu đi theo đều bị hắt sấp xếp ở những nhà khác. Thấy con khóc Arthur trong nháy mắt cũng hoảng loạn, nhưng rất nhanh hấn đã bình tĩnh lại, “Đừng nóng vội, thân ái, chờ ta ngâm lại.” Arthur suy tư về những lời căn dặn mà Heller đã từng nói, nhớ đến Heller nói về nguyên nhân trẻ khóc, sau đó vỗ tay, “Đúng, nói không chừng bảo bảo đã đói bụng!”

Nói xong Arthur liền đứng dậy xuống giường đi xuống lầu.

Phải một mình ở lại phòng ngủ đối mặt với bảo bảo đang khóc không ngừng, Khải Văn quả thực không biết nên làm thế nào, chỉ có thể nhẹ nhàng mà vỗ về dỗ dành bảo bảo, “Bảo bối, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, papa đi lấy thức ăn cho người rồi, daddy ở cùng người đây, đừng khóc...”

Mặc dù từ lúc Arthur xuống lầu cho tới lúc trở về chưa được năm ba phút, nhưng lần đầu tiên nếm thử việc chăm sóc trẻ con nên Khải Văn cảm thấy khoảng thời gian này dài dằng dặc như trải qua một thế kỷ vậy, thấy hình bóng Arthur lần thứ hai xuất hiện trong phòng, Khải Văn thiếu chút nữa bật khóc, “Con cứ khóc hoài.”

“Hm, chắc là nó đói bụng, uống nước nhũ quả là tốt rồi.” Arthur lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, cầm cái chai chứa nhũ quả mà Trình Trì phát minh đi tới bên cạnh bảo bảo, dựa theo lời Trình Trì nói đem đầu có lỗ nhỏ nhẹ nhàng đặt tới bên mép bảo bảo, bảo bảo hầu như theo bản năng mà hé miệng ngậm vào chỗ nước trái cây tích ra, bắt đầu bập bập uống.

Arthur nhìn con uống nước nhũ quả, đáy lòng một mảnh mềm mại, một bên dứt cho bảo bảo một bên vỗ về, một lát sau, một chai nước nhũ quả đã bị uống hơn phân nửa, bảo bảo vừa uống vừa chìm vào mộng đẹp.

Xác định bảo bảo trong khoảng thời gian ngắn sẽ không đói bụng nữa, Arthur mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nói với Khải Văn đang lặng im bên cạnh, “Được rồi, bảo bảo đang ngủ.”

Nhưng tình tự của Khải Văn không biết thế nào mà hình như có chút hạ thấp, chỉ là vô tình trả lời một tiếng, “Hm.”

Arthur đương nhiên phát hiện Khải Văn không thích hợp, hấn đặt cái chai không sang một bên, đắp chăn cho bảo bảo rồi một lần nữa trở lại trên giường. Cúi đầu ôm lấy thắt lưng của Khải Văn đang vui trong lòng mình hỏi, “Thân ái ơi, làm sao vậy?”

Khải Văn không ngẩng đầu lên, chỉ là vui trong lòng Arthur rầu rĩ hỏi thăm, “Ta có phải không xứng làm daddy không?”

“Hửm? Vì sao lại nói như vậy?” Arthur vươn tay nâng mặt Khải Văn lên mới phát hiện trên mặt vợ tràn đầy ủy khuất và tự trách.

“Bảo bảo khóc ta lại luống cuống, ta không biết nên làm thế nào chăm sóc nó, ta thậm chí không biết nó muốn uống nhũ quả, ta chỉ có thể giống như một đứa ngốc không ngừng vỗ nó.” Khải Văn mím mím môi, ngữ điệu rất nhẹ, “Là người xử lý tốt, người lấy nước trái cây cho nó, người dỗ nó ngủ, bởi vì người tới nó mới ngừng khóc. Mà ta chỉ có thể luống cuống giống như một đứa ngốc ở một bên nhìn...”

Câu trả lời của Khải Văn khiến Arthur có chút bất đắc dĩ, hắn cúi đầu thơm nhẹ lên trán cậu, “Không, người không phải daddy tui đâu, ta cũng không biết nhiều như người nghĩ đâu. Việc này, đều là lúc trước daddy nói cho ta biết, ta cũng vừa học vừa hành thôi. Bởi vì lúc đó sau khi người sinh bảo bảo thì thân thể suy yếu, cho nên daddy mới chưa nói với người mà nói với ta. Ta cũng không phải trời sinh đã biết những việc này. Thân ái, người phải biết, ta và người đều là lần đầu tiên nghênh đón sinh mệnh mới, chúng ta đều là những người mới hoàn toàn không biết gì cả. Không biết làm sao là bình thường. Không chỉ chúng ta, ta nghĩ bất luận một đôi bạn lứa nào, khi lần đầu tiên chăm sóc cho con mình cũng luống cuống như chúng ta thôi. Nhưng ta biết, người chắc chắn là daddy tốt, ta cũng là papa tốt. Nhưng tiền đề là chúng ta đều phải không ngừng học tập, học làm daddy tốt, papa tốt, chúng ta cùng nhau nỗ lực được không? Cùng nhau nỗ lực để con chúng ta trưởng thành khỏe mạnh?”

Sự an ủi của Arthur khiến trong lòng Khải Văn dễ chịu hơn một chút, cậu gật đầu, thấp giọng nói, “Ta sẽ nỗ lực, nhất định sẽ rất nỗ lực.”

“Ừ, ta đương nhiên biết, thân ái của ta luôn luôn giỏi nhất.” Arthur cười cười vỗ vỗ tay Khải Văn, để cậu nhẹ nhõm một chút, Arthur lại tiết lộ một chuyện về vị papa trẻ con của mình, “Trước đây daddy từng nói với ta, khi ta vừa sinh ra đã khiến papa vui như điên, nhưng hắn không biết nên chăm sóc trẻ con như thế nào. Một ngày nọ, daddy đi ăn, lúc trở về thấy papa trong phòng ôm ta đi tới đi lui, nhưng daddy bước lên trước nhìn, papa bế ta bị ngược, đầu hướng xuống dưới chân hướng lên trên mà bế một lúc lâu, nhưng papa một chút cũng không phát hiện. Điều này làm cho daddy sợ hãi đến nổi dọa, cuối cùng papa bị daddy phạt tới thư phòng ngủ một đoạn thời gian.”

Lời của Arthur có tác dụng, Khải Văn nghĩ đến hình dạng kinh ngạc của Laurence mà nhin không được xì cười ra tiếng, “Vậy sao người không khóc? Khóc lên thì daddy khẳng định sẽ rất nhanh tới đó.”

Đối với vấn đề của Khải Văn Arthur chỉ là nhún vai, “Ta cũng không biết, daddy nói, lúc hắn từ trong tay papa đoạt lấy ta ta một chút cũng không thấy khó chịu, đang ngủ say...”

“Hi.” Lời Arthur khiến cho cậu cười trên mặt Khải Văn càng tươi, “Thì ra người lúc bé lại ngốc như vậy!”

“Đương nhiên không phải.” Để dỗ Khải Văn vui vẻ, Arthur không ngại làm cho mình trông có vẻ khờ một chút, “Ta chỉ là từ nhỏ đối với bất luận hoàn cảnh nào cũng không sợ hãi mà thôi.”

“Hê, thật tự kỷ.” Khải Văn nhỏ giọng khinh bỉ.

“Người nói cái gì?” Cái tai Arthur đương nhiên không điếc như Khải Văn nghĩ.

“Không có gì, bảo bảo ngủ rồi, chúng ta cũng ngủ đi.” Khải Văn vội phủ nhận, kéo Arthur nằm xuống, “Cái khác ta không biết, nhưng bảo bảo dễ tỉnh thì ta biết, mau đi ngủ, không thì mệt đó.”

Thấy Khải Văn giấu đầu hở đuôi, Arthur cuối cùng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu cười, sau đó thuận tiện ôm cậu nhắm hai mắt lại, có con, cuộc sống có thay đổi mới.

.

Lại qua một đoạn thời gian, Arthur và Khải Văn đã quen nửa đêm Elvis khóc thì đứng lên lấy nước nhũ quả cho nó để nó ăn no lại tiếp tục ngủ, tuy rằng Laurence và Heller bảo bọn họ mang người hầu đến, nhưng Khải Văn và Arthur đều nghĩ, làm papa daddy của Elvis, hắn nên trải qua từng ngày nó trưởng thành.

Đúng vậy, bảo bảo có tên, bốn thân nhân thân nhất của nó cùng nhau họp lại đặt ra cái tên, Elvis.

Thực sự như Arthur nói, qua một đoạn thời gian Elvis quả nhiên trông trắng trắng tròn tròn béo béo, nó kế thừa cặp mắt to màu lam xám của papa mình, lại di truyền chiếc mũi tinh xảo và cái miệng xinh xắn của daddy, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mập trông như quả đào mật vừa chín tới trong sắc trắng lộ ra nét hồng hồng, khi có người đứng trước mặt mỉm cười với nó nó cũng sẽ hé miệng cười với người, làm cho quả thật hận không thể hảo hảo mà hôn nhẹ tiểu tinh linh này.

Từ thời khắc sinh ra tới giờ, Elvis đã thành hòn ngọc quý số một trong tộc bạch hổ, tạm không nhắc tới Laurence và Heller mỗi ngày đều hận không thể ôm cháu trong lòng, hay Arthur mỗi ngày đều mặc kệ bận rộn thế nào cũng phải ôm con để hôn nhẹ một cái. Mà Elvis khi được papa ôm thì cũng sẽ vươn bàn tay

nhỏ bé ra sờ sờ cảm hần, nhìn papa mình nhếch miệng cười. Arthur bị hành vi vô thức của Elvis làm cho cả trái tim đều như tan chảy liền như một nhánh liễu lắc lư.

Khải Văn nhìn Arthur ngồi bên nôi dịu dàng vừa vỗ về Elvis vừa nhẹ giọng thì thầm những lời thuộc về hai cha con bọn họ, thỉnh thoảng còn cúi người xuống nhẹ nhàng thơm nhẹ Elvis một cái hôn mang theo đầy yêu thương dịu dàng, cảnh tượng này khiến Khải Văn không hiểu sao thấy vành mắt nóng lên.

Khải Văn lúc nhỏ cũng từng hy vọng cha mình có thể tại buổi tối trước khi đi ngủ ngồi bên giường mình nói chuyện với mình, cũng mong có một người cha trước khi mình đi ngủ tặng cho mình một nụ hôn chúc ngủ ngon nhẹ nhàng, nhưng mà không có, đây là tiếc nuối của Khải Văn, nhưng cậu thật vui mừng khi con của mình có thể có được điều mà mình không có, Arthur là bạn lữ tốt, cũng là papa tốt, mình sao lại may mắn gặp được người hoàn mỹ như vậy, nếu như, mẹ có thể thấy được thì tốt biết bao?

“Sao bỗng dưng lại không vui như vậy?” Một tiếng nói thân thiết khiến Khải Văn lấy lại tinh thần, lúc ngược mắt mới phát hiện Arthur không biết lúc nào đã về tới trên giường, đang quan tâm nhìn mình.

“Không có, không có gì.” Khải Văn lắc đầu, nhìn về phía Elvis đang ngủ, “Bảo bảo ngủ rồi?”

Arthur theo ánh mắt Khải Văn nhìn lại, biểu tình trên mặt là cứng chiều không thể nào che lấp, “Ừ, ngủ rất ngon.” Nói xong lại quay đầu lại nhìn Khải Văn, vươn tay sờ sờ mặt cậu, “Nhưng người thật sự không sao chứ? Vì sao lúc này thoạt nhìn có chút không vui?”

Nhìn vào ánh mắt thân thiết của Arthur, trong lòng Khải Văn chảy qua một dòng nước ấm, cậu cười lắc đầu, vươn tay cũng sờ sờ mặt Arthur, “Thật sự không có gì.” Thấy Arthur không quá tin tưởng, Khải Văn thuận miệng nói đùa, “Nếu như nói có gì mất hứng, chắc là vì thấy người đối với Elvis quá tốt nên người làm daddy này ghen tị đó.”

“Người ăn dấm của Elvis hả?” Câu trả lời của Khải Văn khiến biểu tình của Arthur trở nên có chút kỳ quái, hình như muốn cười nhưng lại có loại đắc ý mơ hồ.

“Đúng vậy.” Khải Văn làm bộ nghiêm trang mà nói, “Người xem, hiện tại mỗi ngày người chỉ cần có thời gian là bế nó, chờ khi rảnh rồi người lại nói chuyện với nó, dịu dàng hôn nó, nửa đêm lúc Elvis khóc người vĩnh viễn không để ta rời giường mà tự người dỗ nó cho nó uống nước trái cây, như vậy còn chưa đủ để ta ghen tị sao?”

Một phen giận lấy của Khải Văn khiến Arthur dở khóc dở cười, hẳn biết đây không phải nguyên nhân thật sự khiến Khải Văn không vui, nhưng hẳn cũng nguyên ý nghe vợ biểu đạt quan tâm và chiếm giữ đối với mình, mặc kệ là nói chuyện nghiêm túc hay giống như một đứa trẻ dối hờn mà nói vài thứ lung tung.

Arthur cũng không nghĩ Khải Văn thực sự là lòng dạ hẹp hòi tới nỗi ngay cả con mình mà cũng đổ kị, mình cứng chiều và quan tâm Elvis, Khải Văn còn nỗ lực hơn mình gấp mười.

Nhưng Arthur sẽ không nói cho Khải Văn những lời này, hẳn chỉ đặt Khải Văn dưới thân, chớp mũi chạm chớp mũi nhẹ giọng hỏi, “Lẽ nào người muốn ta sau này nửa đêm lấy nước nhũ quả cho người?” Còn không chờ Khải Văn nói, Arthur lại vừa nói vừa chậm rãi trượt xuống, “Nghe nói, trong thế giới của người, nữ nhân có thể dùng thân thể mình sản sinh sữa cho trẻ con uống, mà nơi chứa sữa là ở đây, để ta xem, thân ái của ta có không...” Lời nói cuối cùng bị nuốt hết trong tiếng duyên hấp có vẻ đặc biệt rõ ràng trong màn đêm yên tĩnh.

Mà Khải Văn vô thức cong lưng cắn môi dưới nhưng vẫn khó ức chế tiếng rên rỉ tràn ra khỏi miệng còn có gương mặt ửng hồng kia, đều nói rõ Arthur hứng thú với nơi mà người địa cầu dùng để nuôi trẻ tới cỡ nào.

Tiếng duyên hấp chập chập bởi vì câu nói kia của Arthur mà Khải Văn nghe vào trong tai lại trở thành hàm chứa ý khác, cảm nhận như vậy khiến Khải Văn phá lệ miễn cảm, cậu ngượng ngừng vươn tay kéo lấy bàn tay của Arthur đặt lên bên kia bị lạnh nhạt của mình, cắn môi hàm hồ nói, “Không, không đủ, còn muốn...”

Arthur vui trước ngực Khải Văn bởi vì động tác của cậu mà một lần nữa nhích tới bên tai Khải Văn, nhẹ giọng hỏi, “Thân ái ơi, nói cho ta biết, người muốn gì?”

Lời nói nhẹ nhàng phun ra nhiệt khí phả vào tai Khải Văn khiến cậu sinh ra trận trận run rẩy, mà ‘ý xấu’ như có như không chạm vào người cậu khiến Khải Văn cảm thấy cả người như tan vỡ, cậu gờ lên hai chân

vòng lấy thắt lưng hơi nhếch lên của Arthur nhẹ nhàng cọ cọ để thỏa mãn thứ đang cứng lên của mình, gương mặt đỏ bừng hầu như muốn tích ra máu. Khải Văn vòng tay ôm cổ Arthur, áp môi vào bên tai Arthur như hân làm với mình, nỉ non, “Ta muốn người, muốn tất cả của người, để ta cảm thụ sự tồn tại chân thực nhất của người, muốn người dẫn ta cảm thụ cực lạc...”

Thần tình mê man của Khải Văn cùng lời nói mang theo chút vị tình sắc đều khiến Arthur cảm giác được dưới hạ thân trường lên phát đau, hân hít một hơi sâu cúi người phủ lấy bờ môi Khải Văn hung hăng hôn, phảng phất như muốn nuốt cậu vào bụng, mà lời nói mang tính độc chiếm mơ hồ tràn lan này chính là minh chứng cho một đêm nhiệt tình như lửa.

Cuộc sống chính là thế này, có bình thần cũng có mãnh liệt, hai người cha ngồi vây quanh một chỗ chơi đùa với Elvis phần điều ngọc mài, âm áp và thú vị, cũng có giao hòa và dây dưa nhiệt tình như lửa giữa hai người lớn, mặc kệ là thân tình hay ái tình, đều khiến gia đình trở nên càng thêm vững chắc và hòa thuận.

“Nè, Elvis, daddy đang làm việc, người không thể cứ quần quýt lấy hân.” Arthur từ sau một đồng báo cáo ngẩng đầu lên, nhìn về phía Elvis nhỏ bé đang như một cái đuôi nhỏ mà đi theo Khải Văn, nhin không được nhú mày nói.

Elvis nghe được tiếng của papa mình, dẫu cái miệng nhỏ xoay người qua dùng giọng nói non nớt phản bác, “Ta không có quấy rầy daddy, daddy nói, nếu như ta quấy rầy hân, hân sẽ nói cho ta biết, papa, người không nên chia rẽ ta với daddy, người đã chiếm lấy daddy buổi tối đi ngủ, đó là một thời gian – rất dài!” Để biểu thị thời gian buổi tối dài dằng dặc, Elvis của vượn hai tay ra một góc độ lớn nhất biểu đạt sự bất mãn của mình.

Arthur bóp bóp sống mũi nói, “Úc, được rồi, cưng ơi, daddy của người cũng là bạn lữ của ta, ta nghĩ buổi tối ta ở chung với bạn lữ mình là quyền lợi của ta, được không?”

“Hân là daddy của ta!” Elvis không chút nào tỏ ra yếu kém mà ôm lấy một chân của Khải Văn phản bác, “Papa yêu yêu ơi, hân là daddy ta yêu nhất mà daddy cũng yêu ta nhất, ở với hân hưởng thụ tình yêu của hân cũng là quyền lợi của ta, đúng không?”

Nghe Elvis như ông cụ non lại mang theo làm nũng mà nói, Arthur một trận vô lực, khi Elvis còn là một đứa trẻ Khải Văn từng vì mình cưng chiều nó mà biểu thị ghen tị, nhưng chờ Elvis dần dần trưởng thành, Arthur nghĩ mình mới là người nên ghen tị.

Khi Elvis có thể ngồi được thì nó đã biểu hiện ra sự thân cận cường liệt với daddy mình, mặc kệ lúc đó là Arthur ôm nó đùa, chỉ cần Khải Văn vừa xuất hiện, nhất định y y nha nha đòi bò tới bên người Khải Văn, đợi khi nó có thể bước đi, nó quả thật giống như có gắn máy định vị mà luôn có thể chính xác phát hiện được Khải Văn ở nơi nào, sau đó giống như một con vịt nhỏ lão đảo đảo chạy tới ôm chân Khải Văn không buông. Chơi đùa cũng muốn cùng Khải Văn, ăn cũng muốn ăn chung với Khải Văn, thậm chí lúc ngủ cũng đòi cùng Khải Văn, mà Khải Văn cho tới giờ đều không nỡ nhần tâm cự tuyệt bất luận yêu cầu nào của bảo bối mình, vì vậy, Elvis thỏa mãn, Arthur ai oán.

Arthur đương nhiên vui vẻ khi thấy bạn lữ và bảo bối mình thân mật như vậy, nhưng không bao quát thân mật mà lại đá mình ở ngoài, loại cảm giác bị bỏ rơi này, thật sự quá không dễ chịu!

Đã dần dần đối với sự vụ ở chủ thành chỉ cần quyết sách nhận xét, những cái khác đều giao cho thủ hạ đi làm, thành công chuyển thành một thương nhân mà phần lớn thời gian tại gia, luôn tưởng rằng có thể cùng vợ trải qua cuộc sống ngọt ngào thân mật ai ngờ chỉ có thể mỗi ngày làm một vị papa mà nhìn đứa con mình yêu nhất đem người mình yêu nhất trở thành vật sở hữu của nó, còn canh phòng nghiêm ngặt tử thủ với mình, Arthur tiên sinh không vui rồi nha, vô cùng không vui rồi nha, nhưng Arthur tiên sinh luôn có thói quen định liệu trước mọi việc khi đối mặt với bé kia, đứa bé luôn ngẩng cao đầu, cái mũi nhỏ còn phì ra hơi kia, Arthur tiên sinh không cách nào đối phó, điều này làm cho hân cảm thấy thất bại không gì sánh được, thất bại ngọt ngào mà bất đắc dĩ.

Khải Văn nhìn đôi cha con thân mật không biết từ lúc nào biến thành đối thủ cạnh tranh kia, dờ khóc dờ cười mà lắc đầu, cậu cúi đầu vỗ vỗ đầu Elvis, “Cưng à, daddy phải nấu cơm rồi, người đi theo bên cạnh

daddy bị dầu nóng bắn vào thì sao bây giờ? Đến chỗ papa có được không? Hôm nay daddy làm món dứa kho thịt mà người thích nga.”

Nhìn gương mặt cười tủm tỉm của Khải Văn, Elvis suy xét một chút rồi đành phải không tình nguyện mà gạt đầu, “Được rồi, ta đây sẽ rời khỏi daddy một chút nga.”

“Biết rồi, đi chơi với papa một chút đi, papa cũng rất muốn chơi đùa với Elvis đó.” Khải Văn vẫn cười tủm tỉm như vậy.

Elvis nghe được daddy nói thì vô thức quay đầu lại nhìn Arthur mà theo nó thấy có vẻ hình như đúng là không có tinh thần, sau đó đồ đồ cái miệng nhỏ xíu lảo đảo đi tới trước mặt Arthur, biểu tình không được tự nhiên mà từ chân Arthur trào tới trong lòng Arthur, sau đó bẹp một cái ghi trên mặt hắn một nụ hôn vang dội, tay nhỏ bé vòng lấy cái cổ hắn, thanh âm non nớt vang lên bên tai Arthur, “Thật ra ta cũng rất thích papa, rất rất rất thích, ngoại trừ daddy ta thích papa nhất.”

Xem đi, chỉ là một câu còn mang theo so sánh với đối tượng khác, nhưng cũng có thể khiến Arthur trong lòng mềm mại một mảnh, ý cười nơi khóe miệng muốn ngừng cũng không được.

Cho nên, Arthur không cách nào đối phó với Elvis, vĩnh viễn không thể.

.

Chủ thành sóng êm gió lặng, nghề thương nhân của Arthur đã xuôi sả như nước, năng lực thiết kế nội thất của Khải Văn cũng có danh tiếng vô cùng tốt, Laurence và Heller cũng khỏe mạnh, Elvis cũng khoẻ khoải khoải lác lác mà trưởng thành khoẻ mạnh.

Trạng thái như vậy có thể nói là hoàn mỹ, Arthur cảm thấy mình hình như đã không còn gì để truy cầu nữa, chỉ cần giữ vững trạng thái này quả thật chính là sự quan tâm lớn nhất của thiên thần đối với mình.

Nhưng, có thể do thiên thần thực sự quá mức sủng ái Arthur, cho nên đã ban cho Arthur một kinh hỉ lớn, kinh hỉ tới nỗi Arthur cả ngày cũng chưa thể phục hồi tinh thần lại.

“Thân ái à, người gần đây có khỏe không? Ta thấy người không chịu ăn gì cả.” Khi Khải Văn lại chỉ chịu ăn qua loa chút rau dưa đã hạ dao nĩa, Arthur có chút lo lắng lên tiếng hỏi.

Nhìn ánh mắt thân thiết của người yêu, Khải Văn chỉ là lắc đầu đáp, “Hm, không có khẩu vị, chắc là mùa hè tới rồi thời tiết nóng quá nên không thèm ăn, không có gì quan trọng đâu.”

Nghĩ trong khoảng thời gian này Khải Văn đều ăn rất ít, Arthur không cảm thấy không thèm ăn là chuyện không nên lo, hắn suy nghĩ một chút rồi lên tiếng, “Không ăn gì thì sao chịu nổi chứ, nếu không ta với người tới chỗ Barry tiên sinh, nghe Trình Trì nói Barry tiên sinh có một phương thuốc trị biếng ăn, rất hữu hiệu.”

Khải Văn suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, không ăn gì cũng không tốt cho thân thể, vì vậy đồng ý, nhưng không để Arthur cùng đi với mình, “Được rồi, ta tự mình đi là được, chiều nay không phải Clare sẽ tới sao, người với hắn đi làm việc đi.”

Arthur suy nghĩ một chút, đồng ý.

Sau khi ăn xong Khải Văn nghỉ ngơi một hồi rồi đi đến chỗ Barry tiên sinh, Arthur cũng ở nhà chờ Clare tới báo cáo chuyện ở chủ thành, Clare tới, hồi báo xong rồi lại đi, chưa qua một hồi, Khải Văn cũng đã trở về, nhưng nhìn hình dạng mất hồn mất vía của Khải Văn Arthur trong lòng quýnh lên, vội vàng tiến lên đỡ lấy Khải Văn, “Thân ái, người làm sao vậy? Thân thể thế nào?”

Khải Văn thần tình vẫn ngơ ngác lảng lảng nhìn vào mắt Arthur, chỉ là lắc đầu, cái gì cũng không chịu nói.

Khải Văn như vậy khiến Arthur nóng nảy, “Thân ái à, sao người không trả lời? Rốt cuộc làm sao vậy? Barry tiên sinh nói thế nào?”

“Arthur, ta...” Dáng vẻ lo lắng của Arthur khiến Khải Văn đang mơ hồ có chút phản ứng, rồi lại không biết nên nói như thế nào.

Hình dạng muốn nói lại thôi của Khải Văn khiến Arthur càng thêm lo lắng, chỉ sợ thân thể Khải Văn xảy ra vấn đề, “Làm sao vậy? Barry tiên sinh rốt cuộc đã nói cái gì? Là thân thể người xuất hiện vấn đề sao?”

“Không, thân thể ta rất khỏe.” Khải Văn bắt đầu chậm rãi phục hồi tinh thần, lắc đầu, cậu nhìn Arthur càng lúc càng lo lắng mà ném ra một quả bom, “Barry tiên sinh nói, nói ta lại mang thai rồi.”

“Cái gì?!” Không ra sở liệu của Khải Văn, quả bom này làm cho Arthur choáng váng.

Khải Văn khẳng định mà gật đầu, sau đó giữ lấy tay Arthur, “Elvis, sẽ có đệ đệ rồi.”

Lúc này không phản ứng biến thành Arthur.

Thấy Arthur lẳng lẳng, Khải Văn hoàn toàn có thể lý giải, giống như lúc đó tại nhà của Barry tiên sinh nghe được tin tức này, lần đầu nghe được, Khải Văn vô thức phản kháng, “Barry tiên sinh, ngài có nhầm chỗ nào không, ta đã có Elvis rồi.”

Barry tiên sinh bấy giờ đã râu tóc bạc phơ, râu mép cũng dài hơn rất nhiều, nhưng hai chòm râu dưới mũi vẫn ngăn nắp sạch sẽ như trước đây, Barry tiên sinh tròng lớn đôi mắt, “Tuy rằng ta cũng rất kinh ngạc với kết quả này, nhưng ta cho tới giờ không hề nói bậy, lẽ nào người đang nghi ngờ trình độ của ta?”

“Ách, đương nhiên không phải.” Khải Văn luôn luôn sợ ông lão tính tình nóng nảy nhưng y thuật cao siêu này, vội lắc đầu phủ nhận, “Ta chỉ là, chỉ là quá kinh ngạc thôi, ngài cũng biết, giống cái kết hợp với thú nhân ăn thịt chỉ có thể dựng dục một đứa trẻ... Ta đã có Elvis rồi a...”

Barry tiên sinh gật đầu, trong mắt cũng có khó hiểu, nhưng vẫn hào phóng vung tay, “Mặc kệ thế nào, đã có con thì chính là thiên thần ban ơn, người hảo hảo chú ý thân thể, có thể, người và Trình Trì là người đặc biệt, hẳn cũng có hai đứa con, người có hai đứa cũng không có gì ngạc nhiên. Để ta giảng giải cho người một vài việc cần chú ý...”

Vì vậy Khải Văn bị việc này làm cho tỉnh táo lại mang theo một danh sách việc cần chú ý của Barry tiên sinh trở về, sau đó lại dùng tin tức này oanh tạc Arthur, mà Arthur cũng rất cổ động mà —— choáng váng.

Nhưng, Arthur dù sao cũng là Arthur từng trải qua sóng to gió lớn, sau khi hẳn hồi phục tinh thần, biểu tình mừng rỡ trên mặt giống hệt như lúc Khải Văn mang thai Elvis, nhìn Arthur vui vẻ tới chân tay luống cuống, Khải Văn bật cười.

.

Tin tức truyền tới trang viên, Laurence và Heller cũng choáng váng, nhưng sau khi phục hồi tinh thần lại thì biểu tình mừng rỡ cũng thật vô cùng chân thành, đặc biệt là Laurence, thậm chí hẳn định lập tức phóng tới Thác Mạt trấn, nhưng tốt xấu cũng bị Heller lấy lý do nửa đêm đừng có làm chuyện ngốc nghếch mà ngăn lại.

Không chỉ Laurence và Heller, tin tức sắp nghênh đón sinh mệnh mới làm cho cả trang viên đều sôi trào, ngay cả Ogden luôn trầm ổn cẩn thận, nóng lạnh cũng bảo trì lễ nghi tuyệt đối hiếm khi thất thố, cũng cười ngậy ngô một chút.

Khải Văn lại có tiểu bảo bảo, tin tức này khiến cả Thác Mạt trấn cũng oanh động, từ đó có thể thấy được, đứa trẻ đang được dựng dục trong bụng Khải Văn bắt đầu nhận được sự quan tâm nghìn vạn lần.

Có thể, thiên thần của quốc gia này nghĩ kinh hỉ như vậy còn chưa đủ kích thích, cho nên ngài lại bổ thêm chút hồng ân, sau chín tháng, khi sinh mệnh mới giáng sinh tại thế giới này, khiến tròng mắt của tất cả những người ở đây đều như muốn rớt xuống... Ngài cho Arthur và Khải Văn một đôi song sinh, một đôi giống đực.

Arthur ôm hai đứa bé vừa được sinh ra trong lòng, hai đứa bé đều có một cái lỗ tai nho nhỏ và cái đuôi nho nhỏ, bị cơ may trăm năm khó gặp này làm cho suýt hôn mê.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42 PN3

Qua một mùa đông gió lạnh càn quét, cành cây trong vườn trở ra lộc non mang tới tiết xuân se lạnh.

Nhưng mặc dù bước chân của nàng mùa xuân đã đến, nhiệt độ không khí cũng không lập tức trở nên ấm áp chỉ trong một đêm, cho nên có thể quần kín người thì cứ quần kín như quả cầu đi, lò sưởi âm tường vẫn phải dùng, vùi trong ổ chăn nằm lì trên giường.

Ví dụ như, Trình Trì và Khải Văn chính là hội trưởng và phó hội trưởng của hiệp hội ngủ nướng, khẩu hiệu của bọn họ là, trời lạnh như thế không vùi trong ổ chăn ấm áp mà hưởng thụ, thì thật đáng giậm chân giận dữ a!

Tuyên ngôn không biết xấu hổ đó cũng không ai đi phản đối, dù sao bạn lữ người ta cũng không thêm để ý, chúng ta nhiều chuyện làm cái gì a, cho nên Trình Trì và Khải Văn cứ ngang nhiên giờ cao lá cờ ngủ nướng không gì lay động được mà tiếp tục nướng tới khết.

Trong thời tiết mùa xuân se lạnh này, Khải Văn ngủ nướng là không thể nghi ngờ, Arthur đối với chuyện này cũng là dung túng vô điều kiện, hần thích nhìn dáng vẻ dễ thương như con mèo nhỏ rầm rì trong ổ chăn của người yêu, hần cũng thích cảm giác bởi vì đối phương sợ lạnh mà dán dính vào mình khi làm chuyện thân mật trên giường trong thời tiết thế này.

Arthur ngẫu nhiên nhớ tới, hần và Khải Văn đã nắm tay nhau trải qua mười năm, cảm tình của bọn họ theo thời gian trôi qua vẫn không hề giảm bớt, mà như rượu ngon thời gian càng dài thì càng thuần hậu.

Hơn mười năm, Khải Văn cũng từ một thiếu niên ngây ngô trở thành một người vững vàng, nhưng có thể do Arthur bảo hộ cậu quá tốt, hoặc là Khải Văn trời sinh lòng dạ đã rộng rãi, cho nên mới khiến cậu cho tới tuổi này mà vẫn có thể duy trì một phần hồn nhiên như trẻ con, hai mắt vẫn trong veo như trước. Có thể là do Khải Văn như vậy, mới khiến Arthur thương cậu thật sâu, mê luyến thật sâu.

Bởi vì thú vui ác liệt của Arthur, cho nên khi trời càng lúc càng lạnh hần lại càng thích cùng Khải Văn làm một ít chuyện nhiệt tình, ngày hôm qua, Arthur lại đè Khải Văn ra mà ăn một cách mỹ mãn.

Sáng sớm hôm đó, khi ánh nắng đầu tiên chiếu xuyên qua rèm cửa sổ đi vào phòng, Arthur tối hôm qua vì được ăn no nên về mặt thỏa mãn, hần run run cái tai trên đầu, trong óc hiện lên thần tình ngược ngùng lại mang theo ý mỉa mai hoặc khó nói nên lời của Khải Văn, còn có cảm giác tuyệt vời vĩnh viễn nếm không đủ, hồi ức như vậy luôn luôn tốt đẹp, cho nên Arthur cong lên khóe miệng, xoay người muốn cùng Khải Văn ngày hôm qua bị khi dễ đến nỗi suýt bật khóc mà tiến hành một lần ‘Dư vị tình ái’, nhưng khi Arthur xoay người muốn vươn tay ôm lấy Khải Văn, hần ôm trúng khoảng không.

Sớm như vậy đã rời giường rồi? Đây là Arthur nhượng cao hàng mi toát ra suy nghĩ đầu tiên, hần nhìn vị trí đã mất đi độ ấm bên cạnh, lại phủ nhận suy đoán này. Bình thường thì nếu tối hôm trước Arthur quy củ không dẫn vật Khải Văn, cậu cũng ngủ tới khi trời sáng bảnh mắt mới chịu mang hình dạng ngủ không đủ mà bò dậy, cho nên Arthur không tin ngày hôm qua Khải Văn bị mình khi dễ thảm như vậy, hôm nay lại có tinh thần rời giường sớm thế này, dựa theo tình hình thường lui tới mà nói, Khải Văn bị khi dễ thảm thì cả buổi sáng đừng hòng rời giường.

Vậy thì đi đâu rồi? Arthur trong nhất thời cũng có chút không xác định, vừa định đứng dậy xốc lên chăn tìm thử một chút, cánh tay lại vì động tĩnh bên dưới chăn mà dừng lại. Hần vẫn duy trì động tác xốc chăn mà bất động, nhìn vật đang dúm dúm vào trong đệm, không quá lâu, vật đó rời khỏi chăn, đầu tiên là lộ ra một đôi tai tam giác lông xù, sau đó lại là một cái đầu lông xù trắng nho nhỏ, cuối cùng toàn bộ thân thể đều bò ra, Arthur nhìn vật nhỏ bò ra sau chăn mà sửng sốt một chút.

Vật nhỏ toàn thân lông xù cả người tuyết trắng lại có một đôi tai to không tương xứng với cái đầu nhỏ của mình, từ dưới chăn bước từng bước nhỏ mà rầm rì vươn móng vuốt gãi gãi tai mình, sau đó mới mở mồm ngẩng đầu nhìn xung quanh, cuối cùng thấy được Arthur bên kia thì ngậy ngấn cả người, biểu tình vô tội kêu một tiếng, “Meo?”

Mà biểu tình của Arthur lúc này là âm tình bất định, hần hầu như cắn chặt hàm răng đi qua khe hở giữa hai hàm thốt ra, “Khải Văn?”

Nghe được Arthur lên tiếng, mèo nhỏ có cái tai lông xù to lại meo meo vài câu, trong mắt tràn đầy ủy khuất và mê mang, lảo đảo bò tới bên Arthur.

Nhìn vật nhỏ chỉ to bằng bàn tay mình, biểu tình dị thường bối rối của Arthur cuối cùng cũng thả lỏng,

hắn vươn tay nâng lấy bé con kia để nó ghé vào trước người mình, nhìn dáng vẻ mê mang không biết đây là tình huống gì, thở dài hỏi, “Người là Khải Văn sao?”

Bé con kia nghiêng đầu nhìn Arthur, hai cái tai to run run, nhỏ giọng kêu lên, “Meo~”

Arthur nghen một hơi thở, tiếp tục hỏi, “Bé con kia, nếu như người là Khải Văn, giơ lên chân trước bên phải, nếu như không phải, thì giơ lên chân trái, được không?”

Mèo nhỏ meo meo kêu hai tiếng, sau đó dưới ánh mắt Arthur tuyệt đối không kỳ vọng mà chậm rãi giơ lên chân phải, vừa mới giơ, Arthur nghen hòng, hắn thực sự không biết nên làm thế nào để đối mặt với chuyện kỳ diệu kỳ thú tuyệt đối không thể giải thích này.

Bên kia, Khải Văn cũng cảm thấy bản thân vừa mê mang vừa ủy khuất, đêm qua bị Arthur đặt lên giường ăn sạch từ đầu tới chân, cuối cùng hầu như khi mình sắp mất mặt mà bật khóc mới chịu buông tha. Vận động kịch liệt quá độ khiến Khải Văn sau khi Arthur vừa giúp vệ sinh rồi đặt lên trên giường thì lập tức ngủ.

Lần này cảm giác ngủ vô cùng trầm, trầm tới nỗi cảm thấy bản thân hình như sắp ngạt thở mới tỉnh lại, cái loại cảm giác bị đè nén này càng lúc càng mãnh liệt, cuối cùng đợi Khải Văn mở mắt ra, mơ mơ màng màng còn chưa tỉnh hẳn theo bản năng cọ a cọ rồi bỏ ra, sau đó nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Arthur, cuối cùng phát ra tiếng kêu meo meo khiến cho bản thân cũng ngây ngốc.

Sau đó khi Arthur gọi mình mà mình lại tiếp tục dùng tiếng meo meo trả lời, Khải Văn rốt cuộc phát hiện lớn chuyện rồi, bản thân cư nhiên biến thành một con mèo!

Khải Văn bị chuyện này làm cho hôn mê đang khi đến bên Arthur thì hầu như vô thức đã muốn dựa vào Arthur —— Thời gian tích lũy khiến Khải Văn đã hoàn toàn ỷ lại và tín nhiệm Arthur, cậu nghĩ Arthur nhất định có biện pháp giải quyết.

Vì vậy Khải Văn ngoan ngoãn mà nghe Arthur nói ra động tác để xác nhận mình, sau đó nhìn Arthur cũng ngốc lảng một hồi, cuối cùng thở dài một hơi.

Hình dạng vô lực của Arthur đã lâu Khải Văn không nhìn thấy, cậu nghiêng đầu nhìn về phía Arthur, “Meo?”

Dáng vẻ nghiêng đầu ngây ngô của Khải Văn khiến đáy lòng Arthur mềm oặt, vươn tay sờ sờ đầu của mèo nhỏ Khải Văn, đồng thời biết rõ điểm yếu của động vật họ mèo, Arthur còn gãi gãi cổ cậu, động tác này khiến Khải Văn biến thành con mèo nhỏ phản xạ có điều kiện mà rướn cổ tới lộ ra biểu tình thoải mái, đồng thời phi thường xứng với kiếp làm mèo mà phát ra tiếng meo biểu thị dễ chịu.

Arthur gãi cổ mèo nhỏ, nhìn hình dạng hưởng thụ của mèo nhỏ, trong lòng bỗng nhiên toát ra suy tính hư hỏng, kỳ thực Khải Văn biến thành mèo cũng rất dễ thương a...

Mèo nhỏ Khải Văn trầm mê hưởng thụ được xoa bóp không nhẹ không nặng, không hề chú ý tới biểu tình biến hóa từ nghiêm túc tới hứng thú, cậu chỉ giống như một con mèo mà hưởng thụ, yêu cầu nhiều thêm một chút, nhiều hơn một chút nữa.

Trong lòng có suy tính, Arthur cũng không nóng vội, quay đầu nhìn sắc trời vừa tảng sáng bên ngoài, hắn đơn giản nằm trên giường đùa với mèo con.

“Thân ái, sao người đột nhiên lại biến thành mèo vậy?” Biểu tình của Arthur biểu hiện chính trực không gì sánh được.

Khải Văn cũng không biết vì sao mà nghiêng đầu nhìn Arthur đã nằm lại trên giường, sau đó cúi đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng ngẩng đầu lắc lắc, “Meo.”

“Nếu như người không biến trở lại được thì làm sao bây giờ?” Arthur lại hỏi một câu.

Nghe được vấn đề của Arthur, Khải Văn vốn đang định ôm lấy ngón tay Arthur cắn cắn liền dừng lại, sau đó giống như bị hóa thạch mà nhìn Arthur, cuối cùng giống như đứa trẻ bị giành mất kẹo mà phát ra tiếng kêu thật lớn, “Meo ô ——!”

Arthur nhìn Khải Văn kích động đến nỗi cả người đều xù lông, đuôi cũng dựng lên thẳng tắp, như vậy chọc cho Arthur trong lòng cười thầm không thôi, nhưng nét mặt vẫn tỏ ra rất nghiêm túc, hắn vươn tay sờ sờ Khải Văn, “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, thân ái, ta sẽ nghĩ cách giúp người. Nói không chừng chỉ là thiên thần vui đùa một chút với người thôi, nói không chừng sáng mai sẽ hết thôi...”

Nghe Arthur khuyên giải an ủi, Khải Văn xù lông cũng dịu xuống, bởi vì vấn đề này của Arthur, Khải Văn trở nên rầu rĩ không vui, cậu ỉu xiu ôm lấy một ngón tay thon dài của Arthur nhẹ nhàng dùng hàm răng nhỏ cắn cắn, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng meo meo ủy khuất tới cực điểm, còn dùng cái đuôi nhỏ quét quét qua cánh tay Arthur lại vô cùng đáng thương mà liếc nhìn Arthur.

Khải Văn hoàn toàn không phát hiện hành vi vô thức này của mình khiến thú vui ác liệt chảy xuôi trong xương cốt của Arthur lại khiến hắn càng muốn chọc người yêu đã biến thành động vật vừa dễ thương lại vừa mạnh của mình.

“Không nên mất tinh thần như thế, coi như thể nghiệm đặc biệt là được rồi, vừa lúc có thể cảm thụ một chút cảm giác biến thành hình thú.” Arthur vô cùng thành ý lên tiếng nói.

Khải Văn ngẩng đầu nhìn xung quanh một vòng, phát hiện thân hình sau khi biến hóa thì những vật thể xung quanh đều lớn hơn rất nhiều, phòng ngủ của mình cũng biến thành một không gian thật lớn, loại cảm giác này không hề tốt chút nào! Nghĩ tới đây Khải Văn lại cắn ngón tay Arthur cho hả giận.

Động tác trẻ con này ngoại trừ khiến ý cười trên mặt Arthur càng đậm thì chẳng có tí tác dụng nào.

Mặc dù Arthur rất muốn tiếp tục đùa giỡn với người yêu sau khi biến thành mèo con thì vẫn ngơ ngác dễ thương của mình, nhưng nghĩ đến hai đứa bé còn đang chờ ăn sáng, Arthur vẫn phải rời giường.

.

Phải, Elvis không ở nhà, Laurence và Heller mang theo nó đi đến gia hương của Heller du lịch, vốn còn định mang theo Ansel và Owen đi cùng, nhưng hai nhóc này cư nhiên bắt đầu lần thú hóa ngay trong cuối đông đầu xuân, mà thời điểm này chỉ có mình hai đứa nó thú hóa, đối mặt với trạng huống như vậy, Laurence và Heller chỉ phải thôi, dù sao đám nhóc kia ở bên song thân của mình thì tốt hơn, mà đem Elvis mang đi cũng giảm chút gánh nặng cho Arthur và Khải Văn.

(mọi người ai coi bộ “Xuyên việt thú nhân chi thành” cũng biết, mấy đứa trẻ giống đực tới khoảng 5 tuổi đều đồng loạt thú hóa cùng một thời gian, ở đây chỉ có hai đứa kia độc lập nên cũng xem như một hiện tượng lạ)

Sau khi rửa mặt Arthur mang theo Khải Văn vừa quần quýt lấy chính mình vừa ngủ gật xuống lầu.

Vừa đi xuống, hai tiểu bạch hổ ấu tể tranh nhau chạy vội tới trước mặt Arthur, vịn một chân của hắn mà ngao ngao kêu ầm lên.

“Papa, daddy đâu rồi?”

“Papa, daddy lại ngủ nướng sao?”

“Papa, hồi nãy Owen lại đi cào cái ghế, làm cho cái ghế toàn là dấu cào!”

Owen bị giành quyền cào trạng lập tức gơ móng vuốt vồ lên bụng ca ca mình, “Rõ ràng người cũng giành cào ghế với ta! Daddy rõ ràng nói có phúc cùng hưởng, người cư nhiên bán đứng ta, người là kẻ phản bội!”

Ansel không cam yếu kém cũng gơ lên móng vuốt nhỏ nhào lên giằng co với đệ đệ mình, “Chúng ta lúc nãy thương lượng là cào cái bàn mà, đó là cái ghế daddy thích nhất, nếu như cào hư rồi daddy không có ghế ngồi thì sao bây giờ?”

Owen nghiêng người đè lên người ca ca ngao ngao hô, “Sao ta biết đó là cái ghế của daddy, ta chỉ nhìn nhầm thôi, ta tưởng đó là của papa!”

Nhìn Ansel và Owen hoàn toàn không để ý mình mà giằng co, nghe nội dung hai đứa cãi nhau, khóe miệng Arthur nhin không được giật một cái, cái ghế của daddy không được đụng vào còn cái ghế của mình bị phá hỏng thì không sao? Hai con hổ con này có để papa bọn nó vào mắt hay không?

Mà Khải Văn được Arthur hộ trong lòng bàn tay kính hỉ phát hiện sau khi mình biến thành mèo nhỏ cư nhiên lại hiểu được hai đứa con mình nói cái gì, sau đó cậu thành công thấy được gương mặt tức giận gần như muốn rút gân của Arthur, trong lòng vui vẻ một trận, đuôi cũng vui vẻ lắc lư hai cái.

Chú ý tới biểu tình trông có chút hả hê người yêu, Arthur bắt đắc dĩ, “Thân ái à, lúc này người không phải nên đứng bên phe ta cùng nhau giáo dục hai đứa kia sao?”

“Daddy tới?”

“Daddy ở đâu?”

Một câu nói của Arthur khiến Ansel và Owen ngừng đùa giỡn, hai tiểu bạch hổ còn đang duy trì động tác cầu vó, nhưng đầu lại nhất trí mà chuyển về phía papa mình, đồng thời bắt đầu tìm kiếm hình bóng của daddy mình.

Nhìn hình dạng tích cực của hai đứa bé kia, Arthur cười xấu xa một chút, đem mèo nhỏ đặt tới trước mặt hai anh em, “Đây là daddy của các người, thiên thần biến hẳn thành một con mèo nhỏ rồi.”

“Papa nói xạo!”

“Daddy khẳng định bị papa giấu rồi!”

Hai đứa nhóc nhìn thoáng qua con mèo nhỏ có cái tai thật to cả người trắng như tuyết, ngoại trừ màu mắt thì toàn bộ đều không giống daddy mình kia, hoàn toàn không tin, buông móng vuốt ra lách qua mèo nhỏ chạy tới bên cạnh Arthur tiếp tục nín ống quần hần.

“Mau trả daddy lại cho chúng ta!”

“Hôm nay chúng ta muốn dẫn daddy đi bắt bướm!”

“Nè, mấy đứa kia, papa chưa bao giờ nói dối.” Arthur khom lưng búng nhẹ lên trán hai đứa bé rồi chỉ vào mèo nhỏ Khải Văn nói, “Không tin các người hỏi hẳn có phải daddy của các người không, nếu như xác nhận, vậy hảo hảo chăm sóc daddy của các người, papa phải đi làm bữa sáng, nếu không chúng ta phải cùng nhịn đói.” Nói xong Arthur lại cười tủm tỉm nói với Khải Văn, “Thân ái à, hảo hảo ở chung với bọn nó, đừng đánh nhau nga.”

Bỏ lại một câu như thế Arthur liền rảo bước đi, lưu lại hai tiểu bạch hổ và một tiểu bạch miêu như viên gao nẹp ở trong phòng khách người nhìn ta ta nhìn người.

Nhìn nhau một hồi lâu, Ansel làm ca ca dẫn đầu phá tan không khí trầm mặc, nó từng bước một lách đuôi bước lên trước, hai cái tai run run lên, sau đó thấp người hảo hảo mà quan sát con mèo trắng nhỏ ở trước mắt đang nhìn mình, mở miệng hỏi, “Người thật sự là daddy của chúng ta sao?”

Khải Văn nhìn ánh mắt hoài nghi của con mình, muốn nói, nhưng há mồm cũng chỉ có tiếng meo meo, cuối cùng chỉ phải giơ lên móng vuốt ra hiệu cho Ansel cúi đầu.

Ansel tuy rằng nghi hoặc, nhưng vẫn nghe lời cúi đầu —— Nó nghĩ một con mèo nhỏ không làm gì thương tổn được mình.

Khải Văn thấy Ansel cúi đầu, vì vậy liền đứng lên cấn cấn cái tai trái nhọ nhọ của nó, sau đó kêu meo một tiếng.

Cái cấn này của Khải Văn, con mắt của Ansel híp lại, chờ lần thứ hai mở mắt ra, trong mắt tràn đầy không thể tin nổi, “Người thật sự là daddy của ta?!”

Owen ở một bên nhìn thấy động tác của Khải Văn cũng nóng vội, bước nhỏ chen vào trước ca ca mình, rống rống nói, “Còn ta? Còn ta? Chỉ có ta với daddy mới biết bí mật nhỏ thoả mái dễ chịu của ta là gì?”

Khải Văn híp mắt meo một tiếng, cũng bảo Owen cúi đầu xuống, sau đó chính xác mà tại một chỗ trên cổ Owen dùng đầu lưỡi liếm liếm.

Động tác này vừa làm xong, Khải Văn đã bị đứa con kích động của mình nhào tới đè lên mặt đất, “Thật là daddy a, daddy daddy, sao người lại biến thành con mèo nhỏ?”

Không đợi Khải Văn lấy lại tinh thần sau động tác nhào tới của nó, Ansel liền xông tới đem đệ đệ đẩy sang một bên, vừa liếm Khải Văn vừa dạy dỗ đệ đệ mình, “Daddy bây giờ nhỏ xíu như vậy, người lại to chừng không sợ đè bẹp daddy sao!”

“Ai nha, ta không phải cố ý mà.” Xác định con mèo nhỏ là daddy của mình, Owen kích động như điên, cái đuôi nhỏ của nó không ngừng lắc lư, đi lên trước lại cọ cọ Khải Văn một lần, sau đó mới ngẩng ngó nói, “Daddy biến thành con mèo nhỏ cũng rất dễ thương nha.”

“Meo ô!” Khải Văn không chậm mà vươn chân trước lắc lắc một chút, dễ thương cái gì, ta là daddy người!

Hai anh em nhà bạch hổ cũng mặc kệ, daddy biến thành con mèo nhỏ còn nhỏ hơn cả mình, ý muốn bảo hộ trong lòng hai tiểu bạch hổ nhất thời trở nên cương liệt chưa từng có, bọn nó tiến lên dùng sức mà cọ cọ daddy mình sau đó nói, “Đợi lát dùng cơm xong, ta sẽ dẫn daddy đi chơi có thích không? Hôm qua ta với Owen thấy một chỗ giấu bảo bí mật ở trong vườn hoa!” “Đúng, bên trong có rất nhiều bảo bối chơi vui, lát nữa dẫn daddy đi xem!”

“Daddy người vừa thức dậy có đói bụng không a? Ta còn có kẹo mà Trình Trì thúc thúc cho để ở trong phòng, cho người ăn có được không?”

“Ta cũng có, ta cũng có, ta cũng có thịt khô mà Trình Trì thúc thúc cho, daddy người muốn ăn không?”

“Daddy người bây giờ biến thành con mèo nhỏ rồi, cho nên không được chạy loạn nga, bên ngoài rất nguy hiểm đó.”

“Đúng, daddy người muốn đi đâu thì cứ nói với ta và ca ca, chúng ta sẽ dẫn người đi, chúng ta còn có thể bảo vệ người, nếu như có bại hoại nào dám khi dễ người, xem ta với ca ca đánh bẹp hẳn!” Nói rồi tiểu bạch hổ Owen còn vươn chân trước làm động tác lắc lư cào một cái giữa không trung.

“Phải nha, nếu như ai dám bắt nạt daddy, daddy nhất định phải nói cho chúng ta biết a, ta với đệ đệ nhất định sẽ xử đẹp hẳn!”

“Daddy...”

“Daddy...”

Khải Văn bị hai đứa con hưng phấn của mình làm cho đầu óc choáng váng, cậu rất muốn nói cho hai bảo bối này biết, mình chỉ là biến thành một con mèo, cũng không phải chỉ số thông minh đều thoái hóa, cho nên không cần lo lắng mình sẽ bị người khác khi dễ, đồng thời quan trọng nhất chính là, mình đột nhiên biến thành một con mèo, cho nên mình hoàn toàn không hề muốn ra ngoài!

Nhưng đáng tiếc là, Khải Văn chỉ có thể phát ra tiếng mèo kêu meo meo, mà mặc kệ Arthur hay Ansel hoặc Owen, đều nghe không hiểu, mà thể tích và sức mạnh của mình lại yếu hơn ba con bạch hổ kia rất nhiều, cho nên Khải Văn chỉ phải nhẫn nhịn mà âm thầm mài mòn não của hai đứa con trai, sau đó dưới sự trái phải giáp công của bọn nó mà lắc lư lư lết tới nơi đặt cái nệm mà mình chuẩn bị cho bọn nó ngủ gật, bắt đầu hít thở dưỡng thần.

Lần đầu tiên cùng daddy thăm thiết chen chúc trong cái đệm, Ansel và Owen rất vui, nhìn xem, hai người chúng ta ở bên ngoài còn daddy chúng ta yêu quý được chúng ta ủ ấm bên trong, hẳn đã được chúng ta bảo vệ rất tốt, hẳn có thể yên tâm chơi đùa có thể yên tâm ngủ gật, thật tốt!

Ngày hôm qua vận động quá độ ngày hôm nay lại biến hóa như vậy khiến cho Khải Văn đau đầu, dưới hành động liếm mao thân thiết của hai đứa con rất nhanh nhắm hai mắt ngủ say.

Mà Ansel và Owen kích động nên liên tục cựa quậy thấy daddy mình cuộn thành một viên tròn đang ngủ, liền cử động nhẹ nhàng hơn một chút, ngay cả giọng nói cũng nhỏ hẳn đi, “Dáng vẻ daddy ngủ thật đáng yêu.”

“Đúng, nếu như daddy vĩnh viễn có thể nhỏ nhỏ như vậy thì tốt quá.”

“Ừ, nếu như daddy vĩnh viễn nhỏ nhỏ thế này, ta sẽ dẫn daddy đi chơi mỗi ngày, bắt bướm cho hẳn, bắt châu chấu cho hẳn, còn cho hẳn trái cây ngọt nhất.”

“Ta sẽ bảo vệ daddy không cho kẻ xấu khi dễ, ta còn để dành tất cả thịt khô cho daddy ăn, để dành chỗ phơi nắng ấm nhất cho daddy nữa!”

“Ta cũng muốn...”

“Ta còn muốn...”

Hai tiểu bạch hổ châu đầu vào nhau thủ thủ kế hoạch về Khải Văn đang bị chen ở giữa, thỉnh thoảng còn vươn móng vuốt nhỏ chạm chạm cái tai hồng phấn của daddy, hoàn toàn không chú ý Arthur đã làm xong điểm tâm đang tựa vào cửa nhìn một màn ấm áp này, khoe miệng còn mang theo ý cười nhàn nhạt.

Thấy Khải Văn đã ngủ, cho nên chỉ có Arthur và hai tiểu bạch hổ dùng bữa sáng, xong bữa sáng, mặc dù hai tiểu bạch hổ còn muốn chơi đùa với daddy đã biến thành con mèo nhỏ, nhưng vẫn bị Clare tới đón hai anh em đi huấn luyện, ánh mắt lưu luyến trước khi đi của hai đứa khiến cho Arthur thấy mà trong lòng cười thầm không thôi.

Đợi khi Khải Văn ngủ bù một giấc tỉnh lại, Arthur đã ngồi trên ghế dài xử lý sự vụ tồn đọng.

Arthur thấy Khải Văn đứng lên rồi run run bộ lông tơ mềm mại, lại duỗi thẳng người hé miệng ngáp nhỏ một cái rướn thất lưng, cuối cùng mới nhìn xung quanh, phát hiện vị trí của Arthur rồi chân sau vướng chân trước không quen mà lắc lư đi tới bên cạnh Arthur, hai chân trước ôm lấy ống quần Arthur, ngẩng đầu kêu một tiếng, “Meo?”

Arthur cười khẽ cúi người ôm Khải Văn vào trong lòng, cúi đầu hôn nhẹ một cái lên chiếc mũi ướt ướt của ai kia, “Bọn nhỏ bị Clare mang đi huấn luyện rồi, người đói bụng chưa? Ta đi chuẩn bị chút thức ăn cho người.”

Khải Văn gật đầu, sau đó lại duỗi thân ra dùng móng vuốt ôm lấy áo của Arthur, đầu tựa trước ngực Arthur cọ cọ, lại meo meo kêu lên hai tiếng.

Biết đây là hành vi làm nũng vô thức của Khải Văn sau khi biến thành mèo, Arthur rất là hưởng thụ, hân hân nhàn nhàn xoa đầu mèo nhỏ, sau đó lại mang theo Khải Văn đến nhà bếp chuẩn bị thức ăn cho cậu.

Khải Văn tỉnh lại đã gần tới trưa, hai anh em Ansel và Owen buổi trưa không về nhà ăn, cho nên Arthur cũng chuẩn bị luôn thức ăn cho mình, dùng bữa trưa sớm một chút cũng không có vấn đề gì.

Từ sáng sớm thức dậy đến bây giờ còn chưa chạm vào một giọt nước, Khải Văn khi ngủ được mùi thức ăn mới phát hiện mình thật sự rất đói bụng, cho nên đứng trên bàn dài trong bếp đi tới đi lui nhìn Arthur nấu cơm, còn thường xuyên thúc giục hai câu, đuôi cũng lắc lắc.

Arthur nhìn hình dạng gấp gáp của Khải Văn mà nhin không được phải bật cười thành tiếng, “Lúc ăn sáng người vùi đầu ngủ, bây giờ đói bụng, đáng đời!” Nói thì nói vậy, nhưng Arthur vẫn thuận tay cắt vài miếng thịt đã quay chín thối thối đặt trước mặt Khải Văn, “Coi chừng nóng.”

Khải Văn nhìn miếng thịt quay thơm lừng mà cảm thấy bao tử réo âm ỉ, hầu như Arthur vừa đặt xuống là cậu đã thò đầu tới giờ móng vuốt chộp lấy.

Lúc đói bụng thì là như thế, chỉ cần vừa bắt đầu, nếu như chỉ ăn một chút mà ngừng, vậy chỉ càng thêm đói, Khải Văn ăn xong vài miếng thịt quay mỏng rồi vươn lưỡi liếm liếm mép, sau đó bước bước nhỏ tiến lên làm nũng với Arthur đòi hân tiếp tục dâng đồ ăn.

Arthur thật cưng chiều Khải Văn, Khải Văn muốn thì hân cho, Arthur cho Khải Văn lại vùi đầu ăn, ăn xong lại đòi, vì vậy qua một hồi, một người một mèo đứng trong bếp giải quyết bữa trưa.

Arthur sợ Khải Văn ăn nhiều thịt quay sẽ khát nước, vì vậy lấy một chút sữa tươi cho cậu, Khải Văn tiến đến bên khay vươn đầu lưỡi hồng nhạt thử thử độ ấm rồi bắt đầu sục sục uống, lúc uống sữa Khải Văn còn không quên ngẩng đầu hướng Arthur kêu meo meo hai tiếng, Arthur tựa vào bàn nhìn Khải Văn uống mà bên mép còn dính một vòng sữa, nhin không được bèn vươn tay sờ đầu cậu.

Khải Văn đối với sự đụng chạm Arthur chưa từng chống cự, cho nên lúc này cũng chỉ thuận thế dùng đầu cọ cọ vào lòng bàn tay Arthur, lại tiếp tục uống sữa.

Ăn xong thịt quay uống xong bánh kem, cái bụng Khải Văn trở nên tròn vo, cậu vươn móng vuốt dùng đầu lưỡi liếm liếm rồi định lau mặt mình, móng vuốt giờ tới nửa chừng lại phản ứng được mình thật sự quá giống mèo, sao lại có thói quen như loài mèo thế kia, vì vậy biểu tình có chút mất tự nhiên mà buông móng vuốt xuống ngẩng đầu kêu meo meo gọi Arthur đang đứng nhìn bên cạnh.

Hành vi của Khải Văn đương nhiên không tránh khỏi cặp mắt của Arthur, Arthur cười cười vươn tay khảy cằm của Khải Văn một cái, sau đó xoay người đi lấy khăn lau mặt cho cậu.

Ăn no uống đủ lại vệ sinh cá nhân xong, Khải Văn bắt đầu mệt lả, cậu bước trên bàn dài dùng móng vuốt ôm lấy áo Arthur bò vào trong lòng hắn, vươn một cái móng chỉ vào phòng khách kêu lên meo meo.

Arthur thấy Khải Văn ngáp ngáp lại muốn đi vào phòng khách, cúi đầu hỏi, “Muốn tới phòng khách phơi nắng ngủ trưa?”

“Meo.” Khải Văn gật đầu, lại dùng đầu cọ cọ vào lòng Arthur.

Nhận được đáp án khẳng định, Arthur cũng không phản đối, xoay người biến thành hình thái bạch hổ cúi đầu ngậm sau cổ mèo nhỏ, lão đảo đi tới phòng khách.

Khải Văn không phải chưa từng thấy động vật họ mèo ngậm ấu tể đi lại, nhưng cảm nhận khi bị ngậm xách lên là lần đầu tiên, bị treo lơ lửng lắc lư tới trong phòng khách, Khải Văn không dám thở mạnh, rất sợ Arthur thả lỏng miệng làm mình rơi xuống, mình vừa mới ăn xong cái bụng tròn vo, té một cái chắc chắn sẽ nôn ra.

Đương nhiên, Arthur tuyệt đối sẽ không ấu tả như Khải Văn nghĩ, hắn đặt Khải Văn an toàn xuống nơi có ánh nắng dịu dàng chiếu vào phòng khách, sau đó tiện thể nằm nghiêng xuống.

Khải Văn vừa chạm đất thì hàm hừ xoay người giờ móng vuốt nhỏ lên kêu meo meo kháng nghị, ý là sao không chịu báo sớm, làm cho người ta không kịp chuẩn bị chút nào.

Arthur lười biếng vươn móng vuốt nhẹ nhàng gỡ gỡ cằm Khải Văn, đợi khi Khải Văn dù không muốn nhưng lại phải khuất phục bản năng mà híp mắt vươn cổ tới, Arthur mới lên tiếng giải thích, “Ta mà người còn không tin sao? Ta để người bị thương khi nào chưa? Người phải tin tưởng ta mới phải.”

Nghe được Arthur nói, Khải Văn lấy lại tinh thần, oán hận ôm móng vuốt Arthur bắt đầu cắn, vừa cắn trong miệng còn fu fu không biết nói gì.

Arthur để mặc Khải Văn chơi đùa một hồi, sau đó dùng sức đặt Khải Văn dưới móng vuốt, “Bảo bối nhi, còn gặm nữa móng vuốt sẽ bị người gặm cụt đó.”

Lời này của Arthur thành công chọc cho Khải Văn bật cười, cậu nhe răng lộ ra khuôn mặt tươi cười không tính là dễ nhìn, trong yếu hầu phát ra tiếng fu fu chứng thực lúc này tâm tình của cậu rất tốt.

Arthur nhìn dáng vẻ đắc ý của Khải Văn, cũng chỉ thấp giọng cười cười, không nói gì thêm.

Khải Văn biết Arthur sẽ không làm gì mình, vì vậy xoay người từ dưới móng vuốt Arthur giãy ra, bắt đầu rầm rì ghé vào trên người Arthur thám hiểm.

Đầu tiên là như con mèo nhỏ đuổi theo quả cầu lông mà nhào tới chiếc đuôi dài của Arthur, sau đó còn dụ Arthur đứng lên lắc lư cái đuôi đang bị cậu cắn vài vòng, khi đã ‘đu dây’ thỏa thích Khải Văn lại bắt đầu bò lên người Arthur chạm chạm cắn cắn.

Khải Văn không phải chưa từng thấy hình thái bạch hổ của Arthur, lúc đầu mới quen cũng đã biết, còn ôm hân ngủ nữa, nhưng khi biến thành mèo nhỏ thấy hình thái bạch hổ của Arthur thì có một loại cảm giác khác biệt, Arthur lúc này nằm ngang trước mặt quả thật giống như một ngọn núi nhỏ, khơi dậy cảm giác muốn leo lên của Khải Văn.

Lúc này Khải Văn vây quanh Arthur lăn qua lăn lại Arthur cũng để mặc cậu, mặc kệ là cắn đuôi hay chạm vào chiếc tai lông xù, hoặc là dùng móng vuốt nhỏ mà trong mắt Arthur thấy là chưa đủ trình độ chạm chạm mũi hân, Arthur đều để cho Khải Văn chơi vui vẻ, nhưng khi móng vuốt nhỏ của Khải Văn lên lút chạm tới nơi nào đó của Arthur, bị Arthur không chút lưu tình mà xách lên.

Hai mắt xanh thẳm của Arthur nhìn vào con người nhìn như vô tội của Khải Văn, thấp giọng nói, “Bảo bối, hiện tại đừng trêu chọc ta, chờ người biến lại ta sẽ cho người hảo hảo hưởng thụ.”

Một câu nói này khiến Khải Văn thành công xù lông, mình chỉ là hiếu kỳ mà thôi, hỗn đản này vì sao lại nghĩ tới chuyện không trong sáng như vậy chứ!

Khải Văn xù lông khiến Arthur xuất hiện biểu tình thú vị ác liệt, hắn không tốn nhiều sức đã đem lật cái bụng Khải Văn lên thăm, sau đó vươn một chân trước lên từ cầm Khải Văn dùng một chiếc móng vuốt chậm rãi trượt xuống dưới, vừa trượt vừa dùng một loại giọng điệu mang ẩn ý mà nói, “Bảo bối, tuy rằng ta đối với người vĩnh viễn đều không đủ, nhưng người xem xem, người hiện tại tất cả đều quá nhỏ.” Nói rồi móng vuốt chậm rãi trượt đến cái bụng phập phồng mềm mại của Khải Văn, “Nhìn xem, cái này rất nhỏ.” Tiếp đó lại trượt tới gốc của chiếc đuôi nhỏ của Khải Văn, “Ồ đây cũng rất nhỏ.” Móng vuốt ác thú vị còn xoa nhẹ vài cái tại nơi nào đó của cậu, “Ồ đây cũng rất nhỏ a.”

Động tác của Arthur khiến toàn thân Khải Văn cuộn lại, đặc biệt khi móng vuốt của Arthur dừng ở gốc đuôi, đuôi của Khải Văn bắt đầu chăm chú mà dán vào, sau đó phát ra tiếng nức nở nho nhỏ, đôi mắt cũng trở nên rưng rưng, trong ánh mắt đều là khiển trách thú vị ác liệt của Arthur.

Rốt cuộc Khải Văn biến thành một con mèo chưa cai sữa, Arthur cũng không quá phẫn, chọc cậu một hồi rồi lại dỗ cậu đi ngủ.

Khải Văn vốn trong lòng còn tràn đầy ủy khuất và phẫn nộ không muốn để ý tới phần tử ác liệt Arthur, nhưng rốt cuộc không chống lại được cảm giác uể oải và ánh nắng ấm áp sau khi được cơn no rượu đủ, cuối cùng không tình nguyện lại bị rịn mà vui trong lòng Arthur say ngủ.

Arthur nhìn viên tròn nhỏ trắng trắng cuộn mình trong lòng hắn, ánh mắt ấm áp dịu dàng, ôm lấy Khải Văn sau đó cũng cuộn mình lại nhắm hai mắt.

Buổi trưa ngày xuân, ánh nắng dịu êm xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào phòng, một con bạch hổ oai hùng đang cuộn mình bao lấy một con mèo nhỏ trắng như viên gạo nếp an tĩnh mà ngủ, thời gian tại giờ khắc này dường như ngừng lại.

~*~TOÀN VĂN HOÀN~*~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-mao>